

НОРА РОБЪРТС

„Любимата писателка на Америка!“
— *Ню Йоркър* —

МАНИЯ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС МАНИЯ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Наоми се събужда посред нощ и решава да последва баща си в близката гора. По детски невинно смята, че така ще види изненадата, подготвена за дванайсетия ѝ рожден ден. Но открива ужасна тайна, която променя завинаги живота на цялото семейство...

Седемнайсет години по-късно, Наоми води номадски живот: постоянно пътува, без да спира на едно място. Но не може вечно да бяга. Един ден уютно малко градче, разпадаща се къща, изоставено куче и настойчив сексапилен непознат приковават вниманието ѝ — а може и да спечелят сърцето ѝ.

Дали е дошло време да си намери истински дом? Наоми трябва да се изправи срещу демоните от миналото, за да се бори за бъдещето си...

*На Илейн, Джанет, Джоан, Кат,
Лора Мери, Мери Кей, Никол, Пат, Сара;
и за великолепната седмица, когато сме всички заедно*

РАЗОБЛИЧАВАНЕ

Сега виждаме смътно като през огледало.
[1]

1.

29 август 1998 г.

Не знаеше какво я събуди и колкото пъти да си припомняше онази нощ, колкото пъти да я спохождаха кошмари, така и не успя да разбере.

Лятото беше превърнало въздуха във влажна и топла яхния с мирис на пот и подгизнал листак. Вентилаторът на тоалетката жужеше и го разбъркваше и ѝ се струваше, че все едно спи над парата, вдигаща се от тенджерата.

Тя обаче беше свикнала с това, лежеше върху мокрите от лятната жегата чаршафи, а през отворените прозорци нахлуваше нестройният хор на щурци, и напразно се надяваше дори лек бриз да раздвижи знойния въздух.

Не горещината я събуди, обаче не беше и тихият гръм от бурята, която се разразяваше в далечината. Наоми се изтръгна от съня в миг, сякаш някой я беше разтърсил или изкрещял името ѝ в ухото.

Седна в леглото, премигна в мрака, не долови никакъв друг звук, освен жуженето на вентилатора, свирнята на щурците и мързеливия зов на бухал, който се провикваше отново и отново. Познаваше всички тези летни звуци не по-зле от собствения си глас и така и не можа да ги свърже със странния тих и щракащ звук, забълбукал в гърлото ѝ.

След като вече беше будна, тя усети как жегата я обгръща като марля, напоена в гореща вода. Прииска ѝ се да е утро, за да се измъкне, преди останалите да се събудят, и да се топне в хладния поток.

Домакинските задължения бяха на първо място и това никога не се променяше. Само че бе толкова горещо, та ѝ се струваше, че трябва да разтвори въздуха като завеса, ако иска да направи крачка. Освен това беше събота (или поне щеше да е на сутринта) и понякога мама позволяваше в събота правилата да останат на заден план, стига татко да беше в добро настроение.

След това чу гръмотевицата. Радостно се измъкна от леглото и се втурна към прозореца. Обичаше бурите, обичаше да ги гледа как

разлюляват и огъват дърветата, как небето добива призрачен оттенък, а светкавиците го прорязват и блестят ослепително.

Може би тази буря щеше да донесе дъжд, вятър и по-хладен въздух. Може би.

Коленичи на пода, подпря ръце на перваза и зарея поглед към луната, забулена от жегата и облаците.

Може би.

Пожела си на бурята да се разрази. Момиче, което щеше да навърши дванайсет след само два дена, все още вярваше в силата на желанията. Огромна буря, помисли си тя, със светкавици като вили и гръмотевици като топовни гърмежи.

И много, ама много дъжд.

Затвори очи, вдигна лице нагоре и пое дъх, за да определи мириса на въздуха. А после, както бе в тениската с образа на Сабрина, вещицата тийнейджърка, тя подпря глава на ръцете и се вгледа в сенките.

Отново ѝ се прииска да е утро и тъй като желанията бяха безплатни, си пожела да е утрото на рождения ѝ ден. Копнееше за ново колело, освен това бе направила предостатъчно намеци.

Коленичи и си пожела да е утро, също както си пожелаваше на високото ѝ слабо тяло да пораснат гърди, които все още не бяха напъпили, макар да проверяваше всеки ден. От жегата косата ѝ бе залепнала за врата. Подразнена от това, тя я вдигна и я остави да се разстеле по раменете. Искаше да я отреже — много късо, също като на феята в книжката с вълшебни приказки, която баба и дядо ѝ подариха, преди да им бъде забранено да я виждат.

Татко обаче настояваше, че момчетата трябва да са с дълги коси, че единствено на момчетата са къси. Затова брат ѝ го подстригваха в бръснарницата на Вик в града, а тя можеше единствено да връзва тъмнорусата си коса на опашка.

Но пък Мейсън го глезеха до полудя, защото беше момче, поне тя мислеше така. За рождения ден му подариха баскетболен кош и истинска топка „Уилсън“. Беше му разрешено да играе бейзбол в младежката лига — според правилата на татко тази игра бе единствено за момчета (а Мейсън не ѝ позволяваше да забрави този факт) — и тъй като беше по-малък с двацет и три месеца (нещо, което тя пък не му

позволяваше да забрави), не беше натоварен с чак толкова много домакински задължения.

Не беше честно, но ако възроптаеше, на главата ѝ се изсипваше още повече работа, а имаше опасност и да ѝ забранят да гледа телевизия.

Не че щеше да ѝ пука особено, ако получише ново колело.

Забеляза проблясък на светкавица — мярна се ниско в небето. Идва, каза си тя. Желаната буря щеше да дойде и да донесе хладина и дъжд. Ако започнеше да вали много, ама много, нямаше да ѝ се налага да плеви градината.

Тази мисъл я развълнува толкова, че за малко да пропусне следващата светкавица.

Ала този път не беше светкавица, а лъч от фенерче.

Първата ѝ мисъл беше, че някой души наоколо, може би се опитва да влезе с взлом. Понечи да стане и да изтича при баща си.

След това забеляза, че човекът е баща ѝ. Отдалечаваше се от къщата към дърветата, движеше се бързо и уверено на светлината на фенерчето.

Може би отиваше при потока, за да се разхлади. Ако отидеше и тя, щеше ли да се ядоса? Ако беше в добро настроение, по-скоро щеше да се разсмее.

Тя не се колеба, просто грабна чехлите си, пъкна малкото си фенерче в джоба и излезе бързо от стаята, тиха като мишле.

Знаеше кои стъпала скърцат — всички знаеха — и ги избягна по навик. Татко не одобряваше, когато тя или Мейсън слизаха долу, за да пийнат нещо, след като вече си бяха легнали. Не обу чехлите, докато не се добра до задната врата, след това я откряхна леко — за да не изскърца — и се промуши навън.

В първия момент ѝ се стори, че е изгубила светлината на фенерчето, но после го забеляза отново и хукна натам. Смяташе да остане по-назад, докато прецени в какво настроение е баща ѝ.

Той обаче се отклони и не тръгна към плиткия поток, а навлезе дълбоко в гората.

Къде ли беше тръгнал? Любопитството я тласна напред заедно с почти опияняващото вълнение, че се промъква през гората посред нощ. Тътенът и светкавиците в небето правеха приключението още по-дръзко.

Не се страхуваше, въпреки че не беше навлизала толкова навътре в гората — беше забранено. Майка ѝ щеше да я набие, ако разбере, затова не биваше да ѝ позволява да научи.

Баща ѝ се движеше с бърза и сигурна крачка, значи знаеше къде отива. Чу как окапалите сухи листа хрущят под ботушите му, затова го следваше на разстояние. Нямаше да е добре, ако той я чуе.

Нещо изкряска зловещо и тя почти подскочи. Притисна длан към устата си, за да приглуши кикота. Беше най-обикновен бухал, тръгнал на лов.

Облаци скриха луната. Тя едва не падна, когато удари босия си палец в камък, и отново запуши уста, за да заглуши вика от болка.

Баща ѝ спря и сърцето ѝ заблъска като барабан. Застина като статуя, едва дишаше. За пръв път се запита какво да прави, ако той се обърне и тръгне към нея. Не можеше да избяга, съобрази тя, защото той щеше да я чуе. Може би най-добре е да се промъкне встрани от пътеката и да се скрие в храстите. И да се надява, че няма да попадне на заспала змия.

Когато той продължи, тя остана на мястото си, каза си, че трябва да се върне, преди да си навлече неприятности. Светлината пред нея обаче я привличаше като магнит.

Лъчът на фенерчето заподскача и затрепка за момент. Чу се тропот, драскане, скърцане като на задната им врата.

След това светлината изчезна.

Тя остана в гъстата, тъмна гора, дишаше плитко и я полазиха студени тръпки, въпреки че въздухът беше горещ и тежък. Отстъпи крачка назад, след това още една, завладя я желание да избяга.

Гърлото ѝ се сви, толкова силно, че едва преглътна. А мракът я обгърна и притисна.

„Тичай към дома. Връщай се в леглото, затвори очи.“ Гласът в главата ѝ беше остър, прозвуча пронизително като зова на щурците.

— Страхливка — прошепна тя и стисна ръцете си за повече кураж. — Не се дръж като страхливка.

Пристъпи напред, като опипваше с крака пътя. Облаците се разкъсаха и на светлината на тънък лунен лъч забеляза силуета на рухнала постройка.

Приличаше на старо бунгало, реши тя, изгоряло, виждаха се единствено основите и стар комин.

Странният страх се превърна в интерес към формите, сивотата, към играта на лунните лъчи по изгорелите тухли и почернялото дърво.

Отново ѝ се прииска да е утро, за да може да огледа по-добре. Ако имаше как да се промъкне тук през деня, това място щеше да си е само нейно. Можеше да пренесе книгите си тук и да чете, без брат ѝ да ѝ натяква. Освен това можеше да рисува тук или просто да седи и да мечтае.

Някой бе живял в тази къща, така че можеше да има и призраци. Тази мисъл ѝ донесе вълшебна тръпка. С удоволствие щеше да се запознае с призрак.

Къде обаче се скри баща ѝ?

Отново си припомни дрънченето и скърцането. Може пък мястото да беше вход към друго измерение, той бе отворил вратата и беше преминал отвъд.

Баща ѝ си имаше тайни — май всички възрастни имаха. Те пазеха тези тайни от околните и очите им ставаха жестоки, ако зададеш неправилен въпрос. Може пък баща ѝ да е изследовател, който минава през вълшебни врати, за да се озове в други светове.

Сигурно не искаше тя да си мисли такива неща, защото за другите светове, също както за призраци и вещици тийнейджърки, не се споменаваше в Библията. А може би той не искаше тя да си мисли такива неща, защото бяха истински.

Рискува и направи няколко крачки напред, наостри уши за нови звуци. Чу единствено гръм, който приближаваше.

Този път, когато си удари големия пръст на крака, не успя да спре вика си и заподскача на един крак, докато болката не премина. Тъп камък, изруга наум и сведе поглед.

На бледата лунна светлина забеляза, че не беше никакъв камък, а врата. Врата на земята! Врата, която щеше да изскърца, когато я отвори. Може би вълшебна врата.

Тя се отпусна на длани и колене над нея и в пръста ѝ се заби треска.

Вълшебните врати не забиват в теб трески. Сигурно беше старо мазе или скривалище за бури. Въпреки че остана разочарована и засмука ранения си палец, вратата в гората край изгорялото бунгало си оставаше врата.

А баща ѝ беше влязъл през нея.

Колелото й! Може би беше скрил колелото вътре и в момента го сглобяваше. С риск да се набоде отново, тя притиска ухо към старото дърво и стисна силно очи, за да чуе по-добре.

Стори й се, че го чува как се движи вътре. Пъшкаташе и ръмжеше. Представи си го как сглобява колелото й — лъскаво, ново, червено. Едрите му ръце посягат към подходящия инструмент, той си подсвирква, както винаги, когато работи над нещо.

Баща й беше слязъл долу, за да направи нещо специално за нея. Нямахше да се оплаква (поне така си мислеше) от домакинските си задължения цял месец.

Колко ли време отиваше за сглобяването на колело? По-добре да се прибере бързо, за да не разбере баща й, че го е последвала. Само че много, ама ужасно много й се искаше да види колелото. Само щеше да надзърне.

Отдръпна се от вратата, шмугна се в изгорялото бунгало и се притаи зад стар комин. Нямахше да му отнеме много време — справяше се много умело с инструментите. Можеше да си отвори ремонтна работилница, ако пожелаеше, но предпочиташе да работи за кабелна телевизия в Моргантаун, за да изхранва семейството си.

Беше го казвал много пъти.

Вдигна поглед към светкавицата — първата раздвоена — и гръмотевицата я последва с тътен. Трябваше да се прибере, беше й ясно, но точно сега не можеше. Той щеше да излезе всеки момент и тогава със сигурност щеше да я хване.

И нямахше да има лъскаво червено колело за рождения й ден.

Ако се разразеше буря, тя щеше да се намокри, нищо повече. Поне щеше да се поохлади.

Каза си, че баща й няма да се бави повече от пет минути, а когато минутите изтекоха, реши, че ще му трябват още пет. След това й се допишка. Опита се да стиска, да не обръща внимание, да кръстоса крака, но накрая се предаде, навлезе в гората и се скри сред дърветата.

Изви очи, свали гащите, клекна и задържа краката си разтворени, за да не я напръска струята. После се разтърси отново и отново, докато не почувства, че е суха, и едва тогава се изправи. Тъкмо вдигаше гащите, когато вратата се отвори със скърцане.

Тя застина на място, гащите се усукаха около коленете, голото й дупе се озова на сантиметри от земята, стисна устни, за да сдържа дъха

си.

Видя го на светлината от следващата светкавица и той ѝ се стори като подивял. Късо подстриганата му коса изглеждаше почти бяла на светлината на бурята, очите му бяха почти черни, а зъбите блестяха оголени в жестока усмивка.

Стори ѝ се, че той ще отметне назад глава и ще започне да вие като вълк. В този момент сърцето ѝ започна да блъска, притиснато от първия истински страх, който бе изпитвала.

Когато той потри чатала си, тя усети как бузите ѝ пламват. След това баща ѝ затвори вратата и силното хлопване проехтя наоколо. Дръпна резето — остър, стържещ звук, който я накара да потръпне. Краката ѝ трепереха от неудобното положение, в което клечеше, но не посмя да помръдне, докато той хвърляше пластове сухи листа върху вратата.

Баща ѝ остана там още малко, блесна нова светкавица и се заигра със светлината от фенерчето му. Когато угасваше, открии острите черти. Заради късо подстриганата коса главата му приличаше на череп с тъмни очи, дълбоки като бездушни хралупи.

Той се огледа и за момент, обзета от ужас, ѝ се стори, че гледа право в нея. Този човек, който умееше да наднича в душата ѝ, щеше да я нарани, щеше да я блъска с ръце и юмруци с правото на баща, който се грижи за сигурността, която семейството никога не беше имало.

В гърлото ѝ забълбука безпомощен зов: моля те, татко, моля те.

Той обаче се обърна и с широки уверени крачки пое по пътя, по който беше дошъл.

Тя не посмя да помръдне, докато не чу единствено нощната песен и поривите на вятъра. Бурята прииждаше, но баща ѝ си беше тръгнал.

Вдигна гащите си, изправи се и разтри изтръпналите си крака.

Сега вече нямаше луна, желанието да преживее приключение се бе превърнало в ужасен страх.

Очите ѝ се бяха приспособили достатъчно към мрака, за да се добере до скритата под листа врата. Видя я едва когато стигна до нея.

Сега вече чуваше дишането си, което се понесе с вятъра. Въздухът беше станал хладен, но ѝ се прииска топлина. Студът се загнезди в костите ѝ, ръката ѝ трепереше, когато се наведе, за да избута листата.

Погледна резето, дебело, ръждясало, което държеше старата врата на място. Пръстите ѝ плъзнаха по него, но тя вече нямаше желание да го отвори. Копнееше да е отново в леглото си. Не искаше да вижда образа на баща си, онзи образ на подивял човек.

Пръстите ѝ обаче затеглиха резето, след това тя го хвана с две ръце, защото то заяждаше. Стисна зъби, когато изскърца.

Правеше го заради колелото, каза си, въпреки че в гърдите усети ужасна тежест. Искаше лъскавото червено колело. Него щеше да намери.

Вдигна бавно вратата и се вгледа в мрака.

Преглътна с усилие, извади фенерчето от джоба си, насочи тънкия лъч надолу и заслиза по стълбата.

Неочаквано я обхвана страх, че лицето на баща ѝ ще се появи на вратата. Представи си дивото, ужасно изражение. Вратата щеше да се затвори и да я остави вътре. Едва не хукна нагоре, но чу скимтене.

Застина на стъпалото.

Долу имаше животно. Защо ли баща ѝ беше затворил животно... Кученце ли беше? Това ли беше изненадата за рождения ѝ ден? Открай време искаше кученце, но не ѝ позволяваха. Дори Мейсън не можеше да си има кученце.

Сълзи опариха очите ѝ, когато скочи на пръстения под. Трябваше да моли за прошка заради ужасните си мисли за баща си — мислите бяха грях, също както и делата.

Завъртя фенерчето, сърцето ѝ бе пълно с почуда и радост. Само че вместо кученце видя клетка, в която скимтеше жена.

Очите ѝ бяха ококорени, блестяха като стъклени, а от тях бликаха сълзи. Тя издаваше страшни звуци изпод лепенката на устата. Рани и синини бяха белязали лицето и гърлото ѝ.

Нямаше дрехи, беше съвсем гола.

Не можеше да се покрие. Ръцете ѝ бяха вързани с въже — окървавено от раните на китките — което бе стегнато за метален прът зад стария дюшек, на който тя лежеше. Краката ѝ също бяха завързани на глезените и разтворени.

Ужасните звуци не спираха, нахлуваха в ушите ѝ, загнездваха се в корема ѝ.

Наоми пристъпи напред като в сън. Ушите ѝ бучаха, сякаш бе престояла твърде дълго под вода и не успяваше да се изтласка на

повърхността. Устата ѝ беше толкова пресъхнала, че думите одраскаха гърлото.

— Не викай. Не бива да викаш, разбираш ли? Той може да чуе и да се върне. Разбираш ли?

Жената кимна и подпухналите ѝ очи я погледнаха умолително.

Наоми пъхна нокти под края на лепенката.

— Трябва да си тиха — прошепна момичето. Ръцете ѝ трепереха.

— Моля те, пази тишина. — След това дръпна лепенката.

При отлепването се разнесе ужасен звук и се откри болезнено червен белег, но жената не извика.

— Моля те. — Гласът ѝ прозвуча като скърцане на ръждясала панта. — Моля те, помогни ми. Много те моля, не ме оставяй тук.

— Трябва да се махнеш. Трябва да бягаш. — Наоми се извърна към вратата на мазето. Ами ако той се върнеше? О, боже, ами ако подивелият човек, който приличаше на баща ѝ, се върнеше?

Опита се да развърже въжето, но възлите се оказаха прекалено стегнати. Потри отчаяно пръсти, след това се обърна и насочи малкия фенер настрани.

Видя бутилка алкохол — баща ѝ беше забранил да се внася в къщата — и още въжета, навити, готови, в очакване. Имаше и старо одеяло, и фенер. Видя списания с голи жени на кориците, фотоапарат, и о, не, снимки на жени, закачени на стените. Бяха като тази, голи, вързани, окървавени, уплашени.

Жените гледаха напред с безизразни очи.

Стар стол, консерви, подредени по полици на стената. Купчина дрехи — разкъсани дрехи, оплескани с кръв.

Усети миризмата на кръв.

Имаше и ножове. Много ножове.

Наоми блокира ума си, просто блокира ума си за всичко останало и грабна един от ножовете, започна да прерязва възела.

— Трябва да пазиш тишина, запази тишина.

Докосна плът, но жената не извика.

— Побързай, моля те, побързай. Моля те, много те моля — шепнеше тя и простена, когато усети ръцете си свободни, ала те затрепериха, когато се опита да ги отпусне. — Боли. О, господи, колко много боли.

— Не мисли за това, просто недей да мислиш. Боли повече, когато мислиш. — Болеше и да мисли за това. Затова нямаше да мисли за кръвта, за снимките, за купчината разкъсани, отвратителни дрехи.

Наоми се зае с въжетата на глезените.

— Как се казваш?

— Аз... Ашли. Казвам се Ашли. Кой е той? Къде е?

Не можеше да й каже. Не желаше. Дори не искаше да мисли.

— Сега си е у дома. Идва буря. Не чуваш ли?

Тя също си беше у дома, каза си Наоми, докато прерязваше въжето. У дома, в леглото, а всичко това бе чисто и просто кошмар. Нямаше никакво старо мазе, което миришеше на мускус и пикоч, и лошо, нямаше жена, нямаше и подивял мъж. Щеше да се събуди в собственото си легло, а бурята щеше да е донесла благословена прохлада.

Всичко щеше да е чисто и хладно, когато се събудеше.

— Трябва да се изправиш, да излезеш. Трябва да бягаш.

„Бягай, бягай, бягай в мрака, надалече. Тогава това няма да се е случило.“

По израненото лице на Ашли се стичаха капки пот и тя се помъчи да се изправи, но краката не я държаха. Падна на пода и от гърдите й се понесе хъркане.

— Все още не мога да ходя... краката ми. Съжалявам, много се извинявам, че те моля. Но трябва да ми помогнеш. Моля те, помогни ми да се махна оттук.

— Краката ти са изтръпнали, това е. — Наоми взе одеялото и го наметна на раменете на Ашли. — Опитай се да станеш.

С нейна помощ Ашли успя да се изправи.

— Облегни се на мен. Ще те избутам нагоре по стълбата, но трябва да се помъчиш сама да се изкачиш. Трябва да опиташ.

— Ще се справя. Мога.

Заваля ситен дъждец, докато се изкачваха бавно и мъчително. Ашли се подхлъзна, но се задържа. Мускулите на Наоми трепереха от усилието да поддържа тежестта на жената, от тласкането. С последно ридание Ашли се измъкна навън и се отпусна задъхана на земята.

— Трябва да бягаш.

— Не знам къде се намирам. Много се извинявам. Не знам колко време съм била затворена долу. Ден, може би два. Нямах храна, вода,

откакто той... наранена съм.

Сълзите отново рухнаха, но тя не се разрида, просто гледаше Наоми.

— Той... изнасили ме, душеше ме, режеше ме, удряше. Глезенът ми. Има му нещо. Не мога да тичам. Можеш ли да ме изведеш оттук. Да ме заведеш в полицията?

Дъждът заплющя и небето просветля, сякаш беше утро.

Наоми обаче не се събуди.

— Чакай малко.

— Не се връщай вътре!

— Само чакай.

Тя се спусна долу, в ужасното място и взе ножа. Част от кръвта по него не беше прясна, не беше от порязване. Не, беше стара, суха, по-обилна, отколкото от обикновени порязвания.

Макар че ѝ прилоша, тя разрови купчината дрехи и намери скъсана риза и шорти.

Взе ги и се качи горе. Когато ги видя, Ашли кимна.

— Браво на теб. Умна си.

— Не видях обувки, но с ризата и шортите ще ти бъде по-лесно. Скъсани са, но...

— Няма значение. — Ашли прехапа устни, докато Наоми ѝ помагаше да обуе шортите и да нахлузи ризата.

Наоми също прехапа устни, когато видя как движенията отварят раните от разрезите по тялото на Ашли и оттам закапа червена кръв.

— Трябва да се облегнеш на мен. — Тъй като жената се разтрепери, момичето отново метна одеялото на раменете ѝ.

„Прави каквото трябва — каза си тя. — Не мисли. Просто го направи.“

— Трябва да вървиш, дори да те боли. Ще потърсим здрава пръчка, но трябва да вървим. Нямам представа кое време е, но на сутринта ще ме търсят. Трябва да стигнем до пътя. Има повече от километър и половина до града. Ще трябва да вървиш пеша.

— Ако трябва, ще лазя.

Ашли се надигна с помощна на момичето. Крачеха бавно, но Наоми разбра от тежкото дишане на жената, че я боли. Намери счупен клон, който помогна малко, съвсем малко, когато пътеката се превърна в кал вътре в потока.

Пресякоха потока — беше придошъл от дъжда — и продължиха.

— Извинявам се, много се извинявам. Не знам как се казваш.

— Наоми.

— Какво красиво име. Трябва да спра за момент.

— Добре, но за малко.

Ашли се облегна на едно дърво, дишаше тежко, опираше се на счупения клон, а по лицето ѝ се стичаше и пот, и дъжд.

— Това куче ли е? Чувам лай на куче.

— Сигурно е Кинг. Къщата на Харди е натам.

— Може ли да отидем там? Ще повикаме полицията, ще се обадим за помощ.

— Съвсем близо е. — Господин Харди беше дякон в църквата заедно с баща ѝ. Щеше да позвъни на баща ѝ, преди да се обади в полицията.

— Съвсем близо ли? Имам чувството, че сме минали километри.

— Дори един не сме минали.

— Добре. — Ашли затвори очи за момент и прехапа устни. — Добре. Ти познаваш ли този човек? Този, който ме затвори, който ме нарани?

— Да.

— Знаеш ли името му, къде могат да го намерят?

— Да. Сега трябва да тръгваме. Трябва да тръгваме.

— Кажи ми как се казва. — Ашли се намръщи, оттласна се от дървото и отново закуцука напред. — Ще ми дойдат нови сили, ако знам името му.

— Казва се Томас Боус. Томас Дейвид Боус.

— Томас Дейвид Боус. Ти на колко години си?

— На единайсет. В понеделник ставам на дванайсет.

— Честит рожден ден. Много си умна, силна и смела. Ти спаси живота ми, Наоми. Спаси живот, преди да навършиш дванайсет. Никога не го забравяй.

— Няма. Няма да го забравя. Бурята преминава.

Тя не смееше да излезе от гората. Отне им повече време, отколкото ако бяха тръгнали към пътя. Сега обаче бе обзета от страх и предпочиташе гората, докато стигнат покрайнините на малкото градче Пайн Медоус.

Там ходеше на училище, на църква, майка ѝ ходеше там на пазар. Никога не беше влизала в кабинета на шерифа, но знаеше къде се намира.

Утрото озари небето на изток и първата светлина се отрази в локвите, докато минаваха покрай църквата, по тесния мост, извил се над тесния поток. Чехлите ѝ издаваха жвакащи звуци на всяка крачка, Ашли куцаше, клонът трополеше, дъхът ѝ стържеше на всяка крачка.

— Кой е този град?

— Пайн Медоус.

— Къде се намира? Бях в Моргантаун. Уча в университета на Западна Вирджиния.

— Намира се на двайсетина километра.

— Тренирах. Тичах. Ако щеш вярвай, но съм бегач на дълги разстояния. Тренирах, както всяка сутрин. Той беше паркирал отстрани на пътя, бе вдигнал предния капак, изглежда, нещо се беше развалило. Позабавих крачка и тогава той ме сграбчи. Удари ме с нещо. Събудих се на онова място. Трябва да спра отново.

„Не, недей, никакво спиране. Никакво мислене. Просто върви.“

— Почти стигнахме. Виж, малко по-надолу по пътя, бялата къща... виждаш ли надписа пред нея?

— Шерифска служба на Пайн Медоус. Слава богу. Слава богу. — Ашли се разплака, риданията я разтърсиха и Наоми я прегърна здраво през кръста, пое още от тежестта ѝ и я потегли по пътя.

— Сега вече сме в безопасност. На сигурно място сме.

Когато Ашли падна на тясната веранда, Наоми я загърна в одеялото и почука силно на вратата.

— Дали има някого тук? Едва ли. Много е рано.

— Не знам. — Въпреки това Наоми почука отново.

Когато вратата се отвори, тя позна смътно младото лице с рошава коса.

— Какво има? — започна той, но след това сънените му очи се плъзнаха към Ашли. — Мили боже.

Мъжът отвори вратата със замах и се втурна напред, за да коленичи до нея.

— Ще те внеса вътре.

— Помощ. Помогнете ни.

— Добре сте. Ще се оправите.

На Наоми ѝ се стори много слаб, но въпреки това той вдигна Ашли все едно беше перце и се изчерви, когато одеялото се смъкна и изпод скъсаната риза се показа почти цялата ѝ лява гърда.

— Миличка — обърна се той към Наоми, — задръж вратата отворена. Катастрофирали ли сте?

— Не — отвърна момичето. Задържа вратата и се замисли дали да не избяга, просто да хукне нанякъде, или да влезе.

Влезе.

— Ще ви оставя тук. Сега добре ли сте? — Огледа синините по гърлото на Ашли и се досети. — Миличка, виждаш ли контейнера там. Какво ще кажеш да донесеш... как се казвате?

— Ашли. Ашли Маклийн.

— Донеси на Ашли малко вода, ако обичаш.

Той се обърна, докато говореше, и забеляза ножа, който Наоми стискаше. Продължи със същия напевен глас.

— Дай ми го, моля те. Браво.

Взе ножа от отпуснатата ръка на момичето и го остави на висок рафт, където никой нямаше да го достигне.

— Трябва да звънна, първо на лекар, за да ви прегледа. Налага се и да ви снимаме. Разбирате ли?

— Да.

— Ще повикам и шерифа, ще последват въпроси. В състояние ли сте да отговаряте?

— Да.

— Добре тогава. Пийнете малко вода. Браво на момичето — обърна се той към Наоми и погали нежно мократа ѝ коса, когато тя подаде картонената чашка на Ашли.

Той грабна телефона от бюрото и набра номер.

— Шерифе, обажда се Уейн. Да, знам кое време е. Имаме ранена жена. Не, шефе, не е катастрофа. Била е нападната и ще има нужда от пълен преглед. — Той се обърна с гръб към тях и заговори тихо, но Наоми чу думите „комплект за изнасилване“.

— Едно дете я доведе. Мисля, че е момичето на Том и Сю Боус.

Ашли дръпна чашката от устните си и погледна Наоми в очите.

— Боус?

— Да. Аз съм Наоми Боус. Трябва да пиеш.

— Ти също, миличка. — Ашли обаче остави чашата и привлече момичето до себе си. — Ти също.

Тогава Наоми изгуби самообладание, всичко в нея се пречупи, отпусна глава на рамото на Ашли и заплака.

Ашли срещна погледа на Уейн над главата на момичето.

— Баща ѝ ми причини това. Томас Дейвид Боус го стори. А Наоми ме спаси.

Уейн изпусна сдържания си дъх.

— Шерифе, най-добре да дойдете незабавно.

[\[1\]](#) Коринтяни 13:12 ↑

2.

Когато шерифът пристигна, Уейн отведе Наоми в друга стая, донесе ѝ шоколадче и кола. На нея не ѝ позволяваха подобни глезотии, но тя не каза нищо. Уейн донесе аптечка и започна да почиства драскотините ѝ от дългия преход през гората.

Дъхът му миришеше на плодова дъвка — тя видя жълтото пакетче да се подава от джоба на ризата му.

От тази сутрин насетне винаги щеше да свързва дъвката с мило отношение.

— Миличка, имаш ли си любима учителка?

— Ами, не знам. Може би госпожица Бланчард.

— Ако искаш, ще я повикам, за да остане при теб.

— Не, няма нужда. Тя ще разбере. Всички ще разберат. — Усети болка в гърдите и извърна поглед. — Само че не искам да съм тук, когато научат.

— Добре. Една мила сестра ще дойде, за да придружи Ашли до болницата. Искаш ли и ти сестра? Може би някоя, която не те познава.

— Не искам никого. Какво ще стане сега?

— В момента шерифът разговаря с Ашли, след това ще я откарат в болницата в Моргантаун, за да я излекуват.

— Тя си е наранила глезена.

— И него ще излекуват. Искаш ли друго шоколадче?

Наоми погледна към сникърса, който не беше отворила.

— Не, господине. Никога не съм яла шоколад преди закуска.

— Ами на Великден? — Той се усмихна и сложи лепенка на малка, но дълбока драскотина.

— Това е свят ден. Ден за молитви, не за шоколадови зайчета.

Докато повтаряше думите на баща си, тя забеляза съжалението в очите на заместник-шерифа. Той обаче само я потупа по крака.

— Ще ти донеса топла закуска веднага щом мога. Имаш ли нещо против да те оставя за минутка?

— Арестувана ли съм?

Този път нямаше съжаление, единствено мило отношение, когато той положи ръка на бузата ѝ, нежно като майка.

— Защо, миличка?

— Не знам. Ще арестувате татко.

— Не се тревожи за това точно сега.

— Видях го. Видях го, когато излезе от мазето в гората, и разбрах, че нещо не беше наред. Уплаших се.

— Вече няма защо да се страхуваш.

— Ами мама, брат ми?

— Всичко ще бъде наред. — Той вдигна поглед, когато вратата се отвори. Наоми познаваше госпожа Лети, тя ходеше в тяхната църква. Но бе забравила, че работи при шерифа.

Лети Харбоу влезе с червена чанта и тъжна усмивка на пухкавото лице.

— Здравей, Наоми. Нося ти сухи дрехи. На моето момиченце са, тя е висока почти колкото теб, макар че не е толкова слаба, но са чисти и сухи.

— Благодаря, госпожо Лети.

— Няма защо. Уейн, шерифът те вика. Наоми ще бъде добре. Можеш да се преоблечеш в тоалетната, нали?

— Да, госпожо.

Дрехите бяха прекалено големи, но имаше колан и тя стегна с него дънките.

Когато се върна, Лети седеше до малката масичка и пиеше кафе от голяма синя чаша.

— Имам четка. Имаш ли нещо против да те среща? Много си рошава.

— Благодаря.

Наоми се насили да седне, макар да беше сигурна, че не иска да я докосват. Ала след първите няколко замаха с четката тя се успокои.

— Каква красива коса!

— С цвят на помия.

— Нищо подобно. Като кожа на сърне, има всички нюанси на русото и изпъстрена с изсветлели кичури от лятото. Красива, гъста. Ще те попитам няколко неща, въпросите ще бъдат трудни, миличка. Но е много важно да отговориш.

— Къде е Ашли?

— Карат я към болницата. И тя попита за теб, помоли да те заведем да я видиш. Искаш ли?

— Да, госпожо. Благодаря, искам.

— Добре. Сега обаче трябва да те попитам дали баща ти те е наранявал някога. Знам, че въпросът е труден.

— Никога не е посягал на нас с Мейсън. Мама ни пошляпва, когато трябва, но това не е нищо. Сърце не й дава да ни набие истински, затова и тримата се преструваме, че го прави. Татко казва, че ако оставиш пръчката да мързелува, детето се разглезва.

— И на мен сърце не ми дава да правя подобни неща. Но по-трудно ми е да те попитам дали той те е докосвал както не е редно.

Наоми гледаше право напред, докато Лети прокарваше четката през косата ѝ.

— Както Ашли ли? Той я е изнасилвил. Знам какво е изнасилване, госпожо. Изнасилили са мидиамките в Библията. Никога не ми е причинявал подобно нещо. Никога не ме е докосвал както не е редно.

— Добре тогава. А наранявал ли е майка ти?

— Мисля, че не. Понякога...

— Всичко е наред. — С опитни движения Лети прибра косата на Наоми на опашка и я стегна с ластик. — Просто ми кажи истината.

— Понякога ми се струва, че иска да я нарани, но не го прави. Ако е много ядосан, просто изчезва за ден-два. За да се успокои, както казва мама. Мъжът има нужда от време, за да се успокои сам. Тя не е знаела, госпожо Лети. Мама не е знаела, че той наранява хора, иначе щеше много да се уплаши. Да се уплаши още повече.

— Хора ли?

Когато Лети седна отново, момичето продължи да гледа напред.

— Ашли каза, че е била долу ден, може би два. Там имаше още въжета. И снимки. На стената бяха закачени снимки на други жени, вързани като нея. В по-лошо състояние от нея. Според мен някои от тях са мъртви. Мисля, че някои са мъртви. Ще повърна.

Лети я придружи, задържа косата ѝ, докато тя се надвесваше над тоалетната, после изми лицето ѝ с мокра кърпа.

Даде ѝ нещо ментово, за да си изплакне устата, целуна я по челото.

— Преживя много. Май е време да си починеш.

— Не мога да се прибера, нали?

— За съжаление, не сега, миличка. Мога обаче да те заведа у нас и да те оставя да поспиш в стаята за гости.

— Може ли да почакам тук, докато дойдат мама и Мейсън?

— Ако предпочиташ. Искаш ли препечена филийка? Да видим дали ще я задържиш. Остави сникърса за по-късно.

— Благодаря.

Лети стана.

— Постъпката ти, Наоми, е правилна. Най-вече смела. Много се гордея с теб. Ще те оставя за две минутки. Искаш ли чай и мед за филийката?

— С удоволствие, благодаря.

Когато остана сама, Наоми отпусна глава на масата, но не можа да си почине. Отпи от колата, но беше прекалено сладка. Искаше вода, студена, бистра. Сети се за контейнера с вода в приемната и стана.

Излезе от малката стая, понечи да извика, да попита дали може.

Видя заместник-шерифа да изблъсква баща ѝ през помещението към метална врата. Ръцете му бяха в белезници зад гърба, а на дясната буза се виждаше прясна синина.

Сега не изглеждаше нито подивял, нито разтревожен, нито личеше, че съжaliaва. Подсмиваше се, както когато някой кажеше нещо, а той бе убеден, че греша.

Видя я и тя се стегна, за да посрещне яростта му, омразата, гнева.

Той обаче се отнесе с пълно безразличие, докато минаваше през металната врата. И хлътна вътре.

Стаята гъмжеше от хора, беше шумно, нещо блестеше мрачно. Тя усети как се понася, сякаш краката ѝ я водеха сами, а тялото ѝ послушно изпълняваше.

Чу думи, откъслечни фрази, прозвучаха като кънтене на метал.

ФБР, сериен убиец, съдебен лекар, жертви.

Нямаше никакъв смисъл.

Никой не я забеляза, слабо, високо момиче с големи очи, блестящи на призрачно бяло лице, потънало в прекалено големи дрехи, шокирано.

Никой не погледна към нея и тя се запита, ако все пак я погледнат, дали очите им ще минат през нея, както бащините ѝ.

Може би всичко това не беше истинско. Може би тя самата не беше истинска.

Но напрежението в гърдите ѝ беше съвсем истинско. Сякаш бе паднала от висок клон на стария дъб и бе останала без дъх. Дъхът ѝ беше отлетял и тя не можеше да си го върне.

Стаята се завъртя бавно и светлината угасна. Облак закри луната.

Затворил Боус на сигурно място, Уейн излезе тъкмо когато Наоми забели очи. Извика и се хвърли към нея. Беше бърз, но недостатъчно и тя падна.

— Донесете вода! Къде е проклетият лекар? Какво, по дяволите, търси тя тук? — Той я вдигна на ръце, гушна я. Нежно я плесна по бузите, които изглеждаха толкова бледи и прозрачни, сякаш ръката му щеше да премине през тях.

— Ужасно съжалявам. Мили боже! Имаше нужда от храна. Излязох, за да ѝ донеса нещо. — Лети коленичи с чаша вода.

— Тя видя ли го? Видя ли ме, когато вкарвах мръсника?

Лети поклати глава.

— Нямаше ме за нищо и никакви си три минути. Свестява се вече. Как си, миличка? Наоми, мила, дишай дълбоко. Току-що припадна. Пийни малко вода.

— Болна ли съм?

— Сега си добре. Пийни вода.

Спомни си всичко. Очите ѝ — зелени като шишенце от лекарство, както казваше майка ѝ — се затвориха.

— Той защо не ми е сърдит? Защо му е все едно?

Накараха я да пийне вода. Уейн я пренесе отново отзад. Донесоха ѝ храна като за болен човек — препечена филийка и чай. Тя похапна и се почувства още по-зле.

Останалото мина като в мъгла. Доктор Холин дойде и я прегледа. При нея непрекъснато имаше човек, а Уейн ѝ донесе тайно още една кола.

Дойде и шерифът. Познаваше го — шериф Джо Франкс — защото ходеше на училище със сина му. Той имаше широки рамене и набито тяло, грубо лице на дебел врат. Приличаше ѝ на булдог.

Той седна срещу нея.

— Как си, Наоми?

Гласът му беше като посипан с чакъл път.

— Не знам. Ами, добре, господине.

— Знам, че си прекарала трудна нощ, а и денят ти не е лек. Знаеш ли какво става тук?

— Да, господине. Баща ми е наранил Ашли. Завързал я е в старото мазе в гората до изгорялото бунгало. Много лошо я е наранил, а също и други хора. Имаше техни снимки. Не знам защо го е сторил. Не знам защо му е на някого да постъпи като него.

— Преди снощи ходила ли си в онова мазе?

— Не знаех, че го има. Забранено ни е да навлизаме толкова дълбоко в гората. Можем да ходим единствено до потока, и то след изрично позволение.

— А снощи защо излезе?

— Ами... събудих се и беше ужасно горещо. Стоях на прозореца и видях, че татко излиза. Помислих си, че е тръгнал към потока да се поразхлади... прииска ми се и на мен. Взех си фенерчето и чехлите и се измъкнах навън. Макар че ми е забранено.

— Няма нищо. Значи го последва?

— Надявах се той да реши, че е смешно. Щях да забележа дали е в настроение, преди да му се обадя. Само че той не отиде при потока, а аз исках да разбера къде е тръгнал. А когато видях старата къща, реших, че сглобява колелото за рождения ми ден.

— Рожден ден ли имаш, миличка?

— В понеделник, и си бях поискала колело. Затова зачаках... исках само да го погледна. Скрих се и чаках, докато той излезе, но...

— Какво?

За момент си каза, че ще бъде по-лесно, ако отново ѝ се завие свят. Но пък шерифът имаше мили очи, търпеливи. Те нямаше да се откъснат от нея, дори да ѝ прилошееше.

А и все трябваше да каже на някого.

— Нещо с него не беше наред, шерифе. Господине. Не изглеждаше наред, когато излезе, и аз се уплаших. Изчаках да си тръгне, защото исках да разбера какво има долу.

— Колко време чака?

— Не знам. Стори ми се дълго. — Тя се изчерви. Не искаше да му каже, че е пишкала в гората. Някои неща бяха лични. — На вратата имаше резе и аз го изтеглих с големи усилия, а когато отворих вратата, чух нещо като скимтене. Реших, че е кученце. На нас не ни позволяват

да си вземем куче, но аз си помислих, че може татко да се е съгласил. Тогава видях Ашли.

— Какво точно видя, миличка? Знам, че ти е трудно, но ако ми опишеш всичко точно, много ще ми помогнеш.

Затова тя му каза, точно, после отпи от колата, въпреки че стомахът ѝ закъркори.

Той ѝ зададе още въпроси и тя много се постара да отговори. След като приключи, я погали по ръката.

— Справи се чудесно. Ще доведа майка ти.

— Тя тук ли е?

— Тук е.

— Ами Мейсън?

— У семейство Хъфман е. Госпожа Хъфман ще го наглежда, докато си играе с Джери.

— Добре. Двамата с Джери обичат да си играят заедно. Шериф Франкс, мама добре ли е?

Нещо проблесна в очите му.

— И тя прекара труден ден. — Помълча. — Ти си силно момиче, Наоми.

— Не се чувствам силна. Повърнах, после припаднах.

— Вярвай ми миличка, аз съм представител на закона. — Той се усмихна. — Силно момиче си. Затова ще ти кажа, че и други хора ще ти задават въпроси. От ФБР, нали знаеш какво е това?

— Да, господине. Май да.

— Те също имат въпроси. Ще дойдат и репортери, и те ще искат да говорят с теб. С ФБР ти се налага да разговаряш, но не и с репортерите.

Бръкна в джоба си и извади визитка.

— Това е телефонът ми, служебният, а домашният е на гърба. Можеш да ми звъниш по всяко време, наистина няма значение по кое време. Ако имаш нужда да поговориш с мен, веднага ми се обади. Нали?

— Добре, господине.

— Прибери картичката на сигурно място. Сега ще повикам майка ти.

— Шериф Франкс?

Той спря на вратата и се обърна към нея.

— Кажи, миличка?

— Татко в затвора ли ще отиде?

— Да, миличка.

— Той знае ли?

— Мисля, че да.

Тя сведе поглед към колата си и кимна.

— Добре.

Баща ѝ отиваше в затвора. Как тогава да се върне на училище, да отиде на църква или на пазар с майка си? Беше дори по-зле, отколкото когато бащата на Кари Потър отиде в затвора за два месеца, защото се сби в билиардната. Още по-зле, отколкото когато чичото на Бъстър Кравит отиде в затвора, задето продаваше наркотици.

След седмица започваше седми клас и всички щяха да знаят какво се е случило, какво е направил баща ѝ. Какво е направила тя. Просто не разбираше как...

Вратата се отвори и майка ѝ застана на прага.

Изглеждаше болна, все едно е боледувала дни наред и беше излиняла. Беше дори по-слаба, отколкото снощи, когато Наоми си легна. А пък очите ѝ бяха червени, подпухнали, все още пълни със сълзи. Косата ѝ стърчеше, все едно не се беше ресала, и бе облечена с широката, избеляла розова рокля, която използваше единствено за работа в градината.

Наоми стана неуверено на крака, обзета от желание да притисне лице в гърдите на майка си, да намери там утеха, обещания, на които щеше да се престори, че вярва.

Само че сълзите се търкулнаха от очите на майка ѝ и последва гърлено ридание. Тя се отпусна на пода и покри лицето си с ръце.

Момичето пристъпи към нея, прегърна я, погали я и зашепна:

— Всичко ще бъде наред, мамо. Ще се оправим.

— Наоми, Наоми. Говорят ужасни неща за баща ти. Разправят, че ти си ги казала.

— Ще се оправим.

— Не е възможно да са истина. Не е възможно. — Сюзан се отдръпна и пое лицето на малката между дланите си, заговори ожесточено. — Ти си си въобразила. Сънувала си кошмар.

— Видях ги, мамо.

— Не, не си. Трябва да им кажеш, че си допуснала грешка.

— Не съм допуснала грешка. Ашли, момичето, което той е... тя е в болница.

— Тя лъже. Сигурна съм, че лъже. Наоми, той ти е баща, той е твоя кръв. Съпруг ми е. Полицайте претърсиха цялата къща. Сложиха на татко ти белезници и го отведоха.

— Аз лично прерязах въжетата.

— Не, не си. Веднага престани да лъжеш и кажи на всички, че си измисляш.

Главата на Наоми пулсираше и тя заговори безизразно, глухо.

— Аз свалих лепенката от устата ѝ. Аз ѝ помогнах да излезе от мазето. Тя едва ходеше. Нямаше никакви дрехи.

— Не.

— Той я е изнасилил.

— Не говори такива неща. — Гласът на майка ѝ стана остър, писклив, тя разтърси Наоми. — Да не си посмяла.

— Имаше и снимки на стената. Много снимки, на други момичета, мамо. Имаше и ножове със засъхнала кръв по тях, и въже, и...

— Не искам да слушам. — Сюзан запуши ушите си с ръце. — Как можеш да кажеш подобно нещо? Как да повярвам на всичко това? Той ми е съпруг. Живея с него от четиринайсет години. Родила съм му две деца. Спим в едно легло нощ след нощ.

Гневът ѝ се разби също като стъкло. Сюзан отново отпусна глава на рамото на момичето.

— Какво ще правим? Какво ще стане с нас?

— Ще се справим — повтори отново Наоми, напълно отчаяно. — Ще се оправим, мамо.

Не можеха да се приберат у дома. Не и преди полицията, а сега и ФБР да проверят всичко. Лети им донесе дрехи, четки за зъби и други необходими вещи и ги покани у тях — тя и майка ѝ щяха да спят в стаята за гости, а Мейсън при сина ѝ.

Лекарят даде лекарство на майка ѝ, за да поспи, и това ѝ подейства добре. Наоми взе душ, облече дрехите си, върза си косата и се почувства по-добре.

Когато излезе от банята, тя откряхна вратата, за да види майка си, и завари малкия си брат да седи на леглото.

— Не я буди! — изсъска, но когато той се обърна и я погледна, се засрами от остротата си.

И той беше плакал, лицето му беше зачервено, очите също, и отвън, и отвътре.

— Просто я гледам.

— Ела, Мейсън. Ако тя се събуди, пак ще започне да плаче.

Той я послуша, без да спори — нещо, което се случваше много рядко — след това пристъпи към нея и я прегърна силно.

Вече не се прегръщаха, но сега бе толкова приятно да притисне някого до себе си, затова и тя го гушна.

— Нахлуха в къщата, докато още спяхме. Чух татко да крещи, след това се развикаха и други хора, хукнах да видя какво става. Видях татко да се бие със заместник-шерифа, после го изблъскаха до стената. Мама пищеше и плачеше, на татко му сложиха белезници точно като по телевизията. Да не би да е обрал банка? Никой нищо не ми казва.

— Не, не е обрал банка.

Ако слезеха долу, щяха да се натъкнат на госпожа Лети, затова тя седна с брат си на пода.

— Наранявал е хора, Мейсън. Жени.

— Защо?

— Не знам, но го е правил.

— Може те да са били виновни.

— Не. Водил ги е на едно място в гората, заключвал ги е там и ги е наранявал.

— Какво място?

— Лошо място. Затова трябва да го отведат в затвора.

— Не искам татко да ходи в затвора. — Сълзите отново бликнаха. Тя го прегърна през раменете.

— Правил е много лоши неща, Мейсън. Трябва да отиде в затвора.

— А мама също ли ще ходи в затвора?

— Не, тя не е наранила никого. Дори не е знаела, че той наранява хора. Не я разпитвай. И не се бий. Хората ще говорят какво ли не за татко и ти ще искаш да се биеш, но не бива. Защото онова, което ще кажат, е истина.

Той я погледна гневно.

— Ти откъде знаеш, че е истина?

— Защото видях и знам. В момента нямам желание да говоря. Днес говорих достатъчно по този въпрос. Искане ми се всичко да приключи. Искане ми се да сме някъде другаде.

— Аз пък искам да се приберем вкъщи.

Но не и тя. Никога повече не искаше да се върне в онази къща, да знае какво се крие в гъстата гора. Не искаше да си спомня, че е живяла в същите тези стаи, че са седели на една маса.

— Госпожа Лети каза, че имат нинтендо във всекидневната.

Гневът на брат ѝ беше изместен от надежда, примесена със съмнение.

— Може ли да поиграем?

— Тя каза, че може.

— Имат ли „Донки Конг“?

— Ще разберем.

У дома нямаха видеоигри, нито компютър, но имаха достатъчно приятели, които знаеха основното. А Мейсън обожаваше видеоигрите. Беше съвсем лесно да го настани в хола с помощта на госпожа Лети, а най-хубавото беше, че тя убеди сина си, вече тийнейджър, да поиграе с момчето.

— Ще направя лимонада. Ела с мен в кухнята, Наоми. Тъкмо ще ми помогнеш.

Къщата беше много хубава. Чиста, красива, с приятни цветове и на стените, и на мебелите. Знаеше, че господин Харбоу преподава английски език и литература в гимназията, а Лети работи за шерифа. Къщата обаче ѝ се стори като на богати хора.

А пък в кухнята имаше съдомиялна — така наричаха нея у дома — и снежнобяло островче в средата с втора мивка.

— Къщата ви е много хубава, госпожо Лети.

— Благодаря. Тя ме радва. Искане да се чувствате удобно, докато сте тук.

— Според вас, колко време ще останем?

— Ден-два, не повече. — Лети сложи вода и захар в чайник. — Някога правила ли си лимонада?

— Не, госпожо.

— Много е приятно. Отнема известно време, но си струва.

Лети се разшета. Наоми забеляза, че тя не слага престилка, а закрепил кърпа на колана на панталоните. Татко не обичаше мама да

носи панталони. Жените според него трябвало да носят поли и рокли.

Като се замисли, като чу гласа на баща си, тя усети как стомахът ѝ се надига отново. Затова се насили да мисли за нещо друго.

— Госпожо Лети, вие с какво се занимавате при шерифа?

— Миличка, аз съм първата жена заместник-шериф в Пайн Медоус и от шест години досега си оставам единствената.

— Като заместник Уейн ли?

— Точно така.

— Значи знаете какво ще стане от тук нататък. Ще ми кажете ли?

— Не мога да ти кажа със сигурност, защото сега вече ФБР поеха всичко в свои ръце. Ние само им съдействаме. Те ще съберат доказателства, ще снимат показания и ще осигурят на баща ти адвокат. Какво ще стане, до голяма степен зависи от доказателствения материал и показанията, от това какво ще каже и направи баща ти. Знам, че е трудно, но ще бъде най-добре, ако се постарая да не се тревожиш за тези неща в момента.

— Не се тревожа за татко. — Вече ѝ беше ясно. Само че... — Трябва да се грижа за мама и Мейсън.

— Миличкото ми дете — въздъхна Лети и след като разбърка сиропа в чайника, заобиколи плота. — Някой трябва да се грижи за теб.

— Мама няма представа какво да прави, ако татко не ѝ казва. А Мейсън не разбира какво е направил татко. Той дори не знае какво е изнасилване.

Лети въздъхна отново и прегърна момичето.

— Не можеш да се грижиш за всички. Къде е братът на майка ти? Къде е вуйчо ти Сет?

— Във Вашингтон, окръг Колумбия. Само че ни е забранено да поддържаме връзка с него, защото е хомосексуалист. Татко казва, че той е отвратителен и гнусен.

— Познавам вуйчо ти Сет. Беше две години след мен в училище. Не съм го запомнила нито като отвратителен, нито като гнусен.

— В Библията пише... — Усети, че я заболява и главата, и сърцето от онова, което пишеше в Библията, както и от онова, което татко ѝ беше казал. Не, нямаше да се измъчва повече с подобни мисли. — Той винаги е бил много мил с нас. Имаше приятен смях, помня го

добре. Само че татко заяви, че повече не можел да идва, а на мама забрани дори да разговаря с него по телефона.

— Искаш ли той да дойде?

Тези думи бяха достатъчни, за да накарат гърлото на Наоми да се стегне, затова тя кимна.

— Добре тогава. Щом дръпна сиропа, за да се охлади, ще се опитам да се свържа с него. След това ще ти покажа как да изцедиш лимоните. Това е най-забавната част.

Тя се научи как се прави лимонада и похапна печени сандвичи със сирене — комбинация, която щеше завинаги да се превърне в предпочитаната храна за успокояване.

Тъй като майка ѝ спа през целия ден, момичето за пръв път в живота си помоли да ѝ възложат нещо, което да върши. Лети я остави да оплеви цветните лехи отзад, после и зеленчуците, и да сложи семенца в хранилките за птици.

Когато приключи, Наоми се остави на умората, изтегна се на тревата в сянката и заспа.

Събуди се стреснато, точно както онази нощ. Имаше нещо.

Седна бързо, сърцето ѝ блъскаше неудържимо, очакваше да види баща си застанал над нея с въже в едната ръка и нож в другата.

Само че мъжът, който седеше на шезлонга в сянката до нея не беше баща ѝ. Носеше панталони в цвят каки и мокасини без чорапи. Тя плъзна поглед нагоре и видя яркосиня риза с малко човече на кон на мястото, където трябваше да е джобът.

Той имаше нейните очи, същото зелено като шишенце от лекарство, гладко лице, красиво като на филмова звезда, чуплива кестенява коса под сламената шапка.

— Заспала съм.

— Няма нищо по-хубаво от това да поспиш на сянка в летен следобед. Помниш ли ме, Наоми?

— Вуйчо Сет! — Сърцето я заболя, но болката не беше остра. Страхуваше се да не припадне отново, въпреки че сега чувството беше различно, леко и блестящо. — Ти дойде! Ти дойде — избъбри тя, след това пропълзя в скута му, разплака се, захлипа. — Не ни оставяй. Моля те, не ни оставяй, вуйчо Сет. Моля те, много те моля.

— Няма, няма да ви оставя, момичето ми. Обещавам. Престани да се тревожиш, защото съм тук и ще се погрижа за вас.

— Ти ми подари розова официална рокличка.

Той се разсмя и звукът облекчи болката в сърцето, а той извади снежнобяла кърпичка от джоба на панталоните и попи сълзите ѝ.

— Значи помниш. Едва ли беше на повече от шест.

— Беше толкова красива, изящна, прекрасна. Мама спи. Непрекъснато спи.

— В момента има нужда от сън. Ама ти си станала много висока! Какви дълги крака. Поиздраскала си ги.

— В гората беше тъмно.

Той я прегърна по-силно. Миришеше много хубаво, на шербет от лайм.

— Сега не е тъмно и аз съм тук. Щом разрешат, идвате с мен у дома. Ти, Мейсън и майка ти.

— Значи ще отидем във Вашингтон, за да живеем при теб, така ли?

— Точно така. При мен и приятеля ми Хари. Хари ще ти хареса. Той е вътре, играе на „Донки Конг“ с Мейсън, запознават се.

— Той хомосексуалист ли е?

Нещо изгъркори в гърдите на Сет.

— Да.

— Но е мил като теб?

— Така мисля, но сама ще прецениш.

— Скоро трябва да тръгна отново на училище. Също и Мейсън.

— Ще учите във Вашингтон. Имаш ли нещо против?

Тя едва не припадна от облекчение, затова само кимна.

— Вече не искам да стоя тук. Госпожа Лети е много мила. Също и заместник-шериф Уейн. И шерифът. Той ми даде номера си, за да му се обадя, ако имам нужда. Само че аз не искам да оставам тук повече.

— Щом ни позволят, заминаваме.

— Не искам да виждам татко. Не искам да го виждам. Знам, че това е лошо, но...

Той я привлече към себе си.

— Не е лошо, дори не мисли, че е така. Ако не искаш, не е нужно да го виждаш.

— Ти ли ще кажеш на мама? Тя ще ни накара да отидем, и мен, и Мейсън. Аз обаче не искам да го виждам. Той не ме вижда. Може ли да заминем за Вашингтон веднага?

Той я гушна отново.
— Работа по въпроса.

Отне повече от седмица, а те не прекараха дори ден повече в дома на госпожа Лети. Репортерите дойдоха — шерифът се оказа прав. Напъплиха на орди и групи, с огромни ванове и телевизионни камери. Крещяха въпроси и се втурваха в мига, в който някой се покажеше навън.

Никой не се сети за рождения ѝ ден, но това не я интересуваше. Тя самата искаше да го забрави.

Настаниха ги в къща извън Моргантаун, която съвсем не беше хубава като дома на госпожа Лети. Хората от ФБР също бяха там, заради репортерите и защото винаги имаше заплахи.

Чу един от представителите на ФБР да го казва, както и че баща ѝ също го местели някъде другаде.

Чуваше много, защото слушаше внимателно.

Мама се караше с вуйчо Сет за заминаването за Вашингтон и задето не водела децата да видят баща си. Вуйчо ѝ обаче удържа на обещанието си. Когато майка ѝ ходеше да види баща ѝ, я придружаваше една жена от ФБР.

Втория път, след като се върна, взе хапчетата. След това спа повече от дванайсет часа.

Чу вуйчо ѝ да обсъжда с Хари как да променят къщата в Джорджтаун, за да се настанят още трима души. Тя хареса Хари — Харисън (също като Индиана Джоунс) Добс. Но много се изненада, когато видя, че той не е бял. Не беше и съвсем черен. Кожата му беше като карамела, който тя обожаваше върху сладолед, когато си спечелеше правото да бъде глезена.

Беше много висок, имаше сини очи, които изглеждаха прекрасно на фона на карамела. Беше шеф, което означаваше, каза ѝ той с намигане, че било напудрен готвач. Досега тя не беше срещала мъж, който да умее да се справя в кухнята, а Хари приготвяше вечеря всяка вечер. За храна като неговата тя не беше чувала, нито пък вкусвала.

И беше красива като на филм.

Купиха нинтендо за Мейсън, а за двете с майка ѝ нови дрехи. Тя си мислеше, че може да остане в некрасивата къща, стига Хари и Сет

да останеха.

Една вечер обаче, в деня, в който майка ѝ отиде да посети баща ѝ, тя подслуша скандал. Беше ѝ много неприятно, когато вуйчо ѝ и майка ѝ се караха. В тези моменти я обземаше страх, че ще го прогонят отново.

— Не мога просто да си грабна нещата и да замина, да отведа децата. Те са деца на Том.

— Той никога няма да излезе от затвора, Сю. Да не би да имаш намерение да влачиш децата в дните за свиждане? И на това ли ще ги подложиш?

— Той им е баща.

— Той е гнусно чудовище.

— Не говори така.

— Отвратително чудовище е, приеми го. Децата имат нужда от теб, Сю, ти трябва да ги защитаваши и пазиш. Той не заслужава и минута от времето ти.

— Аз съм дала клетва. Да обичам, да почитам и да се подчинявам.

— Той също, но я е потъпкал. Мили боже, той е изнасилвал, мъчил и убил повече от двайсет жени, поне за толкова е признал. Поточно казано, похвалил се е, за бога. Повече от двайсет млади момичета. След като приключел с тях, си е лягал при теб.

— Престани! Престани! Да не би да искаш да кажа, че е направил тези неща? Направил ли е тези ужасни неща? Как ще живея с това, Сет? Как ще живея с това?

— Налага се, защото имаш две деца, които имат нужда от теб. Аз ще ти помогна, Сю. Ще се махнем оттук, ще отидем на място, където вие с децата ще бъдете в безопасност. И ти, и те, ще ходите на психолог. Тях ще запишем в добри училища. Не ме поставяй в положението да ти казвам как да постъпваш, както е правил той. Засега ще го правя единствено за да защитя и теб, и децата. Моля те да си припомниш коя беше, преди той да се появи в живота ти. Ти беше уверен в себе си човек, с планове и светлина в очите.

— Нима не разбираш? — Настойчивостта в гласа на майка ѝ, ужасната ѝ грубост напомняше на рана, която отказва да заздравее. — Ако замина, все едно признавам, че всичко това се е случило.

— Наистина се е случило. Той призна.

— Накарали са го.

— Престани. Веднага престани. Собствената ти дъщеря, собственото ти дете е видяло какво е сторил той.

— Въобразила си е...

— Престани, Сю, веднага престани.

— Не мога, наистина... Как е възможно да не съм разбрала? Как е възможно да съм живяла с него почти половината си живот и да не съм разбрала. Репортерите крещяха този въпрос.

— Майната им на репортерите. Утре заминаваме. Господи, Сю, къде е гневът ти? Къде е гневът ти към онова, което е направил, към онова, което е в действителност, на което е подложил и теб, и децата ти? Ами онова, което Наоми е преживяла? Дано разбереш, но дотогава ще трябва да ми се довериш. Така е най-добре. Можем да заминем утре, а ти ще започнеш да градиш живот за себе си и децата.

— Не знам откъде да започна.

— Събери багажа. След това ще напредваме крачка по крачка.

Тя чу плача на майка си, след като Сет излезе от стаята. След малко обаче Наоми чу нов звук — отварянето на чекмеджета и затварянето им.

Тя събира багажа, помисли си момичето.

На сутринта заминаваха. Махаха се от всичко това.

Затвори очи и изрече безмълвна молитва на благодарност към вуйчо си. Разбираше, че е спасила живота на Ашли. Сега мислеше, че вуйчо Сет е спасил нейния.

3.

Наоми живя във Вашингтон пет месеца, две седмици и три дена. Този къс отрязък от време донесе колкото хубави, толкова и лоши моменти, сътресения и радости, които тя престана да следи.

Хареса къщата в Джорджтаун с високи тавани и наситени цветове, с красивия вътрешен двор и малкия фонтан с басейн.

Досега не беше живяла в голям град и прекарваше часове наред на прозореца в стаята си, за да наблюдава автомобилите и такситата, и минувачите. А пък стаята ѝ беше толкова красива. Старият гардероб от черешово дърво — антика, не изхвърлен от други хора, това бяха различни неща — имаше огромно овално огледало с рамка с малки завъртулки за украса. Леглото ѝ беше двойно и тя си позволяваше удоволствието да се претърколи или да разпери ръце настрани, просто защото можеше. Чаршафите бяха меки, гладки и тя галеше с пръсти калъфката на възглавницата, за да се приспи.

Стените бяха в цвета на старо злато и по тях висяха картини с цветя, скупчени в малка градинка.

Харесваше стаята на майка си дори повече от своята, защото бе вълшебна, с бледозелен балдахин над голямото легло и стол със странни, красиви птици, които летяха по тапицерията му.

Мейсън спеше на разтегателно канапе в стаята, която вуйчо ѝ наричаше горния хол, но през повечето вечери през първата седмица той идваше да се гушне при нея или се свиваше на килима като кутре.

Хари ги водеше в ресторанта си, където масите бяха застлани с фини покривки и украсени със свещи и цветя, разведе ги и в голямата кухня, кипяща от шум и жегата.

Началото на учебната година донесе нервно напрежение и вълнение. Ново училище, ново място, където никой не я познаваше. Беше колкото плашещо, толкова и прекрасно. Тя имаше и ново име. Тук се казваше Наоми Карсън и беше новото момиче, а много от съучениците се подиграваха на акцента ѝ. Но пък нито едно от децата не знаеше, че баща ѝ е в затвора.

Не ѝ беше приятно да ходи при терапевтката. Доктор Осгуд беше приятна, млада, красива и винаги ухаеше хубаво. Но все ѝ се струваше нередно, поне в началото, да разказва на непознат човек разни неща за родителите си, за брат си и най-вече за случилото се през онази нощ в гората.

Мейсън ходеше при друг лекар, мъж, и му харесваше, защото терапевтът му позволяваше да разказва за видеоигри и баскетбол. Поне така твърдеше Мейсън и след няколко седмици, през които говореше за игри и баскетбол, престана да спи в леглото на Наоми.

Майка ѝ пък ходеше при трети лекар, когато благоволяше да отиде. Често заявяваше, че не ѝ се ходи, и отиваше да си легне, след като пробутваше оправданието, че я боли глава.

Веднъж в седмицата молеше вуйчо Сет да ѝ даде автомобила си и шофираше до затвора „Хейзълтън“ в деня за свиждане. За отиването и връщането ѝ трябваша почти осем часа, а там свиждането траеше съвсем кратко и двамата се виждаха през стъкло. Всеки път се прибираше смазана, с поредното главоболие.

Но така и не се отказа да ходи.

Животът им скоро стана рутинен, монотонен — училище за нея и Мейсън, ресторантът за Хари, офисът, където Сет работеше и инвестираше парите на хората, и почасовата работа на майка ѝ като сервитьорка.

И тогава, една вечер ден Сет се прибра у дома, стиснал таблоид в ръка, и стана зле.

Наоми се сви. Никога не беше виждала вуйчо си ядосан, никога не го беше чувала да повишава глас. Сега не знаеше какво да прави, докато приготвяше пиле с ориз, както Хари ѝ беше показал, Мейсън похапваше на плота и се опитваше да си напише домашното, а майка ѝ беше зареяла невиждащ поглед, докато се преструваше, че му помага.

Тя скочи, когато Сет шляпна вестника на плота. Наоми видя снимка на баща си и, о, боже, нейна снимка от училището в Пайн Медоус.

— Как можа? Как можа да причиниш подобно нещо на децата си, на себе си?

Сюзан стисна златния кръст на врата си.

— Не ми викай. Не съм казала почти нищо.

— Казала си предостатъчно. Ти ли им даде снимка на Наоми? Ти ли им каза, че живеем във Вашингтон?

Майка ѝ отпусна рамене както винаги, когато татко я погледнеше лошо.

— Платиха ми пет хиляди долара. Трябва да си изкарвам прехраната.

— И това ли е начинът? Като продадеш снимката на дъщеря си на таблоидите?

— Репортерът можеше и сам да я намери, освен това пишат по този въпрос от седмици. Изобщо не спират.

— Те нямаха нейна снимка, Сюзан. — Сякаш смъртно уморен, Сет разхлаби възела на вратовръзката си. — Те нямаха представа, че живеете тук.

Когато телефонът звънна, той вдигна ръка, за да спре Наоми.

— Не отговаряй. Телефонният секретар ще се включи. Вече ми звъняха шест пъти в офиса. Не им трябва много време, за да се доберат до нерегистриран номер. Беше нерегистриран, за да защити теб и децата, Сю, от това, което става в момента.

— Те са винаги пред затвора, непрекъснато ме тормозят. — Все още с отпуснати рамене, Сюзан стисна устни.

Около устата ѝ се бяха очертали бръчки, забеляза Наоми. Предишното горещо лято ги нямаше.

— Пък и Том каза, че можем да изкараме добри пари. Той няма право, такъв е законът, но...

— Но ти можеш да му ги осигуриш.

Сюзан се изчерви, както ставаше винаги, когато беше засрамена или разгневена.

— Имам дълг към съпруга си, Сет. Тикнаха го в затвора и го държат на специален режим. Той има нужда от пари, за да плати на адвоката да го измъкне при останалите затворници.

— За бога, Сю, това са пълни глупости. Не усещаш ли, когато някой ти дрънка глупости?

— Не говори по този начин!

— Това те притеснява, но онова, което си направила, не, така ли? — Сет удари с ръка по таблоида, когато телефонът започна да звъни отново. — Ти прочете ли какво пише тук?

— Не съм. Не искам да го чета. Те... те непрекъснато ме преследваха и Том каза, че ще проявят към него повече уважение, ако може да разкаже историята си и аз го подкрепя.

— Никой не проявява уважение към таблоидите. Дори той би трябвало да го знае... — Сет замълча и Наоми го стрелна с поглед. Стори й се, че е по-скоро отвратен, отколкото разгневен. — Кой друг те е преследвал? С кого другого си говорила?

— Със Саймън Ванс.

— С писателя? С автора на „Истински престъпления“?

— Той е професионалист. Издателят му ще ми плати двайсет и пет хиляди долара. Пише го в договора.

— Подписала си договор?

— Професионален е. — С блеснали очи и разтреперани устни, Сюзан протегна ръце напред, сякаш искаше да се защити от удар. — Ще има и още, когато сключат договор за филм. Той го каза.

— Сюзан. — Наоми долови отчаяние в гласа на вуйчо си. — Какво си направила?

— Не мога да си изкарвам прехраната като сервитьорка. А пък лекарката, при която ме караш да ходя, каза, че трябва да работя върху самоувереността си. Пък и трябва да си намеря жилище близо до затвора, за да не се налага да искам колата ти и да шофирам толкова далече. Том иска с децата да сме по-близо до него.

— Аз няма да ходя там.

Сюзан се въртна към Наоми и я заля вълна от гняв.

— Не ставай нахална.

— Не съм нахална. Просто ти казвам, че няма да ходя там. Ако ме накараш насила, ще избягам.

— Ще правиш каквото ти казваме ние с баща ти. — В гласа на Сюзан се долови истерична нотка, каквато се промъкваше при подобни изблици вече четири месеца. — Не можем да останем тук.

— И защо да не можете, Сюзан? — попита тихо Сет. — Кажи защо?

— Ти живееш с мъж, Сет. Живееш в грях с друг мъж. При това чернокож.

— Наоми, миличка. — Гласът на вуйчо й остана тих, но очите му — пламтящи — не се откъсваха от лицето на Сюзан. — Качете се с Мейсън горе. Само за малко.

— Приготвям вечерята.

— Ухае чудесно. Просто дръпни тенджерата от котлона за малко. Качете се и помогни на Мейсън да си напише домашното.

Мейсън се смъкна от стола и прегърна Сет.

— Не ни карай да си ходим. Не й позволявай да ни отведе. Моля те, искам да остана при теб.

— Не се тревожи, момчето ми. Качи се горе със сестра си.

— Ела, Мейсън. Ще отидем горе. — Наоми се обърна към майка си, докато събираше учебниците и тетрадките на Мейсън. — Хари не е грях, но ти извършваш грях, като говориш така.

— Ти не разбираш — започна Сюзан.

— Напротив, разбирам. Започнах да разбирам онази нощ в гората. Ти не разбираш, мамо. Ела, Мейсън.

Сет не каза нищо, когато Сюзан се разплака, просто отвори хладилника за вино и избра бутилка. Извади тапата и си наля чаша.

Изключи звъненето на телефона, за да не се дразни.

Докато сестра му плачеше, той отпи две предпазливи глътки.

— Знаеш, че съм гей още от четиринайсетгодишен. Може би дори от по-рано, но тогава събрах смелост да ти кажа. Трябваше ми повече време, за да призная пред мама и татко, а те го приеха доста добре, като се има предвид как стояха нещата. Преди това обаче споделих с голямата си сестра. Помниш ли какво ми каза ти тогава, след като ме попита дали съм сигурен?

Тъй като тя продължи да плаче, той отпи нова глътка вино.

— Да не си посмял да се пускаш на гаджетата, които съм си набройкала. Къде е онова момиче, Сю, което винаги ми казваше точно каквото трябва, когато бях изплашен? Къде е момичето, което ме караше да се смея, когато се мъчех да не ревна? Къде е момичето, което ме приемаше какъвто съм?

— Извинявай. Извинявай.

— Всичко е наред, Сюзан. Сега искам да ти кажа нещо, а ти да ме чуеш. Слушай внимателно, Сюзан. Никога повече не си позволявай да говориш по този начин за мъжа, когото обичам. Разбра ли?

— Извинявам се, много се извинявам. Хари беше много добър с мен и децата. Виждам колко добре се отнася и към теб. Съжалявам наистина. Само че...

— Все още ли сме отвратителни и гнусни? Наистина ли мислиш, че сме такива? Това ли ти подсказва сърцето?

Тя изпъна отново гръб.

— Не знам. Наистина не знам. Вече нищо не знам! Четиринайсет години. Отначало не беше толкова строг. Случи се толкова постепенно, че не забелязах. Той не искаше да работя повече, освен това бях бременна с Наоми, затова си казах, че така е най-добре. Щях да създам истинско гнезденце и да си остана вкъщи с бебето. След това започна да отказва да ходи при мама и татко — все си намираше някакви извинения. После пък не искаше и аз да ходя. Ние бяхме семейство, а той беше главата на семейството. Не желаше и те да идват у нас. Може би само на празници — поне отначало.

— Той те е откъсвал от всички, които са те обичали.

— Все повтаряше, че ние сме важни. Че трябва да си изградим собствен живот, а после се роди Мейсън и той стана изключително строг по отношение на всичко. Но пък работеше усърдно, плащаше сметките. Кълна се, че никога не ми е посягал. Нито на децата. Онова, което мислеше, което искаше, което казваше, просто ми се набиваше в главата. Мама и татко ми липсваха. Ти ми липсваше толкова много, но...

Той извади още една чаша и я постави пред нея.

— Не съм пила нищо друго, освен виното в църквата, от времето, когато бях бременна с Наоми. Бях същата като нея, нали? Силна, смела и малко дива.

— Точно така.

— Изгубих това, Сет. Изгубих всичко.

— Можеш да го откриеш отново.

Тя поклати глава.

— Много съм изморена. Де да можех да заспя и да спя, докато всичко отmine. Наоми говореше искрено. Тя не иска да дойде с мен. Ако я накарам, може да избяга и ще вземе Мейсън със себе си. Няма да го остави. Няма да постъпи, както аз постъпих с теб. Ще ме накара да избирам между децата и съпруга си.

— Веднъж вече избра него пред семейството си.

— Жената трябва да държи на съпруга си. — Тя въздъхна, взе чашата и отпи. — Боже, колко е хубаво, бях забравила. Положила съм клетви, Сет. Знам, че той ги е стъпкал, знам, че е извършил

невъобразими неща, поне понякога си давам сметка. Но на мен ми е трудно да загърбя тези обещания, да приема, че човекът, пред когото съм ги изрекла, сега е в затвора. Да знаеш само колко съм уморена. Непрекъснато се чувствам уморена. Ако можех, щях да спя до края на живота си.

— На това му се казва депресия, мила. Трябва да дадеш време и на терапията, и на лекарствата да подействат. Дай време на себе си.

— Имам чувството, че са минали години. Сет, всеки път, когато съм в колата на път към „Хейзълтън“, си казвам, че го правя за последен път. Не искам да виждам онези стени, да минавам през охраната, нито да седя и да говоря с него през стъклото. Ами репортерите и другите, които ме чакат да изляза и се опитват да разговарят с мен. Крещят ми какво ли не. Ти просто нямаш представа.

— Тогава престани да бъдеш тяхна мишена.

Тя поклати глава.

— След това обаче... Том някак успява да промени мнението ми, да ме накара да се съмнявам в себе си. Накрая правя точно каквото той иска. Знаех, че разговорът с репортерите е нещо нередно. Знаех, че подписването на договора е нередно. Само че аз не съм нито силна, нито смела, нито дива, затова направих точно каквото той ми каза. А той каза да взема парите и да подпиша документите. Поиска да сложа парите в затворническата му сметка и да намеря къща някъде наблизо. Поиска да продължа да ходя всяка седмица и за начало да водя децата по веднъж в месеца.

— Да знаеш, че няма да ти го позволя и ще те съдя. Може и да изгубя, но ще направя всичко по силите си, за да не допусна децата да ходят там.

— Тя също е против мен. Момиченцето ми. — Сюзан изхлипа и избърса сълза. — Отказва да отиде и ще се бори с мен като тигрица, за да не позволи и Мейсън да стъпи там. Трябва да се стегна заради тях. Знам, че трябва.

— Не се предавай. — Той отпусна ръка върху нейната и усети как тя се напъгва. — Стани по-силна. Не ходи в затвора няколко седмици, след това пак помисли. Поговори и с терапевтката по този въпрос.

— Ще се опитам. Кълна се. Много съм благодарна и на двамата ви с Хари. Извинявам се, че постъпих както Том ми каза след всичко,

което направихте за нас.

— Ще го преживеем.

— Ще се кача горе и ще поговоря с децата. След това ще слезем и ще приготвим вечерята.

— Добро начало. Обичам те, Сю.

— Един господ знае защо. — Тя стана и протегна ръце към него.

— И аз те обичам. Не ме изоставяй.

— Не бих го направил.

Тя го притисна до себе си, след това излезе и тръгна нагоре по стълбите. Това бе най-трудният разговор в живота ѝ, помисли си. Беше дори по-труден, отколкото ужасното влизане в затвора и коридора до залата за свиждане.

Спря пред вратата на Наоми, загледа се в децата си, седнали на пода, Мейсън се мръщеше над молива и работната тетрадка.

Беше плакал и сърцето ѝ се сви, защото тя беше причината за тези сълзи.

Не и Наоми. Очите ѝ бяха сухи и горещи, когато ги вдигна към нея.

— Първо искам да кажа, че сгреших. За онова, което казах за вуйчо ви и Хари. Беше ужасно и грозно. Надявам се да ми простите. Ти беше права, Наоми. И двамата бяхте прави. Няма да се изнасяме от дома на Сет и Хари. Сбърках, като разговарях с онези хора. От вестника, списанието и писателя. Не мога да се върна назад и да залича всичко, но повече няма да се случи. Много съжалявам, Наоми, че им дадох снимката ти. Не знам как да ти се реванширам. Но ще се постарая. Обещавам да се постарая повече. Лесно е да се каже. Но ще ти покажа. Ти трябва да ми дадеш шанс, за да ти покажа, че мога да се справя по-добре.

— Ще ти дам шанс, мамо. — Мейсън скочи и се хвърли в ръцете ѝ.

— Много те обичам, малкото ми мъжленце. — Целуна го по косата, след това погледна Наоми. — Разбирам, че на теб ще ти е нужно повече време.

Момичето поклати глава и също се втурна към майка си.

Тя наистина се стараеше, макар че имаше провали, при това тежки. Беше отворила врата, която брат ѝ се опитваше да затвори, като бе дала интервюта и бе продала снимките.

Стана още по-зле покрай материалите, че серийният убиец имал шурей гей. Папараците снимаха Наоми, когато излиза от училище, как Мейсън си играе на детската площадка.

Телевизионни дискуссионни предавания зареждаха машината, а пък „експертите“ и таблоидите бяха безжалостни.

Разнесе се новината, че носителът на награда „Пулицър“, писателят Саймън Ванс пише книга със съдействието на Томас Дейвид Боус и съпругата му, и медийният цирк започна отново.

В началото на новата година те седяха заедно в хола, огънят в камината припукваше, а коледната елха грееше като надежда на прозореца.

Хари направи горещ шоколад, а Мейсън седеше на пода с най-съкровено си желание. В коледното утро го беше посрещнало малко кученце. Нарече го Конг на любимата си игра.

Трябваше да е безкрайно приятно, помисли си Наоми. И кученцето, и горещият шоколад, и елхата, която, както каза Хари, щеше да остане до навечерието на Богоявление.

Само че нещо не беше наред и тя го усещаше дълбоко в себе си. Затова шоколадът ѝ изстиваше във високата чаша.

— Двамата с Хари имаме новина — започна Сет и Наоми усети как стомахът ѝ присви.

Щяха да ги отпратят. Прекалено много неприятности бяха донесли, репортерите не ги оставяха на мира, а хората, с които се разминаваха по улиците, ги зяпаха.

На Хелоуин някой бе хвърлил яйце по къщата, а най-неприятното беше написано върху колата на Сет.

„Извратеняшка рода на убиец.“

Мама я уволниха от кафенето, защото репортерите разбраха къде работи и управителят я освободи.

— Новината е страхотна — продължи вуйчо ѝ и стисна ръката на Хари.

Наоми нямаше сили да вдигне поглед и да види изражението му, когато им каже, че трябва да отидат да живеят другаде.

— Двамата с Хари ще открием ресторант.

Тя зяпна, неспособна да повярва. Стомахът ѝ тутакси се отпусна.

— Намерихме страхотно място и преценихме, че е крайно време да се задействаме — намеси се Хари и намигна. — Дори избрахме име. Спот^[1].

— Спот е куче — отбеляза Мейсън и гушна възторженото кутре.

— Не говоря за куче на име Спот. Ресторантът ще се казва „Спот“, защото ще бъде мястото, където всички искат да отидат.

— Къде е? — Възторжена също като кученцето, Наоми близна малко от шоколада. — Може ли да отидем да го видим?

— Разбира се. Проблемът е, че се намира в Ню Йорк.

— Вие ще се местите, така ли?

— Всички ще се преместим. Отиваме в Ню Йорк Сити. Уест Вилидж. Ново място, нова къща, ново начало.

Наоми погледна майка си, която седеше, без да помръдва, преплела пръсти.

— Ами тази къща? Това е вашата къща.

— Къщата в Ню Йорк ще бъде наша. На всички ни. — Все още усмихнат, Сет потупа Хари по крака. — Чакайте само да я видите. Великолепна е.

— Местите се заради нас. Заради хората, които не ни оставят на мира.

Преди Сет да успее да отговори, Хари поклати глава.

— Донякъде е така, но не това е истинската причина. Отдавна искам да отворя собствен ресторант и сега моментът ми се струва подходящ, харесах и мястото. Пък и на Сет му е трудно в службата, защото непрекъснато го притесняват. Колкото до къщата, приключваме с нея.

— Обсъдихме всичко с Хари и майка ви — добави Сет. — Това е най-доброто решение за всички. Ако не възразявате, ще променим имената ви официално на Карсън. Аз подадох заявление за напускане, също и Хари. Не се преструвам, като казвам, че съм много развълнуван. А вие ще трябва да смените училищата.

— Няма значение. — Наоми стрелна Мейсън с остър поглед, да не би той да каже нещо друго.

— И терапевтите — продължи Сет, — но ни препоръчаха добри специалисти там.

— Нямам нужда да ходя повече — заяви Наоми. — Ще ви кажа, ако имам. След като мястото е ново, и аз ще бъда нова. Искам да се подстрижа.

— О, дъще — въздъхна Сюзан.

— Искам. Не желая да приличам на момичето, което снимаха. Мога и сама да се подстрижа.

— В никакъв случай! — избухна в смях Сет. — За това категорично не съм съгласен. Ще те заведем във фризьорски салон и ще го направим както трябва. Тя приближава тринайсет, Сю. Тя решава.

— Пак могат да ни открият, мамо — опита се да я убеди Наоми. — Но може би няма да успеят, ако изглеждам различно. Мейсън вече е неузнаваем, защото порасна много и косата му е по-дълга. А и потъмня. Пет пари не давам какво е името ми, стига да не е Боус. Съжалявам, ако с това те наранявам, мамо.

Сюзан не отговори, продължи да гледа ръцете си и да извива пръсти в скута.

— А Конг може ли да дойде в Ню Йорк? Не мога да го оставя.

— Мейсън, човече. — Хари грабна кутрето и то се загърчи в ръцете му. — Това си е градско куче. Разбира се, че ще го вземем.

— Знам, че това ще преобърне живота на всички и аз съм виновна.

— Не, Сю. Рано или късно щяха да ни намерят. Не взехме достатъчно предпазни мерки. Сега обаче ще го направим. Ново място, ново начало. — Сет се усмихна широко на племенницата си. — И нов външен вид.

— Кога? — попита момичето.

— Утре пускаме къщата за продажба, а агентът е напорист. Така или иначе, ще се преместим през пролетната ваканция. Къщата е с четири спални, така че, Мейсън, и ти ще си имаш стая. Какво ще кажеш?

— Аз и Конг!

— Ти и Конг.

— Може ли легла на два етажа?

— Дадено. Наоми? Ти имаш ли нещо против?

— Не. А ти пак ще можеш да каниш приятели. Ще трябва да се сприятелиш с нови хора и пак ще организираме партита. Тази година нямаше коледно парти и не излязохте на Нова година, както винаги.

Хари подаде гърчещото се кученце на Мейсън.

— Ти чу ли всичко?

— Почти. И мама няма да ходи в затвора от Ню Йорк. Знам, че си ходила само няколко пъти след... откакто подписа онези документи, но всеки път се връщаше натъжена. Ню Йорк е по-далече. Колкото по-далече, толкова по-добре.

— Старая се, деца.

— Мамо, ти правиш много повече. Както обеща. — Отчасти от обич и отчасти по задължение, Наоми стана и се намести на стола при майка си, прегърна я. — Сега ще стане още по-добре. Сигурна съм.

— Дръж се, Ню Йорк, идваме — извика Сет.

— Дръж се, Ню Йорк, идваме! — Мейсън размаха юмруци във въздуха. — Може ли да отидем да гледаме мач на „Никс“? Може ли?

— Кой е Ник? — попита Сет и Мейсън се заля от смях.

Две седмици по-късно къщата беше продадена с десет хиляди над обявената цена. Всички се заеха да събират багажа си. Тя чу как Сет заръча на носачите да дойдат през нощта, изнесоха всичко в малки камиони, не наведнъж.

През март, когато пролетната ваканция настъпи с бурни ветрове и бръснещ сняг, те заминаха от Джорджтаун посред нощ, също като крадци.

Тя наблюдаваше как къщата се смаява в далечината и усети болка. След това се обърна напред и прокара пръсти през косата си — къса и дрзка.

Нов вид, помисли си тя, ново място, ново начало.

Повече не погледна назад.

---

[1] Място, петно (англ.). — Б.пр. ↑

4.

Ню Йорк, 2002 г.

Шестнайсетгодишната Наоми Карсън водеше живот, какъвто Наоми Брус не би могла да си представи. Имаше красива стая в прекрасна къща в град, пълен с цветове и движение. Сет и Хари я глезеха с щедри дневни, обиколки по магазините, билети за концерти, а най-важното — вярваха ѝ и ѝ даваха свобода.

Старاءе се много, за да заслужи всичко това. Учеше упорито, оценките ѝ бяха отлични и си беше набелязала колеж „Провидънс“ на Роуд Айлънд, където смяташе да учи фотография.

Бяха ѝ подарили малък автоматичен фотоапарат „Фуджи“ за първата Коледа в Ню Йорк и тя се влюби в него. Интересът ѝ се разрастваше, уменията също, така че за шестнайсетия си рожден ден получи прекрасен „Никон“.

С него се включи в комитета за изготвяне на годишника и ученическият вестник като официален фотограф и натрупа опит, както и впечатляващо портфолио, което се надяваше да ѝ помогне да влезе в избрания колеж.

Много се старاءе да заличи акцента си и копнееше да бъде като останалите момичета, да няма нищо общо с първите си дванайсет години. От време на време по нещо ѝ напомняше за миналото, но когато започна гимназия, следите му почти се изгубиха.

Имаше приятели, понякога излизаше на срещи и за разлика от повечето си връстници, не искаше сериозно гадже. Според наблюденията ѝ в тези връзки имаше прекалено много драматизъм.

Обичаше да се целува — ако момчето знаеше какво прави — ала не бе готова да я опипват. Дори мислеше, че това никога няма да се случи.

Позволи на Марк Райдър да я погали по гърдите — най-сетне ѝ бяха пораснали, но ѝ се струваше, че никога няма да станат големи. Бе любопитна да разбере какво е чувството, но вместо да се развълнува, я обзе нервност и се почувства неловко.

Марк не остана никак доволен, че му е позволила само това. Наоми си каза, че това си е негова работа, и не му обърна никакво внимание, когато я обвини, че била въртиопашка и фригидна откачалка.

На шестнайсет беше един и седемдесет и осем — по-голямата част крака — слаба като върба и достатъчно красива, че момчетата да имат желание да опипват гърдите ѝ. Беше си пустила косата до раменете, за да може да я връзва на опашка, когато снима.

Когато спечели състезание по фотография, Сет я награди с кичури на тъмнорусата ѝ коса.

След като навърши дванайсет, Мейсън започна да израства бързо и стана център-нападател на училищния баскетболен отбор.

Понякога тя се дразнеше, че малкото ѝ братче е по-умно от нея. Друг път се чувстваше горда. Но така или иначе той беше находчив, красив и бърз. Затова се радваше на вниманието и обожанието на момичета, които се рояха около него, както и на голяма група момчета.

Минаваха дни, без да се сети за Пайн Медоус и случилото се. Дни наред тя бе най-обикновена тийнейджърка, която се тревожеше за успеха си, за гардероба, слушаше музика и излизаше с приятелки на пица.

Поддържаше връзка с Ашли по мейла. Ашли не се върна в Моргантаун никога повече и изгуби цяла година, докато се прехвърли в държавния университет „Пен“.

За дипломирането ѝ Наоми ѝ изпрати рамкирана снимка на черешово дърво, обсипано с розови цветове — обещание за бъдещето.

На двайсет и първия си рожден ден, през първата пролет от новото хилядолетие, Ашли си направи подарък. Качи се на влака за Ню Йорк и прекара цял ден с Наоми.

Колкото пъти си припомняше деня, момичето се връщаше към притесненията си — какво да облече, какво да каже — и безмълвната радост, когато видя, че Ашли я чака, както бе обещала — на наблюдателната площадка на Емпайър Стейт Билдинг.

Колко е красива, помисли си Наоми, с дългата, много дълга руса коса, която танцуваше при всеки порив на вятъра. И нервността, и неочаквано обзелата я срамежливост изчезнаха, когато Ашли се втурна към нея с широко разтворени ръце.

— Колко си пораснала! Станала си по-висока от мен. Наистина повечето хора са по-високи от мен, но аз... Наоми. — Тя я притисна до себе си, залюля се напред и назад. — Ти дойде. Това е най-специалният ми рожден ден и ти дойде! Благодарение на теб ще прекарам най-изключителния си рожден ден. Искях да се срещнем тук и макар да е ужасно банално, държа да ти кажа, че единствено благодарение на теб мога да видя всичко това. И искам да ти подаря нещо.

Ашли извади малка кутийка от чантата си.

— Но днес е твоят рожден ден. Аз съм ти донесла подарък.

— Да оставим моя за по-късно, докато обядваме. Моля те, вземи го сега, веднага, под небето. Ти ме изведе изпод земята, Наоми, а сега сме високо в небето. Отвори го, моля те.

Развълнуваната Наоми отвори кутийката и се загледа в колието. Три тънки сребърни верижки поддържаха овал с пурпурен ирис в средата.

— Колко е красиво! Много е красиво.

— Ще си призная, че идеята беше на мама. Тя ми каза, че всяко цвете носи специално значение. Ирисът има две. Едното е храброст, а другото приятелство. Свързвам и двете с теб. Надявам се да ти хареса.

— Много. Наистина много ми харесва. Ашли...

— Никакви сълзи. И на мен ми се плаче, но нека днес да не плачем. Дай да ти сложа колието, а след това ми покажи част от града. Никога не съм идвала в Ню Йорк.

— Добре. Добре. — Оказа се безкрайно трудно да сдържа сълзите на щастие, също както и сълзите, когато се чувстваше нещастна. — Къде искаш да отидем? Днес е твоят специален ден.

— Аз съм момиче. Искам да отида на пазар — разсмя се Ашли, докато закопчаваше колието. — Искан ми се да отидем някъде, където можем да изпием по чаша шампанско с обяда. Вече имам право!

— Обичам те — избъбри Наоми, след това се изчерви. — Звучи странно, но...

— Нищо подобно. Между нас има нещо, което другите хора не познават. Ние двете сме единствените, които разбират какво ни е коствало да стигнем дотук. И аз те обичам. Ще останем приятелки завинаги.

Терапевтката — тя започна отново сеанси след поредния срив на майка си — попита Наоми как се е почувствала, когато е видяла Ашли, и момичето призна, че си е припомнила светлината.

Майка ѝ работеше като сервитьорка в ресторанта на Хари. Справяше се сравнително добре, освен в случаите, когато не беше в състояние. Понякога затъваше в мрак и забравяше за светлината. Все пак имаше работа и когато потънеше, Хари ѝ пазеше мястото.

Лекарят ѝ наричаше това състояние депресия, но Наоми знаеше, че тези пропадания са нещо повече от депресия.

Когато потънеше в мрака, майка ѝ вземаше прекалено много лекарства. Веднъж, когато прекали, се наложи да я откарат в болница. Нагълта се с хапчета, след като излезе книгата на Саймън Ванс и разлепиха плакати из целия град.

Беше нарекъл творбата си „Кръв в земята: наследството на Томас Дейвид Боус“ и всички книжарници я бяха изложили на централно място на витрините си. Ванс, сериозен човек с изискан, академичен стил, рекламираше книгата по телевизията, даваше интервюта в списания и вестници. В тях името на Наоми се споменаваеше често, също както името на баща ѝ.

Тази кръвна и кървава връзка върна кошмарите.

Всеки път, когато момичето видеше рекламите, си даваше сметка каква част от живота ѝ попада в тях.

Страхуваше се и се срамуваше.

Затова и разбираше страха на майка си, срама ѝ и много внимаваше как се държи с нея.

Когато обаче майка ѝ си спомнеше светлината, всичко се оправяше, ставаше съвсем простичко. На любимата ѝ снимка майка ѝ танцуваше с брат си на лятно парти. Тогава светлината беше добра, обгръщаше майка ѝ, избликваше от нея, а Сюзан изглеждаше много красива, както се смееше вдигнала лице към Сет. Наоми ѝ я подари, както и другата, която направи на нея, вуйчо си и себе си, докато седяха във вътрешния двор на къщата в един пролетен ден.

А щом мракът нахлуеше отново, майка ѝ оставаше в леглото с плътно дръпнати завеси и Наоми ѝ носеше храната на поднос. Разбираше колко плътен е мракът, когато видеше снимките захлупени, сякаш майка ѝ не можеше да понесе собственото си щастие.

Но пък минаваха седмици — понякога дори месеци, и всичко вървеше нормално. Тогава се тревожеше заради някой тест, караше се с Мейсън, който беше проклятието на съществуването ѝ, или се чудеше какво да облече за срещата на кино.

Един ден отиде на кино — не беше среща — с голяма група приятели (и Мейсън с неговите), за да гледат „Спайдърмен“. Ядеше пуканки и пиеше оранжада, настанена удобно. Прожекцията започна с рекламите на новите филми.

Щом светлината угасна, приятелката ѝ Джейми започна да се натиска с гаджето си почти веднага, но Наоми не им обърна никакво внимание, нито на мляскащите звуци, които се понесоха от групата на Мейсън на задния ред.

Обичаше киното и предпочиташе филми като „Спайдърмен“ и „Властелинът на пръстените“, а не любовните истории, по които въздишаха приятелките ѝ.

Харесваха ѝ филми, в които хората трябваше да направят нещо, за да преодолеят трудностите. Дори това да означаваше да бъдат ухапани от радиоактивен паяк.

На екрана се появи образ от гледната точка на човек, който кара пикап. Знаеше как се постига този ефект от фотографията. Това е мъжката гледна точка, каза си тя, на мъж, който носи халка.

Обичаше да забелязва подробностите.

След това други дреболии привлякоха вниманието ѝ и тя притаи дъх.

Познаваше тези пътища. Познаваше и пикапа. Когато зави към гората и заподскача по черен път, тя усети смазваща тежест в гърдите.

Сцените се появяваха — на подземното мазе, на снимките, на жената, вързана на дюшека, с изпълнени с ужас очи.

Усети, че не може да диша.

Видя къщата в края на гората. Та това беше тяхната къща! О, боже господи, тяхната къща! Дългокрако момиче, слабо, с дълга коса гледаше през прозореца в гореща, бурна нощ.

Ето семейството в църквата — баща, майка, слабо, високо момиче, малко момченце. А после това момиче посяга към ключалката на груба дървена врата.

Не можеше да гледа повече. Пуканките паднаха и се разпиляха наоколо, плъзнаха навсякъде, безалкохолното се разплиска, когато тя

скочи. Приятелите ѝ се развикаха.

— Внимавай!

— Какво ти става, Наоми!

Тя хукна към вратата.

Последваха я думите от трейлъра.

— История за грях. История за храброст. „Дъщеря на злото“.
Очаквайте през декември.

Коленете ѝ се подгънаха, докато се препъваше през фоайето. Падна на длани и колене, когато всичко около нея се завъртя, и тя усети как гърдите ѝ горят.

Чу гласа на Мейсън, много далечен, докато той я разтърсваше.

— Стани. Хайде, Наоми, трябва да станеш.

Изтегли я, влачеше я и я носеше навън, в горещия септемврийски въздух, към прекалено ярките светлини на Таймс Скуеър.

— Погледни ме. Погледни ме.

Беше висок почти колкото нея и имаше очите на баща им. Дълбоки, златистокафяви. Тревожни, изплашени.

— Не мога да дишам.

— Можеш. Хайде. Поеми въздух бавно.

— Беше...

— Не го казвай. Не го казвай тук. Ако някой пита, просто ти е прилошало. Прилошало ти е и сме се прибрали. Хайде да повървим. Хайде.

Тя успя да направи две колебливи крачки, след това спря, подпря ръце на коленете си и се наведе, уплаши се, че ще повърне. Но световъртежът премина, също и гаденето.

— Ти знаеше ли? Кажй?

Той стисна здраво ръката ѝ и я потегли по Бродуей.

— Знаех, че го правят. Не знаех, че са го завършили, нито че ще пуснат трейлър в прегледа на филмите преди „Спайдърмен“.

— Показаха нашата къща.

— Снимали са голяма част на място.

— Ти откъде знаеш?

— Понякога проверявам разни неща. Просто си мислех, че ще им отнеме повече време, докато го пуснат, но очевидно са се справили. Критиците доста писаха онлайн.

— Защо не си ми казал?

Той спря, погледна я студено и презрително, както могат единствено братята.

— Защото не искаше да знаеш. Никой не повдига този въпрос, никой не ми казва нищо. Затова проверявам сам. Прочетох книгата на Саймън Ванс.

Сега вече ѝ стана горещо и отново ѝ се догади.

— Трябва да загърбим всичко това. Минаха четири години.

— Така ли? А ти загърбила ли си го?

— Да. Поне през повечето време. Наистина.

— Мама обаче не е. Помниш ли, когато каза, че заминава за уикенда с приятелка? Щели да ходят на спа. Не е вярно. Взела е автобуса и отишла да го види в затвора.

— Откъде знаеш?

Той сви рамене и я дръпна към кафене, помъкна я към една от масите.

— Правила го е и преди. Когато отидохме в Хилтън Хед за една седмица, тя се оплака, че имала разстройство. И тогава е ходила да го види. Намерих автобусните билети в чантата ѝ, и двата пъти. Правила го е и още един път.

— Ти ровиш в чантата ѝ?

— Точно така — потвърди той, без да трепне. — Две коли, ако обичате — каза небрежно на сервитьорката. — И претърсвам стаята ѝ и така разбирам, че му е писала. Писмата пристигат в пощенска кутия.

— Но това е лично — понечи да го укори Наоми, след това покри лицето си с ръце. — Защо го прави?

— Тя е покорна и зависима. Той я е мачкал през всичкото време. Това е емоционален тормоз и мачкане.

— Това пък откъде го знаеш?

— Казах ти, че проверявам разни неща. Та той е психопат, за бога. Би трябвало да го знаеш. И нарцисист. Затова дава на ченгетата по някое име и място на всеки две години. Казва им коя е жертвата и къде я е заровил. Така непрекъснато го споменават в новините и привлича вниманието към себе си. Той е лъжец и манипулира мама. Върти я на шиш, защото може. Помниш ли, когато взе свръхдоза?

— Не говори така, Мейсън.

— Точно това се случи. Благодаря. — Отправи на сервитьорката бърза усмивка, докато тя оставяше напитките им на масата. — Убедил

я е да разговаря с Ванс — писателя. Не знам как го е постигнал, но я е убедил, а когато книгата излезе, тя не можа да го понесе.

— Значи знае къде сме.

— Не знам, но със сигурност е наясно, че сме в Ню Йорк. — След това Мейсън сви рамене. — Той не дава пет пари за нас и никога не го е било грижа. Неговата цел е мама.

— Той те обичаше.

— Не мисля. Да не би да си въобразяваш, че исках да ме подстригва като пехотинец всеки скапан месец? Ако изобщо дойдеше на някой от мачовете от младежката лига, усещах погледа му на гърба си, когато батирах. Знаех, че ако не уцеля, ако направя фал, той ще се подсмива презрително: „Отглеждам един път“.

— Ама...

— Наблюдаваше ме внимателно, да не би в мен да заговори „кръвта на Карсън“. Така разправяше. Когато бях на осем, ми каза, че ако покажа склонност към педерастия, ще ме пребие.

Шокираното момиче стисна ръката на брат си.

— Никога не си ми казвал.

— Има неща, които не можеш да споделиш със сестра си. Поне когато си на осем. Той ме плашеше до смърт, предполагам и теб. Така бяхме свикнали да се страхуваме от него, че го приемахме за нещо нормално.

— Да — въздъхна тежко тя. — Да, дебнехме в какво настроение ще бъде. Дали ще бъде в добро настроение? Всички стъпвахме на пръсти около него. Терапията ликвидира това поне отчасти. Просто не знаех, че и ти си изпитвал същото.

— Живеехме в една къща, имахме един и същи баща.

— Мислех... Мислех, че при теб е различно, защото той искаше син. Беше пределно ясно, че иска син, не дъщеря. Искаше те повече от мен.

— Той искаше себе си, а аз не бях като него.

— Съжалявам — прошепна Наоми.

— За какво?

— Ревнувах, защото мислех, че те обича повече. Ужасно е да си го мислиш, да го чувстваш, защото той...

— Той е психопат, сексуален садист и сериен убиец.

Всяко едно от определенията накара Наоми да трепне.

— Такъв е, сестричке. Въпреки това си остава наш баща. Факт. Така че просто забрави. Май и аз ревнувах, защото ти даваше повече свобода. Ти беше отговорност на мама, а аз негова. Както и да е, мама е говорила и с кинаджиите. Той я е накарал, настоявал непрекъснато и представил нещата така, сякаш това е най-доброто за нас — за теб и мен.

Те продължаваха да се държат за ръцете и почти бяха допрели глави над масата.

— Защо го е искал?

— Заради вниманието и славата. Така се нарежда до Бънди, Дамър, Рамирес. Сериен убийци, Наоми. Обърни внимание.

— Не искам да обръщам никакво внимание. Защо им е да правят филм за него? Кой ще отиде да го гледа?

— Филмът е колкото за него, толкова и за теб. Може би дори е повече за теб. — Той стисна ръцете ѝ по-силно. — Заглавието визираще теб, не него. Колко единайсетгодишни деца успяват да спрат сериен убиец?

— Не искам да...

— Кажеш, истина ли е, или лъжа? Той щеше да убие Ашли, ако не беше я измъкнала.

Без да каже и дума, тя вдигна ръка към колието, което младата жена ѝ беше подарила. Кимна.

— А след като приключеше с нея, щеше да си намери друга. Кой знае колко още щеше да убие. Всъщност малко приличам на него.

— Нищо подобно! Само очите ви са в същия цвят. Това е всичко.

— Малко приличам на него.

— Изобщо не си приличате.

— Не, не съм като него. — Решителността и интелигентността в очите на Мейсън говореха по-красноречиво от думите. — Никога няма да бъда като него. А ти не бъди като мама. Не му позволявай да те мачка. Той се опита да го направи с всички ни, както стори с нея. Хвалиш, после мачкаш. Така те карат да направиш каквото искат, така те сломяват.

Тя разбра, или поне отчасти. И все пак...

— Никога не ни е удрял.

— Отнемаше ни обещаното — обещавахе нещо, след това, ако не направехме каквото искаше, той казвахе, че не можем да имаме

това или онова. Понякога ни носеше подаръци. Помниш ли? Сложи ми баскетболен кош, а на теб ти купи онази кукла. После получих чисто нова ръкавица на кечър, а ти малкото медальонче във форма на сърце. Такива нещица. Ако обаче стъпехме накриво, той си вземаше подаръка. Или пък не ни позволяваше да отидем на парти, което очаквахме с нетърпение, или на кино. Веднъж каза, че ще ни заведе в парка „Кингс Доминиън“, и ние бяхме много развълнувани. Но тъй като не бях почистил добре стаята си, той заяви, че нямало да ходим, защото не съм показвал уважение. Тогава ти ми се разсърди.

— Бях на седем. Не разбирах, че вината не е твоя. Той не ми позволи да разбера, че вината не е твоя. Може и да тормозехме малко мама, докато него го нямаше, защото знаехме, че тя няма да му каже, но на него никога не смеехме да му се противопоставим. Абсолютно никога. Съобразявахме се с настроенията му, точно както ти каза, а на него това му харесваше.

Тя не смееше да остави дори чифт къси чорапи не на място. Да, беше ги дресирал.

— Какво си чел, за да разбереш всичко това?

— В библиотеката има много книги за психиатрия и психология. Има и достатъчно онлайн. Решил съм да уча за психиатър.

Тя се усмихна с превъзходството на двайсет и три месеца по-голяма сестра.

— Мислех, че ще се заемеш с баскетбол, на професионално ниво.

— Сет, Хари и мама имат нужда да го чуят в момента. А и наистина харесвам баскета. Ще играя до скъсване, ако това ми помогне да вляза в „Харвард“.

— В „Харвард“ ли? Сериозно ли говориш?

— Там няма стипендии, но има нещо като поощрителна програма. Ще вляза в „Харвард“, ще уча медицина и ще взема диплома. Смятам да я използвам, за да постъпя във ФБР като поведенчески анализатор.

— Господи, Мейсън, та ти си на четиринайсет!

— Ти беше три години по-малка, когато спаси човешки живот. — Той се наведе напред и златистокафявите му очи заблестяха напрегнато. — Никога няма да съм като него. Ще стана човек, който

помага да спрат такива като него, който се е научил да разбира как да ги спре. Ти успя да го спреш, Наоми. Но той не е единственият.

— Ако го направиш, никога няма да успееш да загърбиш миналото.

— Когато загърбиш нещо, Наоми, то е впило очи в гърба ти. Предпочитам да го виждам пред себе си, за да знам накъде вървя.

Всичко, което той каза, я плашеше, а най-стряскащи бяха хладнокръвието и логиката в думите му. Той беше малкото ѝ братче, често голям досадник, недодялан и роб на комиксите.

Не само че имаше амбиции, ами те бяха гръмки и говореше за тях така, сякаш ги беше постигнал.

Беше шпионирал майка им. Наоми бе готова да приеме да наблюдава майка им, при това много внимателно. Животът със Сюзан сякаш носеше със себе си усещане за нещо крехко. Гледаш си в краката, за да не паднеш и да не го изпуснеш от страх, че ще се счупи.

Можеше да признае пред себе си, а сега и пред Мейсън, че е безкрайно разочарована от майка им. Редом с усилието да им създаде приличен живот се усещаха лъжите. И то заради мъж, който беше отнемал човешки живот и бе съсипал живота на мнозина.

Любовта ли я тласкаше в тази посока, питаше се Наоми.

Ако беше така, тя не искаше да има нищо общо с подобно чувство.

Щеше да пробва секса, защото, каквото и да казваха в книгите, песните и филмите, тя знаеше, че едното невинаги върви ръка за ръка с другото. Обмисляше кой е най-подходящият начин да го направи, но знаеше, че не може да обсъжда средствата против забременяване с майка си. Колкото и да обичаше Сет и Хари, подобен разговор щеше да е неуместен.

Затова следващия път, когато отидеше на лекар, щеше да попита. Така, когато решише да прави секс, щеше да е подготвена.

Може би Мейсън беше прав и ако тя се опиташе да загърби всичко, то тогава цялата грозота можеше да я погне по петите във всеки момент.

Също както стана с филма.

И така, когато есента настъпи в Ню Йорк, тя остави въпроса настрана. Не ѝ беше приятно непрекъснато да е пред нея, защото можеше да се препъне. Затова пък да го остави настрана, поне засега, ѝ се струваше добър компромис.

В момента майка ѝ ставаше от леглото всеки ден, обличаше се и отиваше на работа. Наоми учеше сериозно, занимаваше се с годишника и училищния вестник, обмисляше с кое момче е най-подходящо да прави секс, когато моментът настъпи.

И реши, когато има шанс да остане насаме с вуйчо си, да поговори с него за филма.

— Излиза след няколко седмици — съобщи му тя.

— Знам, миличка. Двамата с Хари възнамерявахме да поговорим с теб и Мейсън.

— Без мама ли?

— Аз ще ѝ кажа. Никак не ми е приятно. В момента се справя доста добре. Филмът обаче не променя нищо. Сега животът ви е тук. Онази част от живота ви приключи.

— Не и за нея. Трябва да поговориш с Мейсън.

— Защо?

— Просто поговори с него. Той ще ти каже.

Наоми нямаше представа какво е говорил Сет на майка ѝ, но след няколко тъмни дни Сюзан отново се съвзе.

Заведе Наоми да купят нова рокля за бала, искаше да прекарат прекрасен ден. Това се случваше рядко.

— Всичко ти отива, миличка, толкова си висока и слаба, но не предпочиташ ли някакъв цвят?

Момичето се завъртя в пробната, погледна се отпред и отзад в късата черна вталена рокля с квадратно деколтето.

— През повечето време ще снимам, едва ли ще танцувам. Затова черното е по-подходящо от розовото.

— Трябва ти кавалер — настоя Сюзан. — Защо вече не излизаш с онова мило момче? Марк ли се казваше?

— Уф. — Наоми сви рамене. Майка ѝ не беше от хората, с които да споделиш, че на момчето не му стигна да опипва гърдите ѝ. — Става, но не искам кавалер на бала.

— Когато аз бях на твоята възраст, да си осигуря кавалер за бала беше най-важното нещо на света. Но пък може ти да си по-умна от

мен. Розовото много ми харесва, а и има брокат на полата.

— Не съм сигурна, че съм от момичетата, които харесват лъскави неща.

— Всяко момиче заслужава лъскаво розово. Щом предпочиташ черното, добре. Господи, толкова си пораснала, че нямам думи. Но ще купим и розовата.

— Мамо, не можеш да купиш две.

— Мога. Ще облечеш черната, защото ще правиш снимки, и ще оставиш розовата за специален случай. И без това не съм подарила на двама ви с Мейсън нищо специално.

— Напротив.

— Не съм, но ще го сторя. Ще купим тези рокли и ще отидем на хубав обяд. След това ще намерим свършените аксесоари.

Наоми се разсмя, доволна да види блясък — не на розовото, а в очите на майка си.

— Фотоапаратът ще ми бъде аксесоар.

— Не и този път. Щеше да е по-добре, ако си със Сет и Хари, но ще намерим каквото ни трябва. Обувки и чанта, също и обеци. Знам, че днес искаше да излезеш на пазар с приятелките си, но...

— Мамо, много ми е приятно да съм с теб.

— Всичко се случва толкова бързо. Едва сега го разбирам. Струва ми се толкова бавно, а някои дни — и нощи — бяха безкрайни. Сега, като те гледам пораснала, разбирам колко бързо се е изнизило времето. А аз не бях до теб.

Не, не, блясъкът се губеше.

— Винаги си била до мен.

— Не бях. — Сюзан обрамчи с ръце бузите на Наоми. — Не бях. Но ще се постарая. Аз... Много съжалявам за филма.

— Няма значение. Не се притеснявай.

— Много те обичам.

— И аз те обичам.

— Ще занеса розовата рокля на продавачката, за да започне да я опакова. Ти върви да се преоблечеш, след това отиваме да обядваме.

Купиха роклите, после и обувки, и красива чанта, която блестеше — и това върна усмивката на майка ѝ. По настояване на Наоми Сюзан си купи червен пуловер и велурени ботуши. Двете се прибраха поруменели, изморени и отново пробваха покупките.

Вечерта, когато момичето се отпусна в леглото, си каза, че това е бил най-прекрасният ден в живота ѝ.

Октомври се оказа оживен и светлината, която Наоми обичаше толкова много, превърна пожълтелите листа в парковете в златни.

За да достави удоволствие на майка си, на бала тя облече розовата рокля вместо черната и помоли Ансън Чафинс, приятел и редактор на училищния вестник, да я вземе, но уточни, че не излизат на среща.

Видя сълзите на радост в очите на майка си, вместо мъка, докато двамата с Ансън послушно позираха за снимки, преди да излязат от къщата.

На Хелюин Сюзан се облече като малко момиче, след като се посъветва със Сет и Хари в техните костюми с дълги сака и тесни панталони, готови да раздават бонбони на призраци, гоблини, принцеси и рицари джедаи. Тъй като Сюзан се обличаше за празника за пръв път, Наоми убеди Мейсън да прекара част от вечерта вкъщи, вместо навън с приятелите си, с които един господ знаеше къде щяха да обикалят.

— Все едно е направила обратен завой и сега се движи смело напред.

Мейсън, облечен като вампир скитник, сви рамене.

— Дано да си права.

Наоми го сръчка в ребрата.

— Поне се опитай да се престориш на доволен, че съм права.

Само че не беше права.

Третата седмица на януари, в студен ден, когато навяваше ситен снежец, тя се прибра за малко по обяд. Ансън беше с нея.

— Не беше длъжен да идваш — рече тя, докато вадеше ключовете.

— Намерих си чудесно извинение да се махна от училище за половин час.

Ансън Чафинс беше от по-горен клас, слаб и висок, и си падаше малко зубър. Според Наоми обаче беше добър редактор и още по-добър писател. Освен това ѝ беше направил услуга на бала.

Онази вечер се беше опитал да я сваля, доста неумело впрочем, но не стана настойчив и нахален.

Затова двамата и досега се разбираха прекрасно.

Тя го пусна да мине пръв и се обърна, за да набере кода за изключване на алармата.

— Качвам се да си взема фотоапарата. Щеше да е у мен, ако ми беше казал, че искаш снимки от репетицията на театралния клуб.

— Може да съм забравил, за да сме заедно за половин час. — Той ѝ се ухили и намести очилата с тъмни рамки. Непрекъснато ги наместваше, сякаш орловият му нос им служеше за пързалка.

Зад тях се криеха светлосини спокойни очи.

Той се огледа.

— Има ли кола или нещо друго безалкохолно? Няма смисъл да си тръгваме с празни ръце.

— Да, винаги имаме кола. Помниш ли къде е кухнята?

— Аха. Тази къща е направо страхотна. Искаш ли да ти донеса и на теб?

— Вземи две. — Тя свали ръкавиците и ги натъпка в джоба на палтото.

Той се подсмихна и ъгълчетата на устата му се изкривиха.

— А чипс да ти се намира?

Тя изви очи и смъкна шапката.

— Може и да има. Вземи каквото намериш. Няма да се бавя.

— Не бързай, имаме още двацет и пет минути. Я! Това твое ли е?

Той пристъпи към снимка в черно и бяло на старец, който дремеше на пейка, а до него се бе настанило куче с клепнали уши.

— Да. Подарих я на Хари за рождения му ден преди две седмици. А той веднага я сложи във фоайето.

— Брависимо, Карсън.

— Благодаря, Чафинс.

Развеселена — той наричаше всички на фамилии и настояваше и останалите да използват неговата — тя тръгна по стълбите към горния етаж.

Изненада се, когато завари Конг пред вратата на майка си. Той обикновено стоеше в стаята на Мейсън, а когато времето беше хубаво,

се измъкваше през кучешката врата, за да лежи на слънце на терасата или да върши в ъгъла онова, за което беше определен ъгълът.

— Здравсти, момче. — Тя го почеса набързо, докато минаваше, и се обърна, когато той изскимтя. — Нямам време. Просто минавам.

Той обаче изскимтя отново и задраска по вратата на майка й. Наоми усети как потръпва и стомахът я присвива.

— Мама вкъщи ли е? — Да не би пак да беше в някое от онези състояния?

По това време майка й трябваше да е на работа с Хари и Сет. За обяд имаше резервация за двайсет и двама, щели да празнуват пенсиониране, така че целият персонал трябваше да е на работа.

Наоми откrehна вратата и видя, че завесите са дръпнати — лош знак. В сумрака забеляза, че майка й лежи на леглото.

— Мамо.

Беше с червения пуловер, който купиха, докато бяха на пазар, а не с униформата с бялата риза и черна жилетка.

Конг скочи на леглото — това му беше позволено единствено в стаята на Мейсън, близна ръката на майка й и отново изскимтя.

Сюзан лежеше напълно неподвижно.

— Мамо — повика я отново Наоми и включи лампата до леглото.

Тя не помръдна, беше съвсем бледа, а очите й не бяха напълно затворени.

— Мамо. Мамо. — Момичето стисна рамото на Сюзан и я разтърси. Пое ръката й в своята и усети колко е студена. — Мамо! Събуди се! Хайде, събуди се!

Хапчетата, разбира се, бяха там, до лампата. Не бе взела просто няколко, ами цялото шишенце. Беше празно.

— Събуди се! — Стисна ръцете на майка си и я задърпа. Главата на Сюзан се люшна, след това падна напред. — Престани. Престани. — Прегърна я и я вдигна от леглото.

Изправи я на крака и се опита да я накара да върви.

— Ей, Карсън, какво си се разкрещяла. Вземи се успо... Какво...

— Викни линейка. Обади се на 911. Бързо, бързо.

В първия момент той не помръдна, остана да гледа отпуснатото тяло на Сюзан, когато се стовари на леглото.

— Леле. Това майка ти ли е?

— Обади се на 911. — Наоми опря ухото в гърдите на майка си и започна да прави масаж на сърцето. — Тя не диша. Помоли ги да побързат. Кажете им, че се е нагълтала с „Еливил“. Изпила е огромно количество.

Без да откъсва поглед от жената, той бръкна за телефона си с едната ръка, а с другата намести очилата, докато Наоми правеше сърдечен масаж и изкуствено дишане.

— Ало, да, имаме нужда от линейка. Тя се е нагълтала с „Елдервил“.

— „Еливил“.

— Извинете, „Еливил“. По дяволите, Карсън, не знам адреса.

Тя му го каза, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ и се смесиха с избилата пот.

— Мамо, мамо, моля те!

— Не, нито е будна, нито помръдва. Дъщеря ѝ прави изкуствено дишане. Ами... не знам. Може би на четирийсет.

— На трийсет и седем е — изкрещя Наоми. — Просто да побързат.

— Идват. — Ансън се отпусна до нея, поколеба се, след това погали Наоми по рамото. — Тя... телефонистката... каза, че тръгват. Идват.

Той преглътна, навлажни устни, след това докосна с пръсти ръката на Сюзан.

Беше... мека и студена. Толкова мека, сякаш пръстът му щеше да хлътне. Студена, сякаш бе лежала навън, на зимния въздух.

— Леле, боже, Карсън. О, господи, виж сега. — Продължи да държи Сюзан с едната ръка, а другата отново отпусна на рамото на Наоми. — Тя е изстинала. Струва ми се... тя май е мъртва.

— Не, не, не, не. — Тя притисна уста към устата на майка си и издиша, опита се да я накара да започне да диша.

Нищо не се случи. Също като снимките в мазето на баща ѝ, в очите ѝ бе останала единствено смъртта.

Отпусна се назад. Не заплака, все още не, само приглади назад косата на майка си. Не усети тежест в сърцето, стомахът не я присви. Не усети нищо, беше празна, също като очите на майка си.

Спомни си чувството, беше същото, както когато приближаваше в горещото лятно утро полицейското управление.

Това е шок, помисли си тя. Беше в шок. А майка ѝ беше мъртва.
Чу звънеца и се изправи бавно.

— Трябва да отида да отворя. Не я оставяй сама.

— Добре, аз... ами... Добре.

Тя излезе... на Ансън му заприлича на сомнамбул. Момчето погледна отново мъртвата жена.

Нямаше начин да се върнат в училище за трийсет минути.

5.

На погребението на майка си облече черната рокля. Досега не беше ходила на погребение, а това приличаше по-скоро на панихида, защото нямаше да има истинско погребение.

Сет седна при двама им с Мейсън, за да поговорят. Попита ги дали искат да я върнат в Пайн Медоус, за да я погребат там.

— Не, в никакъв случай.

Искаха ли да намерят място в гробище в Ню Йорк? Остана изненадана колко категоричен беше Мейсън. Не искал гробище и тук. Ако беше щастлива в Ню Йорк, сега щеше да е жива.

Затова я кремираха, а през пролетта щяха да наемат яхта и да пръснат праха ѝ над морето.

Имаше много сълзи, разбира се, но Наоми плачеше колкото от яд, толкова и от мъка.

Наложи се да обяснява на полицията. За втори път полицаите дойдоха в дома ѝ, претърсиха го, задаваха въпроси.

— Аз съм детектив Росини. Моите съболезнования. Знам, че ви е много трудно, но имам въпроси. Може ли да вляза, за да поговорим?

Наоми знаеше, че много от жените ченгета по телевизията и във филмите са красиви, но предполагаше, че това се дължи на грима. Росини обаче приличаше на актриса.

— Добре.

Покани я в нейната стая, защото не знаеше какво друго да направи, тъй като имаше много други полицаи, които разговаряха със Сет и Хари. А заради майка ѝ...

Росини влезе и седна на крайчеца на леглото, обърна се към момичето, свило се на стола пред бюрото, притиснало колене към брадичката.

— Каж ми защо се прибра днес, защо двамата с приятеля ти не бяхте на училище?

— Разрешиха ни да отскочим до нас, за да си взема фотоапарата. Ние сме в комитета за издаването на годишника. Трябваше да направя

снимки на репетицията на... театралния клуб. Той тук ли е още? Чафинс... Ансън... той тук ли е?

— Партньорът ми вече разговаря с него. Закарахме го в училището.

— Той ще разкаже на всички. — Наоми зарови лице в коленете си. — Ще разкаже на всички за мама.

— Много съжалявам. Би ли ми казала какво стана, когато се прибра?

— Чафинс поиска кола, затова му казах да отиде и да донесе две, докато аз се кача за фотоапарата. И Конг — кучето ни — Конг беше пред стаята на мама. Непрекъснато скимтеше. Обикновено стои в стаята на Мейсън или е на двора, докато сме на училище, но... Нейната врата беше затворена и аз я отворих. Помислих... стори ми се, че тя спи или не се чувства добре. Не можах да я събудя и тогава видях хапчетата. Шишенцето беше празно. Чафинс се качи горе и му казах да позвъни на 911. Опитах с изкуствено дишане. В училище имаше курс и знам как се прави. Пробвах, но тя така и не започна да диша.

— Значи е била на леглото, когато влезе.

— Опитах се да я вдигна, да я събудя, да я накарам да ходи. Тъй като беше взела прекалено много хапчета, трябваше да я накарам да стане и да я заведа в болница.

— Тя правила ли е подобно нещо преди? Случвало ли се е да взема прекалено много хапчета?

Наоми кимна, както бе притиснала лице в коленете си.

— Кога я видях за последно, преди да се върнеш от училище?

— Сутринта. Хари пригответи закуска, но тя не слезе. Когато се качих, тя тъкмо ставаше. Стори ми се добре. Каза, че имала нещо да свърши, преди да отиде на работа, и ще си направи нещо за закуска покъсно. Пожела ми успешен ден в училище.

Вдигна поглед.

— Брат ми. Брат ми Мейсън къде е?

— Вуйчо ти отиде в училището, за да го вземе. Не се притеснявай.

— Вие знаете ли кой е баща ми?

— Да, Наоми, знам. И разбирам, че за втори път в живота си се сблъскваш с нещо, което никой не бива да преживява.

— Сега всички ли ще разберат? Въпреки че си сменихме имената, ще разберат ли всички?

— Ще направим необходимото, за да не стигне до пресата. — Росини замълча за момент. — Знаеш ли колко често са били във връзка майка ти и баща ти?

— Тя му е писала и е ходила да го вижда няколко пъти, след като се преместихме в Ню Йорк. Мейсън е научил и ми каза. Тя твърдеше, че не ходи, но не е вярно. Не е казала нито на вуйчо Сет, нито на Хари. Филмът... разговаряла е и с кинаджиите, защото той я е накарал. Мейсън е разбрал и това. Същевременно се стараеше много и около два месеца, може би дори повече, се справяше добре. Беше щастлива. По-щастлива отпреди. От онази нощ, когато открих... едва ли е била истински щастлива.

— Така е. Вуйчо ти ще позвъни на баба ти и дядо ти, а господин Добс е долу. Искаш ли да се качи, да остане при теб?

— Не, не сега. Госпожо? Попитахте дали поддържат връзка. Днес мама говорила ли е с него? Питам за тази сутрин.

— Доколкото знам, майка ти и баща ти не са говорили днес.

— Има нещо. Той ѝ е писал нещо, нали? Нещо я е накарало да се нагълта с хапчетата.

— В момента провеждаме разпити и ще ти отговоря по-късно — рече Росини и стана.

— Знаете някои от отговорите. Не намерих писмо в стаята ѝ. Не съм и търсила. Но не видях бележка, а тя сигурно е написала. Трябва да се е сбогувала. — Ридание се изтръгна от гърдите ѝ. — Колкото и да е била тъжна, тя ни обичаше. Наистина ни обичаше. Щеше да се сбогува.

— Сигурна съм, че ви е обичала. Оставила е бележка, адресирана до всички вас. Беше в стаята на вуйчо ти. Оставила я е на тоалетката.

— Искам да я видя. Имам право да я прочета. Била е адресирана до мен. Искам да прочета какво е написала, преди да изгълта хапчетата и да ни изостави.

— Вуйчо ти настоява да я прочетеш. Изчакай тук.

Какво ли беше направил, питаше се Наоми и гневът ѝ започна да избуява. Какво ли беше направил, за да натъжи чак толкова майка ѝ, да ѝ въздейства толкова бързо. И да я тласне към фатален край.

Изправи, се, когато Росини се върна. Не можеше да прочете последните думи на майка си свита на стол, имаше нужда са стане.

— Ще трябва да я прочетеш през плика за доказателства. Писмото ще се изследва.

— Няма значение. — Наоми протегна ръка, пристъпи към прозореца и бледата зимна светлина.

Много се извинявам. Допуснах прекалено много грешки, изборът ми в много ситуации не беше подходящ, изрекох твърде много лъжи. Лъгах хората, които заслужаваха да знаят истината. Разчитах на лъжите, защото той казваше, че така трябва. Колкото и пъти да се опитвах да се откъсна, просто не успях. А сега, след всички грешки, които допуснах, защото Том казваше, че така е най-добре, стигнах до дъното.

Той се развежда с мен, защото искал да се ожени за друга. Тя му пишела и ходела да го вижда повече от две години. Изпрати ми документи за развод, изготвени от адвокат, и писмо, в което бе написал жестоки неща, ужасни. Някои от тях обаче са истина. Аз съм безволева и глупава. Не защитих децата си, когато имах възможност. Ти, Сет, го стори. Също както и Хари. Вие ни осигурихте дом и знам, че ще се грижите за Наоми и Мейсън, че ще бдите над тях, както трябваше да сторя аз. Мейсън, ти си толкова умен и всеки ден се гордея с теб. Надявам се един ден да разбереш защо мама е трябвало да си отиде. Наоми, не съм смела и дръзка като теб. Трудно ми е дори когато се опитвам, миличка. Искане ми се просто да заспя. Ти ще се грижиш за Мейсън и двамата ще слушате Сет и Хари. Сега вече ще се радвате на по-добър живот. Един ден ще ме разберете. И ще ми простите.

— Защо да ѝ прощавам? Тя ни изостави, защото той не я иска повече. Прибрала се е и е изпила хапчетата, защото е била уморена, така ли?

— Наоми...

— Не, не! Не търсете извинения. Вие сте от полицията. Не я познавахте, нито пък някой от нас. Разбирате ли какво е направила? — Тя хвърли чантата на леглото си и стисна юмруци, сякаш се готвеше за битка. — Така постъпват страхливците. Той я е убил. Убил я е също като другите жени. Само че те не са имали избор. А тя е имала. Позволила е да се случи. Оставила го е да я убие точно когато всичко тук беше прекрасно.

— Права си. Сигурно си права. Но има и други начини на мъчение, освен физическите. Не мога да твърдя, че знам как се чувстваш, но според мен имаш пълното право да си ядосана. Имаш право да си бясна. Но когато част от гнева си отиде, надявам се да поговориш с някого.

— С поредния терапевт. Приключих с тази работа. Приключих напълно. На нея да не би да ѝ помогна?

— Ти не си като майка си. Ако не искаш да разговаряш с терапевт, с приятел, със свещеник или с вуйчо си — тя извади визитка от джоба, — винаги можеш да поговориш с мен.

— Вие сте второто ченге, което ми дава визитка и казва тези думи.

— А с колегата поговори ли?

— Преместихме се.

— Добре. — Росини остави визитката на тоалетката, пристъпи напред и взе плика за доказателства. — Ченгетата са добри слушатели. Детектив Анджела Росини ще те чака. Когато прецениш, че искаш.

Три дни по-късно Наоми облече черната рокля. Взе машата, защото майка ѝ я харесваше най-много, когато пуснеше косата си и я направеше на вълни. Не изказа гнева си пред Сет — той ѝ се стори съсипан, разтърсен. Не изрече и дума пред Мейсън, след като видя празния му поглед. Не сподели и с Хари, който трябваше да се грижи за всички тях.

Задържа гневните думи и те пълзяха вътре в нея също като мравки, когато отиде в ресторанта.

Бяха затворили за деня, за да проведат панихидата. Хари бе свършил по-голямата част от работата — той настоя. Сложи цветя и снимки, избра подходяща музика, подготви храната.

Дойдоха баба ѝ и дядо ѝ. Двамата с Мейсън ги виждаха по няколко пъти в годината, откакто се преместиха от Пайн Медоус, и много скоро разбраха, че грозните неща, които баща им беше разправял за родителите на майка им са били лъжи.

Те бяха мили, изпълнени с обич, готови да простят. Бяха простили на дъщеря си, която ги беше изключила от живота си и не им позволяваше да виждат внучетата си. Бяха платили за терапията и никога — поне Наоми не беше чула — не бяха изrekli лоша дума за дъщеря си.

Никога не споменаваха Томас Дейвид Боус.

Дойдоха всички, които работеха в ресторанта, и много от приятелите на Сет и Хари. Присъстваха и някои от нейните учители и учителите на Мейсън. Някои съученици и родителите им дойдоха поне за малко.

Дойде и детектив Росини.

— Не знаех, че полицаите ходят на подобни погребения.

— Искях да покажа уважението си. И да видя как се чувстваш.

— Добре съм. Най-трудно е на вуйчо. Дори по-трудно, отколкото на баба и дядо. Той си мислеше, че може да я спаси. Заблуждаваше се, че я е спасил. Стараеше се всеки ден. Хари също много се стараеше. Сега обаче се тревожи много за Сет. Също и за нас с Мейсън, но най-вече за Сет. Хари положи огромни усилия всичко да е красиво, да превърне панихидата в прослава на живота, за който хората ще говорят. Тя обаче нямаше почти никакъв живот, за който да се говори.

— Според мен грешиш. Тя имаше вас двамата с Мейсън и за това си струва да се говори.

— Много сте мила.

— Това е самата истина. Ти ли си правила тази снимка?

Наоми погледна снимката, на която майка ѝ танцуваше със Сет.

— Как разбрахте?

— Полицай съм. — Росини се усмихна. — Миг на щастие, а ти умело си го уловила. Тази обаче ми харесва повече.

Росини пристъпи към снимката, която Наоми беше направила с таймер. Майка ѝ беше между двете си деца. Хари ги беше настанил пред огромна ваза с розови рози, защото това бе любимият цвят на майка ѝ.

— Личи си, че се е гордяла с теб и брат ти.

— Това ли виждате?

— Да. Ченгетата са добри слушатели и опитни наблюдатели. Тя е била много горда. Не го забравяй. Сега трябва да се върна на работа.

— Благодаря ви, че дойдохте — отвърна Наоми, както казваше на всички останали.

Остана изненадана, когато Марк Райдър дойде при нея.

— Здравсти — поздрави той.

— Здравей.

Беше висок, красив, с големи кафяви очи, лъскава коса, която се къдреше около ушите.

— Моите съболезнования за майка ти.

— Благодаря. Много мило, че дойде. Наистина.

— Много ми е мъчно. Моята майка е починала, когато съм бил още бебе.

— Но... аз се запознах с майка ти.

— Татко се оженил за нея, когато съм бил на около три. Тя е страхотна... и ми е като майка, въпреки че мама е починала.

— Не знаех. Много съжалявам, Марк.

— Просто исках да ти изкажа съболезнованията си.

Трогната, тя пристъпи напред и го прегърна. Осъзна грешката си, когато той я притисна до себе си и ръката му се плъзна към ханша ѝ.

Побърза да се отдръпне.

— На панихидата на мама сме.

— Да, да, извинявай. Просто си помислих... — Той сви рамене и се насили да се усмихне. — Все тая.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя. — На бара има безалкохолни напитки, ако ти се пие нещо.

— Да, добре. До скоро.

Щом остана сама, Наоми се обърна. Можеше да се вмъкне в склада, за да остане на спокойствие и тишина, преди да забележат, че я няма.

Само че се натъкна на Ансън Чафинс.

— Ъъъ, здрасти. — Той намести очилата си, след това натъпка ръце в джобовете. — Сигурно ще ти се стори откачено, но нали бях там, та си помислих, че трябва да дойда и да изкажа... както и да е.

— Да отидем да седнем ей там. Хората ще ме оставят на мира, ако съм с някого.

— Видях някои от училището. Дръпнах се настрани, докато си тръгнат. Както вече казах, откачена работа. Хората искат да знаят, нали се сещаш, какво е, а не смеят да те попитат. Освен това отсъстваш от училище. Ще се върнеш ли?

— Аха, следващата седмица.

— Ще бъде супер.

Тя се засмя. Той умееше да пише по-добре, отколкото да говори, помисли си.

— Трябва да изкарвам хубави оценки, също и Мейсън. Трябва да мислим за колеж.

— Следващата есен постъпвам в „Колумбия“.

— Приет ли си?

— Имам добри шансове. Имам известни връзки и като цяло е доста обнадеждаващо. Ще уча журналистика.

— Ще се справиш чудесно.

— Да — намести очилата си той. — Чух две ченгета да си говорят. Нали трябваше да ме разпитат. Та ги чух да говорят за Боус, че майка ти му е била жена. Говоря за Томас Дейвид Боус.

Наоми стисна ръце в скута си и не отговори.

— Знаех името от филма. Чел съм и книгата. Ти си същата Наоми.

— Всички ли знаят?

— Както вече ти казах, чух ченгетата да говорят, знаех за кого говорят, чел съм книгата. Проверих разни неща и разбрах, че си Наоми Боус.

— Карсън. Това е официалното ми име.

— Да, ясно. Виж, не съм споменал пред никого.

— И недей. Просто искам да завърша училище. Мейсън също.

— Не съм казал на никого, но виж сега, и други могат да проверят, още повече че филмът пожъна страхотен успех. Много от хлапетата, които не четат, ходят на кино. Какво смяташ да правиш?

— Ще завърша училище. След това ще постъпя в колеж.

— Няма да кажа на никого, да знаеш. — Той отново намести очилата си. — Това си остава между нас. Искam да ми разкажеш цялата история. Виж...

Вдигна ръка и се наведе към нея, а очилата се смъкнаха отново. Затова ги свали.

— Карсън, искам да чуя историята от твоя гледна точка. Ще запазим в тайна къде живееш и всичко останало. Няма да кажа на жива душа, а това е много, нали разбираш, защото искам да стана журналист, а историята е голяма работа. Но някои от подробностите ще запазя в тайна.

Той сложи отново очилата си и ги намести.

— Не е нужно да разкривам всичко.

— Мама току-що почина.

— Да. Иначе нямаше да вържа две и две. Няма да кажа на никого, а ти ще ми разкажеш цялата история от твоя гледна точка. Ще излезем няколко пъти, ще отидем на някое тихо местенце и аз ще запиша историята ти. Това е голяма работа и ако се справя добре, може да си осигурия стажантско място в „Таймс“. Ти никога не си говорила с друг, дори със Саймън Ванс, нито със сценаристите, нито с режисьора, нито с актьорите. Баща ти е говорил с тях. Майка ти също, но не и ти. Аз вече проверих.

Двамата бяха приятели, поне тя така си мислеше. Той беше с нея, когато откри майка си. Той повика линейката. А сега...

— Саймън Ванс и сценаристът са те изпреварили, Чафинс. Вече на никого не му пука.

— Майко мила, ти шегуваш ли се с мен? На всички им пука. Виж, ще се видим. Можеш да дойдеш у нас през деня, след училище. Родителите ми са на работа и никой няма да разбере. Трябва да си тръгвам. Ще ти пусна есемес за часа и мястото.

След като той излезе забързано, тя остана неподвижна за момент, малко замаяна и усети, че ѝ прилошава. Защо бе толкова изненадана, питаше се. Защото си беше мислила, че поне той ѝ е приятел. Трябваше да му е благодарна, че не е публикувал наученото в училищния вестник.

Майната му на всичко, помисли си тя. Майната му.

Стана, преди някой друг да седне и да се опита да я утеши. Тръгна към кухнята. Щеше да се скрие в склада и да остане сама.

Хари обаче я последва.

Посочи ѝ висок стол.

— Сядай. — Той се настани върху купчина кашони. — Кажи ми сега какво ти каза онова момче и защо се разстрои.

— Нищо особено.

— Не ме лъжи.

Тя се дръпна назад. Той никога не говореше толкова рязко и гневно.

— Хари...

— Преставаме да се лъжем. Знам, че майка ти криеше, че ходи в затвора, че не поддържа контакт с баща ти. Знаех, че го прави, и го скрих от Сет. Не му казах, за да не се разстройва. А това е равносилно на лъжа. Когато криеш нещо, това си е лъжа.

— Значи си знаел.

— Ако бях казал... — Той потри уморените си очи. — Така и няма да разберем...

— Ние също знаехме. Мейсън беше разбрал и ми каза. И ние не казахме нищо.

— И докъде стигнахме, котенце? Виж докъде стигнахме. Никакви лъжи повече, никакво криене. — Той се наведе напред и стисна ръцете й. Сините му очи изпъкваха на карамелената кожа и в тях тя видя добротата, която я радваше всеки ден. — Когато Сет ме попита дали можем да ви приютим — теб, брат ти и майка ти, докато още живеехме във Вашингтон — аз казах, разбира се. Само че бях наясно, че няма да е за дълго. Ние, разбира се, трябваше да помогнем — Сет бе длъжен да помогне на семейството си — докато си стъпите на краката, за шест месеца, година. Бях готов да отворя за вас дома си за година. Направих го, защото обичам Сет.

— Знам.

— Не съм и предполагал обаче, че ще се влюбя в теб. В Мейсън. В майка ти. Тъкмо това се случи. Когато заговорихме, че трябва да продадем къщата и да се преместим в Ню Йорк, не го направих единствено заради Сет. Направих го заради всички нас. Защото бяхме станали семейство. Ти си моето момиче, Наоми. Все едно сме една кръв. Говоря напълно сериозно.

— Обичам те, Хари. Много те обичам. — Сълзите й рукохна, горещи, пречистени. — Знам колко много направихте за нас, дадохте ни всичко.

— Да не чувам и дума за това. Мого и аз да ти кажа какво сте направили за мен, какво сте ми дали. Наравно сме. Искам обаче и имам нужда от днес нататък, мило мое, да си казваме истината. Нека започнем от този момент. Какво ти каза Ансън, че изглеждаш така?

— Той знае кои сме. Чул е полицаите да си говорят и се е досетил. Иска да стане журналист и иска историята. Аз да му я разкажа.

— Налага се да поговоря с него.

— Не, не, Хари. Какъв смисъл има? Той знае и ти не можеш да го промениш. Увери ме, че нямало да кажа къде съм... къде сме, щял да изпусне някои подробности, но...

— Но ти му нямаш доверие. Пък и защо да имаш?

Спомни си как ръката на Марк се плъзна към ханша й, помисли си за слепите амбиции на Чафинс.

— Имам доверие единствено на теб, Мейсън и Сет.

— Можем да запишем двама ви с Мейсън в частни училища.

— Пак ще стане същото. Дори да се преместим отново, ще стане същото. Мама я няма, а на нея й беше най-трудно. Не можахме да я защитим от него или от нея самата.

— Никой няма да нарани малкото ми момиченце.

— Мислех си, че той ми е приятел. Само че никой не остава приятел, когато разбере коя си.

— Ако не остане, значи не заслужава приятелството ти.

— Как тогава ще разберем кой ни е приятел? — Тя си спомни визитката, която й даде жената от полицията, същата жена, която приличаше на филмова звезда. Извади я от джоба си. — Детектив Росини.

— Какво за нея?

— Струва ми се, че тя е приятел. Пуши трева — говоря за Чафинс — и продава по малко.

Хари въздъхна.

— Наоми, разбирам на какво напрежение са подложени младите и жаждата им да експериментират, но сега не е времето да...

— Аз не вземам наркотици. Нито пък Мейсън. — Тя се намръщи към визитката. — Мейсън иска да постъпи в „Харвард“, после във ФБР — не би рискувал бъдещето си по никакъв начин. Чафинс иска „Колумбия“ и „Ню Йорк Таймс“. Няма да му се отрази добре, ако го арестуват за притежание на наркотици или го отстранят от училище.

Хари изви вежди.

— Изнудване, а?

— Той прави същото. Ще го изпортя на полицията... и не се гордея с това. Но мисля, че детектив Росини ще поговори с него и може да се получи, колкото аз да напиша историята.

— Какво? Каква история?

— Аз пиша не по-зле от Чафинс и мога да го направя. — Хрумна ѝ като проблясък от светкавица в гореща лятна нощ. — Ако аз напиша историята — от името на Наоми Боус — и я продам, може би дори на „Таймс“, той ще остане с празни ръце. Просто имам нужда от време, а детектив Росини може да ми го осигури. Ще напиша историята, както каза Чафинс, от моя гледна точка. Тогава с него е свършено. На никого няма да му пука какво е написал някакъв кретен за мен. Колкото до Мейсън, на него не му пука.

— Сигурна ли си, миличка?

— Няма да позволя на никого да ми причини това, нито пък на нас. Сигурна съм.

— Поговори с детектива. Ако прецениш, че искаш да е така, ще те подкрепим.

Тя се върна на училище и се насили да продължи с работата над годишника. Не обръщаше никакво внимание на гневните погледи, с които я стрелкаше Чафинс — и изпълняваше глупавите задачи, които той ѝ възлагаше. Каквото и да му беше казала Росини, той мълчеше, а тя се успокояваше, че след четири месеца той ще завърши и ще се махне от живота ѝ.

След „Оскар“-ите, на които сценаристът на „Дъщеря на злото“ спечели златната статуетка и сега вече петнайсетгодишната актриса, която изпълняваше ролята на Наоми Боус, мина по червения килим в тоалет на Александър Маккуин след излизането на филма, книгата остана в класацията на бестселърите цели шестнайсет седмици, а „Ню Йорк Таймс“ пусна статия в три последователни недели.

Никак не се изненада, когато получи гневен мейл от Ансън Чафинс.

Първо насъскваш по мен онова ченге, а сега и това!
Ти си една лъжлива гаднярка и ще разкажа на всички коя

си, откъде си и какви ги вършиш. Аз ти дадох идеята. Ти открадна статията ми.

Тя му писа само веднъж.

Животът си е мой, историята си е моя и никога не съм се съгласявала да ти разказвам каквото и да било. Разкажи, на когото желаш.

Той обаче не каза на никого. Тя пък изпрати на детектив Росини цветя, за да ѝ благодари. Смени си имейл адреса, телефона и се съсредоточи над ученето, фотографията и семейството си.

Каза си, че е време да остави миналото в миналото, където му беше мястото. След това започна живота си като Наоми Карсън.

ДЪЛБОЧИНА НА ФОКУСА

*Начало и край — подобно нещо не
съществува.*

Има единствено среда.

Робърт Фрост

6.

Сънрайз Коув, щата Вашингтон 2016 г.

Не беше импулс. Наоми се увери, че е така, докато обикаляше просторната стара къща на скалата. Малко прибързано, може би. Със сигурност рисковано. Беше правила много рисковани неща, така че какво значение имаше, че ще направи още едно.

Мили боже, тя обаче купи къща, по-стара от нея, поне четири пъти по-стара, в другия край на страната от мястото, където се намираше семейството ѝ. А по въпросната къща я чакаше много работа. И трябваше да купи мебели.

И я чакаше сериозно почистване.

Това беше инвестиция, повтаряше си тя намръщено, докато оглеждаше кухнята с остарелите уреди — със сигурност по-стари от нея — и напукания линолеум на пода.

Е, добре, щеше да почисти, да подреди и да боядиса. След това щеше да я пусне отново за продажба или пък да я дава под наем. Не се налагаше да живее тук. Ставаше въпрос за избор — а досега бе правила не един.

Щеше да се превърне в задача. Щеше да има с какво да се занимава, когато не работеше. Дом, убежище, мислеше си тя, докато завърташе крана над ожулената порцеланова мивка.

Кранчето се закашля, след това изплю вода.

Дом и убежище с ужасни тръби.

И така, тя си направи списък. Май беше по-умно да направи списъка, преди да купи къщата, но го направи сега. Тръбите се нареждаха на първо място.

Отвори предпазливо шкафа под мивката. Миришеше на мухъл, изглеждаше ужасно, а старото шише, пълно с каналин, не ѝ вдъхна никакво доверие.

Задължително трябваше да намери водопроводчик.

И да купи колкото може повече почистващи препарати.

Изпусна дълго съдържания дъх, извади телефона от джоба на широките си панталони, отвори приложение.

Намирането на водопроводчик беше задача номер едно.

Записа още няколко неща, докато минаваше през трапезарията с прекрасна камина от гравирано черно дърво. Почистване на комина. Все още ли имаше хора, които ставаха коминочистачи? Със сигурност имаше такива, които проверяваха и чистеха комини, и тъй като камините в старата къща бяха пет, почистването на комините трябваше да влезе в списъка.

Защо ѝ трябваше да купува къща с пет камини? И десет спални. И шест и половина бани.

Сега точно нямаше да мисли по този въпрос. Първо трябваше да измисли как да подходи.

Подовете бяха солидни. Имаха нужда от циклене, но брокерът ѝ беше продал истинско чамово дюшеме. Щеше да провери дали не може да се справи сама. Иначе трябваше да търси и паркетаджия.

Не биваше да забравя плочкаджията — дали щеше да е един и същи човек?

Всъщност, мислеше си Наоми, докато оглеждаше скърцащите стълби, имаше нужда от строител. И да провери цените. И да състави план.

Онова, от което имаше нужда, поправи се тя, докато стоеше на площадката, откъдето коридорът се разклоняваше наляво и надясно, беше да отиде да си провери главата. Как, по дяволите, щеше да поддържа това къщище, при това в подобен вид?

Защо, за бога, се заби в това отдалечено място в щата Вашингтон? Обичаше да пътува — нови места, нови гледки, нови идеи. Сама с апаратите си. Беше свободна да замине накъдето пожелае. А сега се беше сдобила с тази стара къща, която да я задържа и да тежи като котва.

Не, не беше импулс. Беше проява на пълна лудост.

Мина покрай мухлясалите стени и... добре де, страхотните стари врати, покрай прекалено многобройните за сама жена стаи и усети стария познат натиск в гърдите.

Нямаше да позволи да я завладее пристъп на паника единствено защото бе постъпила като глупачка.

Започна да диша бавно, равномерно и се обърна към стаята, която брокерът посочи като най-голяма. Стори ѝ се просторна и светла, подовете наистина имаха нужда от работа, а стените бяха в ужасно

избеляло синьо, което приличаше на мътна вода в басейн, а пък и старите релси на плъзгащите се прозорци и врати трябваше да се подменят.

Тя обаче задърпа резето, вратата се плъзна на ръждясалите релси и Наоми излезе на широката тераса.

Ето, затова си струваше, помисли си тя, когато напрежението се разсея и отстъпи място на неподправено удоволствие. Тъкмо затова.

Дълбоко заливче, блестящо синьо, се извиваше и разширяваше, обрамчено от пищна зеленина в цветовете на ранната пролет. Брегът се изкачваше, обрасъл с дървета, а водата се плискаше през тесен пролив към дълбокото синьо. В далечината на запад се издигаха планини, очертаваха се на фона на небето, потънали в зелени сенки.

А право напред, зад заливчето, пролива и сушата, се виждаше тъмносиньото на дълбокия океан.

Нейната скала не беше от най-високите, но ѝ осигуряваше прекрасна гледка към водата, небето и земята, даваше ѝ неописуемо чувство на спокойствие, предназначено единствено за нея.

Нейната къща. Облегна се на рамката и пое дълбоко въздух. Разбра, че това място е само за нея в мига, в който дойде тук във ветровития февруарски следобед.

Каквото и да се налагаше да се направи, за да стане къщата обитаема, щеше да бъде сторено. Никой обаче не можеше да ѝ отнеме гледката, чувството, че всичко тук ѝ принадлежи.

Тъй като остави фотоапарата долу, тя взе телефона и включи на камера. Направи снимка, погледна я, след това направи още една. Изпрати я на Мейсън, Сет и Хари, всички в папка „Моите момчета“, и написа простиъкъ есемес.

„Ето защо.“

Прибра телефона и прати списъците със задачи по дяволите. Щеше да отскочи до града и да си купи провизии. Останалото щеше да го мисли в крачка.

Малкото градче изкарваше прехраната си от пристанището, магазина за гмуркане, даването под наем на каяци и канута и рибния пазар. На Уотър стрийт^[1] — както можеше да се предполага — се намираха магазини за подаръци, кафенета, ресторанти и хотел „Сънрайз“, обърнат към извивката на кея, където се полюшваха лодките.

Беше прекарала две вечери на хотел, а след това тръгна да обикаля Сънрайз Коув. Искаше да добави нови снимки към портфолиото си с художествена фотография и откри предостатъчно обекти.

Мярна част от къща — само ъгълче — от прозореца на хотелската стая и ѝ стана забавно и интересно, защото беше встрани от градчето и хората, близо до водата и гората.

Искаше да я снима и разпита как да се добере до нея. Докато се усети, се отправи към Пойнт Блъф, както местните наричаха мястото, придружена от брокера Джон Джеймс Муни.

Сега вече ѝ принадлежеше, помисли си Наоми, когато паркира пред бакалията.

Остави няколкостотин долара, но натовари предостатъчно храна, препарати за почистване, тоалетна хартия, салфетки и кухненски рула, крушки, препарат за пране — което беше глупаво, защото нямаше представа как да пусне старата пералня — тенджери и тигани, кафемашина и прахосмукачка от съседния железарски магазин.

Освен това взе името на строители и от двата магазина — оказа се, че става въпрос за един човек, така че той очевидно бе доста популярна личност. Реши, че моментът е подходящ, и му позвъни веднага, разбраха се да се видят за оглед на къщата след половин час.

Тръгна си доволна, че има цели десет минути криволичесък път до къщата. Тя бе достатъчно отдалечена, за да може да разчита на усамотение, и достатъчно близо, за да ѝ е удобно.

Когато отвори багажника и погледна купеното, се закле следващия път да си направи списък с покупки.

Този списък, даде си сметка тя, когато започна да разтоварва, щеше да включи препарат за почистване на хладилника, *преди* да го зареди с храна.

Докато го почисти и напълни, и се върне за още багаж от колата, тя видя черен пикап да взема завоите към къщата.

Пъхна ръка в джоба и стисна сгъваемото ножче. За всеки случай.

Пикапът спря. Мъж с бейзболна шапка и слънчеви очила се подаде от прозореца. Едро черно куче с кърпа на точки се надвесил от другия.

— Госпожице Карсън?

— Аз съм.

— Кевин Банър. — Каза нещо на кучето и главата на животното хлътна вътре, преди той да изскочи от пикапа.

По нейна преценка мъжът бе в началото на трийсетте. Под шапката се показваше къдрава пясъчноруса коса. Имаше хубава квадратна челюст, стегнат. Той подаде ръка.

— Приятно ми е.

Ръка на работник, помисли си тя и се успокои.

— Благодаря ви, че дойдохте.

— Чух, че някой от изток е купил къщата. Страхотна е, нали?

— Страхотна е.

Той се ухили и пристъпи от крак на крак.

— Празна е почти от десет години — сигурно господин Муни ви е казал — след като господин Паркърсън почина, госпожа Паркърсън се изнесе. Повече от двацет години държаха хотел. Накрая тя не можеше да го поддържа и се премести в Сиатъл, при дъщеря си. Понякога я даваше под наем, но...

— Голяма къща, много поддръжка.

Той пхна палци в предните си джобове и се залюля на пети, докато опипваше с поглед квадратната къща.

— Самата истина. Преди време се бях зарекъл да я купя — тя си има своята история, а пък гледката е невероятна — но съпругата ми ме заплаши с развод. Сега може да се докопам до къщата и да задържа жена си.

— Елате да разгледате. Кучето ви ще стои ли само в пикапа?

— Там ѝ е добре.

Животното отпусна муцуна на таблото и погледна жално Наоми.

— Обичам кучета. Викнете я, ако искате.

— Благодаря. Тя е добричка, свикнала е с обектите. Ела, Моли!

Кучето изскочи през прозореца и се приземи като гимнастик, а след това дотича, за да подуши ботушите на Наоми.

— Добър скок, красавице. — Когато погали Моли по главата, кучето замаха с опашка и цялото му тяло се разтресе.

— Ориентирайте ме какво искате — помоли Кевин.

— Да пренеса цялата къща в двацет и първи век. Не говоря за външния вид — уточни Наоми. — А за тръбите, осветлението, кухнята, баните. Надявам се по-голямата част да е козметична работа — обясняваше тя, когато влязоха. — Мога да боядисвам и да се справя

с дребни задачи, но се чува много тракане и съскане, когато се пуска водата. Освен това не знам дали е безопасно да се използват камините. Мислех да се справя с подовите сама — да ги пребоядисам — но после прецених, че всичко това ще ми отнеме две, може би дори три години.

— Ами прозорците?

— Какво прозорците?

— Няма ли да ги подмените с двойни, топлозадържащи? Дори сега да ви излезе скъпо, после сметките ви за отопление ще са много по-ниски. През зимата тук е доста ветровито.

— Ще включа и това в списъка и ще видим.

— Трябва да погледна и електрическата инсталация, за да се уверя, че всичко е безопасно. Мога да проверя и комините. С дърва ли ще се отоплявате?

— Не съм мислила по този въпрос.

Кучето обикаляше и душеше, проверяваше всички ъгълчета. На Наоми ѝ направи впечатление, че Кевин прави съвсем същото.

— И горе имате камини, нали? Ако не искате да качвате горе дърва, можете да помислите за газ на втория етаж.

— Добра идея... така е и по-чисто.

— Мислите да отворите хотел?

— Не. Не и в момента.

Той кимна, записа си нещо, замърмори тихо, докато обикаляха първия етаж. Когато влязоха в кухнята, той си свали шапката и се почеса по главата, след това отново я нахлупи.

— Ще ви кажа направо, че кухнята трябва да се направи от А до Я.

— Ако бяхте казали нещо друго, щях да се чудя защо ви препоръчват.

— Добре тогава. Обзалагам се, че дюшемето продължава и под грозния линолеум.

— Наистина ли? Мислите ли? — Тази възможност прогони неприятното усещане, че ще трябва да смени цял куп прозорци. — Може ли да проверим?

— Ако нямате нищо против да съсипя този ъгъл.

— По-грозно не може да стане.

Той се насочи към ъгъла и разряза линолеума с джобното си ножче.

— Така, и отдолу е чам.

— Леле! Вдигайте този боклук, циклете, боядисвайте, лакирайте, запечатвайте и готово.

— Точно така и ще направя.

— И аз искам така.

— Добре. — Очилата на Кевин останаха в джоба на ризата му, докато лешниковите му очи оглеждаха внимателно. — Мога да ви предложа няколко варианта за тук.

— За да си избера ли? Не съм мислила за кухня, но съм снимала предостатъчно. Фотограф съм — обясни тя. — Снимам за каталози, уебсайтове и рекламни материали.

Тя подпря ръце на кръста си и обиколи стаята, представи си я как би изглеждала оголена, само под и стени.

— Просторно е, а това определено е плюс. Искам островче, да не е малко, за готвене и за хранене. Не искам нищо ултрамодерно, нито пък класически рустик. По-скоро нещо като съвременен рустик, тъмни шкафове със стъклени вратички, светли плотове, интересен фон и можете да си поиграете с осветлението. Има място за две фурни, вдигнати на стената — не знам точно защо са ми две, но вуйчовците ми се кълнат, че така трябвало да бъде. Газови котлони и екстравагантен абсорбатор, който да привлича погледа, квадратна мивка под този прозорец, а на тази малка баня мястото ѝ не е тук. Махате я и правите от нея килер. И разкарвате тази отвратителна задна врата. Нека има излаз към терасата и гледката. Искам огромни двойни врати, стъклени, без рамки.

Той си записваше и кимаше, но сега вече вдигна поглед.

— Госпожице Карсън.

— Казвайте ми Наоми.

— Добре, Наоми. Обичам съпругата си.

Тя се обърна и му отправи предпазлива усмивка.

— Това е чудесно.

— Влюбих се в нея, когато бях на шестнайсет, но повече от година така и не събрах смелост да я поканя да излезем. По всяка вероятност все още щях да мисля кога ще я целуна за пръв път, ако тя не беше хванала пословичния бик за рогата. Бях на двайсет и три, когато се оженихме — тя пое инициативата и за това, иначе аз нямаше да събера кураж да ѝ предложа. Имаме две деца.

— Браво.

— Казвам, че обичам съпругата си и се старая да се сдържам в някои отношения. Но ако двамата с теб останем познати достатъчно дълго, ще те целуна право по устата.

— Да очаквам ли, че ще се случи по-късно?

Той се ухили отново.

— Може и да стане, ако продължиш да повтаряш всичките ми надежди и мечти. Когато обаче каза да разкарам малката врата, направо ме закова. Гледката тук е задължителна. Защо да имаш такава гледка и да я криеш? Ако ми позволиш да махна тази стена, ще ти дам простор и към трапезарията. Ще имаш много повече място, когато каниш гости. Холът е в другия край на къщата, но хората могат да се събират тук, докато ти готвиш.

— Включвам го към списъка.

Обиколиха цялата къща, накрая Кевин извади метър и започна да мери.

Когато той приключи, тя беше прибрала продуктите от бакалията и беше наляла и на двамата по една кола. Изпиха ги на предната веранда и наблюдаваха как слънцето прогаря пътека през дърветата.

— Ще пресметна всичко. Но ще трябва да седнеш, когато ти кажа сумата.

— Вече имам представа.

— След това ще обсъдим приоритетите, кое искаш да се направи веднага, кое може да чака. Ще ти дам името на добър ландшафтен инженер, докато все още си замаяна от цифрата.

— Ще го взема, но ми се иска сама да се заема с това.

— Добре. Благодаря ти за колата. — Той ѝ подаде празната чаша. — Благодаря ти, че ми даде шанс да огледам къщата. Ако ми възложиш поръчката, ще свърша качествено работата.

— Сигурна съм.

— Ще се чуем... Хайде, Моли.

Тя остана да гледа след него, докато се отдалечаваше, и усети как тишината се спуска, също като слънцето зад дърветата.

И тя щеше да свърши качествено работата си, помисли си. Влезе вътре, за да си направи временно гнезденце и работно място.

Сутрин правеше снимки: изгреви, когато всички божествени цветове се сливаха — на водата, на дървета и птици. Следобедите

обикаляше магазините за стоки втора ръка и битаците. Купи си бюро и стол, две лампи, стара метална пейка и столове към нея.

Вечер си правеше сандвич или бъркани яйца, наливаше си чаша вино и работеше над направените сутринта снимки.

През уебсайта си продаваше някои от тях, а други предлагаше на галерия в Ню Йорк, но добрите пари идваха от продажбата на продуктова фотография.

Беше се научила, че може да работи навсякъде — и в автомобила си, и на къмпинг, и в мотелска стая, а сега в собствената си къща, обгърната от тишина, докато светлината играеше по водата. Имаше чувството, че е получила безценен подарък благодарение на баба си и дядо си и попечителските фондове, които те бяха оставили за двамата с Мейсън.

Беше им много благодарна и редовно им изпращаше имейли и снимки, още откакто постъпи в колежа им звънеше всяка седмица, независимо къде се намираше и какво правеше.

Те бяха изгубили дъщеря си — два пъти, според Наоми. Тя обаче щеше да се погрижи да не изгубят внучката си.

Снима пейката и градинските столове, заигра се с текстурата на ръждата, обелената боя, квадратните линии, а също и с кофата с пурпурни теменужки, които засади и постави до тях на верандата. След като обработи на компютъра тези снимки, изпрати ги вкъщи и ги качи в уебсайта си за продажба.

На Кевин му отне почти цяла седмица, докато пресметне сумата. Този път доведе и Тайлър, шестгодишния си син, заедно с Моли. Момченцето беше миниатюрно копие на баща си, толкова сладко, че Наоми съжали, че няма бисквитки.

— Тръгнали сме да купим пица и реших да се отбия, за да ти оставя офертата. Няма да е зле да пийнеш малко твърд алкохол, преди да я прочетеш.

— Не думай.

— Препоръчвам ти го. Така. Вече ти казах, че ти ще си избереш приоритетите. Написал съм ти го. Ако искаш сама да се справиш с някои неща, ще спестиш пари. Не бързай, помисли добре. Просто ми кажи какво си решила. Вътре съм ти написал още едно име. Може да поискаш второ мнение, а знам със сигурност, че тази фирма работи добре. Те са от Худспорт.

— Благодаря.

— Да вървим, дребосъци — подкани той.

Момченцето хукна към пикапа заедно с кучето. Кевин ги последва, но спря и се обърна.

— Не забравяй силната напитка.

Наоми шляпна с длан по плика и го отнесе в кухнята. Чаша вино щеше да ѝ дойде добре, реши тя, наля си и тъй като местата за сядане на верандата бе единствената възможност, излезе и се настани на наполовина почистената от старата боя пейка.

Остана известно време там да наблюдава водата и яркочервения каяк, който се плъзгаше към брега, докато отпиваше от виното.

Остави чашата вино върху подложка и отвори плика.

— Мили боже. Здравей, шестцифрена сумичке. — Прииска ѝ се да си беше наляла нещо по-силно от вино. Например няколко шота текила. Все още не си беше купила, но това бе поправимо.

Отпи нова дълга глътка вино и изпусна дъх, след това прочете обобщението.

Колко много работа. За кухнята очакваше подобна цена. Всъщност, Кевин ѝ беше дал по-ниска цена от очакваното. Прозорците — а те бяха толкова много — и смяната им щяха да са безобразно скъпи. И за тях беше проверила и цената и този път беше малко под очакваната.

Отстъпка за строител, заключи тя. Но пък бе облагодетелствана, а това бе чудесно.

Стана, закричи по терасата, седна отново. Продължи да чете.

Тръбите, електрическата инсталация, изолацията на тавана. Нямахте нищо сексапилно, но пък абсолютно задължително. Господи, ами подовете? Толкова много квадратни метри. Защо ѝ трябваше да купува тази огромна къща?

За да си отговори на въпроса, тя отново погледна към хоризонта. Слънцето беше ниско, блестеше над синевата. Една птица, бяла, с широки криле, се рееше високо.

Прегледа отново офертата. Можеше да боядиса поне част от къщата. Не се страхуваше от тежка работа. Все можеше да свърши нещо. Можеше да се откаже от преустройството.

Само че тя нямаше желание да го зареже.

Отпусна се назад. Щеше да направи много снимки на събарянето на стената, на ремонта. Снимки на работници, счупени плочки, инструменти, дървен материал. Ако си разиграеше картите както трябва, щеше да изкара пари, докато налива други в ремонта.

Имаше спестявания, напомни си тя. Живееше пестеливо, не ѝ трябваха много пари. Най-големият ѝ разход преди къщата беше фотоапаратът „Хаселблад“ и джипът.

Отново погледна към водата. Трябваше да го направи. Беше обиколила всички щати и бе работила навсякъде. Бе отишла и в Европа два пъти, бе работила и там.

Никъде не бе усетила привличане както на това място.

Извади телефона си и набра Кевин.

— Трябва ли ти линейка?

Той я разсмиваше. Не се сприятеляваше лесно, но той я разсмиваше.

— Прииска ми се да пийна малко текила, но се стегнах. Кога можеш да започнеш?

— Какво? Извинявай, какво каза?

— Хайде да действаме. Кога можеш да започнеш?

— Май на мен ще ми трябва линейка. Леле. Леле, боже! Слушай, ще се изритам, докато го казвам, но не искаш ли да провериш още една оферта?

— Купих къщата, защото тя ми проговори и изрече думите, които имах нужда да чуя. Ти ме разбираш. Ще се опитам сама да се справя с част от боядисването. Може да помогна със събарянето на стената, за да понамаля цената, но съм готова за действие. Кога можеш да започнеш?

— В понеделник. Ще подготвя договора и ще запиша, че ти поемаш боядисването. Ако не се получи, ние ще се заемем. Направил съм дизайн на кухнята, както ти описа нещата, но...

— Да, видях. Ще го следваме, а ти ще ми кажеш къде да проверя за плотове, за шкафове и всичко останало, за да си избира.

— Има много за мислене и изкусуряване.

— Тогава да действаме.

— Наоми, може и да те целуна по устата. Жена ми ще прояви разбиране.

Тя се надяваше жена му да е същата сладурана като него.

- Ще се разберам и по този въпрос, когато му дойде времето.
- Утре ще намина, за да донеса договора.
- А пък аз ще ти напиша чек за материалите, както е записано

тук.

- Благодаря. Имаш ли любим цвят?
- Разбира се. Всички.
- Супер. До утре. Благодаря, Наоми.

Тя влезе и си доля вино. Вдигна тост за кухнята, която скоро щеше да бъде напълно изтърбушена.

Той донесе договора в компанията на жена си — изключително красивата Джени, Тайлър и четиригодишната Мади — сладка умалена версия на баща си.

Кевин ѝ поднесе кошница с лалета в различни цветове заедно с договора.

- Каза всички. За любимия цвят.
- Чудесни са.

След това той я стисна за раменете и я целуна. Тайлър покри очи, Мади се изкиска, а Джени се усмихна широко.

— Той си беше наумил какво трябва да се направи в тази къща, при това не от вчера, ами откакто се помня. Твърди, че твоите идеи почти се припокриват с неговите. Кевин е най-добрият. Ще направи дома ти прекрасен.

— Джени е предубедена. — Майсторът я прегърна през раменете. — Дай сега сериозно. В понеделник ще докарат тук контейнер за отпадъци. Момчетата ще дойдат в седем и трийсет. Ще стане доста шумно.

- Ще го преживея.
- Значи до понеделник.

Качиха се в минивана и досущ като кучето Кевин подаде глава през прозореца.

- Няма да си познаеш къщата!

Наоми постави кафеварката на бюрото в стаята си, напълни хладилника с безалкохолни напитки, колбаси, плодове. Можеше да постави скарата на терасата. Щеше да приготвя храна при почти полеви условия.

В понеделник си даде почивка и се присъедини към разбиването на кухнята и съседната баня. Работи с чук, с лост, помогна да изтръгнат старите плотове и шкафове.

Напълно изтощена, с болки по цялото тяло, тя заспа още преди слънцето да потъне зад гората.

Ударите с чукове започваха всяка сутрин. Тя правеше кафе, предлагаше пълнозърнести бисквити и вземаше фотоапарата си. Работниците свикнаха с присъствието ѝ, престанаха да позират.

Тя снимаше мазолести ръце, ръце, разранени на кокалчетата. Снимаше потни тела, работни ботуши с метални носове.

Вечер, в блажена тишина, тя похапваше сандвичи и работеше. Направи снимки на кухненския под, с нащърбен линолеум върху оголеното дюшеме. Поигра си с филтрите, замисли се над композицията, отдели време, за да обнови сайтовете си и обърна специално внимание на маркетинга.

Избра кои снимки са подходящи за сайта ѝ, кои трябва да бъдат изложени единствено в галерии, кои да бъдат отделени като продуктови.

Трябваше да вземе десетки решения и с изненада установи, че часовете се изнизват с неподозирана бързина.

Отдели известно време, за да оглежда гранит, а накрая прекара повече от час да снима необработени тгълчета, нюанси, цветове. Сандвичите и супите ѝ омръзнаха, затова на път към вкъщи спря в града и си взе пица.

Щеше да седне на красивата си синя пейка, да се порадва на тишината и да похапне пица на терасата пред спалнята. После щеше да си пусне филм на лаптопа. Този ден не ѝ се полагаше повече работа. Радваше се, че си поръча огромен матрак. Утре сутринта щяха да го доставят. Предната нощ прекара върху надуваем дюшек.

Започваше да пада сумрак, докато следваше извивките на пътя.

От дърветата изскочи сърна. Всъщност беше едър елен и тя изви волана, за да избегне удара. Натисна спирачки и колата поднесе.

По-скоро усети, отколкото чу, че гумата ѝ се пука, и изруга, докато се опитваше да се пребори с натежалия волан. Накрая се заби в плитката канавка отстрани на пътя, а сърцето ѝ блъскаше между ушите.

Еленът просто обърна глава, погледна я високомерно и скочи навътре в сенките.

— По дяволите, по дяволите и пак по дяволите. Добре, добре. Няма ранени, включително скапания Бамби.

Отвори вратата, за да огледа щетите.

Гумата беше цъфнала, но едва ли имаше поражения върху ходовата част. Трябваше да смени тъпата гума, но нямаше да е никак лесно заради ъгъла, под който колата беше хлътнала в канавката. Мракът се сгъстяваше бързо, а тя беше на завой.

Вдигна задния капак, извади комплекта за първа помощ, запали сигнална ракета и я постави на няколко метра зад джипа, втората закрепил на няколко метра отпред, качи се в автомобила и светна фаровете.

Предаде се на раздразнението, докато вадеше резервната гума от багажника.

Забеляза фарове и се уплаши, че приближават прекалено бързо. Но джипът — по формата разбра, че е джип — намали, след това зави елегантно и спря между нейния автомобил и задния сигнален конус.

Наоми остави крика и стисна щанга.

— Случило ли се е нещо?

— Спуках гума. Но ще се справя, благодаря.

Той обаче пристъпи напред, беше само силует, осветен от фаровете на автомобила си.

— Имаш ли резервна?

Дълбок глас, типично мъжки. Беше висок, с дълги ръце и крака.

— Разбира се, че имам резервна.

— Браво. Ще ти я сменя.

— Много благодаря. — Тя стисна щангата. — Само че мога да се справя и сама.

Той продължи напред и се наведе, за да погледне отблизо. Сега вече го огледа по-добре — гъста и тъмна разрошена коса, остър профил под набола брада. Износено кожено яке, едри ръце, подпрени на коленете на дълги крака.

— Под неудобен ъгъл си, но може да се смени. Имам аварийни светлини в джипа.

Сега вече я погледна. Сурово, същевременно красиво лице, лицето на як мъжага с набола брада, гъста, разрошена коса и стиснати

плътни устни, които не се усмихваха.

Не видя цвета на очите му, но не забеляза лошотия в тях. Въпреки това...

— Сменяла съм гума и преди.

— И аз. Дори ми е работа. Зандър Кийтън от автосервиз „Кийтън“ — името е отстрани на джипа. Механик съм.

— Не съм викала механик.

— Значи имаш късмет, че минавам оттук. И ще съм ти безкрайно благодарен, ако не ме халосаш по главата с тази щанга. — Той се наведе, вдигна крика и се зае да смени гумата. — Добре си я прецакала. Ще имаш нужда от нова. Мога да ти поръчам.

Вдигна гаечен ключ.

— Как се спуска? Не ми изглежда износена.

— Една сърна изскочи пред мен. После поднесох.

— Случва се. Прибираше ли се? Просто си приказваме — рече успокоително той, тъй като тя враждебно мълчеше. — Мирише ми на пица. Идваш от града, значи не си отседнала в града. Не съм те виждал преди, а красавица като теб не бих забравил.

— Да, прибирам се.

— Нова ли си? Питам, защото познавам всички. Тръгнала си към вас по този път. Страхотна блондинка. Ти да не би да си Наоми?

Тя отстъпи крачка назад.

— Спокойно. — Каза го тихо, когато се изправи, за да вдигне резервната гума. — Кевин Банър ремонтира старата къща на Паркърсън на Пойнт Блъф. А Кевин е най-добрият ми приятел, още от люлката, та чак до гроба. Е, до гроба има още време, освен ако не ми видиш сметката с тази щанга, но двамата с него се познаваме, откакто сме проходили. Можеш да му позвъниш, да провериш дали ти казвам истината и след това да пуснеш нещото, дето го стискаш.

— Никога не те е споменавал. — Въпреки това тя поотпусна малко щангата.

— Сега вече ме засегна. Той винаги ми е бил приятел, аз му станах кум. Кръстник съм на Тайлър. Братовчед му Марк се занимава с тръбите ти, а Мейси Адамс, в която бях лудо влюбен почти цели шест седмици в трети клас, ти е дърводелец. Сега вече на чисто ли съм?

— Ще знам, когато попитам утре Кевин.

— Ама ти си била много цинична и подозрителна. Ще трябва да се примирия. — Той затегна болтовете на резервната гума и я завъртя за проба. — Готово.

Докато оставяше инструмента, я погледна отново.

— Колко си висока?

— Един седемдесет и осем. И половина.

— И ти отива. — Той се изправи и прибра инструментите. — Искаш ли да взема гумата, за да ти поръчам нова?

— Ами... Всъщност, да, чудесно. Благодаря.

— Пак заповядай. Чакай малко. — Той отнесе гумата до джипа си, извади кофа пясък и вдигна ракетата. — Да прибера ли и другата?

— Подготвен си.

— Част от работата ми е. — Той забодя ракетите в пясъка и поклати глава, когато Наоми пхна ръце в джобовете си. — Да не би да си решила да ми плащаш? Дай ми парче пица.

— Какво? Ти сериозно ли говориш?

— Това е пица от „При Риналдо“. И аз си имам слабости.

— Искаш парче пица, така ли?

— Не е много, след като рискувах сътресение на мозъка и вероятно мозъчна травма, докато ти сменях гумата.

Тя отвори вратата, а след това и кутията.

— Нямам в какво да я сложа.

Зандър протегна ръка.

— Ами тук?

Наоми сви рамене и постави парчето пица в едрата му длан.

— Благодаря за помощта.

— Благодаря за пицата. Безопасно прибиране.

Тя се качи, закопча колана и остана загледана след него, докато той се отдалечаваше бавно и лениво, защото походката му беше бавна и ленива. Най-сетне тя успя да излезе от канавката отново на пътя.

Той наду приятелски клаксона, докато тя се отдалечаваше.

Остана да седи за кратко, отхапа два пъти от пицата, за да може да шофира с една ръка. Както всеки друг път, тя имаше превъзходен вкус.

Само че не можеше да стъпи и на малкия пръст на дългокраката блондинка с подозрителни очи.

[1] Water (англ.) — Вода. — Б.пр. [↑](#)

7.

Беше дошла, за да се радва на тишина, спокойствие и усамотение. А се озова в къща, пълна с хора и шум. Имаше дни, когато дори гледката не компенсираше неудобствата.

Когато се запита защо не се задоволи само с основното — като например да смени водопроводната инсталация и да си купи приличен хладилник, така и не успя да си спомни отговора.

Къщата беше разбита, пълна с прах, а най-големият контейнер за отпадъци беше паркиран отпред. След три дълги дни на дъжд, който не ѝ позволи да излезе навън, Наоми бе готова да натовари багажа си в колата и да избяга.

Вместо това купи боя.

През първия дъждовен ден тя почисти и грундира стените на голямата спалня. През първата дъждовна нощ проучи цветовете мостри и на компютъра подготви разцветки. На втория ден убеди себе си, че това е просто боя и ако не ѝ харесва на стената, просто ще пребоядиса.

Купи количеството, препоръчано от Кевин, и искрящо бяло за таваните, а също и мечета, четки и ванички. Забрави за стълба — следващия път — затова взе назаем от работниците.

С пуловер, дънки и шапка на „Янки“, вече изпръскана с грунд, тя се зае за работа. Тъй като не можеше да заглуши фрезата, трясъците на пистолетите с пирони, удрянето с чукове и оглушителния рок, който дънеше от първия етаж, тя започна да боядисва под звуците на собствения си плейлист.

Зандър пътуваше и мислеше за старата къща, която сякаш бе издигната, за да изпъква в дъждовни дни. Денят беше мрачен и запалените лампи зад някои от прозорците допринасяха за атмосферата. Може би гигантският контейнер за строителни отпадъци отпред отнемаше част от очарованието, но той си представи как Кевин и екипът му се забавляват, докато го пълнят.

Слезе, сви се под дъжда и тръгна бавно към къщата.

Шумът вътре беше неописуем, но винаги беше така на подобни места. Миришеше на дървени стърготини, на кафе и на мокро куче, което означаваше, че Моли е ходила да тича навън. Парцали и кашони очертаваха пътека по пода.

Вътре, поне доколкото успя да види, цареше разруха. Мрачно, пусто, занемарено. Може високите тавани да имаха известна класа, каменната камина свой облик, но пред него се бе ширнало огромно пространство за оправяне и запълване.

Замисли се за високата слаба блондинка с късо подстригана коса, която умееше да се държи дръпнато. Не разбираше защо е тук. Личеше й, че е градско момиче. При това от голям град.

А това правеше избора й на място за живеене още по-интересен.

Той се отправи по посока на шума. Видя купчини дървени летви, инструменти, въжета, намотки жица.

Запита се какво ли правят хората с толкова много стаи. Какво ли беше решила сексапилната блондинка да прави с тях?

Когато стигна в кухнята, получи частичен отговор. Тук поне бе решила да започне от нула.

Бяха изтърбушили помещението и го бяха защитили от дъжда навън със син брезент. Знаеше достатъчно за тръбите и веднага се досети какво правят работниците. Също така разбра, че в далечния ляв ъгъл някога е имало тоалетна.

— Здравсти, Кев, да не би да си решил да изучиш и двете си деца в колеж, благодарение на този обект?

Кевин, навел се заедно с водопроводчика, се обърна назад.

— Ще бъде от помощ — надвика той шума.

Изправи се и мина по застлания под.

— Какво те води насам?

— Нова гума за джипа.

— Ако ми беше казал, щях да я взема, за да не се разкарваш.

— Няма проблем. И без това исках да видя какво става тук.

Кевин се огледа със задоволство.

— Ще стане.

Зандър застана до него и също се огледа.

— На какво?

— Трябва ти въображение, приятелю. Визия. — Кевин вдигна пръст и прекрачи към трапезарията и шперплата, поставен върху дърводелски магарета. — Ето как ще се получи.

Натъпкал ръце в джобовете, Зандър разгледа чертежите на проектираната кухня.

— Значи затова е тази дупка. А какво е имало тук преди?

— Стандартна врата. Пълна загуба. Наоми притежава визия, разбрах го в мига, когато каза да срутя стената.

— Визия и дълбоки джобове.

— За щастие и на двама ви. Това място има късмет. Жената има набито око — нали се сещаш, фотограф е. Освен това има усет, усеща характера на мястото. Не иска да направи нещо лъскаво, зализано. Кухнята и голямата баня са най-трудоемките задачи. Прибави и новите прозорци — ще ги докарат утре, ще изциклим подовите, ще оправим водопровода, електрическата система, таваните — тя иска и гипсови тавани, някои от оригиналните орнаменти трябва да се възстановят, да се боядисат, повечето работа е козметична, но има много неща за вършене.

— Колко стаи има тази къща?

— Осемнайсет, плюс пет и половина бани, след като премахнахме тази тук. Не броя мазето на мазетата, което е недовършено.

— Тя не е омъжена, нали? Сама ли живее?

— Някои хора обичат да им е просторно, докато други се задоволяват с две стаички над гаража.

— Някои пък карат миниванове.

Кевин го побутна игриво.

— Чакай да те видя какво ще правиш, когато ти се родят деца.

— Е, ще почакаме тогава. А тя къде е?

— Горе, в голямата спалня, доколкото знам, боядисва.

— Тя ли боядисва? Какво боядисва? Стените ли? Да не би да имаш предвид, че рисува?

— Стените. Справи се добре с грундирането, но сигурно ще повика Джими и Рене, за да ѝ помогнат.

Можеше да даде сметката на Кевин, да прибере гумата в колата ѝ и да си тръгне. Но нали и без това беше вече тук.

— Ще се кача.

— Мини по задното стълбище — посочи с палец Кевин. — Ъгловата стая с изглед към заливчето.

— Да те черпя една бира, когато приключиш?

— Нямам нищо против. Тъкмо ще се видим.

Качи се по задното стълбище и тъй като Кевин му беше приятел от цяла вечност, веднага забеляза майсторската ръка, пипнала новите стъпала и якия парапет. Светлината бе като в бунгало, строено през петдесетте, но това лесно можеше да се оправи.

Стигна втория етаж и просто се закова, вторачен в коридора. Стори му се, че е попаднал във филма „Сиянието“. Сякаш всеки момент щеше да се появи някое хлапе на триколка и да натисне педалите. Или пък разложен труп да изтече изпод някоя врата.

Запита се тя как спи нощем на това място.

Почука на вратата в ъгъла и се замисли над възможностите, тъй като никой не отговори. Затова реши да действа по най-простичкия начин и отвори вратата.

Тя беше на стълбата с опръскани с боя дрехи, стари гуменки „Кънвърс“ и внимателно изравняваше стената на височината на тавана. Беше почти приключила, забеляза той и не успя да намери недостатъци на работата ѝ.

Понечи да почука на отворената врата, но когато тя се наведе, за да топне четката, чу ритъма на „Шейк ит оф“ на Тейлър Суифт.

„Защото играчите ще играят, играят, играят, играят.“

Приличен глас, помисли си той и забеляза слушалките.

Докато стигне до „Сладурче, просто ще разтърся, разтърся, разтърся“, той пристъпи към нея и я докосна по рамото.

Тя се завъртя толкова бързо, протегнала четката напред, че той едва избегна удара в лицето.

— Леле — възкликна, а в същия момент тя изгуби равновесие и той притисна ръка към дупето ѝ, за да ѝ помогне да се задържи.

Зандър се усмихна — самодоволно, по мъжки.

— Браво.

— Дръпни се.

— Просто се опитвах да ви задържа с кофата боя да не паднете. — Отдръпна ръка. — Почуках, но двете с Тейлър бяхте твърде заети да разтърсвате всичко, и не ме чу.

Тя остави четката много внимателно.

— Когато почукаш и никой не отговори, логично и възпитано е да си тръгнеш.

— Петдесет на петдесет, не мислиш ли? — Тя имаше зелени очи. В тъмното на пътя не успя да види, но сега вече знаеше, че има невероятно дълбоки зелени очи. И от тях разбра, че е вбесена. — Много хора биха отворили вратата, за да надникнат.

— Какво искаш?

— И аз се радвам да те видя. Дойдох да ти оставя гумата, новата.

— А, благодаря.

— Няма защо. — Извади сгъната фактура от джоба си и ѝ я подаде. — Струва повече от парче пица.

— Сигурно. Чекове приемаш ли?

— Разбира се. В брой, чекове, кредитни карти. — Той извади електронен ПОС терминал от джоба на якето. — Каквото си избереш.

— Тогава ще използвам кредитната си карта. Това не е ли твърде висока технология за един автосервиз?

— Обичам високите технологии, пък и е много полезно, когато хората имат нужда от спешна помощ. Мога да оправя проблема, да произпразня картата им и да ги изпратя да си ходят.

Тя кимна и извади тънък портфейл от задния си джоб. Зандър изви вежда, когато измъкна от него кредитна карта. Жените, които познаваше, разнасяха портмонета с размерите на шотландско пони, пълни с какви ли не тайнствени боклуци.

— Много ти благодаря, че донесе гумата чак тук.

— Не е толкова далече. На тръгване ще я оставя на мястото ѝ. Кевин е обърнал всичко наопаки.

— Да, така е.

— Имаш огромна дупка в стената.

— По-късно там ще има врата. Моля те, господи.

Той прекара картата през устройството.

— Цветът е хубав.

— Да, и аз така мисля. — Тя се замисли, докато се подписваше.

— Струва ли ти се топъл?

Той ѝ върна картата и погледна сериозно воднистото синьо.

— Да, и топъл, и внася спокойствие, нали? Избрала си цвета на водата рано сутрин, преди да потъмнее.

— Точно така. Мислех си да добавя още малко сиво. Щеше да заприлича повече на спа. Може би трябваше да... та това е просто боя.

— Стени — поправи я той. — Ще трябва да живееш между тях.

— Глупости.

— Избираш си топъл цвят, който внася спокойствие, когато търсиш такъв ефект. Какъвто и да е цветът, ще свикнеш с него. Мога да ти пратя фактурата по мейла.

— Няма нужда. Не ми трябва.

По-скоро не искаше да му каже имейла си. Зандър пхна в джоба ПОС терминала и телефона.

— Имаш доста за боядисване. Трябва да отвориш вратите, да влезе малко въздух.

— Вали. Но си прав. — Тя отиде до вратата и я откряна съвсем малко. — Тази инатлива, грозна гаднярка си отива.

Зандър постави ръка над нея и блъсна здраво плъзгащата се врата. След това погледна навън, също като нея.

— Стените са без значение, когато погледнеш тази красота.

— И аз си повтарям същото.

Светът навън, облян в дъжд, изглеждаше приказен, а сумракът допринасяше за фантастичния ефект, тук-там се носеше мъгла също като ята призрачни птици.

— Кара те да забравиш, че вторият етаж прилича на хотел „Овърлук“ от „Сиянието“.

— Много ти благодаря за сравнението. Ще си представям „овтсийбу“, написано с кръв върху ужасните тапети.

Той се ухили.

— Получавах червена точка, задето разбра. Трябва да вървя. Успех с работата.

— Благодаря.

Тя остана неподвижно, след като той излезе, загледана в студения пролетен дъжд.

Беше я уплашил, сега вече можеше да си го признае. Бързото докосване по рамото ѝ, докато мислеше за боядисването и музиката, я стресна. А също и бързата и силна ръка на дупето ѝ.

Тя сигурно щеше да запази равновесие.

Отдръпна се, когато му каза, без да спори и показва, че е безобиден.

Само че той изобщо не беше безобиден. Въпреки приятния, неангажиращ разговор за боя и тапети, той съвсем не беше безобиден. Имаше въздействащи сини очи, много прави, и нещо в тях я предупреди, че той не е мъж, с когото можеш да си играеш.

Не че имаше някакво намерение да си играе със Зандър Кийтън.

Може и да имаше физиката на бегач, но беше жилав. Беше се научила да познава кой ще бъде приятно присъствие за една или две вечери, ако имаше нужда.

Спор нямаше, беше много привлекателен, по малко грубоват, но сексапилен начин и макар да се бе научила да не допуска това да има значение, беше чудесно, че той стърчеше цели десет сантиметра над нея. Нямаше намерение да отрича, че усети как стомахът ѝ се стяга, но когато и ако имаше нужда, щеше да стои далече от Кийтън.

Гледай всичко да е по-простичко, помисли си тя, докато се качваше на стълбата. Защото и животът ѝ, и природата ѝ винаги щяха да бъдат комплицирани.

Когато проливният дъжд най-сетне престана и слънцето заблестя отново, Наоми не можа да се нагледа на новите си врати в кухнята. След като ги инсталираха и екипът си отиде, тя ги отваря и затваря поне шест пъти, просто за да им се порадва.

Тъй като времето се оправи, тя обу ботуши, сложи леко яке и взе фотоапарата. Продуктовите фотографии на цветя винаги ѝ осигуряваха прилични доходи, а набъбнали луковици и диви цветя бяха безценна находка. Можеше да пообиколи гората и да потърси интересна кора на някое дърво, пънове с издънки, да се опита да улови чара на тесен поток, преливащ от разтопените в планината снегове. Можеше да попадне на малък водопад, който да плющи върху камъните в ниското.

Изненада се, че успя да снима мечка, когато се натъкнаха с изненада една на друга в притихналото утро.

След като работи цели десет дни, за да изкара пари, след като боядиса и се стресираща покрай избирането на кухненски уреди и шкафове, тя седна на огромния матрак с лаптопа.

Привет-мивет от работната площадка, любими мои.

Справих се. Тази стая е боядисана, всеки сантиметър от стените, тавана и корнизите. Имам великолепни атриумни врати, които водят към терасата, където възнамерявам да седя — на стола, който изстъргах с шкурка и пребоядисах — всяка сутрин и да се радвам с чаша кафе в ръка на гледката. Няма да разполагам с кой знае колко време, защото работниците идват рано, а с тях се възцарява невъобразим шум и хаос. Кухнята обаче вече придобива вид. Помня, когато вие ремонтирахте кухнята преди — колко време мина оттогава — шест години?

Бях си вкъщи за две седмици и цареше адски хаос. А тук, струва ми се, хаосът ще трае безкрайно.

Но пък ми харесва.

Днес сутринта видях мечка. Не се тревожете, аз проявих към нея повече интерес, отколкото тя към мен. Прилагам снимка.

Така и не успях да снимам един кит — сигурна съм, че беше кит — докато се цамбуркаше. Докато си взема фотоапарата и го настрой, той изчезна.

Щастлива съм тук. В града вече са ме запомнили — колкото да ме поздравят, когато отида в бакалията или железарията. За момента това са двете ми любими места. Да не забравя пицарията. Пиците не са като в Ню Йорк, но не са и чак толкова лоши.

Тук съм щастлива въпреки ужасния шум и решенията, които се налага да вземам всяка минута. Кевин настоява да избира плочките за голямата баня и цвета на кухнята. И двете задачи ме стряскат. Но това ще го мисля по-късно.

Пишете ми скоро. Какво става при вас? Мейсън, освен че всичко е наред, кажи как е при теб. Ще започна да избирам цветове и дамаски за стаите, които съм определила за вас, когато идвате на гости.

Има и снимки отпреди ремонта.

Липсват ми, обичам ви,

Наоми

След като изпрати мейла, тя се насили да се заеме с работата. Трябваше да обнови страницата си във Фейсбук, да се оправи с Тъмблър, Пинтерест и да напише нещичко в блога си. Това бяха все задачи, които с удоволствие щеше да отлага до края на живота си, ако не бяха свързани с работата ѝ.

Час по-късно пренесе лаптопа на бюрото и го включи за зареждане. Тогава видя луната над водата.

Грабна фотоапарата, филтрите, втори обектив и излезе на терасата в нощния студ.

Улови луната заедно с отражението ѝ във водата. Огледална луна, помисли си тя, докато правеше още снимки, сменяше филтри и ъгли. Щеше да подготви серия от картички, които винаги се продаваха добре от сайта ѝ. Ако се окажеха добри, както предполагаше, щеше да извади гилотината за хартия и таблото, и да се заеме да подготви материали за галерията.

Сега обаче снимаше за себе си. Стана и се наслади на тишината и прекрасното усещане за самота.

Щеше да закачи най-красивите на стените, които бе боядисала сама.

Нейната луна над нейния залив.

По-хубаво не можеше да стане.

Три седмици след срутването на стената Кевин остана до късно, за да инсталира кухненските уреди в шкафовете. Развълнуваната Наоми грабна инструменти и се зае да му помага, докато Моли дремеше край вратата.

— Не мога да повярвам какъв вид придоби.

— Получава се.

— Получава се ли каза? Кевин, невероятно е. Не направих грешка, нали, когато се отказах от тъмна череша за шкафовете в полза на това сиво-зелено?

— Имат класа, имат характер и тук не прилича на изложбена зала. Казвам го в добрия смисъл. А със сивия гранит с тези зеленикави ивици... Имаш усет, Наоми. Матираното стъкло на вратите стои чудесно.

— И на мен така ми се струва. Ще ми трябва нещо по-хубаво от картонени чинии и пластмасови чаши за тези шкафове. Никога не съм си купувала сервиз.

— Преди нямаше ли апартамент?

— Не, живеях тук и там, през повечето време бях в движение. Грабвах фотоапарата и пътувах. Купувах си картонени, пластмасови или втора ръка. Нямах никакво намерение да се установявам някъде.

Много съм развълнувана, помисли си тя и погледна празните шкафове.

— Но ето че го направих и сега трябва да мисля за чинии и чаши. Не знам дали ще намеря време покрай всички мисли за кранчета, дръжки и плочки.

— Поговори с Джени. Тя обожаваше да се занимава с нови чинии.

— Дали да не се спра на бяло като в ресторантите, за да не мисля много.

— Поговори с нея. И още нещо. — Той завъртя назад козирката на шапката. — Ела с нас тази вечер, ще пийнем по чаша в „Лу“.

— За бара на Уотър стрийт ли говориш?

— Аха, приятно местенце. Храната не е никак лоша, атмосферата е приятелска. Довечера има и музика. С Джени наехме бавачка, така че ще поизлезем. Да се видим направо там, а?

— Струва ми се, че имате специална вечер, Кевин.

— Да, нещо такова. Работата е там, че Джени ме накара да те поканя, а пък аз се притеснявам, че ти е писнало от нас.

Добри инстинкти, помисли си тя, защото той бе казал самата истина.

— Излез тази вечер с нас, пийни нещо, поговори с нея за чиниите, направи го като компромис. И на теб ще ти се отрази добре да излезеш за една вечер.

— Може би.

Той не настоя и двамата потънаха в приятно мълчание, докато работеха. Когато приключиха, удариха юмруци.

— Ще се видим в „Лу“, ако дойдеш — рече ѝ на сбогуване, а тя му помахаше с ръка.

Тя нямаше намерение да ходи на бар и да изостави почти довършената си великолепна кухня с празни шкафове и бледосиви (с

лек зелен оттенък) стени. Имаше си десетки задачи, които да свърши, включително да прочете книжките към новите уреди.

Установяваше се, напомни си тя. Ако наистина бе решила да се установи, колкото и необщителна да беше, се налагаше да прояви поне някакво приятелско отношение.

В противен случай щеше да се превърне в странната жена от Пойнт Блъф. А това щеше да е повод за приказки и нежелано внимание. Нормалните хора излизаха да пийнат с приятели от време на време. Не познаваше добре Джени, но Кевин определено приемаше за приятел.

Хари щеше да каже, че са симпатяги.

Защо тогава да не излезе? Щеше да си облече прилични дрехи, да си сложи грим и да отиде с джипа до града. Щеше да пийне в местния бар, да поговори със съпругата на приятел за чинии и чаши. Щеше да остане малко, да послуша музика и да се почувства спокойна, че е изпълнила социалните си ангажименти поне за месец напред.

Така ставаше.

Спря се на черни дънки и тъй като вечер ставаше хладно, на пуловер. Нямаше да е черен, реши, макар това беше първият ѝ избор. Взе пуловера, който Сет и Хари ѝ подариха за Коледа — беше го обличала един-единствен път — и беше в почти същия нюанс като шкафовете в кухнята. Замисли се дали да не смени сребърните топчета на ушите с нещо по-забавно и впечатляващо, след това реши, че не си струва да мисли чак толкова над обещите, след като излизаше с приятел и съпругата му.

Постара се с грима главно защото такива неща трябваше да се правят както трябва, а може би и защото имаше вероятност да се натъкне на някое местно момче.

Нямаше нужда да го плаши, който и да е той.

Когато тръгна, вече беше станало тъмно, затова остави лампата на верандата да свети — новата все още не беше доставена — и заключи. Трябваше да монтира аларма в най-скоро време, помисли си тя.

Погледна към къщата и едва се удържа да не се върне. Истинско вълшебство, тиха и спокойна. Само една чаша, напомни си, даде газ и потегли от тишината и спокойствието на дома си.

Никога не беше ходила в града толкова късно — не беше се налагало — и видя, че в петък вечер е доста оживено. Реши, че хората, които се разхождаха край пристанището, са туристи, но може сред тях да имаше и местни, които обикаляха отворените до късно магазини или седяха в заведенията на открито.

Знаеше, че „Лу“ се намира на пресечка от Уотър стрийт и е закътан между ресторант за морски деликатеси и закусвалня. Забеляза пикапа на Кевин и намери място за паркиране малко по-надолу.

Трябваше някоя вечер да дойде с фотоапарата и да снима пристанището, старите интересни къщи, вратата в дръзко червено и синия неонов надпис „При Лу“ над нея.

Долови музиката още преди да отвори вратата.

Представяше си малък бар, но той се оказа голям — дори си имаше дансинг, в момента пълен с хора, които танцуваха рок. Вдъхна мириxa на бира, пържена храна, парфюм и пот. Барът беше на цяла стена, направен от старо дърво, над него се подаваха няколко ръчки за бира. Чу жуженето на блендер и веднага си представи маргарита с пяна. Докато се оглеждаше, Кевин ѝ помахаше от маса близо до дансинга.

Тя си проправи път натам и Джени сграбчи ръката ѝ.

— Толкова се радвам, че дойде! Кевин мислеше, че няма да успееш.

— Не можах да устоя.

— Сядай, сядай. Кевин, донеси напитка на Наоми.

— Какво ще пиеш?

— Чух песента на леденостудена маргарита... със сол.

— Отивам да поръчам. Трябва им време, докато я приготвят. За теб, Джени?

— Още не съм допила тази.

Докато Кевин се отдалечаваше, Джени се завъртя на стола.

— Господи, колко си красива!

— Ами...

— Пия втора чаша вино. Лесно се напивам. Просто винаги съм искала да съм висока, а виж ме каква съм.

— А пък аз цял живот съм си мечтала да съм дребничка. Какво да правиш?

— Разгледах уебсайта ти, снимките. Прекрасни са, честна дума. Има една с водна лилия, една-единствена водна лилия с вълнички

около нея. Имах чувството, че съм във ваканция и я гледам в момента. Ами онази със стария надгробен камък в гробището, над който църквата хвърля сянка. Видях и датите. Тя е била на сто и две, когато е починала, въпреки това ме накара да се просълзя. Не помня името, написано на камъка.

— Мери Маргарет Алън.

— Точно така. — Очите на Джени, с почти същия нежен оттенък като на сърна, засияха. — Искам да ти кажа, че и аз правя снимки. Късчета живот, децата. Важно е да имаш спомени, но онова, което правиш ти, те разтърсва на мига.

— Това е най-чудесният комплимент, който съм получавала.

— Истина е. Кевин спомена, че имаш нужда от чинии, чаши и разни подобни.

— Така е. Мислех си да са бели, и готово.

— Да, можеш да ги освежиш със салфетки или нещо друго. Работата е там, че... Той е снимал кухнята с телефона си и ми го показва. Обожавам нежното зелено на шкафовете, оловното на уредите, сивите стени. Все едно си внесла цветовете отвън вътре в къщата.

— И този комплимент ми се струва неустоим.

Джени отпи глътка вино и отметна дългата си коса.

— Невероятно много ми хареса. Помислих си, че ако си вземеш тъмносини или наситеносини чинии, например в кобалтовосиньо, те ще изпъкват зад стъклата и ще отиват на цялостния облик.

— Кобалтовосиньо. Ще стои страхотно.

— А пък за чашите ти трябва нещо по-меко, например синьо и зелено — смесени, просто за завършек. Мога да ти дам сайтове, където да погледнеш, имам и купища каталози. Преди Кевин да се върне, за да не го засрамвам, ще те помоля да ме поканиш, за да разгледам и къщата, и работата му, и какво си намислила. Той ми каза, че си купила стара пейка и стол и си ги реставрирала. Обичам да се занимавам с такива неща, да открия нещо, от което друг се е отървал, и да му вдъхна нов живот.

— Разбира се, заповядай да разгледаш.

— Кълна се, че няма да досаждам и да се възползвам. — Тя грейна, когато Кевин се върна с огромна маргарита.

— Надух ѝ главата. Спри ме.

Той остави напитката и целуна жена си по бузата.

— Млъквай, Джени.

— Добре. Обожавам, когато свирят тази песен.

— Мога да се изкъпя в тази чаша — отбеляза Наоми. Отпи. —

Предпочитам обаче да я изпия.

Изви се, за да погледне бандата, свиреща класика на Спрингстийн, позна и гласа, който изпълняваше „Пламтя“ като бавно разгарящ се огън.

Той беше в черно — дънки и тениска, износени моторджийски ботуши. Китарата беше ниско, пръстите му пробягваха по струните, докато гласът изтръгваше сексапилното звучене на думите.

Трябваше да се сети.

— Зандър и бандата свирят тук през няколко седмици — обади се Кевин. — Казват се „Рекърс“^[1].

— Аха — отвърна тя.

Когато дръзките сини очи срещнаха нейните, а гласът продължи да примамва и предупреждава, дълбоко в себе си тя чу: „О, по дяволите!“.

Каза си, че има нужда от всяка капка маргарита в чашата, за да се охлади.

---

[1] Къртачи (англ.). — Б.пр. ↑

8.

По време на почивката той дойде при тях, стиснал в ръка бутилка вода. Джени насочи пръст към него.

— Много добре знаеш как ме кара да се чувствам тази песен.

— Можеш да ми благодариш по-късно — ухили се Зандър на Кевин и седна, отпусна се, протегна дългите си крака. — Кажи сега — обърна се усмихнат към Наоми. — Как си?

— Добре. Добре съм. — Имаше чувството, че някой е подпалил огън под кожата ѝ. — Много си добър. Вуйчовците ми са страхотни почитатели на Спрингстийн. Щяха да одобрят твоя кавър.

— Колко са вуйчовците ти?

— Само двама. Заведоха ни двамата с брат ми на концерта на „Истрийт бенд“, когато се събраха отново на Медисън Скуеър. Гледал ли си ги на концерт?

— В Такома, по време на същото турне. Направо взривиха всички.

Тя се отпусна и се усмихна.

— Самата истина.

Блондинка в тясна розова блузка се приближи и прегърна Зандър отзад.

— Ще изпееш ли „Нещо от нищо“?

— Накрая.

— Какво ще кажеш да наминеш за по бира? С Пати сме ето там.

— Работя, Марла. — Той вдигна бутилката с вода.

Тя се нацупи кокетно, но напразно, поне според Наоми, защото Зандър не можеше да я види както бе застанала зад гърба му.

— Въпреки това заповядай. Здравсти, Джени. Здравсти, Кевин.

Погледна Наоми.

— Коя е приятелката ви?

— Наоми — представи я Кевин. — А това е Марла.

— На гости ли си? — любопитства Марла.

— Не, живея тук. — Колко странно прозвуча, усети се Наоми. Живееше тук.

— Не съм те виждала преди. Сигурно... Я, значи ти си купила старата съща на скалите. Нали там работиш, Кевин?

— Да.

— Или си богата, или луда.

— Не съм богата — отвърна Наоми и отправи полуусмивка, защото нацупената блондинка ѝ се стори по-скоро обърквана, отколкото нападателна.

— Нали знаеш, че къщата е обитавана от духове? Трябвало е да ти кажат, че там има духове.

— Никой не е споменал досега.

— Щях да умра от страх, ако живеях там сама. Ти снимаш, нали? Пати мисли, че ще отваряш фотографско студио.

— Не, не правя студийни фотографии.

— Че има ли други?

— С колко време разполагаш? — намеси се Зандър.

— Какво?

— Ще дойда през следващата почивка. — Той потупа ръката ѝ, която галеше рамото му.

— Добре. Тогава, може би... — Тя се наведе и приближи уста до ухото му и каквото и да каза, накара Зандър да се усмихне.

— Страхотно предложение, Марла, но не искам Чип да ме погне с чука.

Тя се нацупи отново.

— Разведени сме.

— Въпреки това.

— Ти си помисли.

— Разбира се — измърмори той, а тя полюшна бедра към масата си.

— Какво беше предложението? — любопитства Кевин.

— Ще ти кажа по-късно.

— Тя просто не се сдържа. — Джени погледна извинително Наоми. — Безобидна е. Просто е малко глупавка.

— Сгафи ли нещо? — учуди се Зандър.

— Не и според мен. — Наоми вдигна маргаритата си и отпи. — Но на мен не ми е предлагала нищо.

— Да бе. Надява се Кевин да каже на Чип, че тя...

— Нищо няма да казвам.

— Не, но се надява да му кажеш и това така ще вбеси Чип, че той ще отиде у тях, двамата ще се изпокарат, ще правят секс за помирение и тя ще го изрита отново след това.

— Горе-долу е така — съгласи се Кевин. — Имат странни взаимоотношения. Той няма да те погне с чука, защото знае, че си приятел.

— Чип е сладур — заяви Джени. — Знам, че е удрял двама заради нея, но тя го подтикваше. Иначе е добряк.

— Тя обаче не иска сладур и добряк. Не е за нея — добави Зандър. — Проблемът обаче си е техен. Да ви черпя ли по още едно? Ще кажа на Лу.

— Още една чаша вино и ще подивея. Какво пък толкова? — реши се Джени. — Петък вечер е и си имаме бавачка.

— Няма да я изоставя — обеща Кевин.

— Без мен. Ще шофирам, а и трябва да ставам — каза Наоми.

— Остани още малко — отправи ѝ ленив поглед Зандър. — Кажи си желанието — нещо от твоя плейлист. Хайде, избери.

Тя се замисли.

— „Трудно да се обясни“. — Избра тази песен, защото я слуша, след като той излезе от спалнята ѝ онзи ден.

Той се ухили, насочи показалец към нея, след това си тръгна.

— Тази не я знам — призна Джени. — Но се обзалагам, че Зандър я знае.

Той им изпрати още напитки, за Наоми вода.

Тя остана очарована, че бандата изсвири старата класика на „Страйк“ сякаш са репетирали същата сутрин. Остана почти до втората почивка и тогава си каза, че ако не си тръгне, ще остане чак до затварянето.

— Крайно време е да си ходя. Благодаря за напитката и че ме накарахте да дойда.

— Пак заповядай. До понеделник.

— Ще мина следващата седмица — обеща Джени. — Ако си заета, Кевин ще ме разведе.

Тя си тръгна под звуците на бавната, знойна „Лейла“ на Клептън и излезе в нощта.

Каза си, че секс фантазията със Зандър, тътнещият бас, мотивите на китарата, докато къщата гореше около тях, няма начин да бъде

избегната.

Може и да бе малко напрегната, но имаше предостатъчно работа, която да ѝ помогне да разсее сексуалния копнеж. Не бе готова за сексуални разочарования, още по-малко да си ги навлече сама.

Тихият уикенд, работата, слънцето и приятният вечерен дъждец посмекчиха положението. Както бе възнамерявала, тя изнесе утринното си кафе на терасата — щеше задължително да си купи похубава кафеварка — и се потопи в тишината и самотата. В неделя включи скайпа в чудесно настроение.

— Ето я и нея! — Сет, с грижливо поддържана козя брадичка, която бе решил, че е задължителна за четирийсет и петия му рожден ден, грейна, когато я видя на екрана.

— Здравей, красавецо.

— На мен ли говориш? — показва се и Хари и прегърна Сет през раменете. Пръстените, които си размениха в Бостън през лятото на 2004 г. блестяха на ръцете им.

— Двама красавци.

— Трима.

— Познай кой дойде, за да обядваме заедно?

Мейсън се показва на екрана зад тях и се усмихна широко.

— Я, че това е агент доктор Карсън! — Погледни го само, помисли си тя, толкова висок и... да, трима красавци. А най-хубавото беше, че са щастливи. Той беше на път да постигне онова, към което се стремеше. — Как е във ФБР?

— Секретно е.

— Току-що се прибра от северната част на щата — обясни Сет. — Помогнал при отвличане и успешно прибрали дванайсетгодишно момиченце у дома.

— С това си изкарвам хляба. Как е в откачената ти къща?

— Откачена ли? Я погледни. — Тя взе таблета и се завъртя из кухнята. — Кой е откачен?

— Наоми, много е красиво! Погледни само този абсорбатор, Сет! А ти избра онзи грозник.

— Чувам те.

— Забрави за абсорбатора — продължи Сет. — Шкафовете са върхът. Защо са празни? Хари, трябва да ѝ изпратим чинии.

— Не, не. Вече съм си избрала. Ще ви изпратя линк, за да знаете какво съм си набелязала. Сега ще ви заведа горе. Искам да видите стените на голямата спалня, която боядисах съвсем сама.

— Ти ли? — изсумтя Мейсън.

— Всеки сантиметър. Може и никога да не съм хващала мече в ръка, но боядисах всеки сантиметър от спалнята.

— Я пак кажи колко са стаите в това чудовище?

— Млъквай, Мейсън. Кажете честно, цветът става ли?

На горния етаж тя отново се завъртя.

— Красиво и вдъхва спокойствие — заяви Сет. — А защо нямаш истинско легло?

— В списъка е. — А списъкът наистина беше безумно дълъг. — Току-що приключих с боята и най-сетне си направих временна работна стая. Имам купища неща, които обработвам и принтирам.

— Прекалено много работиш — укори я Сет.

— Ти работиш прекалено много. Аз излизах с приятели в петък вечер, пийнах, послушах местната банда.

— Срецаш ли се с някого? — вметна Хари, а застаналият зад него Мейсън изви очи и изрече само с устни: „Нека сега теб те повъртят на шиш“.

— Срецам се с много хора. Работниците са тук по осем часа на ден, пет дни в седмицата.

— Да има някой красив, необвързан мъж сред тях?

— Да не би да си търсиш?

Хари се разсмя.

— Това, което имам, ми е предостатъчно.

— И на мен в момента. Кажете вие как сте. Как върви ресторантът? Какво ще вечеряте в неделя? Съседката госпожа Коблоуки продължава ли да забавлява господата?

Тя не ги забавляваше — знаеше много добре това, но така смениха темата и през следващите петнайсет минути разговаряха за незначителни, забавни неща, свързани с дома.

Когато се сбогува с тях, тя изключи таблета и усети, че ѝ липсват безкрайно много.

Поработи около час в новата стая, опита се да свърши нещо и на лаптопа. Само че разговорът със семейството я остави изпълнена с безпокойство и тъга.

Време е да поизлезе, каза си тя. Време беше да направи истински снимки на града, да огледа подробно пристанището. Какъв по-добър начин да прекара неделния следобед? След това щеше да се върне и да си сготви нещо различно от бъркани яйца или сандвич със сирене във великолепната си нова кухня.

Доволна от себе си, тя подкара към града, остави колата и тръгна пеша. Нямаше да пазарува, нямаше други задължения. Просто щеше да повърви, да се огледа и да прави снимки.

Лодката се казваше „Маги Мей“ и беше боядисана в бяло, досущ булчинска премяна, с прибрани платна и лъскаво табло. Предната част беше украсена с балони като за парти, а мръсносива рибарска лодка я накара да се замисли за як, стар кон.

Всички мачти бяха голи и се поклащаха под синьото небе, отразяваха се във водата.

Малко по-нататък една двойка се надпреварваше с джетове и лудата скорост, която развиваха, бе в пълен контраст със задрямалите закотвени лодки.

Поглези се с фанта портокал — любима напитка още от тийнейджърските години — и се върна в колата с намерението да обработи снимките, щом се прибере.

Тъкмо завиваше, когато се наложи да набие спирачки.

Този път не беше сърна, а куче. Не беше на пътя, куцукаше край канавката. Понечи да продължи — не беше нейно, значи не й влизаше в работата — но то направи няколко крачки и след това легна пред колата, сякаш беше болно или ранено.

— По дяволите.

Не можеше да продължи, затова спря и се зачуди какво да направи.

Ами ако беше бясно или зло, или...

То вдигна глава, когато тя слезе от колата, и я погледна с изтощен, но пълен с надежда поглед.

— О, боже. Добре, момче. Добре, куче... надявам се да си добро.

Беше едро, забеляза тя, но слабо, ребрата му се брояха. Голямо, слабо и мръсно, хърбаво кафяво куче с шокиращо сини очи, болезнено тъжни.

По дяволите отново, синьото на фона на кафявото я накара да се замисли за Хари.

Нямаше нашийник, нито надпис с името. Може пък да беше с чип. Дали да не се свърже с ветеринар или с приют за животни? Щеше да потърси номера.

Кучето изскимтя и се провлече по корем към нея. Сърце не й даде да го остави, затова пристъпи, приклепна и протегна предпазливо ръка.

То я близна и се примъкна по-близо.

— Ранен ли си? — Може и да беше мръсно, но Наоми го погали по главата. — Изгуби ли се? Господи, струваш ми се прегладнял. Не нося нищичко за ядене. Какво ще кажеш да повикам някого на помощ?

Кучето положи глава с провиснали уши върху стъпалото й и този път дори не изскимтя, само простена.

Тя извади телефона и тогава чу ръмженето на двигател — беше мотор, който идваше откъм града.

Вдигна главата на кучето и я постави внимателно на пътя, изправи се и помахна на моториста.

В мига, в който го позна — дълги крака в дънки, стегнато тяло в черна кожа, тя си каза: „А как иначе“. Естествено. Дори през опушения визьор на каската тя позна Зандър Кийтън.

Той угаси двигателя и спусна крак.

— Ти ли го удари?

— Не. Куцукаше отстрани на пътя, след това просто легна. И аз...

Тя млъкна, когато той слезе от мотора и прокара умелите с китарата пръсти през козината на кучето, нежно, също както майка гали бебето си.

— Добре, момче, спокойно. Няма кръв, няма рани. Няма счупено. Според мен не е бил ударен от автомобил.

— Много е слаб и...

— В багажа имам вода. Би ли я донесла? Жаден ли си? Обзалагам се, че си жаден. И много гладен. От доста време обикаляш пътищата, а? На път ли си тръгнал?

Докато той говореше на кучето и го галеше, Наоми бръкна в багажника на мотора и се върна с бутилка вода.

— Да видим сега какво можем да направим. — Зандър взе бутилката и даде знак на Наоми да клекне до него.

— Свий ръце в шепи.

— Аз...

— Хайде, хайде. Нищо няма да ти стане.

Тя изпълни послушно и подложи ръце под муцуната на кучето. То излочи водата, която Зандър наля, задъха се, пак пи, след това отпусна отново глава.

— Трябва да го преместим от пътя. Ще го кача отзад в колата ти.

— И къде да го закарам?

— У вас.

— Не мога да го закарам у нас. — Тя скочи, когато Зандър взе кучето на ръце.

Едва сега забеляза, че е мъжко — некастрирано мъжко.

— То е на някого.

Както държеше хърбавото, уморено, мръсно куче в ръце, Зандър я изгледа дълго с дълбоките си сини очи.

— Има ли вид на куче със стопанин? Хайде, отвори задната врата.

— Може да се е изгубил. Сигурно някой го търси.

— Ще разпитам, но не съм чул някой да си е изгубил кучето. Едро е. Помияр е. Има следи или от хъски, или от австралийска овчарка. Виж му очите. Алис ще разбере — тя е ветеринар. Ако някой си е изгубил кучето, тя ще знае. Само че в неделя не работи.

— Сигурно има номер за спешни случаи.

— Единственото спешно в случая е, че кучето има нужда от прилично хранене, баня и място да си почине.

— Ти го вземи у вас.

— Как точно да стане? — кимна той към мотоциклета.

— Ще почакам.

— Ти го намери.

— Ти пък го намери две минути по-късно.

— Виж сега. Заведи го у вас, а аз ще му донеса разни неща. Утре го заведи на ветеринар, а аз ще платя половината сметка. Няма да водиш това куче в приюта. Ако не намерят собствениците — а аз съм готов да се обзаложа, че тях отдавна ги няма — сигурно ще го приспят.

— О, не говори така. — Тя придоби нещастен вид и зарови пръсти в косата си. — Казваш го, за да се чувствам виновна и длъжна да го прибера. Чакай, чакай... той е мръсен и воня отвратително.

Наоми грабна старото одеяло, което беше отзад, и го разстла.

— Ето. Сега всичко ще бъде наред. Ще се върна и ще ти донеса каквото ти е нужно. Ще се видим у вас.

Почувства се хваната в капан, а Зандър се качи на мотора си, запали и изфуча нанякъде. Тя погледна отново кучето.

— Дано не повръщаш, докато се возиш.

Шофираше бавно и непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, но не чу животното да повръща.

Когато спря пред къщата, се запита дали чудесната работа, която свърши следобеда, си заслужаваше, след като сега трябваше да се грижи за бездомно, прегладняло куче.

Слезе и отиде да отвори задната врата.

— Да, страхотна миризма. Сигурно ще й трябват седмици, за да се разсее. Вината не е изцяло твоя, но да знаеш, че воняш. Сигурно няма да можеш да скочиш сам.

Кучето се примъкна малко напред, опита се да близне ръката ѝ с език.

— Както и да е. Толкова си кльошав, че мога да те взема на ръце и да те нося един километър, без дори да се изпотя. Въпреки това си оставаш мръсен и смрадлив. Ще почакаме Зандър. Стой тук. Не мърдай.

Тя се втурна към къщата, напълни пластмасова чаша с вода и взе пакет солени бисквити. За друго не се сети.

Когато излезе навън, кучето скимтеше и душеше.

— Недей, почакай. Ето нещо да се подкрепиш, виж. Вземи, хапни си бисквитка.

Животното я погълна, след това още шест, накрая излочи водата от чашата.

— Сега вече си малко по-добре, нали? Той няма да се бави. Ох, дано да дойде по-скоро, защото всяка минута тук означава още една седмица от тази миризма.

Този път, когато се наведе да го погали, кучето обърна глава и побутна ръката ѝ.

— Така вече е по-добре.

Тя си взе от автомобила фанта, след това импулсивно извади фотоапарата.

— Можем да направим обяви за ветеринаря, за приюта, за когото трябва.

Направи няколко снимки, а кучето я наблюдаваше със странните си сини очи, ярки на мръсното кафяво. Усети нелепо облекчение, когато чу ръмженето на двигател.

Този път Зандър беше с джипа си и спря зад нея.

Кучето забарабани с опашка.

— Солени бисквитки, а?

— Нямам кучешка храна.

— Аз обаче нося. По-добре да яде от нея, за да не повръща после.

— Правилно.

Зандър, който очевидно не се притесняваше от мръсотията и миризмата, вдигна кучето. Този път животното се изправи, малко неуверено, когато Зандър донесе вече отворен двайсеткилограмов чувал от джипа си.

— Тази храна ще бъде ли достатъчна?

Зандър само изръмжа и напълни огромна синя пластмасова купа.

— Дръж.

Тя улови червената купа, която той подхвърли.

— За вода.

Наоми отиде отзад, където имаше маркуч за бъдещата градина.

Когато се върна, кучето беше погълнало и последната хапчица и изглежда, беше готово да започне отначало.

Опашката му се мятеше по-енергично.

— Първо вода, приятелю. — Зандър взе от нея купата и я постави на земята. Кучето пиеше като камила.

— Пет пари не давам, ако си мислиш, че съм безсърдечна, но това куче няма да влезе в къщата, освен ако първо не се махне миризмата.

— Разбирам, не те виня. Вероятно се е овалял в някаква мърша. Много обичат такива изпълнения. Значи трябва да го изкъпем. Може би дори два пъти. Да имаш маркуч?

— Да, и препарат за чинии.

— Не ми трябва. — Той отиде до джипа си и се върна с черна яка за куче и шишенце кучешки шампоан.

— Донесъл си доста неща.

— Ще трябва да го държиш. Аз ще го намокря, насапунисам, ще го изплакна, но да знаеш, че никак няма да му стане приятно.

— Ако ме ухапе, ще те смачкам.

— Не е от животните, които хапят. В очите му няма злоба. Дръж го здраво, красавице.

— Държа го.

Кучето се оказа по-силно, отколкото изглеждаше, но същото важеше и за нея. Когато Зандър го обля с вода, то се задърпа, напрегна, залая и отново се задърпа.

Не се опита да хапе, да ръмжи или да се зъби.

Зандър извади огромна кучешка бисквита от задния си джоб и кучето се успокои, погледна я алчно.

— Да, знам, че я искаш. Дръж маркуча — каза той на Наоми, след това счупи бисквитата на две. — Половината сега, другата половина, когато свършим. Разбра ли?

Даде на кучето половината бисквита и изля от зелената течност в бутилката в дланта си. Очевидно на кучето му беше приятно да втриват в козината му шампоан, защото стоеше мирно, докато Зандър го търкаше.

Не хареса особено изплакването, но при второто насапуниване затвори очи от удоволствие. Накрая седеше тихо и може би, така поне реши Наоми, очаровано, че не мирише вече на умрял скункс.

— Отдръпни се, когато го пусна.

— Да го пуснеш ли? Ами ако избяга?

— Никъде няма да отиде. Отдръпни се, иначе ще станеш мокра и от него.

Тя пусна яката и отскочи назад, далече от енергичното изтръскване и разлетелите се във всички посоки капчици вода.

— Не е чак толкова грозен, колкото ми се стори.

— Като се позакръгли, ще стане красиво куче. Вероятно има нещо от лабрадор, ако мога да съдя по формата на главата. Помиярите са най-страхотните кучета.

— След като се успокои и няма опасност да припадне, а ти си с джип, защо не го вземеш със себе си.

— Не мога.

— Познаваш ветеринаря и...

— Не мога. Виж... — Той се обърна, върна се до джипа, за да вземе стара кърпа и започна да обтрива мокрото куче. — Миналия

месец трябваше да приспя кучето си. Бяхме заедно почти половината ми живот. Не мога да взема друго. Не съм готов.

Отвореният чувал кучешка храна, шампоанът, купичките, каишката. Трябваше сама да се сети.

— Разбирам, знам какво е. И ние имахме куче. Всъщност беше на брат ми. Вуйчовците му го подариха за Коледа, когато беше на десет. Беше толкова сладък, толкова мил. Не се наложи да го приспим. Просто издъхна в съня си, когато беше на четиринайсет. И четиримата плакахме като деца.

Кучето помириса джоба на Зандър.

— Този не е глупак. — Зандър извади втората половина от бисквитата и му я подаде. Кучето я пое внимателно. — Добро куче. Личи му.

— Може би.

— Утре го заведи при Алис. Аз ще платя половината сметка. И ще поразпитам.

— Добре.

— Имам каишка и кучешко легло — малко е поизносено, но за него няма значение. Имам и два кокала за дъвчене. Ще ги донеса.

Наоми погледна кучето, след това Зандър и огромния чувал храна.

— Искаш ли бира? Смея да кажа, че си я заслужи.

— Чакай малко. — Той извади телефона си и набра номер. — Здравсти. Да, да, пуснах ти есемес. Налага се обаче да закъснея.

— А, щом имаш среща, недей...

Зандър премести поглед към нея — по-дълбок, по-дръзко син от на безименното куче.

— Кевин и Джени. Вечеря в неделя — обясни, после продължи разговора по телефона. — Наоми намери куче и се опитваме да го изчистим. Не знам. Поне на две години, сега вече е златистокафяво, след като магнахме наслоената мръсотия. Смесена порода е.

— Направих снимки — обади се тя. — Ще им изпратя, може да го познаят.

— Шефката ти ще изпрати снимки на помярчето. Не, давай. Да, до после.

Той затвори телефона и вдигна чувала храна на рамо.

— С удоволствие ще изпия една бира.

Тръгнаха към къщата, кучето между тях.

— Все още куца.

— Известно време е бил на пътя. Възглавничките на лапите му са разранени.

След като отключи вратата и я отвори, тя остана да наблюдава как кучето влиза вътре и започва да проучва.

— Мислиш, че няма да открием собствениците, така ли?

— Готов съм да се обзаложа. В кухнята ли да го сложа?

— Да. — Щеше да го задържи за една нощ, може би за няколко дена, докато открият собствениците или човек, който иска куче. Тя извади бира, бутилка вино и подаде на Зандър бирата, а за себе си наля вино в пластмасова чаша.

— Благодаря. — Докато пиеше, той обикаляше кухнята. — Изглежда добре. Много добре. Не можех да си представя как ще се справи, но той винаги успява.

— Много ми харесва. Все още няма къде да се седне... трябва да намеря столове. И маса, и столове, а според вуйчовците ми, диван или отоманка ето там и дървена маса за по-удобно.

— Кой са тези тайнствени вуйчовци, които те водят да гледаш Спрингстийн, купуват кучета и те съветват за дивани, а и защо казват диван, вместо канапе?

— Става въпрос за размер или форма, или може би за география — от това зависи дали ще кажеш диван или канапе. Говоря за по-малкия брат на мама и съпруга му. Те двамата почти ни отгледаха с брат ми.

— Били сте отгледани от гей вуйчовци ли?

— Да, това притеснява ли те?

— Не. Любопитно е. Говорим за Ню Йорк, нали? — Той се облегна на плота, очевидно се чувстваше у дома си, също като кучето, което се просна на пода и заспа спокойно, след като беше чисто и изпълнено с доверие.

— Да, за Ню Йорк.

— Никога не съм ходил там. Те с какво се занимават? Вуйчовците.

— Притежават ресторант. Хари е шеф. Сет е човек на бизнеса. Така че се получава. Брат ми пък работи във ФБР.

— Сериозно?

— Завърши психиатрия, психология и криминалистика. Амбициран е да постъпи в отдела за поведенчески анализ.

— Профилиране?

— Да. Невероятно добър е в това.

— Вие четиримата ми се струвате много близки. Само че ти си на пет хиляди километра от тях.

— Не очаквах да стане така. Само че... — Тя сви рамене. — Ти имаш ли семейство тук?

— Нашите се преместиха в Седона преди няколко години. Имам сестра в Сиатъл и брат в Ел Ей. Не сме близки, но се разбираме, когато трябва.

— Тук ли си расъл... с Кевин?

— От люлката до гроба.

— И си имаш автосервиз, притежаваш половин бар — Джени го спомена — и собствена банда.

— Нямам собствена банда. Но дяловете в бара означават да пея там. — Той остави бутилката. — Ще донеса кучешкото легло. Горе или долу да го оставя?

Тя погледна отново кучето и въздъхна.

— Най-добре в спалнята. Дано е свикнал да живее в къща.

— Сигурно.

Той примъкна кучешко легло от кафяво кадифе по стълбите и го постави пред камината, после хвърли вътре жълта топка за тенис.

— Цветът е въздействащ — заяви той.

— И аз мисля така.

— Значи тази вечер няма да го храня повече. Може да му дам един от кокалите или дъвчащото въже.

— Дано това е единственото, което да гризе. — Тя погледна кучето, което ги последва навън, след това се дръпна вътре, хукна по стълбите и налапа жълтата тенис топка.

— Най-добре да вървя, иначе Джени няма да ме нахрани. Значи вуйчо ти е шеф, а?

— Невероятен е.

— А ти умееш ли да готвиш?

— Учил ме е най-добрият.

— Това е чудесно умение.

Пристъпи към нея. Трябваше да се сети, че ще стане така. Винаги предвиждаше ходовете и настроенията. Той обаче пристъпи напред и я привлече, преди тя да успее да забележи предупредителните знаци.

Не започна бавно, не отпусна прегръдката. Последва ярка, жарка експлозия, сетне разтърсващ мрак. Устните му покриха, покориha нейните, ръцете му плъзнаха нагоре по тялото, сякаш имаха пълното право да са там, а след това се спуснаха отново надолу.

Тя можеше да го спре. Той беше по-едър, със сигурност по-силен, но тя умееше да се защитава. Само че Наоми не искаше той да спира, все още не. Не искаше да се отдръпне.

Стисна китките му и пръстите ѝ се забиха в кожата му. След това се остави да изгори.

Най-сетне той се отдръпна и тя се вгледа в опасните сини очи.

— Точно както изглеждаш.

— Какво?

— Зашеметяваща — рече той. — Въздействаш като мощен удар. Този път предвиди движението и постави ръка на гърдите му.

— Ти също, но не търся връзка.

— Колко жалко.

— Да, в момента съм напълно съгласна. Но така стоят нещата.

— Но... — кимна той и отстъпи. — Ще се чуем. За кучето.

— Да, за кучето.

Когато Зандър излезе, кучето погледна след него, а след това вдигна глава към Наоми. И изскимтя.

— Засега оставаш при мен. — Тя приседна на подобие на легло, защото краката ѝ трепереха. — Той е напълно погрешен избор. Сто процента съм сигурна.

Кучето положи лапа на коляното ѝ.

— Не си въобразявай, че ще ме спечелиш с чар. Нямам никакво намерение да се обвързвам със Зандър и няма да те задържа. Всичко е временно.

Една, най-много две нощи ще остане тук, обеща си тя. И в никакъв случай заедно със Зандър Кийтън.

9.

Кучето не хареса каишката. В мига, в който Наоми му я сложи, то започна да се дърпа и тегли, дори се обърна и се опита да я ухапе. Накрая тя го изведе от къщата с помощта на дъвчащ кокал.

Също така не понесе и кабинета на ветеринаря.

Щом влязоха в чакалнята, животинчето се разтрепери, разтrese и с всички сили я задърпа към вратата. На един от столовете седеше неугледен старец с неугледно куче, проснало се в краката му. Бърните на стария помияр се извиха презрително. Котка в клетка ги наблюдаваше с огромни зелени очи.

Как да се сърди на кучето, когато се просна на пода и отказа да помръдне? Трепереше през всичкото време, докато Наоми попълваше нужните формуляри. Старецът влезе с кучето си, което тръгна послушно и дори се обърна презрително отново.

Наоми бе благодарна, че ветеринарят ще я вмъкне между другите си пациенти. Влезе жена, понесла червеникавозлатиста топка от пух и козина. Пухкавата топка се закова на място, когато забеляза бездомника на Наоми, а след това изригна в диво джафкане, накъсано от гърлено ръмжене.

Кучето направи всичко възможно, за да се покатери в скута на Наоми.

— Извинете! Консуела е много напрегната. — Жената вдигна питомката си и се опита да я успокои, а Наоми се мъчеше да измъкне носа на кучето измежду краката си.

Когато я повикаха, облекчението ѝ беше толкова голямо, че тя нямаше нищо против да тегли и носи едновременно животното до кабинета.

То продължи да трепери и я погледна с такъв неподправен ужас, че тя коленичи и го прегърна.

— Хайде, стига, стегни се.

Кучето изскимтя, след това отпусна муцуна на рамото ѝ.

— Май някой е влюбен. Аз съм Алис Патън.

Лекарката, може би метър петдесет и осем, набита и пълничка, беше прибрала посребрената си коса на къса опашка, а спокойните ѝ кафяви очи гледаха иззад очила с квадратни рамки. Влезе с бърза крачка, бялата ѝ престилка скриваше тениска и дънки. Коленичи до тях.

— Наоми Карсън — представи се младата жена.

— Приятно ми е. Значи това е красавецът, който сте намерили на пътя.

— Подготвих листовки, за да се опитаме да намерим собственика. Рецепционистката взе няколко.

— Ще ги разлепим, но никога преди не съм виждала това момче. Нека първо да го премерим, а след това ще го прегледам.

На него тегленето никак не му хареса, но поне успяха да разберат, че тежи трийсет и два килограма.

— Има нужда от още пет. Определено страда от недोхранване. Затова пък е чист.

— Беше ужасно мръсен, но го къпахме. Два пъти.

— Зандър ви е помогнал, нали? — За огромна изненада на Наоми Алис вдигна с лекота трийсеткилограмовото разтреперано куче и го постави на масата за преглед.

— Да, появи се около две минути, след като намерих кучето.

— Сложил му е каишката на Майло.

— Майло ли? Това неговото куче ли е?

— М-хм. — Също като очите, и гласът ѝ беше мек, спокоен. Прокара ръка през козината на кучето. — Страхотен беше Майло. Ракът го отнесе бързо, но беше болезнено. Направихме всичко по силите си, но... Все пак живя петнайсет хубави, щастливи години и това е най-важното. Нашият приятел тук е на около две и доста време е скитосвал по пътищата, ако мога да съдя по състоянието на лапите.

Тя извади фенерче и му даде вкусна хапка, преди да огледа ушите.

— Ще ви дам капки за уши.

— Капки ли?

— В лявото ухо се заформя инфекция. Ще ви дам и лекарство против глисти.

— Глисти ли?

— Нали донесохте проба. Има глисти, но лекарствата ще ги изчистят бързо. Ще му направя тест за диروفилария и ще взема проба, за да разбера дали са му направени ваксини. Виждам, че е бездомник, затова ще ви направя отстъпка.

— Благодаря. Все трябва да е на някого, нали?

— Не е кастриран. — Алис се отдръпна и взе спринцовка. — Тъй като е смесена порода, едва ли е домашен любимец. Много е слаб. Погалете го по главата, разсейте го малко. Има глисти — продължи Алис, докато вземаше кръв. — Възглавничките и на четирите лапи са разранени. След около двайсет минути ще мога да кажа дали му е правена ваксина против бяс и куча чума, дали има диروفилария. Но със сигурност има краста, кърлежи и бълхи.

— Бълхи значи.

— Мъртви са от шампоана против бълхи, който сте използвали. Аз съм единственият ветеринар в града, а той не е идвал при мен преди. Не за пръв път някой зарязва куче, което си казва, че не иска.

— О — въздъхна Наоми и сведе поглед към кучето, което я гледаше доверчиво.

— Ще позвъня на познатите ми ветеринари в района, ще разлепим листовките, ще се обадим в приютите. Възможно е да се е изгубил и някой да го търси.

Наоми предпочете да повярва, че е възможно.

Отне повече от половин час, безброй инжекции, но пък кучето ги понесе единствено с недоумяващ поглед. После Наоми си тръгна с плик, пълен с лекарства, капки, диплянки, писмени инструкции и дупка с размерите на куче в кредитната карта.

Както бе зашеметена, се отправи към автосервиза на Зандър.

Оказа се по-голям, отколкото си беше представляла. Наоколо имаше доста коли и камиони, някои — като комбито с изкривена предна решетка — очевидно чакаха ремонт.

Постройка с размерите на сглобяема военна барака вероятно беше офисът му. Друга, с формата на обърнато Г, беше с широко отворена врата. Кучето все още не беше свикнало с каишката, но тя я беше скъсила и го държеше здраво.

Реши да пробва в офиса, но кучето не спря да я тегли към отворената врата и шума.

Чу свистенето на въздушен компресор, удари с чук и „Разходка на луната“, която съответваше всички да млъкнат и да танцуват.

Беше прекарала много време по пътищата и беше виждала предостатъчно автосервиси. Звуците, миризмите — на смазка и масло, гледката — на инструменти, машини и вътрешности на коли — ѝ се сториха напълно обикновени. Те обаче силно впечатлиха кучето, което опъваше каишката, докато не влезе вътре.

А после опашката му започна да се мята като знаме на вятъра.

Очевидно беше подушило Зандър покрай мириса на моторно масло, газ и смазка, защото излая щастливо и доволно.

Зандър се показва изпод седан, вдигнат високо. Беше с износени моторджийски ботуши, избелели дънки с дупка на коляното и мръсна червена кърпа, провиснала от задния му джоб. Тя така и не успя да разбере как успява да изглежда толкова сексапилен.

— Здравсти, момче. — Той пхна инструмента, който държеше, в другия заден джоб, след това коленичи, за да посрещне развълнуваното животно. — Изглеждаш по-добре от вчера. — После вдигна поглед към нея. — Ти винаги изглеждаш добре.

— Идваме от ветеринаря.

— Как мина?

— Той се уплаши ужасно, докато бяхме в чакалнята, от един померан. Ветеринарката обаче има подход. Установи инфекция на ухото и глисти и ми даде пълна торба с хапчета и капки, и инструкции. Наложих се да му бъдат направени половин милион тестове, последвани от инжекции заради това или онова, тъй като едва ли някога досега са му правени ваксини. Няма обаче диروفилария, така че това е повод за радост. Освен това трябва да напълнее. Господи, имам дори кучешки витамини.

— Освен всичко друго.

Тя бръкна в чантата и извади сметката от лекарката, подаде му я.

— Леле — ахна Зандър.

— Това е сумата след намалението. Като за добри самаряни.

— Е, било му е за пръв път и е имал нужда. Съгласих се да платя половината.

— Не става въпрос за парите, въпреки че те наистина са адски много, но според нея никой не го търси. Какво да правя с него?

— Вече го правиш.

Мъж в сив гащеризон и сива шапка с логото на автосервиза излезе при тях и пхна няколко монети в автомата за безалкохолни.

— Шевролетът изглежда като нов, шефе. Дори още по-добре.

— До четири ще бъде ли готов?

— Вече е готов.

— Ще кажа на Сил.

Кучето потегли каишката и тъй като Наоми я беше отпуснала, то се шмугна към човека, за да размаха опашка пред него.

— Здравей, момче. Кучето ви има симпатична муцуна, госпожо.

— Не е мое. Не е мое — рече тя почти отчаяно, а Зандър сви рамене.

— Искаш ли още едно куче, Пийт?

— Много ми се иска, но Каръл ще ме одере жив. Хубаво куче — добави той, след това се отдалечи, а кучето тръгна да обикаля и души всичко.

— Той как спа?

— Кой? Кучето ли? Добре. Събудих се в пет, защото беше застанал до леглото и ме наблюдаваше. Да не говорим, че ми изкара ангелите.

— Значи е гледан в къща.

— Така излиза. Засега поне, но...

— Живееш далече от града — продължи Зандър. — Кучето е добра охрана.

— Ще инсталирам аларма.

— И е добра компания — изстреля в отговор той.

— Обичам да съм сама.

— Труден човек си ти, Наоми.

Животинчето се върна при тях и размаха опашка. Бе захапало парцал и го отнесе доволно на Наоми.

— Обича те.

— Защото ми донесе мръсен парцал, намерен на пода?

— Ами да. Ще свикнеш. Междувременно, ще ти донеса половината пари и ще продължа да разпитвам дали някой не е изгубил куче и дали не иска да го вземе.

Тя бръкна отново в чантата и извади листовката, която беше отпечатала.

— Бил я залепил?

Зандър я разгледа.

— Хубава снимка си му направила.

— Трябва да се прибера и да свърша малко работа. Цяла сутрин се занимавам с кучето.

— Можеш да ме поканиш на вечеря.

— Защо?

— Така ще правиш нещо различно, а аз ще му дам лекарствата. Нали каза, че можеш да готвиш?

Тя го изгледа продължително и хладно.

— Не искаш вечеря.

— Човек трябва да яде понякога.

— Нямам чинии, нямам столове, нито маса. Няма да спя с теб и нямам никакво намерение да задържа кучето.

Раздразнена от него и от себе си, тя дръпна каишката и затегли кучето към вратата.

— Обичаш ли да залагаш?

Тя му хвърли поглед през рамо, без да спира.

— Не.

— Жалко, защото съм готов да се обзаложа, че онова, което каза, скоро ще се промени.

Как ли пък не, помисли си тя.

Едва когато се прибра, забеляза, че кучето продължава да стиска в уста противния парцал. Тя се опита да го измъкне, а животното реши, че стопанката му иска да играят на дърпане. Накрая тя се отказа и седна на най-горното стъпало на верандата, а кучето с парцала в уста приседна до нея. Отзад се носеше шумът на триони и чукове.

— Какво направих? Защо не си разпънах палатка в гората? Защо ми е голяма къща, пълна с хора? Защо имам куче, което трябва да лекувам?

Без да крие обожанието си, то пусна мокрия, мазен парцал в скута ѝ.

— Браво, просто чудесно.

Кучето не се отдели от нея, докато тя слизаше по стръмната, неравна пътека към брега. Беше сигурна, че то ще остане при

работниците, но вместо това тръгна с нея. Следващия път щеше да се измъкне тайно.

Животното обаче не ѝ се пречкаше, докато тя снимаше пурпурните морски звезди, донесени от прилива. След кратка обиколка с удоволствие се излегна на пясъка и само я следеше с поглед.

Нямаше нищо против да се свие и да заспи, докато тя работеше на бюрото си или в новата работна стая.

Когато слизаше долу, то я следваше. Ако се качваше, то беше зад нея.

Когато къщата утихна отново, тя се запита дали животното не се страхува, че ще бъде изоставено отново.

Никак не му харесаха капките за уши и последва кратка битка, но тя победи. От Конг знаеше, че най-добрият начин да даде лекарство на куче е да скрие хапчетата в тънък резен сирене, навит на руло.

Когато сядаше на терасата, за да вечеря със сандвич с печено сирене, то изяждаше своята храна, но вече не гълташе сякаш умира от глад.

Когато си лягаше с лаптопа, за да посвети последния час от деня на търсене на кранчета и душеве, кучето се сгушваше в леглото си, сякаш бе прекарало там целия си живот.

В пет сутринта тя се будеше стреснато, очите му блестяха към нея и усещаше кучешкия му дъх по лицето си.

Зандър изпрати парите за половината сметка по Кевин заедно със съобщение, че е готов да разделят и грижите.

Два дена по-късно пристигна с нова торба кучешка храна, още един дъвчащ кокал и най-голямата кутия млечни кокали, които бе виждала.

Тя се запита дали нарочно е избрал да пристигне минути след като работниците си тръгнаха, или е просто съвпадение. Кучето обаче се зарадва и той си поигра известно време с него.

— Възвръща си енергията. — Зандър мятеше тенис топката и животното я гонеше така, сякаш беше златна.

— Никой не се обади по повод листовките. И ветеринарите в областта не знаят нищо. От приютите също нищо.

— Налага се да приемем фактите, красавице. Обзаведе се с куче. Той как се казва?

— Няма да му дам име. — Ако му измислеше име, с нея беше свършено.

— Как го наричаш тогава?

— Кучето.

Зандър метна топката отново и поклати глава.

— Покажи, че имаш сърце.

— Тъкмо доброто ми сърце ме набута в тази каша. Ако го задържа още, ще трябва да го кастрирам.

Зандър погледна жално кучето.

— Да. Много ми е мъчно за теб, приятел. Измисли му име.

— Няма да... — Млъкна. Защо да спори? — Алис спомена, че твоето куче се е казвало Майло. Ти как измисли името?

— Майло Майндърбайндър.

— „Параграф 22“ ли? Всеки получава дял, а?

— Аха. Току-що бях прочел книгата, а кученцето много приличаше на някой, при когото празно няма. Името трябва да му пасва. Няма ли да ме поканиш?

— Не. Нищо не се е променило.

— Все още е рано — подхвърли той, след това се обърна, както и тя при ръмженето на приближаващ се автомобил. — Гости ли чакаш?

— Не.

Кучето излая и хукна към Наоми, застана до нея.

— Вече си имаш куче пазач.

— Мога и сама да се пазя. — Бръкна в джоба и стисна сгъваемия нож.

Огромен камион се клатушкаше по пътя. Номерата бяха от Ню Йорк.

Шофьорът — млад, с настойчив поглед — се показва на прозореца.

— Вие ли сте Наоми Карсън?

— Да.

— Много се извинявам, че идваме толкова късно. Малко се пообъркахме.

— Не съм поръчвала нищо от Ню Йорк. С автомобила ли сте пътували?

— Да, госпожо. Двамата с Чък взехме разстоянието за петдесет и пет часа и двавет и шест минути. — Младежът скочи от камиона,

погали кучето, а колегата му излезе от другата страна.

— Защо? — попита Наоми.

— Моля?

— Не разбирам защо сте тук.

— Доставяме ви леглото.

— Не съм поръчвала легло.

— Жалко. Толкова път да бием и да забравим. Вярно е, госпожо, не сте го поръчали вие. Това е подарък от Сет Карсън и Хари Добс. Трябва да го докараме и да го монтираме където пожелаете. Те са платили за пълния пакет по доставката.

— Кога?

— Преди малко повече от петдесет и пет часа и двайсет и шест минути. Може и така да се каже. — Той се ухили отново. — Отзад има и два пакета. Опаковани са. Леглото е страхотно, госпожо.

Чък ѝ подаде клипборд с поръчката. Тя веднага позна името на магазина за мебели, на който вуйчовците ѝ бяха клиенти.

— Ще разбере довечера.

— Да ви помогна ли? — предложи Зандър.

Шофьорът разкърши рамене и го погледна с благодарност.

— Доста е голямо, така че с удоволствие приемам.

Тъй като беше много добре опаковано заради пренасянето, Наоми не можа да прецени дали леглото е наистина страхотно, освен, разбира се, че е голямо. Тя започна да пренася пакетите, един по един, докато мъжете се заеха с по-трудоемката работа да качат частите по стълбите.

Тъй като кучето остана при тях, тя взе резачка за картон и отвори първия кашон. Попадна на четири огромни възглавници. Във втория също имаше възглавници, съвсем семпла завивка в няколко нюанса по-наситено синьо от стените, и кувертюра в същия цвят.

В третия бяха подредени бели чаршафи от египетски памук и бележка, написана на ръка.

Нашето момиче има нужда от легло, в което да сънува сладки сънища. Разбрахме, че е за теб в мига, в който го видяхме.

Обичаме те. Сет и Хари

— Моите мъже — въздъхна тя и качи първата кутия на горния етаж.

Тъй като в спалнята цареше хаос и беше пълно с мъже и едно куче, тя слезе отново долу, извади безалкохолни от хладилника и им ги занесе горе.

— Благодаря. После ще приберем всички опаковки. Инструкциите ни са много точни. Ще ни трябва обаче малко време да го сглобим.

— Добре.

— Да го поставим на мястото на матрака, нали?

— Ами... да. Става. Трябва да позвъня.

Тя ги остави да действат и през следващите дваайсет минути разговаря със Сет, защото Хари беше в ресторанта. Вуйчо ѝ остана много доволен.

Не му каза, че си бе избрала стил и бе възнамерявала да отскочи до Сиатъл, за да си потърси легло. Каквото и да ѝ бяха купили, щеше да е ценно, защото са го избрали те двамата.

Когато се върна в спалнята, се закова на място. Бяха поставили матрака върху рамката, бяха монтирали долната и горната табла и бяха почти готови.

— О, боже!

— Красиво е, нали?

Тя погледна шофьора — не знаеше името му — след това отново леглото.

— Великолепно е. Прекрасно. Съвършено.

— Чакайте да сложим колоните.

Махагон, помисли си тя, с кръстообразни орнаменти. Стил „Чипъндейл“ — личеше, че е отгледана от Сет и Хари. Дървото, наситено, прекрасно, подчертаваше цвета на стените. Краката бяха с ажурна резба и високи струговани колонии.

Ако една жена не сънуваше сладки сънища в такова легло, то тогава имаше нужда от терапия.

— Добре ли сте, госпожо?

Тя намери сили да кимне.

— Извинете, не запомних името ви.

— Джош. Джош и Чък.

— Да, Джош. Добре съм. Оказахте се прави, леглото е страхотно.

Когато те приключиха, тя им даде щедър бакшиш — най-малкото, което можеше да направи, и им даде още безалкохолни за из път.

А след като си тръгнаха, тя остана загледана в леглото, любуваше се как светлината на ранната вечер блестеше по дървото и елементите.

— Имаш невероятни вуйчовци — отбеляза Зандър.

— Най-добрите...

— Имаш ли нужда да си поплачеш?

Тя поклати глава и притисна очите си с пръсти.

— Не. Мразя да плача. Напълно безполезно е. Говорих с тях в неделя. Те веднага са отишли да го изберат и купят, а след това са го изпратили чак тук, и са се сетили и за чаршафи, и за възглавници, и за завивки и кувертюра. А леглото е страхотно, наистина страхотно. Намерили са най-подходящото и за мен, и за стаята, и за къщата.

Тя си наложи да не заплаче.

— Няма да плача. Ще сготвя. Нямам нито чинии, нито маса. Но можеш да ядеш от картонена чиния навън, на терасата. Това е твоят бакшиш, задето помогна да монтират леглото.

— Приемам. Какво ще има за вечеря?

— Още не знам. Аз ще пия вино. Сантиментално настроена съм и малко ми е мъчно за дома.

— Имаш ли бира?

— Разбира се.

— В такъв случай, ще пия бира.

— Добре. — Тя тръгна към вратата, после се обърна назад. — Да знаеш, че нямам намерение да спя с теб.

— Все още нямаш. — Усмивката му беше ленива. И опасна. — Бирата и вечерята са начало.

И край, помисли си тя, докато кучето слизаше надолу с тях.

Наблюдаваше я как готви. Никога досега не беше виждал друг човек да готви, като грабва това или онова, хвърля един продукт в тенджерата, а друг в тигана. Реже, в същото време разбърква.

Кучето също я наблюдаваше и не спря да се облизва, когато ароматите плъзнаха из къщата.

— Какво приготвяш?

— Ще го нарека паста в крачка.

Постави маслини — едри — върху дъска за рязане, притискаше ги с плоската страна на ножа и така вадеше костилките. И това не беше виждал друг да прави.

— Няма ли почистени маслини?

— Тези са каламата, приятелю, и си струват усилието. Каквото не ти харесва, няма да го ядеш.

— Не съм капризен.

— Още по-добре.

Тя посегна към буца сирене и за нула време го настърга на ренде. Той се канеше да попита защо не си купува настъргано, но прецени, че отговорът е ясен.

Тя сложи малки домати в тиган, добави билки, разбърка, докато мърмореше под нос, че ѝ се искало местните да отглеждат босилек.

— Трябва да си купя качествени съдове, преди Хари да ми купи и тях.

— Че какво им е на тези, които имаш? На мен ми се струват супер.

— Ширпотреба. Той ще остане ужасен. Дори аз съм малко ужасена. И определено ми трябва хубави ножове. Поредното за списъка.

Беше му приятно да я наблюдава. Тя работеше бързо и уверено. Беше му приятно да слуша гласа ѝ, зноен глас, със съвсем лека дрезгавина.

— Какво друго си включила в списъка?

— Да боядисам стаите за гости, които съм набеязала за брат ми и вуйчовците. И още една за баба и дядо. След това ще пенсионирам мечето и ваничката за боя.

— Остави бояджиите да си свършат работата.

— Трябва да купя прилични съдове и ножове, да боядисам още три стаи в тази безобразно грамадна къща, а сега пък се налага да намеря мебели, които отиват на леглото, и така нататък.

Тя отцеди пастата, от онези макарони, които приличат на тръбички, след това я прехвърли в тигана при маслините и сиренето. Смеси всичко с леко разтърсване и подхвърляне.

— Чиниите са в онзи шкаф, картонени, има и хартиени салфетки и кутия с пластмасови вилици.

— Намерих ги.

Тя разтърси тигана още няколко пъти, след това сервира пастата в картонените чинии, добави късове италиански хляб, намазан с масло, поръсен с билки и запечен.

— Изглежда страхотно.

— Ще изглежда по-добре в чиниите, които съм поръчала, но и така става. — Подаде му едната чиния, взе другата за себе си, след това го поведе навън. Накрая му връчи своята. — Дръж, моля те, докато нахраня кучето.

Кучето погледна хапките, които тя сипа в паничката му, след това вдигна очи към Зандър и двете ухаещи чинии паста. Подви опашка и Зандър бе готов да се закълне, че го чу как въздиша.

Тя седна и погледна кучето, а то се вторачи в нея.

— Това е мое, а това твое. Тук е така.

— Колко си безсърдечна.

— Може и да си прав.

Зандър седна и опита храната, която тя бе приготвила по магически начин, набързо, за около двайсетина минути.

— Много е вкусно. Направо страхотно.

— Не е зле. Щеше да е по-вкусно с пресни билки. Май ще трябва да си насадя сама.

Не беше странно, както тя очакваше, да седи и да яде паста с него, докато кучето — което омете купичката си до последната хапка — ги наблюдаваше жално. Дали заради гледката или леката мъгла, която се носеше бледопурпурна над морето и зеленината, или заради виното, но ѝ се стори редно да уточни всичко.

— Да ти кажа ли защо няма да спя с теб?

— Засега — добави игриво той. — Списък ли си изготвила?

— Може и така да се каже. Ти живееш тук, в момента и аз.

— В момента ли? За момента си купила тенджери и тигани, но си запланувала нови и си ги включила в списъка. Струва ми се, че се установяваш.

— Може би. Никога не съм живяла на едно място повече от няколко месеца, откакто напуснах Ню Йорк. Не знам дали ще се задържа тук. Може би — повтори тя, — защото се чувствам добре —

за момента. Както и да е, ти живееш тук и си приятел с Кевин и Джени, имате дългогодишно добро приятелство. Ние започнахме нещо, а аз нямам никакво намерение да започвам каквото и да е, и ако нещата се объркат, твоят приятел и мой строител ще попадне между чука и наковалнята.

— Глупости — отсече Зандър и се върна към пастата.

— Не и за мен. Не виждаш ли, че съм по средата на голям ремонт. Освен това ти си единственият автомонтьор и механик, и може да ми дотрябваш.

Той задъвка замислено хляба.

— Може пък да си върша работата по-бързо, ако правим секс.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Не и ако престанем да го правим и ми се разсърдиш. Имам работа, от която ще изкарам пари, за да платя за къщата и за всичко, което купувам за нея. Нямам време за секс.

— Човек винаги има време за секс. Следващия път ще донеса пица и може да правим секс във времето ти за готвене.

Наоми се наведе замислено над пастата си.

— Това не говори никак добре за... силите и енергията ти.

— Просто се старая да се вмести в графика ти.

— Много мило, но напълно ненужно, тъй като тази вечеря няма да се повтори. Не те познавам.

— От всичко казано дотук, единствено последното има някакъв смисъл. Можем обаче да се върнем към списъка ти и да ти напомня, че съм приятел — сериозен, дългогодишен — на Кев и Джени. Те щяха да те предупредят, ако съм психопат.

Тя не откъсваше поглед от гледката.

— Хората невинаги познават близките си, както си мислят.

Тук имаше нещо, помисли си Зандър. Долови нещо скрито зад думите ѝ. Вместо да настоява за обяснение той пробва друга тактика.

Приведе се напред и обрамчи лицето ѝ с длани. Притисна устни в нейните. Бяха силни, горещи, на границата на някакво ожесточение.

Знаеше кога една жена го желае, а тя определено го желаше. Разбра го от начина, по който устните ѝ откликнаха, долови го в гърленото жужене, усети го в бързата, секси тръпка.

Друга жена ли? Тази жар, тази плетеница от желание щеше да ги отведе право в прекрасното ѝ ново легло.

Тя обаче се отдръпна. Задържа дълбоките си, хипнотизиращо зелени очи в неговите.

— Показа ясно намеренията си — заяви тя. — Не мога да споря, че... — Погледна го право в очите. — Както вече казах на кучето, тук е така.

— Тази вечер.

Засега той се примири с храната, гледката и тайните, които жената до него криеше. Тя му поднесе пъзел и той просто трябваше да го разгадае. Щеше да разбере всичко за нея, рано или късно.

10.

Тя се зае отново с работа. Тъй като работата бе на едно от първите места в списъка, продиктуван от разума, в който фигурираше и забраната да спи със Зандър, тя си беше поставила доста задачи.

Сутринта излезе да снима и кучето тръгна след нея. От няколко дена, когато отиваше в гората или се разхождаше по брега, тя закачваше каишката на колана си. Това разрешение не се харесваше на нито един от двамата.

След тези няколко дена тя разбра, че кучето няма да избяга, и обикновено го пускаше без каишка. То проучваше наблизко, гонеше катерици, лаеше по птици, душеше следите на сърните и животинските изпражнения, докато тя правеше пана от диви цветя, снимаше дървета, дълги водни канали, заблестели на слънцето или потънали в сенки.

Накрая се сдоби и с дълга поредица кучешки снимки.

То сумтеше сънено пред камината — газовата система беше чудесна за хладните мрачни дни — докато тя работеше на компютъра. От време на време слизаше на долния етаж при работниците и Моли, ако Кевин я беше довел, но винаги се качваше горе, гледаше я дълго, сякаш да разбере дали е приключила. Ако не беше, се свиваше отново, обикновено с нещо в устата.

Понякога въпросното нещо беше открадната ръкавица на работник, а веднъж дори чук.

Упоритата ѝ работа се отплащаше. От галерията в Ню Йорк получи чек за добра сума и с удоволствие наблюдаваше как сметката ѝ набъбва.

Явно хората харесваха снимките на кучето.

Джени се отби, както бе обещала, и обиколи къщата. Когато стигнаха до голямата спалня, тя въздъхна.

— Не знам кое е по-впечатляващо. Гледката или леглото.

— Обичам да се наслаждавам на гледката от леглото.

— Сигурно е прекрасно да е пред очите ти всяка сутрин, когато се събудиш. Зандър каза, че вуйчовците ти били изпратили леглото от другия край на страната.

— Точно така. Ако не намеря мебели тук, ще започнат да ми ги изпращат.

— Ела на пазар с мен! — Джени заподскача и плесна с ръце. — Хайде.

— Какво, сега ли?

— Днес имам свободен ден, децата са на училище. Имам... — Тя извади телефона си, за да провери часа. — Разполагам с пет часа, преди да взема Мади, а след това и Тай. Знам, че за теб това е цял работен ден, но трябва да купиш мебели, а аз знам няколко места — особено, ако не се страхуваш да реставрираш мебелите — където всичко ще отива на леглото.

— Всъщност... — Замисли се за парите, прехвърлени в сметката ѝ, и реши, че няма да откаже. — Добре.

— Супер! Може дори да ти намерим чинии.

— Вече ги поръчах. Чакай. Ще ти ги покажа.

И двете погледнаха екрана на компютъра.

— От рециклирано стъкло са, харесаха ми, а поръчах и няколко бели за всеки случай. Мисля...

— Прекрасни са. Супер. Ще стоят чудесно в кухнята. И на масата, след като си купиш маса.

— Масата може да почака известно време. Нямам намерение да организирам партита. Но ми трябва столове. И столове, и гардероб. Би било приятно да си прибирам дрехите в гардероб, а не в кашони.

— Да вървим да ти намерим.

Кучето тръгна с тях. Наоми нямаше намерение да го вземе, но то ги последва и скочи в колата, настани се на задната седалка и езикът му увисна в очакване.

— Много е сладък. Хубаво е, че имаш куче, след като живееш сама, а едно симпатично куче радва всички. Кевин каза, че двамата с Моли много се разбирали. Как се казва?

— Няма име.

— О, Наоми, трябва да го кръстиш.

— Собствениците му може...

— От колко време живее у вас?

— Вече трета седмица — въздъхна Наоми и го почеса по врата.

— Утре ще го заведе да го кастрират. Ако искате куче...

— Вече си имаме, благодаря. А това е твоето куче.

Наоми погледна в огледалото за обратно виждане и кучето ѝ се усмихна, беше сигурна.

— Засега живее при мен.

— Точно така.

Тя присви очи и си сложи слънчевите очила.

— Накъде?

— Карай към града и оттам ще ти казвам.

Не помнеше кога за последен път е пазарувала с приятелка или си е позволила да има приятелка. Не ходеше често на пазар, а когато го правеше, купуваше каквото ѝ трябва и си тръгваше. Това озадачаваше и разочароваше вуйчовците ѝ.

Освен това можеше да си купи почти всичко онлайн.

Тъй като сега беше излязла, на връщане щеше да спре в железарията, за да вземе боя за стаята на Мейсън — топло зелено с цвета на горски мъх.

Харесваше Джени. Как да не я хареса, след като тя беше жизнерадостна и забавна и не я тормозеше с неудобни въпроси.

И призна, че я харесва страшно много, когато новата ѝ приятелка я упъти към огромен хамбар на няколко километра от морето.

— Трябваше да си взема фотоапарата.

Отвори жабката между седалките и извади пакет.

— Какво е това?

— Лещи и филтри за камерата на телефона.

— Сериозно? Дори не знаех, че подобно нещо съществува.

— Става за краен случай. А пък хамбарът — дървен и червен с бели ръбчета като истински хамбар, това старо ябълково дърво, ами светлината. Страхотно.

— Не искаш ли да видиш какво се предлага вътре?

— Много искам. Няма да се бавя.

Реши да остави кучето в автомобила. То обаче си беше наумило друго, затова колкото и да не ѝ се искаше, Наоми извади резервната каишка, която беше прибрала в жабката.

— Ако ще идваш с нас, трябва да ти я сложа.

То се опита да я спре с поглед. Не се получи.

— Аз ще го държа, докато снимаш — предложи Джени.

— Благодаря. Той ненавижда каишката.

— А на теб щеше ли да ти е приятно? Всичко е наред, сладурче. Ще си мислим, че ти ме водиш.

Колкото и да беше странно, кучето се държа безупречно заради Джени, вървеше доволно до нея и душеше, чак докато стигна подходящо място, на което да вдигне крак. А пък Наоми избираше местата за снимки, добавяше лещи, гладеше филтрите.

Щеше да се върне с професионален апарат, обеща си тя. Щеше да избере някой мрачен ден и да улови красотата на хамбара, когато небето се е снишило.

Оказа се, че вътре също има много за снимане. Беше просторно, пълно с какво ли не.

Стъклени изделия, метални предмети, огледала, столове, бюра.

Тя дори спря пред едно. Беше решила да си купи ново бюро, нещо, което да отива на леглото и същевременно да има съвременните удобства — плот за клавиатура, място за кабели, чекмеджета за папки.

Само че...

Беше почти почерняло от годините — може би десетилетия — и от пластове лак, а чекмеджетата заяждаха. Имаше нужда от поправка. А и съвсем не бе мислила за подобно нещо.

Но пък беше свършено.

— Формата е страхотна — рече застаналата до него Джени. — Красиви извивки на ъглите. Доста чекмеджета. Но иска много работа. — Тя стисна зъби и погледна етикета с цената. — И доста пазарене.

— Яко е, стабилно. От махагон. Трябва да се изтърка до оригиналния пласт. Нямах намерение да купувам подобно нещо. Но пък много ми харесва.

— Да не си посмяла да кажеш пред Сисъл — собственика, че ти харесва. Покажи му, че се колебаеш. Трябва да ти намерим хубав стол — нов — ергономичен, който да ти дава опора на гърба. Кевин казва, че прекарваш доста време на бюрото си.

— Така е. Компютърът е тъмната стаичка днес. Въпреки че трябва да си направя и истинска тъмна стаичка. Понякога ми хрумва да снимам филм. Това не е ли лампион с русалка?

— Така изглежда.

— Лампион с бронзова русалка. — Напълно замаяна, тя извади отново телефона си. — Трябва ми за портфолиото.

— Двамата с Безименно отиваме да пообиколим.

— Ще ви настигна.

Тя много хареса лампиона с русалката, но се упрекна, че е глупаво. Не търсеше лампион, още по-малко бронзова русалка с натежали клепащи и заоблени гърди. Но много я искаше.

— Не казвай на Сисъл — напомни си тя и се опита да открие Джени и кучето в пълната каша от възхитителни предмети.

Всъщност Джени я намери.

— Нали не ме мразиш?

— Може ли човек да те мрази?

— Да, бившето гадже на Кевин от гимназията.

— Защото е никаквица.

Джени грейна.

— Да се върнем на въпроса. Не ме мрази, май открих твоя гардероб.

— Че защо да те мразя?

— Скъп е, но мисля, че е съвършен, и ако се обединим, ще смъкнем цената, особено ако купиш и бюрото.

— И лампиона с русалката.

— Сериозно? — Джени отметна глава назад и се изсмя. — Много е хубав. Реших, че просто искаш да го снимаш, но според мен ще стои великолепно в къщата ти.

— И аз мисля така. Да видим гардероба. Ако те намразя, ще се прибираш пеша.

Имаше си преимущества да пазаруваш с приятелка — приятелка с набито око, творчески усет и изискан вкус. Гардеробът бе по-скоро скрин за мъж, отколкото дамски гардероб, и много ѝ допадна. Не беше натруфен, а излъчваше солидност, без да е старомоден. Остана учудена, че е в добро състояние, с приятни червеникави и златисти отблясъци. Щеше да се отърве от металните елементи — да махне всички месингови дръжки, а едно от най-долните чекмеджета имаше дълга диагонална пукнатина, но това беше всичко.

Цената я накара да подсвирне.

— Ще го убедим да я свали. Чакай и ще видиш. — Джени погали окуражително ръката ѝ.

Сисъл се оказа кльошав господин в провиснал гащеризон, сламена шапка и неподдържана брада, прескочил осемдесетте, но имаше набито око и си даваше вид на непреклонен.

Само че сладката, весела Джени, както Наоми скоро установи, също не отстъпваше лесно.

Тя също се намеси на няколко пъти, но като цяло Джени се пазареше упорито и последователно, свали цели двайсет процента от цената на гардероба, въпреки че Наоми се надяваше на не повече от десет.

Тримата успяха да натоварят гардероба в джипа — Сисъл може и да беше стар, но се оказа як като бик.

— Кевин ще мине да вземе останалите неща — каза Джени на Сисъл.

— Така ли? — учуди се Наоми.

— Разбира се. Ще мине или след работа, или на сутринта. И още нещо, Сисъл, не забравяй, че Наоми ремонтира огромна къща, така че ще се върнем. Очакваме добри цени.

Кучето се настани доволно до гардероба, а Джени се отпусна на пасажерската седалка.

— Беше забавно.

— Впечатлена съм от уменията ти, достойни са за арабски пазар. Много ти благодаря. Мога да се върна и да взема другите мебели. Няма нужда Кевин да се разкарва.

— Всичко е наред. Ако пък ме наемеш да реставрирам бюрото, той ще го докара направо в малката ми работилница.

— Ти имаш работилница?

— Реставрирам и преработвам мебели и декоративни предмети. Не исках да ти казвам нищо, да не би да се почувстваш длъжна и да ти стане неудобно. Боже, истината е, че много ми се иска да направя това бюро. Уверявам те, че съм добра. Ще го възстановя страхотно.

— Не се съмнявам. — Така нямаше да влага часове в работа. — Наета си.

— Наистина ли? Супер! Ако дойдеш на вечеря в неделя — Кевин ме предупреди да не те притеснявам, но аз умирам от нетърпение да те поканя на вечеря — ще видиш работилницата. Имам една пейка, над която работя, и да знаеш, че е свършена за терасата пред спалнята ти. Стара метална градинска пейка с широка извита облегалка. Можеш да доведеш и кучето. Децата ще го харесат.

Наоми понечи да откаже. Любопитството обаче надделя.

— С удоволствие ще дойда да видя работилницата ти. Не е нужно да е на вечеря.

— Държа на вечерята. В неделя обикновено ядем по-рано. Мини след четири. Така ще има време да разгледаш работилницата, а децата да се наиграят с кучето.

— Ще дойда. Ще донеса десерта.

Стана рано, освежи се и извади тениска с дълги ръкави от един кашон. Реши да не използва гардероба, преди Кевин да оправи чекмеджето и да смени дръжките.

Когато тръгна бавно към автомобила си, кучето я последва, скочи вътре и ѝ отправи самодоволната си кучешка усмивка.

То нямаше представа какво го очаква.

Изясни му се поне отчасти, когато тя спря на паркинга пред ветеринарната лечебница.

Горкото се разтрепери, разтресе се, опита се да забие вече здравите си лапи в дюшемето.

— Този път имаш основание, въпреки че не го знаеш. Хайде, стегни се. — Тя дърпаше и теглеше, опита се да го подкупи с тенис топки, тъй като храна не биваше да дава, докато не мине операцията. — Няма да ти липсват — увери го тя, — след това поклати глава. — Откъде ли знам? На мен лично щеше да ми липсва всяка част, която са ми отрязали. Само че трябва да се направи. Просто така стоят нещата.

Най-сетне го завлече в чакалнята. Беше празно, тъй като се беше разбрала неговата операция да е първата за деня.

— Здравей, момче — посрещна го Алис и го почеса, успокои го и животното се облегна на нея. — Ние поемаме оттук. Операцията е рутинна. Ще го задържим няколко часа, за да сме сигурни, че всичко е наред.

— Добре. Ще дойда да го взема, след като ми звъннете. — Тя погали кучето по главата. — Успех.

Когато се обърна и понечи да излезе, то нададе вой — дълъг, жален, сините му очи бяха пълни със страх и мъка.

— Мама му стара. Мамка му.

— Просто му кажете, че ще дойдете да го вземете — посъветва я Алис. — Вие сте неговата алфа.

— Мамка му — повтори тя и се върна при канапето пред кучето. — Ще се върна да те прибера, не се бой. — Пое главата му в ръце и се остави на пълния му с обич взор. — Добре де, добре. Ще се върна, за да те заведа отново вкъщи. Само че преди това трябва да се свърши тази работа. Аз ще отида — по дяволите, ще отида да ти купя подаръци за куче без топки.

Животното я близна по бузата и отпусна глава на рамото ѝ.

— Щеше да ви прегърне, ако можеше — отбеляза Алис.

Разчувствана, Наоми го прегърна.

— Ще се върна.

Той нададе вой, когато тя се изправи и тръгна към вратата.

Сърцето, което Наоми не искаше да даде на никого, беше разбито от воя на кучето.

Купи му малка плюшена котка, топка, която пискаше, и си каза, че ще съжалява и за двете покупки. После посегна и към яко въже и четка за козина.

Наложи си да се прибере у дома и да седне да поработи. Тъй като не беше в състояние да се съсредоточи за повече от десет минути, облече дрехите за боядисване. Не се налагаше да мисли творчески, за да боядиса стая.

Докато изглаждаше стените, си представи как ще я обзаведе. Може би щеше да се спре на солидно дървено легло, да речем, тъмносиво. На Мейсън щеше да му хареса, когато идваше на гости. Или пък старинно метално, също сиво. Сивото щеше да отива на зеленикавите нюанси на стените.

Защо не се обаждаше Алис?

Подразнена от себе си, тя наруши едно от неписаните си правила да не се завира при работниците, освен ако не е решила да снима, и слезе на долния етаж.

Те бяха грундирали хола, защото тя все още не бе решила какъв цвят иска. Полицата над камината имаше нужда от излъскване и тя се замисли отново за Джени. Ако Джени се справеше прилично с бюрото, щеше да ѝ поръча да се заеме и с полицата над камината.

Обиколи стаята и погледна през прозореца. Не беше готова да вдигне ръце и да наеме ландшафтен специалист, но по-голямата част от работата ѝ навън трябваше да почака, докато основната част от ремонта не приключи.

Продължи нататък, спря пред стаята, която бе решила да превърне в малка библиотека. Рядко намираще време да се сгуши и да почете книга, но си представяше как влиза тук в дъждовен ден — или през зимен ден, когато огънят в камината припуква.

Кевин и Мейси с едрите гърди монтираха първите вградени шкафове от дясната страна на камината.

— Здравсти, Кевин.

Той се обърна и се ухили, завъртя козирката на шапката си.

— Не знаех, че си ги завършил.

— Реших да те изненадам!

— Дървото е красиво — череша — и чудесно изработено.

— Добре се справяме, нали, Мейси?

— И още как.

— Ще трябва да поръчам да ми изпратят книгите. Обикновено чета на таблета, но имам два кашона с книги у дома.

— Ако ти трябват още, само свирни на Зандър.

— Защо?

— Той е пълен с книги, навсякъде ги е натрупал — увери я Мейси.

— А, да. — Кевин извади малък нивелир от колана и го постави върху полицата. — От време на време пълни по някой кашон и ги дарява, но повечето пази. Ако искаш да запълниш някои от полиците, просто му кажи.

— Ще помисля... — Тя скочи, когато телефонът ѝ изпиука, и бързо го извади от джоба си. — Ветеринарната лекарка е. Да, Наоми е. Добре. Добре. Наистина ли? — Облекчението я заля като топла вълна и тя прокара ръка по лицето си. — Чудесно. Идвам веднага. Не, ще пристигна след няколко минути. Благодаря.

Въздъхна и пъхна телефона обратно в джоба.

— Кучето вече се възстановява. Готово е да се прибере. Ще се върна след малко.

— Ако не се видим, да знаеш, че си новина номер едно.

— Какво? — закова се тя на място.

— Новина номер едно си във вестниците — повтори Кевин. — Оставил съм един брой в кухнята.

Тя се постара да запази самообладание.

— Какво се е случило? — попита небрежно.

— „Коув Кроникъл“. Излиза веднъж в месеца. Само няколко страници са, местни новини. Има страхотен материал за къщата, как я стягаш.

— Аха.

Малък местен вестник. Нямахме за какво да се притеснява. Щяха да го четат единствено тукашните жители.

— И за мен са писали.

— Ще го прочета, когато се върна. Благодаря. Отивам да прибера кучето.

Беше отрязала и репортера, и редактора, и издателя, сети се за жената, която искаше да поговорят и настояваше толкова много. Нямахме значение. Наоми бе взела всички предпазни мерки да запази името си далече от пресата и никой да не разбере къде се намира.

Никой извън Сънрайз Коув и никой извън областта нямаше да прочете статията. И никой нямаше да я свърже с Томас Дейвид Боус.

А и в момента имаше много по-належащи грижи.

Отиде бързо при лекарката. Алис поставяше конусовидна яка на кучето.

То ѝ се стори замаяно и объркано, но излая кратко, щастливо и опашката му забарабани, когато я видя.

— Добре ли е?

— Операцията мина без проблеми. Трябва да пие лекарства, написала съм инструкциите. Яката няма да му позволи да разкъса шевове и да дразни мястото. Сигурно ще спи много. Може да го боли малко и ден-два няма да има желание да се разхожда.

— Добре. Благодаря ви. — Тя седна и погали ушите му, скрити в яката. — Добре си.

Взе лекарствата, инструкциите, плати сметката и го повдигна, за да го качи в колата.

Той не спа. Душеше всичко в двора, въпреки че пристъпваше малко вдървено. Подуши работниците, размаха опашка. Двамата с Моли също се подушиха и размахаха опашки. Освен това се блъскаше във всичко. И в стените, и в инструментите, и в нея.

Тя му помогна да се качи на горния етаж, даде му плюшеното коте — голяма грешка, тъй като конусовидната яка му пречеше.

Един от работниците я повика, защото искаше да я пита нещо. Тя слезе и през петнайсетте минути, през които я нямаше, той бе успял да

се измъкне от яката и ближеше мястото, където някога се намираха топките му.

— Как, за бога, успя да го направиш?

Той доволно забарабани с опашка.

— Вече не бива да го правиш. Свърши се.

Тя нагласи яката отново, а той я прие дори по-зле, отколкото каишката. Даде му дъвчащ кокал и реши, че въпросът е уреден.

Само че не беше.

Зандър прецени, че ѝ е оставил предостатъчно време и има извинение за гости — да плати половината от сметката за кастрирането. Може би, ако си разиграеше картите както трябва, щеше да си изпроси нова вечеря. И да се озове няколко крачки по-близо до огромното красиво легло.

Струваше си да отиде до тях.

Спря мотоциклета, а кучето джавкаше и махаше приветливо с опашка. Бе готово да се втурне, за да довърши поздрава, но Наоми седеше на предните стъпала и не го пускаше.

Държеше го на място, докато тя... Мили боже!

Ужасеният Зандър свали каската.

— Какви, по дяволите, ги вършиш?

— А на теб на какво ти прилича?

— Струва ми се, че слагаш гащи на кучето.

— Значи точно това правя.

Тя ги намъкна до горе — червени къси панталонки с бели ленти отстрани — след това пусна зверчето.

После се отпусна назад на стълбите, а кучето — приличаше на изрод — забърза, за да го почешат.

— Що за човек слага гащи на куче?

— Който не може да се пребори с конусовидната яка. Непрекъснато я сваля. Кевин я залепи с тиксо, но въпреки това успя да се измъкне. Ако отклоня поглед от него за пет минути, яката я няма. А докато беше с нея, се блъскаше във всичко. Включително и в мен. Кълна се, че го правеше нарочно. Мрази я.

— Яката на срама ли?

— Да, противната яка на срама. Затова сега ще носи гащите на унижението. Само че тъпото куче май ги харесва.

— Гащите на унижението — ухили се Зандър. — Изрязала си дупка за опашката.

— Кевин ги носеше в пикапа си. С тях ходел да тича. А аз проявих изобретателност.

— Може би, но как мислиш, че ще си върши работата, докато е с тях?

— Защо, по дяволите, мислиш, че му ги нахлузвах, когато дойде? — Тя размаха ръце, намръщи се и разтри десния си бицепс. — Изведох го навън, свалих му ги, за да направи каквото там трябва. Сега вече са на него и той няма как да се добере до шевовете. Напълно забравя за тях, когато е с гащите.

— Защо не му купиш костюмче. — Впечатлен от изобретателността ѝ, Зандър седна до нея и почеса кучето. — Нося половината пари. Алис каза, че се е справил добре.

— Да, да. Той е добре. Аз обаче съм напълно изтощена.

— Мога да поръчам пица.

— Не, благодаря, но... По дяволите, защо пък не? Моля те, поръчай. Прасците ми са покрити със синини от яката. Ръцете ме болят от боядисване и борба с кучето, което е наддало доста килца.

Кучето донесе на Зандър топка, която очевидно държеше наблизко, за да му е подръка.

— Не я хвърляй. Все още не бива да тича.

Зандър се надигна отново.

— Има ли нещо, което не обичаш върху пицата?

— Никаква аншоа, никакъв ананас. Останалото става.

Кучето пусна топката между краката на Наоми и тъй като тя не откликна, отпусна глава на коляното ѝ.

— Как се казва кучето?

Тя въздъхна тежко.

— Лепка.

— Като нещо залепено ли?

— Имам предвид, че не се отлепя от мен.

— Лепка. — Кучето все още не познаваше името си, но очевидно усети хумора, защото отправи на Зандър кучешката си усмивка. — Става.

ПАНОРАМА

Видимият свят е само картина на невидимия, нещо като портрет, в който нещата не са истински, но преповтарят формите.

Сър Томас Браун

11.

Веднъж-дваж пъти в седмицата Зандър и Кевин пиеха по бира след работа. Понякога уговаряха срещите и се виждаха в „Лу“, но в повечето случаи просто се засичаха.

Случи се така, че Кевин се отби в сервиза на Зандър след едно ходене до дъскорезницата и магазина за плочки, и половинчасово обсъждане на дреболии с електротехника.

Беше организиран човек и много добре знаеше как да разпределя задачите си. Работата при Наоми беше приоритет, но имаше и други поръчки, което означаваше, че трябва да отдели време, за да прескача от един обект на друг.

И в момента най-голямото му желание беше да изпие една бира.

Вратите на гаража, със спуснати кепенци и заключени, съвсем не означаваха, че Зандър не е тук. Фактът, че джипът му е на паркинга, също не означаваше, че той е в сервиза. Кевин реши да провери и слезе от пикапа си, заобиколи сградата и се отправи към зигзагообразното стълбище, което водеше към апартамента на приятеля му.

Чу музика — класиката на „Стоунс“ — и тръгна към задната работилница — личната работилница на Зандър. Завари го да се грижи за голямата си любов.

Кабриолет Джи Ти О от 67-а.

Кевин го наричаше „колата за срещи“.

— Коя е късметлиятката? — попита Кевин, като се опита да надвика Мик.

Зандър вдигна поглед от хромираните панели.

— Тази красавица имаше нужда от малко внимание. Тъкмо приключвах.

Зандър имаше екип от забележителни механици, но никой, абсолютно никой нямаше право да докосва този автомобил, освен него. Обичаше го от предната решетка до стоповете и всеки квадратен сантиметър от източения като бутилка кока-кола корпус.

Изправи се и огледа критично работата си.

Лъскавият хром на червения корпус блестеше. Това бе фабрично червено — същият цвят, с който дядо му я беше изкарал от шоурума.

— Ще я изкараш ли за кръгче? Навит съм да се повозя.

— Няма да е днес. Имам репетиция в... — Зандър вдигна поглед към стария часовник на стената. — След около час. В събота ще свирим на сватба в Порт Таунзенд. Братовчед на Лилоу се жени.

— А, да, спомням си. Да пийнем по бира?

— Съгласен. — Зандър погледна за последно любимата си и отстъпи. — Приятна вечер. Какво ще кажеш да излезем на верандата?

Кевин се ухили.

— Става.

Качиха се по стълбите в апартамента. Основната му част се състоеше от хол, кухня — с маса за игра на карти и сгъваеми столове — и трапезария.

Полици за книги — отрупани — бяха заели цялата стена на хола. Кевин ги беше правил, както и полиците в тесничката втора спалня, която се използваше за кабинет, а също и библиотеката в спалнята, още когато приятелят му купи имота и бизнеса.

Зандър отвори стария хладилник, втора ръка „Харвест Голд“, един от най-популярните хладилници през седемдесетте, и извади две бири „Сейнт Поли Гърл“. Отвори ги с отварачка, монтирана на стената — гола жена в ръждив цвят държеше отварачка в протегнатите си ръце — и изхвърли капачките в боклука.

Излязоха през вратата на спалнята на символична тераска и седнаха на два от сгъваемите столове, които вървяха с масата за карти.

Чувстваха се добре заедно.

— Голяма ли ще бъде сватбата?

— Да. Нямам търпение да се свърши. Булката ми пуска есемеси на всеки пет минути през последните дни и непрекъснато променя песните. Както и да е. И това е начин на препитание.

— Вдигна ли забраната от Патешкия танц?

— Няма да стане. Никога. Зарекъл съм се. — Зандър протегна крака. Беше разположил столовете така, че да се протяга, без краката му да провиснат от терасата. Получаваше се. — Видях вградените ти полици в голямата къща. Библиотека ли ще има? И плочките в половината баня. Браво.

Кевин също протегна крака и отпи за пръв път след края на работния ден.

— Горе ли си се качвал?

— Да. Кучето се разхожда с твоите гащи, мой човек. Държа да отбележа, че изглежда по-добре в тях от теб.

— Имам чудесни мъжки крака.

— Космати като на мечка.

— Зиме топят и мен, и жена ми. Разумно решение. Нямам представа как онова животно успява да се измъкне от яката, но щом на нея ѝ хрумна идеята за гащите и му ги нахлузихме, той остави липсващите си топки на мира.

Кевин отпи втори път от бирата.

— Все още ли използваш кучето?

— Кучето ли? — Когато приятелят му изсумтя, Зандър сви рамене. — Ще го минем и този етап. Има време.

— Досега не си проявявал търпение.

— Тя е доста плашлива. — Думата сама се натрапи. — Не се ли питаш защо е такава? Не се държи като плашлива, не изглежда плашлива, но е точно такава. Толкова съм любопитен, че съм готов да почакам. Ако ми харесваше само на външен вид — а тя много ми харесва на външен вид — ако беше само това, нямаше да чакам и да се мотая. Или става, или не става. Харесва ми, че е умна. Харесват ми противоречията и контрастите.

— Кои контрасти и противоречия?

— Плашлива е, но е проявила достатъчно смелост, за да купи тази стара къща и да живее в нея сама. Държи се в ръце и те убеждава, че така е трябвало да направи. Харесва ми и как подхожда към старата къща, а също че ти плаща, за да свършиш работата.

— Има интересни идеи.

— Аха. Много я бива в онова, което върши. Как да не оцениш човек с талант, който знае как да го използва. И още нещо... — Зандър отпи дълга глътка. — Кръстила е кучето.

— Свястно куче. Обича я, както ти обичаш твоето Джи Ти О. Онзи ден открадна чука на Джери.

— Чук ли?

— Наоми го донесе, а също шкурка, две работни ръкавици и снадка за тръби. Носи ѝ всичко като подарък.

Поседяха малко в приятно мълчание, впили погледи в пътя, по който профучаха няколко автомобила. От другата страна бяха пръснати къщи, а отвъд тях бе полето, на което играеха, когато бяха в младежката лига преди цял милион години, или поне така им се струваше.

— Тайлър има бейзболен мач в събота.

— Извинявай, но ще го пропусна. Сигурен съм обаче, че ще бъде по-интересен от сватбата.

— Помня как играехме бейзбол на това поле. С теб и Лилоу. Помниш ли?

— Да, смътно, но помня.

— Сега вече имам дете, което играе. Кара те да се замислиш.

Зандър пък се замисли с носталгия за Лилоу, който беше неугледен като плашило и имаше зъби като на бобър. Беше си останал кльошав, но зъбите му се пооправиха.

— Хич го нямаше в бейзбола, ама мина през младежката лига.

— Повечето деца хич ги няма в бейзбола и това е част от чара. Следващата есен Мади тръгва на градина.

Зандър се обърна и изгледа дълго Кевин.

— Да не би да мислиш за друго?

— Въпросът е повдиган на няколко пъти.

— Справил си се добре дотук.

— Да, и двамата. Все си казвахме, че ще бъдат две, балансът е идеален. Само че вече Тай играе бейзбол, а Мади тръгва на градина и ние говорим за трето.

— Три е вълшебно число. Провери, ако не вярваш — добави Зандър, когато Кевин го изгледа.

— По всичко изглежда, че ще гоним вълшебното число.

— Приятно забавление.

— Това е най-хубавото. Определено е забавно, докато го правиш. Ти мислиш ли за секс с Наоми?

— Ти луд ли си?

— Не говоря единствено за секс.

Зандър се наведе замислено над бирата.

— Защо женените мъже си мислят, че неженените искат единствено секс?

— Защото навремето и те са били неженени и помнят какво е било. Онази така, как се казваше? По дяволите. А... нещо си. Ари, Али, Ани. Червенокосата с големия балкон и дълбоката ухапка? Работеше при Сингълър миналото лято.

— Бони.

— Бони ли? Откъде се взеха тези А-та? Онова беше просто секс. Тя беше доста надарена, но нищо повече. Само че всичко беше заложено на лицето и тялото, нямаше нищо в главата.

— Заради ухапката е било. — Дори сега Зандър въздъхна. — Открай време си падам по издадени горни зъби.

— Наоми не е с издадена горна челюст.

— Склонен съм да преглътна този й недостатък. Понякога става въпрос единствено за секс, както стана с Бони, и ти много добре си спомняш. А понякога, както сигурно също помниш, искаш да си поговорите, искаш нещо по-смислено покрай тръпката. Бони създаваше тръпка, но това не ми беше достатъчно, дори за лятото, особено след като посегна към „На изток от рая“ и се учуди, че съм религиозен.

— Религиозен ли?

— Реши, че като се споменава рай, значи има някаква библейска история. Дори не беше чувала за Стайнбек. — Все още клатеше глава, когато се сетеше. — Дори дълбоката ухапка не беше в състояние да го компенсира.

— Хубаво е, когато човек има стандарти.

— А, имам, и още как. Засега Наоми се вмести, затова мога да изчакам.

— Ами ако се окаже зле в леглото?

— Това ще бъде колкото изненадващо, толкова и разочароващо, но дори да е така, пак ще можем да си приказваме. Тя споменавала ли е пред теб нещо за семейството си?

— За брат си, за вуйчовците си. Подхвърляла е по нещичко. Не е много, като се замисля сега.

— Именно. Това е много интересно. Какво премълчава? Много интересно.

Късно през нощта продължи да мисли, след като репетицията приключи и след като заедно с останалите от бандата хапнаха студени сандвичи.

По принцип харесваше повече компанията на мъже, отколкото на жени. Разбираше какво мъжете не казваха, от какво нямаха нужда и защо подбираха определени думи, изражение или тон. Жените обаче изискваха допълнителни усилия. Често пъти си струваше и той нямаше нищо против.

Затова пък времето, прекарано с жени, стига да не беше преди, по време или след секс, бе свършено различно от прекараното с мъжете или работата с тях.

По принцип предпочиташе бързи, открити свалки и всички заобиколни ходове и ухажване не бяха нищо повече от загуба на време.

Или искаш, или не искаш; или имаше тръпка, или не.

Поради незнайно каква причина обаче, той бе готов на заобиколни ходове с Наоми. Нямаше нищо против спирането, започването и отклоненията.

Опитът му казваше, че след тези ходове, след първия секс, интересът започва да избледнява.

А той обичаше да му бъде интересно.

Пусна телевизора в спалнята, съвсем тихо, за да замаскира тишината и да не му липсва тихото похъркване на Майло. Посегна към книгата на нощното шкафче, смачкана от много четене — „Повелителят на мухите“.

Никога не оставяше книга, която чете за пръв път, на нощното шкафче, не и ако искаше да заспи, затова често си лягаше с познато, любимо четиво.

Само че така и не успя да пропъди Наоми от мислите си.

Наоми включи лампата. Беше твърде уморена, за да работи още, да чете, дори да гледа филм. Кучето вече спеше. Беше време и тя да си ляга.

Тъй като умореният ѝ ум отказваше да се изключи и непрекъснато кръжеше около водопроводни кранове и лампи, нямаше да е зле да се заеме с елите, които снима сутринта, зелени стволоче,

очертани през тънката мъгла. Подобни снимки можеха да се превърнат в страхотна корица за следващия роман на ужасите.

Замисли се как да ги направи, поигра си със сенките, докато най-сетне се унесе.

Вървеше през тази призрачна зеленина, вятърът шумолеше в короните, стенеше и смразяваше кожата ѝ. Тя следваше пътеката. Искеше да стигне до водата, до синевата, до топлината. Стъпките ѝ бяха приглушени от плътната възглавница борови иглички и дълбоките зелени сенки с причудливи форми. А формите имаха очи.

Тя забърза, чу, че диша учестено. Не беше от усилието, а от атавистичен страх. Нещо приближаваше.

Над нея проехтя гръм, чу тътена над шумоленето на вятъра. Проблесна светкавица и обля всичко в светлина, ала само за миг и тя усети тежест в гърдите.

Трябваше да бяга, да открие отново светлината. И тогава сянката излезе от сенките, стиснала нож в едната ръка, въже в другата.

„Времето изтече“, рече формата с гласа на баща ѝ.

Тя се опита да изпищи и се събуди, викът бе заседнал в гърлото ѝ, а тежестта продължаваше да притиска гърдите.

Нямаше въздух, не ѝ достигаше въздух и тя стисна собственото си гърло сякаш да се защити от ръцете, които го бяха обхванали.

Сърцето ѝ блъскаше неудържимо, злобен чук звънтеше в ушите ѝ. Червени точки плуваха пред очите ѝ.

Някъде дълбоко, под тежестта и ужаса, тя изкрещя на себе си да диша. Престани и дишай, заповяда си. Въздухът изсвистя, едва намери пролука, през която да навлезе, и опари жадните ѝ дробове.

Нещо мокро плъзна по лицето ѝ. Видя го, усети го, бе нейната собствена кръв. Щеше да умре тук, в гората, която бе създавала съвсем сама, обсебена от страх от мъжа, когото не беше виждала седемнайсет години.

След това кучето излая, силно, ожесточено, прогони сенките като зайци. Тя остана да лежи, задъхана, задавена, а тежестта се вдигна, докато кучето ближеше лицето ѝ.

Беше подпряло предните си лапи на леглото. Видя очите му, блеснали в тъмното, чу дишането му, шумно като нейното. Постара се да се стегне, вдигна разтреперана ръка и го погали по главата.

— Добре. — Претърколи се към него, вече по-спокойна, затвори очи и се опита да диша спокойно, дълбоко. — Всичко е наред. Просто сънувах. Беше кошмар. Лоши спомени. Сега вече сме добре.

Въпреки това запали лампата — имаше нужда от светлината — и сви крака, за да опре чело в коленете.

— Отдавна не бях сънувала такъв кошмар. Май работя прекалено много, това трябва да е. И мисля прекалено много.

Тъй като кучето продължи да стои изправено до леглото, тя го прегърна през врата и притисна лице в козината му, докато тръпките най-сетне не я оставиха.

— Мислех си, че не искам куче. А като си спомня как се скиташе, можех да се закълна, че и ти не искаш човек около себе си. — Тя се отпусна назад и го почеса по ушите. — Но ето че се събрахме.

Посегна към бутилката с вода, която винаги стоеше на нощното й шкафче, и изпи половината, а след това отиде в банята, за да наплиска лицето си.

Беше малко преди пет, видя тя, прекалено рано и за двамата, но не можеше да рискува да заспи отново. Не точно сега.

Взе фенерчето — също оставено на нощното шкафче, и слезе долу. Беше свикнала да пуска кучето сутрин, но този път излезе с него. Известно време вървяха, обиколиха къщата и се порадваха на тишината.

Лепка откри една от скритите си топки и доволно я донесе в уста. Когато влязоха, той остана да я наблюдава как прави кафе и пусна топката, когато тя напълни паничката му с храна, а след като се нахрани, я налапа отново.

— Да се качим горе.

Той затича по задното стълбище, спря, обърна се, сякаш искаше да се увери, че тя идва, после хукна отново.

С кучето и кафето тя се успокои, усети познатото задоволство и зачака изгрева да облее света.

В неделя беше готова да изреди куп причини и извинения, само и само да не отиде на гости у Джени.

Защо да съсипва един от дните, в които можеше да се порадва на тишина и спокойствие, за да го прекара с хора? Да, те бяха много

приятни, но същевременно искаха да общуват.

Можеше да отиде с колата до националния парк и да се разходи сама. Можеше да поработи в двора или да боядиса първата стая за гости.

Можеше да лентяйства цял един ден.

Бе се съгласила да отиде в момент на слабост, докато бе под въздействието на лампиона с русалката и пазаренето. Трябваше...

Беше се съгласила да отиде, напомни се Наоми. Какво бяха два часа? След като щеше да живее тук, налагаше се поне малко да се прояви като общителна. Отшелниците и саможивците даваха поводи за клюки и предположения.

Освен това беше обещала да направи десерт и дори бе купила нужното за ягодова торта. Та нали беше пролет, доста студена наистина, често дъждовна, но въпреки това си беше пролет.

Реши да направи компромис. Щеше да приготви тортата и тогава да прецени как се чувства.

Лепка поглеждаше подозрително новия ѝ миксер, докато тя чистеше с прахосмукачката. Тя обаче се беше развълнувала и дори потанцува, когато миксерът пристигна преди два дена.

Готвенето я успокои и ѝ даде шанс да прекара приятно в кухнята в компанията на новите сини чинии, подредени зад стъклото, и с новите изключителни ножове на магнитна поставка.

Лепка промени изцяло отношението си към миксера, когато тя топна пръст в тестото и му позволи да си близне.

— Точно така, много е вкусно. — Пъхна формата във фурната и се зае с ягодите.

Първо ги постави в една от сините купички и намери подходящо място и подходяща светлина. Узрели червени ягоди в синя стъклена купа — страхотни за снимка. Замисли се, прибави още неща — новите чаши за вино, намести купата, след това сложи чашите върху бамбуковия поднос, който купи наскоро, и постави всичко на масичката. След това направи нова снимка с кана теменужки.

Прииска ѝ се да имаше възглавници за пода, но все още не беше купила. Може би тогава щеше да направи снимки с възглавниците в ъгъла...

Не, по-добре с женски копринен комбинезон или сексапилна нощница, метната на дръжката на масичката с колелца.

И това нямаше, както и комбинезон или копринена нощница, но...

Таймерът на фурната иззвъня.

— По дяволите. Още не съм се справила с ягодите.

Зае се отново с работата и продължи да съставя композиции наум.

Завършената торта бе прекрасна на вид, толкова красива, а приготвянето ѝ достави такова удоволствие, че тя реши, че ще ѝ бъде приятно да прекара два часа с приятели.

— Но как, по дяволите, ще я пренеса от тук до там? За това дори не помислих.

Нямаше кутия за торти, нямаше абсолютно никаква кутия. Накрая облепи един кашон с фолио, прехвърли тортата в бял поднос, намести я вътре, сети се, че кучето е наблизо, и затвори капака.

Прибра сладкиша в хладилника и се качи да се облече.

Натъкна се на нов проблем. Как се обличаха хората, когато отиваха на вечеря в неделя?

Ранната неделна вечеря бе последен крясък на модата в Ню Йорк. Сет и Хари ги организираха изискано. Подходящото облекло беше небрежно-елегантно, цветно или каквото ти хрумне.

Не се интересувахе много от дрехи, затова нямаше богат гардероб. Някой ден щеше да си вземе дрехите от Ню Йорк — коктейлни рокли, строги бизнес костюми, артистично черно. Междувременно трябваше да се задоволи с каквото имаше.

Избра черни дънки и бяла риза. След кратко колебание се спря на кецове „Кънвърс“.

Никой нямаше да обърне внимание.

Сложи си червен колан, за да докаже, че е мислила над облеклото си, и не пропусна грима.

— След четири — напомни си тя и тъй като вече бе четири и половина, реши да тръгне. След два часа щеше да си бъде отново въкъщи, по пижама, и да седне пред компютъра.

Постави кашона с тортата на пасажерската седалка и качи кучето отзад.

— Дори не си помисляй — предупреди го тя, когато то проточи врат към кашона.

Въоръжена с инструкциите, които Кевин ѝ беше написал, тя потегли.

Зави, накъдето трябваше, пое по път, който тепърва щеше да опознае, и се озова в симпатичен квартал около малък залив. Имаше кейове с малки лодки. Видя рибарски лодки, едномачтови платноходи, моторници. Забеляза момиче, на не повече от дванайсет, което гребеше на жълт каяк към разширяващия се канал с такова умение, сякаш бе родено на малкия плавателен съд.

Наоми паркира до пикапа на Кевин и забеляза мотора на Зандър. Трябваше да се сети.

Къщата ѝ се стори очарователна и си каза, че е трябвало да се сети и за това, след като знаеше кой живее тук. Дръзки сини кантове опасваха дървените стени, широки прозорци разкриваха прекрасна гледка към залива. Беше на два етажа, с капандури и очарователни кули.

Веднага ѝ се прииска да има същото.

Цветни храсти, дървета, пъстри цветя бяха избуяли и я накараха да се замисли за занемарения си двор.

Щеше да стигне и до него.

Пое си въздух и си наложи да се държи общително и приятно, слезе от автомобила, прегърна тортата и поведе кучето. Лепка не се отделяше от нея, докато вървеше по павираната пътека към верандата.

— Ветеринарят не е тук, така че веднага се стегни.

Преди да успее да почука, Джени отвори вратата и опашката на Лепка заподскача от облекчение и радост.

— Видях те, когато паркираше. — Домакинята пристъпи напред, за да я прегърне силно. — Много се радвам, че дойде! Всички са навън и лудуват. Днес е почти като лято.

— Не знаех, че живеете до водата и че си имате кула. Веднага ви завидях за къщата.

— Кевин я построи. Дай на мен. — Джени посегна към кашона, когато влязоха в антрето с вградена пейка и шкафове над нея, а отдолу чекмеджета.

— Извинявай, че я нося така. Десертът е вътре.

— Направила си нещо, така ли? Мислех, че ще купиш от пекарната. Как смогваш?

— Трябваше да пробвам новия си миксер. Къщата ви е прекрасна. Типично във ваш стил.

Вътре беше пъстро, весело — с меко канапе с много възглавници и столове с дръзка тапицерия.

Всяка мебел подчертаваше другите, макар да не бяха комплектувани, отбеляза Наоми. Но беше безупречно.

— Обичам да имам много вещи.

— Не са много. Всичко е прекрасно подредено и с весело излъчване.

— Да знаеш, че много те харесвам. Ела отзад, в кухнята. Нямам търпение да видя съдържанието на кашона.

В кухнята веднага разбра, че Кевин е майсторил шкафовете, а Джени е докоснала всичко със стил и изящество. Оттам се влизаше в хол и площадка за игра, още удобни места за сядане.

Джени постави кашона върху широк остров с плот от бял гранит и скъса тиксото.

Наоми огледа трапезарията, синята маса, зелените столове и възглавничките с флорални елементи.

— И трапезарията много ми харесва. Ти ли си боядисвала столовете?

— Да. Искях цвят и да се поддържат лесно.

— И тук има прекрасно слънчево излъчване, а пък полилеят е страхотен.

Метални ленти образуваха огромна топка, а вътре бяха скътани крушките.

— И аз си го харесвам, благодаря. Кевин го откри на един от обектите си. Бил е някакво украшение. Донесе го у нас и аз го оправих, а той сложи електрическата система.

— Страхотна двойка сте, а аз ще открадна куп идеи от вас.

— След минутка ще ти донеса чаша вино — обеща Джени, — но, о, боже, ти ли си я правила?

— Не мога да направя полилей, но мога да правя торта от ягоди.

Почти изпълнена със страхопочитание, Джени извади тортата от кашона.

— Все едно я е приготвила Марта Стюарт. Бих ти поискала рецептата, но съм наясно, че няма да мога да я направя. Да не говорим, че напълно засенчва лазанята ми.

— Обожавам лазаня.

— С две деца и работа на непълен работен ден, гледам да направя нещо набързо. Готвя само в неделя вечер. Искаш ли шираз?

— Супер. Почти се бях разколебала да дойда.

Джени вдигна очи от тортата, поставена в средата на островчето, също като украшение.

— Защо?

— По-лесно ми е сама, отколкото с хора. Но се радвам, че дойдох, най-малкото, за да видя къщата ви.

Джени си тананикаше, докато наливаше виното.

— В такъв случай трябва да ти кажа, че съм решила да станем много добри приятелки, и в такива моменти не отстъпвам.

— Не съм имала много добра приятелка от отдавна. Малко съм позанемарила умението.

— Нищо — махна с ръка Джени. — Аз не съм. Ела да ти покажа работилницата си. Бюрото ти вече се прави.

Минаха през перално помещение и влязоха в стая, пълна с маси, столове, полици и работни плотове. Въпреки че и двата прозореца бяха отворени, усещаше се мирис на боя, на масло и лак.

— Непрекъснато купувам такива неща — призна Джени. — Нещо като болестно състояние е. Оправям ги и убеждавам шефката на „Съкровища и дреболии“ да ги вземе на консигнация. Използва ги за аранжиране и ако не се продадат, ги отнасям в един магазин в Шелтън. Ако не се продадат и там, ги връщам вкъщи. Хора, които искат да реставрират или обновят нещо, ми възлагат работа, но през повечето време сама избирам разни боклуци.

Наоми посочи маса на три нива.

— На това ли казваш боклук?

— Поредният обект. Дамата я продаде на Кевин за десет долара. Беше счупена, горният плот беше разцепен на две. Той я поправи и сега вече не личи, че е била счупена. А пък аз съм...

— Искам я. Когато я довършиш, ще я купя.

Малко объркана, Джени премигна.

— Бързо решаващ.

— Просто ми трябва нещо такова. Имам намерение да сложа стари вещи с характерен облик из цялата къща. Тази маса е свършена.

— Трябва да идваш по-често тук. Готова ли си на размяна за нея?

— Вече получи торта.

— Искях да кажа, би ли ми дала една снимка за нея и за работата по бюрото? Качила си една в уебсайта си и аз си я представям над камината в хола в бяла — меланжирано бяла — рамка. Залез е, а небето е червено и златисто и прелива в индиговосиньо, а дърветата се отразяват във водата. Има и една бяла лодка, платноходка, в залива. Все си представям рая по този начин. Да плавам в бяла лодка към хоризонт в червено и златисто.

— Сещам се за коя говориш, но просто не е честно две за едно.

— Знам за колко се продават произведенията ти. Наясно съм и колко се плаща за моята работа. Пак съм на сметка.

— Зависи как гледаш на нещата. Дадено, съгласна съм, но аз ще я рамкирам. Кажи ми в какъв размер я искаш.

— Около шейсет на четирийсет и пет сантиметра. Бял меланж. О, боже! Искам да видиш една пейка. Тя е направо супер за терасата пред спалнята ти.

Наоми заобиколи внимателно два недовършени предмета, видя металната пейка с висока облегалка в убито матовозелено.

— Не се чувствай длъжна — обади се бързо Джени. — Ако не ти харесва...

— Напротив. И е тъкмо за там. Още по-добре ще стои в градината, когато почистя и оформя всичко.

— На сянка — представи си Джени. — Или дори на слънце, до плачеща череша.

— Точно така. — Междувременно щеше да стои прекрасно на терасата на спалнята. — Продадено.

— Може ли да я разменя за снимката с водната лилия?

— Улесняваш ме безкрайно много — съгласи се Наоми.

— Имам една рамка — от старо сребро — снимката е тъкмо за нея. Ще я сложа на стената в спалнята. Много е забавно, че си помагаме да разкрасим къщите си.

— Дай да видя рамката.

— Ето я... там е.

Наоми тръгна след Джени, но се закова на място.

— Леле! Бюрото ми!

Когато чу възгласа ѝ, Лепка дотича при нея. Наоми почти гукаше, докато прокараваше ръка по гладкото дърво.

— Виждам, че си го минала само с шкурка, но вече е станало красиво. Погледни нюансите, кръговете. Все едно някой е облякъл великолепна жена в торбесто черно палто, а ти си го свалила. Май и двете направихме добри сделки.

— Така е при добрите приятели. — Очарованата Джени прегърна Наоми през кръста. — Ще ми достави огромно удоволствие да видя изработеното от мен у вас, както и твоите произведения у нас. Какво ще кажеш да излезем навън и да пообиколим. Обзалагам се, че Лепка иска да види Моли. И те са приятели.

— Той вече знае, че тя няма да се опита да му прегризе гръкляна. Сега захапва въжето, с което играе, всеки път, когато я види. Много са сладки.

Излязоха в страничния двор.

— Подозрително тихо е — отбеляза Джени, докато се обръщаше да заключи вратата. — Тишината ме притеснява.

Едва изрекла думите и върху Наоми плисна леденостудена вода, право в сърцето.

Зандър изскочи иззад ъгъла, стиснал в ръка огромна водна пушка. Наоми отпусна ръце, погледна мократа си блуза, а след това вдигна очи към него.

— Не може да бъде.

— Извинявай. Взех те за Кевин.

— Да ти приличам на Кевин?

— Не бих казал, но си мислех, че ще изскочи оттук. Децата нарушиха примирието и тримата ме нападнаха. Обявиха ми война.

— Обявили били война, дрън-дрън, та пляс.

— По-скоро... — Той млъкна, когато водните изстрели попаднаха в гърба му.

— Зандър е мъртъв! — Тайлър затанцува танца на войната. — Зандър е мъртъв! — Завъртя се и вдигна водната пушка във въздуха.

— Предатели. Да знаеш, че живееш с предатели и подмолни играчи — уведоми Зандър Джени.

— Ти застреля невъоръжена жена. Ще ти донеса суха блуза, Наоми.

— Благодаря. А и на теб ти благодаря, че го уби — обърна се Наоми към Тайлър. — Той устрои засада на мирен гражданин.

— Пак заповядай.

— Много добре стреляш. Може ли?... — Тя взе пушката и насочи струята в лицето на Зандър. — Така. На това му се казва *coup de grace*^[1].

Мади се изкиска и се закатери по крака на баща си.

— Зандър е мокра кокошка.

— Точно така. — Наоми върна пушката на Тайлър и присви очи, когато забеляза блясъка в очите на Зандър. — Хич не си помисляй — заяви тя и тръгна след Джени.

Вечеря с тениска на Джени и се забавлява повече, отколкото предполагаше, че е възможно. Хубава храна, приятна компания, две неща, за които почти не отделяше време, а и не проявяваше интерес, но те се оказаха истинско съвършенство, дори когато бе принудена да играе ексбокс.

— Страшна си — отбеляза Зандър, след като тя срази всички на играта „Лего филм“, при това два пъти.

— Че как иначе, след като имам брат, който все още е маниак на видеоигри. Тъй като съм непобедима... — бодна тя Тайлър в корема, — ще си вървя.

— Да изиграем по още една!

— Имаш нужда от практика — посъветва го тя, — пък и следващия път ще играем пак. Само че сега двамата с Лепка трябва да се приберем. Джени, всичко беше супер, благодаря ти, че ме покани. Дай ми рамките, ако искаш!

— С удоволствие. — По своя непринуден начин Джени пристъпи напред и я прегърна. — Неделя вечер, отворена покана. Говоря сериозно.

— Благодаря. Кевин, благодаря ти. До утре.

— Ще взема рамките. Ще ти ги донеса навън — обеща Зандър.

Тя нямаше намерение да остава до късно. Залязващото слънце бе озарило небето на запад, бе захладняло и й се прииска да си беше взела пуловер.

Докато отиваше с кучето към автомобила, си каза, че може да свърши малко работа, да планира идващата седмица и да си остави малко време, за да почете преди лягане.

Отвори задната врата и кучето скочи вътре. След това приседна на задната броня, обърната към водата, и снима залеза над залива, празните докове, искрящата тишина.

— Никога ли не почиваш? — попита Зандър, докато се приближаваше през моравата с рамките.

— От моята къща съм направила страхотни снимки на залези, но тук заливът е разположен на запад и гледката е невероятна.

— Моята къща пък не е край водата, но и аз се радвам на страхотни залези над дърветата. Не искаш ли да провериш?

— Може би.

Той подпря рамките отзад, почеса кучето, след това успя да се обърне така, че тя да не може да мръдне.

— Още е рано.

— Зависи. Мади се унасяше.

— Мади е на четири. Да отскочим до „Лу“. Ще те почерпя.

— Вече изпих няколко чаши вино.

— За четири часа. Я повърви направо.

Тя се разсмя и поклати глава.

— Мога да вървя, без да залитам, и тъй като искам да си остана все така, ще откажа напитката. Имаш невероятни приятели, Зандър.

— Струва ми се, че са и твои приятели.

— Джени не признава „не“ за отговор.

— А ти защо си казала „не“?

Тя сви рамене и погледна отново към залеза. Сега вече беше златен, помисли си. Меко, искрящо златно.

— Принципно положение.

— Караш човек да започне да те разпитва.

— Благодаря ти, че не го правиш. Наистина трябва да вървя.

Той прокара пръсти по ръката ѝ, но отстъпи назад. Не я целуна, забеляза Наоми, защото очакваше целувката.

И той играеше игра.

Зандър обаче заобиколи автомобила и ѝ отвори вратата.

— Обичаш ли патладжани с пармезан?

— Да.

— Ела у нас в сряда на вечеря. Ще има патладжани с пармезан.

Тя изви вежди.

— Наистина ли ще приготвиш патладжани с пармезан?

— Не, за бога. Ще ги взема от „При Риналдо“. Там правят страхотни патладжани с пармезан.

— Две социални събития в рамките на една седмица? Не знам дали ще мога да се справя.

— Пробвай. Доведи и кучето.

Той подсвирна, а Лепка показва глава през прозореца и близна едрата, мазолеста ръка на Зандър.

— Но ще е най-обикновена вечеря.

— Ще го преживея, ако ми откажеш.

— Не се налага. В колко?

— Към седем е най-добре. Живея над автосервиза. Заобикаляш и се качваш по стълбите.

— Добре. В сряда. Но не обещавам.

Зандър се ухили, докато галеше кучето по муцуната.

— Обичаш да държиш вратата откритата.

— Точно така. Лека нощ.

Защо се държи така, запита се той, докато тя се отдалечаваше. Защо бе винаги готова да избяга?

Да, наистина го караше да задава въпроси.

---

[1] Смъртоносен удар (от милост) (фр.). — Б.пр. ↑

12.

В творческо отношение седмицата не вървеше. Наложиха се да премести работното си място от спалнята в една от стаите за гости — поне щеше да я пробва като потенциално студио, тъй като искаха да започнат банята. Кевин настоя да се заемат с всичките бани едновременно и да оставят само една.

Шумът, дори когато си сложи слушалките и пусна високо музиката, беше нетърпим.

Замисли се дали да не се премести на долния етаж, но бояджиите бяха окупирали хола, а след него идваше ред на библиотеката. Както бе тръгнало, скоро щеше да ѝ се наложи да се преквалифицира, затова реши, че е време да се стегне.

В средата на седмицата вдигна ръце, качи се на колата и отиде в националния парк, за да пообиколи с фотоапарата и кучето.

Въздухът беше свеж, денят сух и слънчев, светлината прекрасна, със зеленикави оттенъци и раздразнението ѝ постепенно се стопи. Прииска ѝ се да си беше донесла лаптопа, да намери удобен пън, за да седне и да довърши работата си сред горското спокойствие и тишина.

Тръгна пеша — закачи каишката на колана, защото Лепка вече я търпеше — сред дървета, които изглеждаха толкова стари, все едно са на това място от началото на времето. Високи стволове, обрасли с клони, се извисяваха, за да уловят морския вятър, и разпращаха трепкаща светлина между листака.

Диви цветя танцуваха сред папратта, избуяла около покрити с мъх скали. Снежобял трилиум трепкаше като фея в булчинска премяна, а орхидеите бяха нахлузили пъстроцветни пантофки.

Замисли се дали да не излезе на къмпинг за няколко дена. Как ли щеше да го приеме кучето? Нали сега вече трябваше да мисли и за него. Два, може би три дена можеше да остане сама, далече от шума, който сама си беше натресла.

Дали?

Лепка много харесваше гората, ежеше се на катериците или подскачаше до нея. Дори седеше търпеливо, докато тя правеше

снимки, колкото и време да отнемаше.

— Може да се окаже забавно. Ще бъдем само двамата с теб и всичко това тук.

Докато криволичеха, тя започна да си мисли, че като си взе куче — по-точно казано, като ѝ натресоха куче — постъпи чудесно.

Двама туристи вървяха към нея в компанията на красив малък бийгъл. Преди да успее да им кимне за поздрав, Лепка изписка от ужас и буквално скочи в ръцете ѝ. Събори я на земята.

Туристите — двама младежи от Портланд, излезли да пообиколят горите за два дена — ѝ се притекоха на помощ. Само че дружелюбният и напълно безобиден бийгъл накара Лепка да се сгърчи и да се опита да се промуши под нея, сякаш да се скрие на безопасно място.

Тъй като фотоапаратът беше пхнат между тялото ѝ и кучето, не се повреди. На нея обаче ѝ се привидяха звезди посред бял ден и тя усети как нещо я убоде по задника.

— Засрами се — скара се тя на Лепка, докато вървеше сковано към автомобила. — Никакво ходене на палатка с теб. Ако някой пудел изджавка, ще ти се пръсне сърцето.

Лепка пропълзя отзад, отпусна глава и дори не изскимтя.

Убоденото я болеше, тя включи отоплението на седалките на ниска степен и пътуването до дома ѝ се стори по-приятно. С облекчение забеляза, че пикапът на Кевин е единственият автомобил пред къщата.

Той излезе навън, докато тя слизаше предпазливо.

— Здравсти! Оставих ти бележка. Днес доста напреднахме. Как беше разходката?

Тя видя как Лепка се устреми напред, за да поздрави Моли.

— Разходката си беше хубава, но проблемът е с кучето.

— Ясно.

— Ако се появи котка или померанче, или пекинез, каквото и да е животинче, когато сме при ветеринаря, той се разтриса, все едно е попаднал в седмия кръг на ада. Гони катерици, лае по тях, но днес се натъкнахме на две момчета с тъп бийгъл и Лепка направо изперка. Скочи и ме събори на земята.

— Добре ли си?

Тя потри пострадалото си седалище.

— Писнаха ми ушите, а той се опита да разпори гърдите ми с нокти, за да пропълзи вътре, далече от ужасяващо страшния бийгъл, който близна отпуснатата ми ръка в знак на съчувствие.

Остана изненадана, когато Кевин просто опипа главата ѝ.

— Имаш малка цицина. Мога да те закарам до спешното.

— Нищо и никаква цицина и синини. Но съм ужасно вкисната.

Той обхвана с ръка брадичката ѝ, вгледа се в очите ѝ и направи нещо, което тя си мислеше, че никой не е в състояние да постигне в този момент. Накара я да се усмихне.

— Само цицини и синини, доктор Банър — повтори тя.

— Главоболие?

— Не, задникоболие.

— Торбичка с лед, топла баня и две обезболяващи. Ще ти струва двеста долара.

— Включи ми ги в сметката, защото точно това смятам да направя.

— Приятната вечеря у Зандър, за която не се налага да готвиш, ще ти даде неподозирани сили.

— Аз... Днес е сряда.

— Цял ден и половината нощ. Не се преуморявай — добави той и я побутна лекичко. — Знам, че вътре не прилича на нищо, но напредваме с добри темпове. Кажи на Зандър, че ще го чакам утре в „Лу“.

— Добре. — Мама му стара, мамка му. Остана да гледа след Кевин, докато той се качваше в пикапа.

Имаше съвършено извинение — направо причина — поправи се тя, за да отложи вечерята у Зандър. Беше ранена, кисела и нямаше настроение, та това си бяха напълно основателни причини, помисли си тя и се отправи към кухнята, за да вземе пакетче с лед.

Спря, обърна се и се върна в хола.

Не бяха приключили с боядисването — и стълбите, и парцалите бяха оставени, дори забеляза местата, които щяха да довършват.

Но пък ставаше прекрасно.

Тя обиколи, огледа внимателно цвета, защото се притесняваше, че нежното сиво-кафяво ще се получи мрачно, скучно.

Не беше.

Много приятен цвят, помисли си. Кой знае защо цветът ѝ вдъхна спокойствие.

— Все си мисля, че направих грешка с тази къща. — Въздъхна и отпусна ръка на главата на Лепка, облегнал се на крака ѝ. — Но като видя следващия етап, се уверявам, че не съм сгрешила. — Сведе поглед и се усмихна. След това присви очи. — Още съм ти бясна — напомни тя на кучето и пое към кухнята за леда.

Проведе дълъг спор със себе си, докато киснеше натъртеното си дупе в грозната синя вана в единствената използвана баня. Би могла да отложи вечерята без всякакви угризения. Все пак бе претърпяла инцидент.

Само че отказът за тази вечер ѝ се струваше като отлагане заради прищявка.

Най-добре да отиде — да приключи с тази работа, да я превърне в приятелство, както бе станало с Кевин.

И тогава, когато Зандър я докосваше, тя щеше да се усмихва, а не да се напруга.

Само че, призна го пред себе си, това никога нямаше да се получи.

Между тях припламваха твърде много искри.

Тя излезе от ваната доволна, че болката е понамаляла, но се намръщи, когато видя синина с размерите на длан на дупето си.

Замисли се дали да не облече клин — беше по-мек — и бледосив пуловер с качулка. Реши да пропусне грима, да не би Зандър да си помисли, че отдава голямо значение на срещата, но накрая все пак се гримира леко.

В седем без петнайсет потегли, макар да бе убедена, че Лепка не заслужава да излезе с нея. После се върна и взе бутилка вино. Не беше торта с ягоди, но доброто възпитание не ѝ позволяваше да отиде с празни ръце.

Стигна безпроблемно, пусна кучето навън. Качи се по стълбите и почука на вратата.

— Отворено е! Влизай.

Завари го да отваря бутилка вино.

Дънки, работна дочена риза с навити ръкави, а красивото му лице не беше бръснато поне един ден.

Почти бе готова да се пречупи и да го накара да ѝ позира.

— Ами ако бях опитен убиец със злобно псе?

— Заклучената врата няма да спре опитния убиец, нито пък злото псе.

Така си беше. Лепка нахълта и се усука около Зандър.

Наоми разгледа, учудена и впечатлена, пълния с книги хол.

— Значи слуховете за почитателя на книгите били истина. На това му се казва колекция.

— Част от нея.

— Част ли? Не може да бъде, Зандър!

— Щом става въпрос за книги, може.

Тя се огледа.

— Много добре подредено, да не говорим, че не съм виждала по-добре използвана стена. И цветовете, и материите, и размерите са супер.

— Да не говорим за думите.

Той пристъпи към нея и ѝ подаде чаша вино, после взе бутилката, която тя носеше.

— Да, думите. Обичам да чета, както и всички хора.

— Това да се чува.

Тя се разсмя и махна с ръка към стената.

— Това е направо изкуство. Сам знаеш, че мебелите ти са пълен боклук. Те обаче не те интересуват. Наредил си мястото великолепно, с неподправена страст. А като си подчертал книгите, си създал изкуство. Искам да направя снимки.

— Давай. Пет пари не давам.

— Не сега, не с телефона. Говоря ти за сериозни снимки. Ще се върна с фотоапарата си. С големия „Хаселблад“.

— Кой точно е големият?

Тя се разсмя и продължи да разглежда стената с книги.

— Филмова камера. Среден формат. С нея мога да постигна добра панорама и...

— Донеси си камерата когато желаеш. Какво ще кажеш да поседнем навън и да пийнем там вино?

— Ти пиеш ли вино?

— Понякога пия. Ухаеш великолепно.

Той обхвана брадичката ѝ, но не като Кевин, и плени устните ѝ.

Не, помисли тя, изобщо не беше като Кевин. Ни най-малко.

— Соли за вана, действат като лекарство.

— Да, вече чух. Страх от малки кучета.

— Какво?

Той пое ръката ѝ и я потегли към спалнята, усети как тя се дърпа.

— Терасата ми е зад онази врата.

А вътре имаше още книги, забеляза тя. Телевизорът беше огромен, мебелите отвратителни, но наоколо бяха подредени още книги.

Той отвори вратата към малко квадратно подобие на тераса с маса, започнала да ръждясва, и два сгъваеми стола.

— Мога да ти донеса възглавница, за да седнеш.

— Говорил си с Кевин.

— Трябва да се грижа за теб, но аз и без това щях да го направя.

— Добре съм. — Тя седна внимателно. — През повечето време. Но на въпроса. Не съществува такова нещо като страх от малки кученца.

— Микрокинофобия.

Тя се разсмя и отпи от виното.

— Измисляш си.

— Кинофобията е страх от кучета, аз само добавих микро. Провери, ако не ми вярваш.

Макар да се съмняваше, но след като бе видяла колекцията му от книги, тя реши да не спори повече за термина.

— Как е възможно — та той тежи трийсет и осем килограма, и повечето мускули, доколкото виждам — да има микрокинофобия?

— Не мога да отговоря. Може като малък да е бил травмиран от чихуахуа.

Той посегна и леко притисна с пръсти тила ѝ. Тя изохка.

— Впрочем задникът ми пое по-тежък удар от главата — каза тя.

— Да погледна ли?

— Вече се погрижих, благодаря. — Наоми зарея поглед напред. — Можеш да си седиш тук и да гледаш мачове.

— Така и правя, когато ме домързи да отида.

— За младежката лига ли е?

— Бейзбол, младежка лига, бебешка лига и някои спонсорирани събития за възрастни.

— Ти играеш ли?

— Вече не. Само понякога. А ти?

— Никога не съм играла.

— Що за феминистка си?

— От онези, които не се включват в спортни дейности. Брат ми бе запален по спорта известно време, само че той предпочиташе баскетбол.

— Сериозно?

— Играеше за „Харвард“.

— Ясно. На коя позиция?

— Защитник. Забелязах, че отзад имаш кош.

— Така си прочиствам мислите. Едно време в гимназията играех.

А сега, когато се съберем с момчетата.

— Коя позиция?

— Същата като на брат ти. Ако някой път дойде, трябва да поиграем с него.

— Ще дойде. — Възнамеряваше да покани семейството си тук, включително баба си и дядо си, за да видят какво са й помогнали да постигне. Може би през есента, когато ремонтът приключи.

— Ти добър ли си? Защото брат ми е върхът.

— Не се давам лесно.

Тя бе почти сигурна, че е така, както и в много други отношения.

Той се оказа прав за залеза — слънчевата светлина се промъкваше сред клоните на дърветата.

— Чудесно място за автосервиз. Имаш бърз и лесен достъп до пътя, близо е до града и до магистралата. Затова ли си го избрал?

— Сервизът си беше тук. Беше на Хобарт. Той реши да продава, защото остаряваше, а и жена му се разболя.

— А ти собствен бизнес ли искаше да имаш, или да станеш механик?

— И двете. Все още е така. Обичам автомобилите. Ако исках автомобил — а аз исках — трябваше да науча как върви. Обичах да научавам как действат нещата. Нямах нищо против да работя за Хобарт — той беше честен човек. Но по-приятно ми е да работя за себе си. Сигурно и ти си на същото мнение.

Самата истина, помисли си тя, но пък предпочиташе да е сама, докато работи за себе си.

И въпреки това...

— След колежа работих четиринайсет месеца като асистентка на фотограф. Гледам на този период като на чиракуване. Не беше честно, в нито едно отношение. Той беше арогантен, стиснат, гаден, изискванията му нямаха край и беше склонен да избухва и да се тръшка като дете. Но пък е изключителен.

— Понякога изключителните си въобразяват, че имат право да се тръшкат и избухват.

— За съжаление е точно така, но аз съм отгледана от шеф — при това забележителен майстор готвач, и умът и талантът не са причина за проява на арогантност и дребнавост, а са дар.

— Значи не е хвърлял нито шпатули, нито тигани.

При тази мисъл тя се усмихна.

— Не съм виждала такова нещо в кухнята на Хари нито у нас, нито в ресторанта. Както и да е, имах намерение да прекарам две години с Джулиън — фотографа — но едва издържах четиринайсетте месеца. Един от най-щастливите дни в живота ми беше, когато му забих един в лицето и си тръгнах от снимките.

Той я погледна — слаба, с фини кости.

— Интересен начин да дадеш двуседмично предизвестие за напускане.

— Двуседмично предизвестие, друг път.

Тя се приведе към него и Зандър се запита дали не чеше с крак Лепка, за да му достави неопишуемо удоволствие.

— Снимките бяха изключително важни. Реклама за шампоан.

— Да не би да искаш да кажеш, че снимките за реклама на шампоан са изключително важни?

— Слушай сега, приятелю, в рекламната фотография са заложили огромни пари. Манекенката е с един метър великолепно огнена коса и е истинско удоволствие да я снимаш. Този тип беше перфекционист, но това никак не ме притесняваше. Плюс това беше злобен нещастник. Вече бях свикнала със словесните атаки. Обвиненията, скандалите, дори да ме замеря с какво ли не. Всичко това беше част от въпросните снимки. По едно време дори разплака гримьорката. После заяви, че съм му била дала фотоапарат с неподходяща леща. Писна ми и се сопнах, че съм му дала точно каквото е поискал. Той ме удари.

Усмивката се стопи.

— Удари ли те?

— Все едно съм дете. Затова го ударих и аз — точно както вуйчо Сет ме беше научил. Нищо не ми е доставяло по-голямо удоволствие. И точно това му казах, по-точно го изкрещях — също като момиченце — а останалите асистенти се скупчиха около него. Манекенката се приближи и ме поздрави. А той притисна ръка към разбития си нос.

— Счупи ли го?

— Щом ще удряш някого в лицето, няма какво да се гевезиш.

— И аз така казвам.

— Счупих му носа и той се разkreщя, че ще ме арестува за нападение. Предложих му да повика ченгетата веднага, тъкмо всички в студиото ще потвърдят, че ме е ударил пръв. Когато си тръгнах, си обещах никога повече да не работя за друг злобен нещастник.

— Правилно.

Тя интересна ли му беше? Не само интересна. Намираще я за очарователна.

— Значи счупи носа на онзи тип, а след това започна свой бизнес.

— Горедолу така стана. Сет и Хари бяха приятели със собственик на галерия в Сохо и го убедиха да изложи две от моите неща. Те бяха готови да ме издържат, докато успея да направя кариера в художествената фотография. Аз обаче бях сигурна, че мога да се издържа и сама с продуктова фотография, да снимам за книги и албуми. Правех и снимки на храна за ресторанта. И клип арт — забавна, творческа работа, която ти осигурява добри доходи. Искаше ми се да се махна от Ню Йорк, затова поех на път с автомобил, фотоапарат и компютър.

Тя замълча и сведе поглед над виното.

— Това беше голяма крачка.

— Микрокосмос — отбеляза той, доволен, че е забравила резервите си, недоверието и всичко останало, за да му разкаже. — Всичко това говори, че притежаваш смелост, но това вече го знаех. Правиш ли корици за албуми?

— Правила съм. Но не за известни певци. Освен ако не си чувал за „Рокет Сайънс“.

— Ретро фънк.

— Изненадваш ме.

— Дори не съм започнал. Бандата ни работи над ново сиди.

— Друго ли?

— Направихме едно преди две години. Продаваме на туристи или когато свирим на сватба, при подобни случаи. Какво ще кажеш?

— Да не би да си търсиш фотограф?

— Приятелка на братовчедка на Джени направи снимките тогава. Не бяха лоши. Но предполагам, че ти ще се справиш по-добре.

— Може би. Обсъдете го и когато си готов, ще се разберем. От колко време свириш?

— С бандата или по принцип?

— И двете.

— С момчетата сме заедно от около четири години. А иначе свиря от дванайсетгодишен. Двамата с Кевин си направихме банда... Лилоу беше басист, както и сега.

Очевидно изненадана, тя свали чашата вино.

— Кевин ли?

— Не го карай да ти свири „Пърл Джем“. Предупредена си.

— Той свири ли на китара?

— Ако може да се нарече свирене.

— Не ставай гаден — разсмя се тя.

— Казвам ти самата истина. Хайде да хапнем. — Хвана ръката ѝ и я дръпна навътре. — Свирехме на местни събития — училищни танци, партита. След гимназията барабанистът ни постъпи в морската пехота, Кевин отиде в колеж, а Лилоу вечно беше надрусан.

— Ами ти?

Той извади купената храна от фурната, където я държеше топла.

— Аз се записах в търговската школа, работех тук, от време на време свирех на разни събития. На някои бях с Лилоу, когато му ставаше ясно, че няма да свали мацките и не може да изсвири дори една нота, когато е надрусан.

Тя се сети за стената с книги и отново погледна към нея.

— Не си ли учил в колеж?

— Ненавиждах училището. Търговската школа беше различна. Но пак си беше училище. Казват ти какво да учиш, какво да четеш, затова прекъснах, започнах да се уча от Хобарт, взех каквото ми трябваше от търговската школа, после се записах на бизнес курс.

— Бизнес курс ли?

— След като ще си имаш свой бизнес, трябва да знаеш как да го управляваш.

Той раздели прибраната в хладилника салата в две купички, прехвърли патладжаните с пармезан в чинии, добави и гризините, с които местната пицария се славеше.

— Всичко изглежда супер. — Тя се усмихна, когато Зандър извади дъвчащ кокал от шкафа. — Хитро.

— Така и Лепка ще си има работа. Каква беше първата ти снимка? Все е имало първа снимка.

— Прекарахме един дълъг уикенд в Хамптънс при приятели на вуйчовците ми. Не бях виждала океана и, о, боже, стори ми се невероятен. Наистина невероятен. Сет ми позволи да използвам малкия му фотоапарат „Канон“ и аз снимах, докато имаше лента. Това беше. А коя беше първата песен, която изсвири? Все е имало първа песен.

— Малко ме е срам да си призная. „Вярвам“ на „Мънкис“ — уточни той.

— Ами? Сериозно? Май не е в твоя стил.

— Е, харесваше ми... — Той затананика. — Исках да намеря начин да я изсвирия. Майката на Кевин непрекъснато пускаше стари плочи и често въртеше тази. Баща му пък имаше стара акустична китара и аз дрънках на нея, докато накрая намерих начин горе-долу да я изсвирия. После спестявах и си купих „Гибсън“ втора ръка.

— Онази в спалнята ли?

— Същата. Винаги е до мен. Бях на петнайсет, когато разбрах, че ако имаш китара и що-годе свириш, можеш да сваляш момичета. Как е патладжанът?

— Прав си бил. Наистина е хубав. Значи забърсваш момичетата, нито едно от тях не се задържа.

— Джени щеше да се задържи.

— Джени ли? — Тя остави вилцата. — Нашата Джени ли?

— Навремето се казваше Джени Уокър и аз я забелязах пръв. Беше нова в училище, тъкмо се беше преместила от Олимпия, и беше красива като цветенце. Поканих я да излезем, преди Кевин да се усети. И я целунах пръв.

— Ами?

— Това е част от историята на Кийтън/Банър. Почти бях влюбен в нея, но той беше хлътнал до ушите.

— Освен това сте били приятели.

Зандър се ухили и посегна към една гризина.

— Точно така. Бях неговият Сирано, а той най-сетне събра смелост и я покани да излязат. И както се казва, това беше началото. Все още съм наполовина влюбен в нея.

— И аз така. А покрай нея и в останалите. Те са като спечелили кастинг за типично американско семейство, включително кучето. Ако чакаш друга Джени, да знаеш, че няма да ти се случи. Тя е неповторима.

— Аз съм си набелязал една висока недостъпна блондинка.

Знаеше, че е така, искаше ѝ се да го чуе и ѝ се прииска звукът на думите му да не я кара да потръпва.

— Не е разумно да набелязваш недостъпни жени.

— Достъпните лесно омръзват. А пък недостъпните дразнят, те са интересни. Ти събуди интереса ми, Наоми.

— Ясно ми е. — Тя го наблюдаваше как се храни. — В девет от десет случая предпочитам да съм сама вместо с някого друг.

— Сега си тук.

— На двайсет и девет съм и успешно избягвах и се изплъзвах от сериозни връзки.

— Аз също. Пък и имам три години преднина.

— Откакто напуснах Ню Йорк преди шест години, не съм се задържала на едно място повече от три месеца.

— Тук ме биеш по точки. Аз живея тук открай време. Но сега и ти вече живееш тук.

— В момента наистина ми се струва, че това е мястото за мен. Нещата започват с теб, скапват се с теб, така става.

— Не знам как преживяваш с това слънчево, оптимистично отношение.

Тя се усмихна.

— Това е товар.

Макар да съзнаваше рисковете, той реши да задълбае.

— Отначало реших, че си имала кофти връзка или брак. Не е това. Имаш стабилно семейство зад себе си, което е важно.

Тя побутна чинията.

— Приемам го като вътрешна електрическа инсталация за ремонт.

— Не. Разбирам от електрически инсталации. Ти притежаваш предостатъчно самоувереност и увереност в собствената си стойност, за да удариш един тъпак, а след това да се устремиш нагоре сама. Сложна личност си, Наоми, а това е много интересно. А електрическите ти вериги са си съвсем наред.

Тя стана, взе и двете чинии и ги отнесе на плота.

— Имаше едно момче, което ме обичаше — или поне си въобразяваше, както си въобразява човек, когато е на дваисет. Спях с него, учех с него, работех с него. Когато ми каза, че ме обича, когато ме помоли да заживеем заедно, скъсах с него. На мига. И на двамата ни беше трудно до края на колежа. За мен, разбира се, беше по-лесно, защото чувствата ми към него не бяха достатъчно дълбоки. Затова просто си тръгнах.

— Въпреки това го помниш.

— Нараних го. Не трябваше да го правя.

Може би, каза си Зандър, но едва ли някой минаваше през лабиринта на живота, без да нарани друг, независимо дали е трябвало или не.

— Сигурно разчиташ да се влюбя в теб и да пожелаая да заживеееш с мен.

— Изтъквам проблемите във връзките, когато се задълбочат и хората живеят и работят в прекалена близост.

— Може да се влюбиш в мен и да ме поканиш да живея в голямата ти къща на скалите.

— Аз не се влюбвам, освен това ми е приятно да живея сама.

Зандър погледна Лепка и реши да не изтъква, че се е влюбила в помиярчето и сега живее с него.

— Освен това аз съм по-опитен, за разлика от колежаанчето. Дай на мен. Аз ще се оправя. Искаш ли още вино?

Тя се дръпна от мивката.

— По-добре не ми наливай. Минавам на вода, защото ще шофирам.

— Вечерта е приятна. Можем да отидем на разходка, за да ни се слегне храната. Тъкмо и кучето ще се поразтъпче.

— Лепка има нужда. — Тя пое чашата вода, която той ѝ подаде, и се приближи до стената с книгите. — Наистина искам да снимам тук. Кажи ми кога ти е удобно.

— Ела в петък, по което време решиш. Вратата е отворена, когато работя долу. Ако обаче дойдеш по-късно, можем да отскочим до Лилоу. И да хапнем, преди да посвирим.

— В петък ли свирите?

— От девет до полунощ. Там някъде. Може да дойдат Кевин и Джени стига да искаш.

Това не беше среща, по-скоро приятелско събиране с храна и музика. А тя обичаше музиката. Най-много ѝ се искаше да се върне тук с фотоапарата си и...

Мислите ѝ се изпариха, тя усети как се вледенява, когато забеляза заглавието на една от книгите.

„Кръв в земята: наследството на Томас Дейвид Боус“ от Саймън Ванс.

Бяха променили заглавието за филма — и то, и фокусът бяха насочени към младото момиче, което бе разкрило деянията на баща си, което бе спасило живота на една жена и бе спряло убиец.

След като майка ѝ почина, след като повярва, че може да се справи, Наоми прочете интервютата с режисьора, със сценариста, затова знаеше, че филмът се казва „Дъщеря на злото“. Но от книгата се започна, в нея се съдържаха ужасът, кошмарните години, скрили кървавите тайни.

— Наоми? — Зандър хвърли настрани кърпата за съдове и я погледна. — Какво ти е?

— Моля? — Тя се обърна, прекалено бързо. Беше толкова пребледняла, че очите ѝ изглеждаха почти черни. — Нищо, нищо. Аз... Нещо ме заболя главата. Не трябваше да пия, след като паднах.

Отстъпи, а думите се занизаха твърде бързо.

— Беше прекрасно, Зандър, но трябва да изпия още поне две обезболяващи и да си легна рано.

Преди да успее да стигне до вратата, той я стисна за ръката и усети, че трепери.

— Цялата трепериш.

— Просто главоболие. Наистина трябва да вървя. — Уплашена, че треперенето може да се превърне в сляпа паника, тя отпусна ръка

върху неговата. — Моля те. Ако мога, ще дойда в петък. Благодаря ти за всичко.

Тя хукна и дори не изчака кучето, което се втурна да я настигне.

Зандър се обърна и присви очи към книгите. Да не би да полудяваше, запита се той. Какво ли имаше там, че да я уплаши чак толкова?

Пристъпи към библиотеката и огледа заглавията. След това се опита да си спомни накъде гледаше тя. Зае нейното място, нейната поза.

Напълно объркан, поклати глава. Просто книги, помисли си. Думи и светове, приютени по страниците. Извади наслуки една, после я върна, пробва с друга. Тя гледаше точно към това място и когато се обърна, забеляза я как застина, сякаш някой бе насочил пистолет в слепоочието ѝ.

Намръщи се и извади документална книга — сериен убиец, спомни си той, някъде в източната част на страната. Книгата го беше впечатлила като тийнейджър, а новината за убийствата бе във всички новинарски емисии. Затова купи книгата, когато излезе.

Западна Вирджиния, спомни си и погледна зърнистата снимка на убиеца, поместена на корицата.

Едва ли е била тази. Тя беше от Ню Йорк.

Понечи да я върне на рафта, а после, както често правеше, когато държеше в ръка книга, я разлисти.

— Да, Западна Вирджиния, някакъв забутан градец. Томас Дейвид Боус, работник в кабелна телевизия, семеен човек. Със съпруга и две деца. Дякон в църквата. Колко жени беше убил?

Зандър продължи да разлиства, тъй като любопитството му беше събудено.

— Гореща августовска нощ, лятна буря, тъмна провинция, алабала. Единайсетгодишната дъщеря открива мястото на убийствата и... Наоми Боус. Наоми.

Той погледна книгата и пред очите му отново изплува бледото ѝ шокирано лице.

— Мама му стара.

13.

След дълги терзания Наоми си наложи да излезе от вкъщи в петък вечерта. Беше нещо като компромис, каза си, тъй като не успя да се насили да се върне у Зандър. Все още не.

Лепка никак не се зарадва на излизането ѝ, въпреки че тя му даде плюшената котка, дъвчащ кокал и обеща скоро да се върне.

Нямаше начин да заведе куче в бара.

Можеше да го използва като извинение, поне пред себе си, но излизането бе нещо напълно нормално, а нормалното след провала на вечерята в сряда бе новата ѝ цел.

Само една чаша, каза си тя. Една чаша, няколко песни, приятен разговор в петък вечер с Джени и Кевин, а пък ако Зандър дойде при тях по време на почивката, щеше да побъбри неспринудено и с него.

Напълно нормално.

Може би мисълта за нещо нормално я изтощаваше, но тя щеше да направи усилие.

Разговорът с Джени не беше проблем, щеше да остави новата си приятелка да води и да се остави на течението, докато не дойде време да си тръгва.

Щеше да се държи неспринудено и така да оправи нещата със Зандър. Беше избрала къща — или по-точно къщата беше избрала нея — в малко градче. Това означаваше, че ако опита да избягва Зандър, ще възникнат неприятни въпроси. Затова бе най-разумно да се придържа към неспринудено приятелство. Това беше отговорът.

Как си бе позволила да забрави откъде идва и колко лесно нормалното може да се разпадне?

Книга на полицата, помисли си тя. Напълно достатъчно, за да ѝ напомни.

Както и преди, тя избра времето, когато бандата вече свиреше на малката сцена. Отпрати се към Джени и Кевин, сгушени на вече познатата ѝ маса. Джени веднага я сграбчи за ръката.

— Уцели момента. Бавачката закъсна и ние току-що пристигнахме. А тази вечер те са направо жестоки! Кевин ще ни

донесе нещо за пиене, а след това обеща да потанцува с мен.

— Мой ред е да черпя — настоя Наоми. — Бира и червено, нали?

— Да, благодаря. Хайде, Кевин.

— Защо първо не...

Но Джени го затегли към дансинга, докато Наоми се промъкваше към бара.

Усети, че Зандър я наблюдава, и потръпна. Трябваше да му махне, нямаше друг начин. Трябваше.

Реши как да действа, докато се провираше през множеството.

Стигна до бара, поръча, после се облегна на плота и отправи на Зандър усмивка.

Двамата бармани работеха без прекъсване, затова прецени, че се налага да поизчака. Само че готината брюнетка — косата ѝ се полюшваше дръзко... да, това бяха тъмнопурпурни кичури в кестенявата коса — се обърна към нея и я погледна.

Имаше остри черти, изваяни скули, все едно подчертани със скалпел.

— Дългокрака блондинка, къса коса, дълъг бретон, дръзка. Ти си фотографката.

— Ами... да.

Жената я огледа преценяващо. Очите ѝ изглеждаха по-скоро сиви, отколкото сини в сумрака на заведението.

— Добре — кимна бавно тя. — С Джени и Кев ли си тук?

— Да.

— Бира и чаша мерло, а ти какво ще пиеш?

— И за мен мерло.

— Става.

Обещите на жената бяха огромни халки, на лявата бяха нанизани три червени топчета, които отиваха на прилепналата тениска с дълбоко деколте.

— Навремето бях омъжена на един тип, който се правеше, че коси тревата и поддържа двора на старата къща на Паркърсън.

— Само се е преструвал, така ли?

— Оказа се, че пуши трева, вместо да коси. Накрая го уволних като съпруг, преди да го уволнят като градинар. Той обаче не беше от добродушните. Искаш ли да ти открия сметка?

— А, не, благодаря.

Наоми плати в брой.

— Мога да ти донеса поръчката — предложи жената.

— Не, ще ги взема. — С едната ръка Наоми хвана чашите вино, а с другата халбата.

— Май си работила като сервитьорка.

— Да, така е. Благодаря ти.

Музиката бе станала бавна — „Стоунс“ и „Диви коне“. Докато се промъкваше към масата, тя видя, че Кевин и Джени са все още на дансинга, прегърнати.

Нежността помежду им я бодна в сърцето.

Любовта може да издържи, помисли си тя. Беше виждала същото в отношенията между Сет и Хари. При някои любовта издържаше години.

Тя постави чашите на масата, седна и тъй като барманката я беше разсеяла, посегна към виното и погледна към сцената, готова да се усмихне.

Срещна погледа на Зандър. Той пееше и изричаше искрено всяка дума. Сякаш дивите коне не бяха в състояние да го отведат надалече. Талант и сценично умение, каза си Наоми. Само че тя не търсеше любов, нито обещания, нито преданост.

Той обаче успя да докосне сърцето ѝ, както и Кевин, и Джени. Докосването я накара да трепне от болка.

Искаше да спре, просто да престане. Искаше да се освободи от чувството, което той я караше да изпитва, и от нуждата, която пораждаше в нея. Той беше грешка и тя го знаеше. Беше грешка още от мига, в който ѝ помогна да смени гумата на тъмния път.

Наложи си да извърне поглед, да се обърне към танцуващите. Забеляза жената, която беше шепнала на ухото на Зандър предишния път, когато той свиреше тук. В момента тя я наблюдаваше нацупено, без да крие неприязънта си.

Браво. Сега път събуди ревността на почитателка.

Трябваше да си остане вкъщи при кучето.

Болката се загнезди в нея след края на песента, когато Кевин поведе Джени обратно към масата.

— Два танца един след друг. — Джени размаха доволно ръце във въздуха. — Това е рекорд.

— Не обичаш ли да танцуваш, Кевин?

— Не ме ли видя?
Тя се разсмя и каза искрено:
— Бяхте очарователни.

Разбра в мига, в който тя влезе — не само защото я видя, помисли си Зандър. Просто атмосферата се промени. Същото ставаше и преди буря.

Тя носеше тази буря вътре в себе си. Сега вече знаеше защо, но това съвсем не беше цялата история. Той искаше да я научи не по-малко, отколкото я желаше като жена.

Дали да ѝ каже, че знае? Зададе си този въпрос поне десет пъти, след като взе книгата от полицата, а след това отново. Щеше ли да я накара да се отпусне, ако ѝ каже, или щеше да я принуди да избяга? Тя все още беше пълна загадка, така че нямаше как да разбере каква ще бъде реакцията ѝ.

Ако тя му имаше доверие... само че тя му нямаше.

Не искаше да е тук. Прикриваше се добре — очевидно бе свикнала да се прикрива — но дори на тази светлина забеляза, че усмивката не докосва очите ѝ.

Поне беше дошла, може би за да докаже нещо на себе си, а също и на него. И на двамата.

Ами ако я оставеше на мира и се отдръпнеше? Подозираше, че тя няма да има нищо против. А това по всяка вероятност бе още нещо, в което я биваше — да превърне мястото, на което се намира в момента, онова, което прави в момента, в съвършено и достатъчно за момента.

Очевидно бе свикнала.

А той бе твърдо решен да ѝ даде нещо, с което не беше свикнала. Майната му на спокойствието.

Прехвърлиха се на Клептън и Зандър си наложи да се съсредоточи дори когато Наоми и Джени станаха и отидоха при другите на дансинга.

Тя не помнеше кога за последен път е танцувала, но тъй като Джени я помоли, си каза, че танцът ще ѝ помогне да изгори част от огъня и да стопи напрежението.

Беше приятно да се пораздвижи, да се остави на музиката и да позволи на бедрата си да отмерват ритъма.

Не се замисли, когато някой я блъсна силно отзад. Това бе част от удоволствието. Когато се случи за втори път, тя се обърна.

— Преча ли ти? — попита Наоми нацупената блондинка.

— Пречиш, и още как. — Пак я блъсна, нарочно. — Затова вземи да се разкараш.

— Престани веднага, Марла — предупреди я Джени. — Прекалила си с пиенето.

— Не говоря с теб. Говоря на мръсницата, която ми се пречка. Нямах никакво право да се натрисаш тук и да пипаш онова, което си е мое.

— Не съм пипала нищо твое.

Неколцина от танцьорите спряха или забавиха ритъма, обърнаха се, за да видят по-добре. Това внимание накара Наоми да се отдръпне. За да прекрати разправията, тя вдигна ръце.

— Ако искаш дансинга, твой е.

Тя понечи да си тръгне, но жената я блъсна отново, перна ръката на приятелката си, която я повика и се опита да я дръпне.

— Ще те просна на пода, ако не се разкараш от Зандър. — Очите ѝ блестяха от прекалено много алкохол, от разочарование. Блъсна я отново.

Отдавна се беше научила да избягва нежеланото внимание и конфронтациите. Но да се защитава и да отстоява своето ѝ беше вродено.

— Да не си посмяла да ме пипнеш отново.

— И какво ако те пипна?

Марла се подсмихна, набрала пиянски кураж, и протегна длан към гърдите ѝ. Наоми стисна китката ѝ, изви я, Марла изписка и се сви, отпусна се на колене.

— Да не си посмяла да ме докоснеш отново — повтори Наоми, след това я пусна и се отдалечи.

— Наоми, Наоми! Чакай. — Джени я настигна. — Съжалявам. Много съжалявам. Тя беше пияна и постъпи глупаво.

— Всичко е наред.

Не беше наред, изобщо не беше. Чу жужене, усети как я следят с погледи. Забеляза, че Кевин се промъква през тълпата към нея, лицето му бе разкривено от раздразнение и тревога.

— Просто ще си тръгна. Защо да си търся белята?

— Мила, нека да поизлезем, ще се разходим. Не трябва да...

— Добре съм. — Тя стисна ръката на Джени. — Достатъчно е пияна, за да се пробва отново, а аз трябва да се прибера при кучето. Друг път ще се видим.

Не бягаше. Искаше ѝ се да хукне, но ако го стореше, щеше да придаде прекалено голямо значение на случката. Когато най-сетне се добра до колата си, имаше чувството, че е тичала поне километър и половина. Беше толкова разтреперана, че се облегна на вратата, докато се стегне, за да може да шофира.

Когато чу, че някой приближава, бързо се изправи и извади ключовете.

Зандър стисна ръката ѝ, преди да успее да отвори вратата.

— Чакай.

— Трябва да тръгвам.

— Изчакай да спреш да трепериш, за да можеш да шофираш, без да излезеш от пътя. — Пусна ръката ѝ и сложи длани на раменете ѝ, обърна я към себе си. — Искаш ли извинение?

— Не си направил нищо.

— Не съм, освен ако не броиш факта, че съм правил секс с Марла два пъти, когато бях на седемнайсет. Беше преди четиринайсет години, така че не се брои в случая. Но се извинявам, че тя те разстрои и се държа като глупачка.

— Пияна е.

— Да ти призная, така и не успявам да намеря оправдание, че някой се държи като глупак.

Тя се изсмя.

— Нито пък аз, но тя е пияна. Освен това се е вманиачила по теб, Зандър.

— Не съм ѝ давал повод от четиринайсет години. — Тя долови нещо като раздразнение, но той я наблюдаваше напълно спокойно. — А през седем от тези минали години бе омъжена за мой приятел. Изобщо не ме интересува.

— Няма да е зле да ѝ го кажеш на нея.

Беше ѝ го казвал, повече пъти, отколкото помнеше. Но заради случилото се трябваше да ѝ го каже отново и да нарани човек, когото харесваше.

Да, наистина няма начин да минеш през лабиринта на живота, без да нараниш някого.

— Не обичам сцените — добави тя.

— Да, но понякога се случва. Когато свириш в барове, на сватби, ставаш свидетел на какви ли не сцени. Научаващ се да се справяш, защото друго не можеш да направиш.

Тя кимна и натисна копчето за автоматично отключване.

Той я обърна отново към себе си и притисна гърба ѝ към вратата.

Не е честно, не е правилно, помисли си тя, да я подчинява по този начин, когато чувствата ѝ са толкова бурни, толкова объркани.

Не беше нито нежен, нито внимателен, беше като запалена клечка, поднесена към сухо дърво. Устните му плениха нейните и огънят лумна.

Пое лицето ѝ в ръце — и в този допир нямаше нежност, и сякаш пламъците се разгоряха под повърхността.

— Щом влезе, атмосферата се промени. Нямах намерение да ти го казвам. Това ти дава предимство, а ти и без това си истинско предизвикателство.

— Не се опитвам да се превърна в предизвикателство.

— Тъкмо това те прави такава. Желая те. Искам да те почувствам под себе си, върху мен и навсякъде около мен. И ти ме желаеш. Аз съм добър читател и разчетох знаците. Тази вечер, щом приключим тук, ще дойда.

— Не...

Отново плени устните ѝ, просто ги обсеби.

— Ако си оставила лампата включена — продължи той, — ще почукам. Ако е тъмно, просто ще обърна и ще продължа към дома. Разполагаш с два часа, за да решиш какво да направиш. Пусни на Джени есемес, когато се прибереш. Тя е много притеснена за теб.

Той отвори вратата, задържа я широко отворена, докато тя слагаше предпазния колан.

— Остави лампата запалена, Наоми — настоя той и затвори.

Беше оставила лампата запалена заради себе си, после я угаси, нарочно, докато кучето танцуваше около нея и я приветстваше възторжено.

— Само ти и аз.

Когато влезе в кухнята, беше решила да не мисли за катастрофата тази вечер, защото събитията ѝ се струваха по-тежки, отколкото бяха. Щеше да направи чай, да вземе нещо за главоболието, появило се от стреса. Щеше да поизлезе с кучето за последна вечерна разходка, после да заключи и да си легне.

— Сънят е най-доброто бягство — каза тя на Лепка, който слушаше внимателно всяка нейна дума и следеше всяко движение.

Тъй като искаше да подиша чист въздух, излезе отзад с него, седна и се загледа в луната над водата, пи чай, за да се успокои, а кучето пообиколи.

Не искаше сцени, напомни си тя. Не искаше усложнения. Онова, което искаше, беше точно пред нея. Тишината и спокойствието на луната над водата.

Гледката я успокояваше, разсейваше я от мислите за пияната ревнива жена. Просто повече нямаше да ходи в „Лу“, щеше да стои далече от Зандър и от всички останали, поне за известно време.

Чакаше я предостатъчно работа, предстоеше ѝ да отскочи до Сиатъл. Може би дори щеше да остане там за два или три дена.

Лепка се върна и седна до нея.

Трябва да намери мотел, в който приемат кучета, каза си тя и отпусна ръка на главата му.

Не го искаше в началото, напомни си тя. А сега... Сега трябваше да намери мотел, в който приемат кучета.

— Защо ли нямам нищо против? Би трябвало да е обратното.

Седяха кротко повече от час.

Той стана заедно с нея, тръгна с нея, следваше я, докато проверяваше ключалките. Качи се горе с нея, втурна се към леглото си, за да захапне плюшената котка, и въпреки че седна, я наблюдаваше как проверява имейла и сметките си.

Докато работеше, тя се обръщаше назад, за да провери дали кучето продължава да я наблюдава. Интересно, дали животното усеща безпокойството ѝ, запита се.

Стана, за да запали огъня, с надеждата това да успокои и двамата.

Тъй като не се получи, Лепка слезе с нея на долния етаж и зачака тя да запали отново лампата.

— Това е грешка — ужасна, тъпа недомислица.

Имаше време да си промени решението. Само че нямаше да го направи, нямаше да го промени. Влезе отново в кухнята и този път си наля чаша вино.

След това излезе с кучето навън, за да чака пристигането на Зандър.

Той забеляза бледата светлинка и се отпусна. Беше си казал, че ще приеме мрака — все пак изборът беше неин — но в него нещо заблестя също като факла.

Тя беше оставила лампата запалена — само една, но и тя беше достатъчна.

Паркира мотора до автомобила ѝ и слезе, без да сваля китарата от гърба си. Нямаше намерение да я остави навън през цялата нощ, защото възнамеряваше да я прекара тук.

Чу лая на кучето и му стана приятно. Нямаше нищо по-надеждно от кучето за предупредителни сигнали. Когато почука, чу нови три излайвания.

Тя отвори вратата и Лепка се втурна към него, отри се и замаха с опашка. Зандър обаче не откъсваше очи от Наоми и тъмната къща.

— Ще вляза.

— Да. — Тя се отдръпна да му направи място. — Заповядай.

След като той пристъпи, тя затвори вратата и провери ключалката.

— Намислих си някои неща, които да кажа, ако свети.

— Щеше ли да си отидеш у вас, ако не светеше?

— Колкото и да ми се иска, ако не беше отворила вратата, нямаше да вляза. Но ти я отвори.

Тя бе сигурна, че той не я лъже, имаше му доверие. Може и да беше настойчив, но нямаше да нахлуе.

— Самоувереност или търпение?

— Може би и двете.

— Все си повтарям, че не съм импулсивна, но ето че се сдобих с тази къща, с куче и оставих лампата запалена, а се бях зарекла да я загася.

— Не си импулсивна. — Той разкопча ремъка на китарата и я подпря на стената до вратата. — Просто знаеш как да вземеш решение.

— Може и така да е. Добре, взела съм решение. Това е просто секс.

Той не се усмихна, просто задържа поглед — търпелив, самоуверен — върху нея.

— Не, не е. Знаеш го много добре. Но аз нямам нищо против да започнем по този начин. Каж ми какво искаш.

— Тази вечер те желая и ако не...

Млъкна, когато той я дръпна и притисна тялото ѝ към своето.

— Ще ти дам каквото искаш.

Тя се остави в ръцете му. Ако беше грешка, щеше да съжалява по-късно. Сега щеше да вземе, да поеме, да се наслади на онова, което той предлагаше.

Обзета от желание, задърпа якето му, смъкна го и вдъхна аромата на кожа. Когато то падна на пода, той я поведе към стълбите, изтегли пуловера ѝ през главата толкова бързо и умело, сякаш бе въздух.

Опашката на Лепка барабанеше по краката ѝ.

— Той си мисли, че е игра — успя да изрече тя.

— Ще свикне. — Зандър притисна гърба ѝ в стената и превърна кръвта ѝ в разтопена лава. — Това е мое — обърна се той към кучето. — Сядай мирно.

Протегна ръка и разкопча сутиена ѝ, смъкна презрамките по раменете.

— Трябва да си гола.

— Почти съм.

Ръцете му, едри, загрубели, обхванаха гърдите ѝ, мазолести пръсти притиснаха зърната ѝ, оставиха я без дъх, докато устните му завладяваха нейните.

Искаше я по този начин, отчаяна, разтреперана, облегната на стената. Твърде бързо, бързаше прекалено много, каза си предупредително и я задърпа нагоре по стълбите.

Светът се завъртя, в мрака заблестяха светлини — горещи светлини — разнесоха се звуци, които тя разбра, че идват от нея. Дръпна ризата му — искаше да усети плътта, имаше нужда да я докосне. Когато я оголи, едва не заби зъби.

Паднаха на леглото, облени от лунната светлина, а вятърът зашепна над водата.

Той миришеше на кожа и пот, на вятъра, полетял над водата. Мускулите му бяха стегнати, ръцете загрубели, когато я притисна под тежестта си.

Паниката заплаши да нахлуе, но така и не успя да си проправи път през желанието. В отчаянието си да го задоволи, тя напипа колана му, пребори се с катарамата. А пък устата му, груба като ръцете, засмука гърдата ѝ.

Тя се изви, шокирана от прилива на удоволствие, от силата му. Преди да успее да си поеме следващата глътка въздух, ръката му се притисна между краката ѝ.

Когато свърши, сякаш падна в хладен басейн. Не можеше да изплува, не можеше да се добере до хладината и въздуха. Той не спря, изтегли дънките надолу по бедрата, не откъсваше ръце от нея.

Гореща и мокра, гладка и хлъзгава. Всичко в нея го побъркваше. Ноктите ѝ се забиха в кожата му, когато се изви. Очите ѝ в тъмното бяха слепи, замаяни. Сърцето ѝ, неговото сърце, биеше неудържимо, докато той се опитваше да се освободи.

Не можеше да спре, дори светът да свършваше.

Когато най-сетне навлезе в нея, имаше чувството, че светът наистина свършва.

И за момент спря — нямаше звуци, нямаше дъх, нямаше движение.

След това всичко се втурна обратно, приливна вълна, която го понесе и заблъска нанякъде.

Той се остави на вълната, предаде се.

Когато се разплиска в него, тя също се разплиска.

Остана да лежи неподвижно, а сърцето ѝ не можеше да се успокои. Тялото ѝ бе изранено, използвано и много отпуснато. Тъй като мислите я бяха напуснали, тя остана да лежи безмълвно.

Ако останеше така, със затворени очи, нямаше да се налага да мисли какво да прави след това.

После той се помести, превъртя се настрани. Тя усети как леглото хлътна под тежестта му. Усети движението, ново, различно.

— Дръпни се, приятелю — промърмори той.

— Какво правиш?

— Свалям си ботушите. Никой не изглежда добре, когато гащите му са се усукали на глезените, а ботушите не са свалени. Кучето ти носи сутиена, ако го искаш.

— Какво?

Тя отвори очи и премигна. Под светлината на луната видя, че Зандър е седнал в края на леглото, видя и кучето, размахало опашка, а от устата му висеше нещо.

— Това не е ли моят сутиен?

— Да. Искаш ли си го?

— Да, искам го. — Сега тя се превъртя и протегна ръка.

Лепка полегна на предните лапи, вирнал дупе във въздуха. Размаха опашка.

— Мисли си, че искаш да играете. — За да уреди въпроса, Зандър стана — висок, мускулест, гол, и взе плюшената котка. — Какво ще кажеш за смяна?

Лепка пусна сутиена. Зандър го вдигна и го хвърли на леглото.

— Да не би това да е гола русалка?

Наоми погледна лампиона.

— Да, не й е мястото тук.

— Защо не? — И той направи онова, което всеки мъж би сторил — погали голата бронзова гърда.

— Ще я поставя в стаята, която правя за вуйчовците ми. На тях много ще им хареса.

Всичко е толкова небрежно, помисли си Наоми. Това беше добре. Нямаше да има напрегнат разговор след секс.

Тогава той се обърна и я погледна. Стори й се смешно да се притеснява от голотата си след всичко, което бяха направили. Потисна желанието да се покрие.

— Ще го наречем бързо и яростно.

— Какво?

— Май си изпуснала някои филми. — Пристъпи към леглото. Очевидно никак не се притесняваше, че е гол, и седна. — Без кучето щеше да е по-бързо и по-яростно. Можех да го направя на стълбите, но той щеше да ни скочи. А в такъв случай щях да изпусна някои от незначителните подробности. Например как изглеждаш в момента, на светлината на луната.

— Не се оплаквам.

— Радвам се. — Той прокара пръст по малката татуировка ниско на лявото бедро. — И на татуировката ти. Цвят на лотос, нали?

— Да.

Символ на надеждата, помисли си той, на издръжливост, както и на красота, пораснала от калта.

— Що за рокер си ти? — попита тя. — Нямах татуировки.

— Не съм открил нищо, което да пожелаея за постоянно.

Той подпъхна длан под главата ѝ и се наведе, за да я целуне — нежно, което се оказа изненада.

— Този път ще го направим по-бавно.

— Така ли?

Той се усмихна и я отпусна на възглавницата.

— Задължително. Не искам да изпусна дребните неща.

По-късно Наоми бе готова да се закълне, че той не е изпуснал нито една подробност.

14.

Когато Зандър се събуди, кучето го наблюдаваше от едната страна на леглото, почти опряло носа си в неговия. В замъгления му ум се прокрадна мисълта за Майло, преди да си спомни, че дългогодишният му приятел вече го няма. Въпреки това той прие, че сънят му е прекъснат по същия начин, по който и докато неговото куче беше живо.

— Върви си — измърмори той.

Вместо да наведе глава, да се нацупи и да легне на пода, Лепка размаха опашка и завря студения си мокър нос право в лицето му.

— По дяволите. — За да покаже на животното какво има предвид, Зандър побутна студения мокър нос, но Лепка прие жеста като насърчаване.

Мократа, лигава тенис топка падна на леглото на сантиметър от лицето му.

Макар все още замаян от съня, той знаеше какво го чака. Ако бутнеше топката на пода, кучето щеше да реши, че е игра, и да започне отново. Затова затвори очи, без да обръща повече внимание на топката и кучето.

Лепка услужливо побутна топката по-близо и сега лигавата играчка се търкулна по гърдите на Зандър.

Отпуснатата до него Наоми се размърда и му напомни, че го чака по-интересна игра в тъмното утро.

— Няма да престане — измърмори тя и седна, преди Зандър да успее да помръдне. Лепка затанцува от радост. — Това е утринен ритуал.

— Още не е утро.

— Пет сутринта е, а той е точен като часовник. Днес дори е закъснял десетина минути.

— Ти къде тръгна?

— Ставам, защото това е част от ритуала ни сутрин. Обличам се, това също е част от ритуала.

За огромно разочарование на Зандър тя потъна някъде в мрака и започна да търси нещо. Различи силуета ѝ, докато навличаше някакъв панталон.

— Всяка сутрин ли ставаш в пет?

— Да.

— Дори през уикенда ли? Та това е Америка!

— Да, дори през уикенда в Америка. Двамата с кучето се движим в синхрон, поне в това отношение. — Тя отвори вратата към терасата. Лепка доволно излетя навън. — Ти заспивай.

— Защо не се върнеш в леглото да пробваме нов ритуал?

— Много изкусително, но той ще се върне след десет минути и ще си иска закуската.

Зандър се замисли.

— Десетте минути са ми достатъчни.

Харесваше смеха ѝ, леко дрезгав сутрин.

— Заспивай. Трябва да пийна кафе, преди той да се върне.

След като нямаше да има секс...

— Само кучето ли ще получи закуска?

Тя бе все още само сянка — висока, издължена — и отиваше към вратата.

— Не е задължително.

След като излезе, Зандър остана да полежи за минута. Обикновено оставаше да полежи още час, може би дори седемдесет минути в събота. Само че тогава нямаше да има топла закуска.

Взе топката за тенис, прецени разстоянието до кучешкото легло и я метна.

Значи тя обичаше да става рано, помисли си, докато се надигаше от леглото. Щеше да го преживее. Не обичаше да се гушка и това ѝ носеше допълнителни бонус точки.

Той нямаше нищо против телата им да останат преплетени за известно време, след като са правили секс, но когато ставаше въпрос за сън, държеше да си осигури пространство. Очевидно и тя.

Не само че беше невероятна в леглото, ами не очакваше да я гушка като плюшено мече часове след това. Получаваше много бонус точки.

Пък и умееше да готви.

Намери панталоните си, навлече ги, а след това не успя да напипа тениската и включи русалката. Ухили се. Жена, която купува гола русалка — още точки.

Стаята миришеше на нея, осъзна той. Как го постигаше? Миришеше на лято. На бури и зной.

Намери тениската и я облече.

Все още държеше част от дрехите си в кашони. Пристъпи любопитно към тях и ги заразглежда. Беше подредена, а той ценеше високо поддържането на ред. Не че имаше много за подреждане.

Погледна към мястото, което определено щеше да се превърне в гардеробна, но в момента се ремонтираше и беше празно.

Господи, та той имаше повече дрехи от нея.

Това му се стори колкото невероятно, толкова и забележително.

Забеляза четка за зъби в кутийка в единия кашон и си каза, че всички ще са доволни, ако я използва.

Отиде в банята и когато светна лампата, видя, че е изтърбушена. Оголените тръби му подсказаха кое накъде ще отива и че тя ще има страхотен душ.

Как само му се искаше да вземе душ.

Излезе и откри друга изтърбушена баня, наполовина боядисана стая в приятен цвят — и трета изтърбушена баня. Тъкмо когато реши, че ще се наложи да се облекчи сред природата, попадна на годна за използване баня с бебешко син фаянс. Много е грозна, каза си, но поне става.

Ако пък душът с размерите на юмрук работеше, щеше да го използва по-късно. Сега обаче много му се пиеше кафе.

Тръгна към долния етаж и обърна внимание на работата на Кевин. Тази къща щеше да стане като за списание. Нямаше да е нито лъскава, нито натруфена, макар някои да търсеха точно такъв ефект.

Щеше да е солидна и красива, с уважение към историята, мястото и стила.

Спря в хола. Цветът и тук беше много подходящ и въпреки че газовата камина в спалнята беше добро решение, той се зарадва, че в тази ще горят истински дърва.

Щеше да ѝ бъде нужна помощ с двора, за почистване на тръните, избуяли вън, и плевене на бурените. В момента гледката бе ужасна.

Той тръгна към задната част и се запита какво ще прави сам човек с цялото това пространство, след това спря на вратата на библиотеката. За пръв път изпита истинска, дълбока завист.

Беше видял ранния стадий от ремонта, когато се отби при Кевин на няколко пъти, но завършеният продукт беше наистина върхът. Естественият цвят на черешовото дърво блестеше в червеникавозлатисто на светлината и същият ефект щеше да създава огънят вечер. Ами всичкото това място — колко много неща можеше да направи с всичкото това място за книги.

Щеше да си купи огромно кожено кресло, да го обърне към камината така, че да може да вижда и гледката навън.

Дали да не е канапе вместо кресло? Можеше да живее в тази стая.

Празните полици и шкафове пронизаха жадното му за книги сърце. Трябваше да бъдат запълнени.

Отправи се към кухнята и го посрещна аромат на кафе.

Тя трупаше точки като луда.

Завари я седнала на един от четирите стола, които ги нямаше предишния път, пиеше кафе и гледаше нещо на таблета си.

— Налей си — каза му.

Той посегна към една от големите бели чаши вместо към по-нежната синя и си наля.

Въпреки че беше хладно, тя беше отворила вратите. Чу кучето да сумти на терасата в сумрака.

— Видях четка за зъби в един от кашоните ти. Използвах я.

— Добре.

— Онази синя баня. И нея ще я оправят, нали?

Едва сега тя вдигна поглед и го прониза с дълбоките си тъмнозелени очи.

— Не ти ли харесва кучешката баня?

— Кучешка значи. Става.

— Не знаех как да нарека онази в розово и черно, но нея вече я няма. Както и розовите тапети.

Тя отпиваше от кафето, докато го оглеждаше. Зандър изглеждаше груб, недодялан, беше вдигнал ципа на дънките, но не ги беше закопчал, а тъмносивата му тениска подчертаваше сините очи, косата му беше рошава, по слабото лице бе набола брада. Беше бос.

Защо, за бога, пиеше кафе в нейната кухня преди слънцето да е изгряло и я караше да съжалява, че не се възползва от предложението му да си легне отново?

Той я наблюдаваше не по-малко изпитателно.

Наоми остави чашата.

— И така. Опитвам се да реша дали да ти направя купичка овесена каша, защото когато закусвам, закусвам овесена каша, или да пробвам новия си тиган за омлети.

— Аз имам ли право на глас?

— Почти съм сигурна, че знам за какво ще дадеш гласа си, и държа да ти кажа, че имаш късмет. Много ми се иска да пробвам тигана.

— Ти сготви в него, а пък аз ще го измия.

— Става.

Тя отиде до хладилника, започна да вади различни неща и да ги подрежда на плота. Яйца, сирене, бекон, зелена чушка и от малките домати.

Сериозна работа.

Тя кълца, ряза и къса листа от саксия на прозореца, разби яйцата, докато той пиеше кафе.

— Защо този тиган да е за омлети?

— Защото е плитък и със скосени стени. — Тя изсипа яйцата върху домати и чушките, които беше задушила, постави отгоре бекон и настърга сирене.

Стрелна го с поглед, докато прокарваше шпатулата отстрани на яйчената смес.

— Питам се дали все още притежавам старото умение.

— На мен ми се струва, че да.

— Може да си прав, а може и да не си. — Без да откъсва поглед от него, тя разтърси тигана, след това подхвърли съдържанието нагоре. — Рискувам.

Пред невярващия му поглед яйцата полетяха нагоре и се превъртяха. Тя ги улови и се усмихна доволно.

— Все още го притежавам.

— Впечатляващо.

— Можеше да стане голям гаф. От поне две години не съм правила сериозен омлет. — Използва шпатулата, за да го прегъне. —

Хлябът е в това чекмедже — сложи филиите в тостера.

Тя извади омлета и го пхна в затоплената фурна, после повтори цялата операция. Включително и подмятането във въздуха.

— Държа да подчертая, че обожавам този тиган.

— И аз съм му фен.

Накрая тя поръси готовите омлети с малко лют пипер и добави по филийка препечен хляб.

— Още нямам маса.

— Скоро ще съмне.

— И аз си помислих същото. Ти изнеси чиниите, аз ще донеса кафето.

Седнаха на пейката, а обнадежденото куче се настани в краката им. Похапнаха, докато звездите изсветляваха и слънцето заблестя в златисто над водата.

— Мислех, че библиотеката ще бъде единственото, за което да ти завиждам. Но това... — Червено, розово и бледосиньо се смесиха със златното. — Гледката е невероятна.

— Винаги е прекрасно. Направила съм десетки снимки на изгревите и всяка е неповторима. Дори тази къща да беше от кирпич, щях да я купя единствено заради изгледа.

— И тук ядеш овесената каша.

— Или нещо друго. Сигурно ще излизам тук дори след като купя маса. Трябва да купя още една за тук, и няколко стола.

— Трябват ти книги. Библиотеката има нужда от книги. Не видях да имаш.

— Използвам таблета, когато пътувам. — Тя изви вежда. — Да не би да имаш нещо против хората, които четат електронни книги?

— Не. А ти имаш ли нещо против истинските?

— Нищичко. Ще поръчам да ми изпратят моите. Не са купища като твоите, но имам книги. А сега имам и стая, в която да събирам повече.

Той се замисли за книгата у тях, която му разкри нещо за нея, което тя не искаше никой да научава.

— Все още ли искаш снимки на моите... на книгите ми?

Долови колебанието ѝ, реши, че е кратко и добре прикрито.

— Да, искам. На всяка цена.

— Какво ще правиш с тях?

— Зависи как ще се получат, дали ще излязат както аз ги виждам. Най-вероятно ще бъдат за галерията. Може да направя и картички за уебсайта.

— Правиш и картички, така ли?

— Винаги се изненадвам, че се продават толкова добре. Хората все още ги търсят. Има доста почитатели на книгите, които ще ги купят. Стената с книгите, хваната от определени ъгли... И една на купчината до лампата. Една отворена, прочетена. Мога да използвам ръцете ти за снимката.

— Моите ли?

— Имаш едри ръце, големи мъжки ръце, груби, мазолести. Снимката ще се получи хубава — прошепна тя, защото вече я виждаше в представата си, — груби ръце, които държат отворена книга. Мога да направя например шест снимки за картички. Една голяма, с творчески привкус, за галерията.

— Запланувала ли си нещо за утре?

— Защо?

Винаги е нащрек, помисли си той.

— Можеш да направиш снимките утре, а след като ще донесеш и фотоапарата, мога да събера момчетата. Ще ни снимаш ли за сидито?

— Не знам какво искате.

— Нещо, което да продава сидита. Ти си спецът.

— Искам да видя какво сте използвали преди.

Той извади телефона от джоба си. Видя, че е получил поне десет есемеса, след това намери търсената снимка.

Петимата мъже с инструментите бяха на сцената в бара. Бяха облечени в черно и бяло.

— Хубава снимка — каза тя без ентузиазъм. — Наистина е хубава. Само че не е нито интересна, нито има творчески размах. Нищо не ви отличава един от друг.

— Ти какво би направила?

— Още не знам. Къде репетирате?

— В автосервиза.

— Значи ще започнем оттам.

На него много му се искаше да види тя откъде ще започне и къде ще приключи. Искаше да разбере как ще подходи.

— Утре прекалено рано ли е?

— Не. Поне мога да добия представа. Черните тениски са супер, но защо не си донесете по още нещо, в цвят.

— Може. Страхотен омлет. Аз ще измия.

Не беше много, а и стана лесно. Значи все още имаше време за...

— Душът работи ли?

Тя размърда ръка.

— Почти.

— Може ли да се изкъпя, преди да отида на работа?

— И днес ли работиш?

— От осем до четири, от понеделник до събота. Предлагам двацет и четири часа спешно обслужване и извозване. Когато ще свирим някъде, оставям човек, който да ме замества, докато се освободя.

— Ясно. Разбира се, че можеш да използваш душа.

— Супер. — Той я сграбчи и я притисна в хладилника, завладя я с ненаситните си устни и едри загрубели ръце. — Да го направим.

Тя искаше да излезе рано, да пообиколи при Сисъл, да направи снимки и да потърси маса.

Само че ръцете му бяха под блузата ѝ, а пък палците му...

— Искам душ.

Наоми обвини сексуалното преживяване под душа за съгласието си да хапне пица със Зандър след работа.

Не беше среща, повтаряше си тя и реши да се отпусне и да си сложи оловносив клин вместо черен. Вече правеха секс, така че нямаше нужда да излизат на срещи.

Ако умът ѝ не беше замъглен, щеше да намери някакво извинение или поне да предложи той да купи пицата и да дойде у тях.

На нейна територия. Въпреки че се беше преместила съвсем скоро, къщата си беше нейна територия.

— Утре отивам у тях — сподели тя с кучето. — По работа, да, но това са три поредни дни. — Върху клина облече туника с цвят на зряла праскова, след това сложи колан, за да не прилича на торба.

Взе каквото ѝ трябваше — портфейл, ключове — и тръгна надолу, а кучето припна редом.

Тя спря.

— Ти не можеш да дойдеш. Трябва да останеш тук.

До този момент не бе подозирала, че куче може да има шокирано изражение.

— Извинявай, но иначе ще трябва да стоиш в колата през всичкото време, а така не става, нали? Освен това ще ми послужиш за извинение, ако той предложи нещо, не знам, да отидем на кино или у тях. Ти си скритият ми коз. А мен няма да ме има час, най-много два. Два часа, не повече, след това ще се прибера. Трябва да си останеш тук.

Той се затътри нагоре — буквално се тътреше, помисли си тя, докато ѝ отправяше нещастни погледи през рамо.

— Човек би казал, че го заключвам в някой шкаф, за да отида на танци — измърмори тя.

През целия път до града се чувстваше виновна.

Докато си обличаше чиста риза, Зандър прецени, че е избрал подходящото време. Беше добро попадение, когато я покани на пица, още повече, че тя беше топла и мокра и отпусната след душа.

Пък и крайно време беше да излязат на истинска среща. Пицата винаги бе добро начало. Щеше да е на повикване, но обажданията — ако изобщо имаше спешни случаи — винаги се прехвърляха на мобилния му телефон. Ако извадеше късмет, щяха да се върнат у тях и да си легнат, без да го повикат да изтегли някой закъсал.

Отвори вратата и се закова на място. Чип беше отпред, вдигнал ръка, готов да почука. Или да го удари.

— Здравсти, Чип.

— Здравей, Зандър. Излизаш ли?

— Да, но имам минутка за теб. Ще влезеш ли?

— Няма нужда. Ще слеза с теб.

Чип заслиза на малко кривите си крака. Беше огромен мъжага — футболна звезда в гимназията — и се клатушкаше, освен когато беше на палубата на корабчето си, където въртеше семейния бизнес. Там притежаваше грацията на Баришников и срамежливият тих мъж се превръщаше във фурия пред туристите, които искаха да ловят риба или просто да поплават.

Въздишаше по Марла, откакто Зандър го познаваше, и най-сетне я спечели, когато тя се върна в Коув след две години в колежа.

Спечели я, като удари мъжа, с когото излизаше и който често я налагаше.

Онзи не беше нито първият, нито щеше да е последният, когато Чип удряше заради Марла. Зандър обаче нямаше никакво желание да се окаже следващият.

Не долови гняв, не видя опасен блясък в очите на Чип, когато слязоха по стълбата.

— Искях да се извиня за държанието на Марла снощи. Чух какво е станало.

— Нищо особено не е станало.

— Тя още си пада по теб.

Зандър го наблюдаваше внимателно, да не би искрите в очите му да се разгорят.

— Чип, знаеш, че между нас няма нищо и не е имало от гимназията.

— Знам. Пати се опитваше да подмята, че имало нещо, но аз знам как стоят нещата. Много хора знаят.

— Добре. Значи всичко между нас е наред.

— Разбира се. Искам да се извиня и на дамата — на новата. Казва се Наоми, нали? Тя не ме познава, затова не ми се ще да се изтърся у тях и да я уплаша.

— Не се притеснявай, Чип. Не е нужно да се извиняваш на никого.

— Много зле се чувствам. Както и да е. — Той натъпка ръце като чукове в джобовите и извърна поглед. — Случайно да знаеш тя къде е?

— Наоми ли?

— Не питам за нея. Марла ме интересува.

— Извинявай, но нямам представа.

— Не е у тях, и не си вдига телефона. Пати каза, че ѝ се разсърдила ужасно много, защото се почувствала засрамена, нали се сещаш. Просто се изнесла... и е пила доста.

— С кола ли е била?

— Пати е била с кола, но Марла не живее далече. Днес обаче не е отишла на работа в магазина. Много са ѝ ядосани.

С махмурлук, унижена, бясна, сигурно си беше в леглото, завита презглава.

— Много неприятно.

— Ако я видиш, би ли й казал да ми позвъни, поне да знам, че е добре, а това е поредният пристъп на лошо настроение.

— Разбира се.

— Тогава те оставям. Ако случайно видиш дамата Наоми... Ако я видиш, би ли й казал, че много се извинявам за снощните неприятности.

— На всяка цена. А ти го давай по-спокойно.

— Така е редно. — Чип се насили да се усмихне и се качи в джипа си.

Тъй като му се размина, а вече закъсняваше, Зандър се качи в своя джип и потегли към „При Риналдо“.

Тя вече беше там, седеше в едно сепаре и разглеждаше менюто. Той се настани срещу нея.

— Извинявай, малко ме забавиха, когато излизах.

— Няма нищо. Тъкмо се чудех дали ще имам място за ордьовъра с калмари.

— Ако нямаш, можем да си го разделим.

— Тогава да го разделим. — Тя остави менюто. — Доста е натоварено в събота вечер.

— Винаги е така. Изглеждаш чудесно.

— По-добре, отколкото преди няколко часа ли?

— Ти винаги изглеждаш чудесно. Здравсти, Макси.

Сервитьорката, млада, свежа, с очи като на кошута и слънчево руса коса, изпъстрена с кичури в приятен нюанс на лавандула, извади бележник.

— Здравсти, Зандър. Здравсти — обърна се след това към Наоми. — Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Чаша кианти, благодаря, и чаша студена вода.

— Дадено. Зан?

— Бира. Как е комбито?

— Кара ме накъдето съм тръгнала благодарение на теб. Веднага ще ви донеса напитките.

— Май благодарение на теб доста хора стигат до желаното място.

— Това ми е работата. Ако един едър, непохватен мъжага намине към вас...

— Какво? Какъв мъжага?

Зандър махна с ръка.

— Безобиден тип. Чип. Бившият на Марла. Дойде у нас тъкмо когато излизах.

Тя изпъна гръб и плешките ѝ станаха като желязо.

— Ако е бесен заради снощи, да се ядосва на онази, която започна.

— Не е това. Той е добър човек, много добър през повечето време. Искаше да се извини от нейно име. Искаше да се извини и на теб, но го беше страх да не те уплаши, ако просто така пристигне у вас.

— Аха. Е, вината не е негова. Какво търси добър човек, който се извинява заради нея, с тази жена?

— Когато си влюбен, мъдростта ти се изплъзва.

— Кой го е казал?

— Франсис Бейкн. Както и да е, обещах му, че аз ще ти предам извинението.

Макси им донесе напитките и записа поръчката. Май не беше толкова лошо, че излязоха, помисли си Наоми. Заведението беше шумно, но по един приятен, щастлив начин. А Хари щеше да одобри калмарите.

— Разбрах, че си се запознала с Лу.

— Така ли?

— В бара, снощи. Барманката.

— Тя ли е Лу? — Брюнетката с острите черти и сексапилните кичури. — Очаквах да е по-стара, с вид на бизнес дама, седнала в задна стаичка сред счетоводни книги.

— Лу обича да е наясно с всичко. И те харесва.

Тя чу смях и забеляза приятна брюнетка зад бара, която се засмя отново, докато звънеше за поръчка.

— Много мило, защото си говорихме не повече от две минути.

— Тя знае всичко, както обича сама да изтъква.

— Спомена, че бившият ѝ съпруг се занимавал с градината на къщата, когато още е била хотел.

— А, да, друсаше се. Отдавна вече го няма. Но това ме подсеща, че трябва да ти помогна с тежката работа в двора. Кевин каза, че не

искаш градинар, все още не, но ако решиш друго, поговори с Лилоу.

— От бандата ли?

— Семейството му държи местния развъдник за цветя. Него много го бива да оформя градини.

— Да не би наемането на надрусани типове за градинари да е традиция тук?

Той вдигна бирата си и отпи.

— Бивш надрусан, когато става въпрос за Лилоу. Утре ще го прецениш сама.

— Може би. — По-точно казано, щеше да й се наложи. — Искаше ми се да се заема сама, но засега съм успяла да изрежа само едрите бурени и да насадя няколко саксии с цветя и билки за кухнята.

— В Ню Йорк няма ли ландшафтни инженери?

— Не е като тук. Имахме си красива задна градинка, малка, лесна за поддържане. А с това се занимаваше Сет. Така че сигурно ще потърся помощ.

— Можем да направим бартер — работа за снимки.

— Хм. Да видим първо как ще минат снимките.

— Защо не наминеш да видиш гаража?

— Трябва да се върна при кучето. — Ето го и скрития коз, напомни си тя.

— Десет минути няма да те забавят. Почти ни е на път. Тази вечер ще огледаш и ще добиеш представа.

Щеше да е от полза, помисли си тя. Все още можеше да използва кучето като коз. Колкото и да се изкушаваше, не можеше да остане в леглото на Зандър и да зареже Лепка сам у дома.

— Добре.

Беше се стъмнило и тя нямаше как да прецени светлината, но поне щеше да добие представа за пространството и с какво да работи, ако реши да снима там.

Силни светлини блеснаха, когато спря зад Зандър.

Едва сега видя, че всичко тук е заключено и свързано с някаква аларма и сензори за движение.

— Не съм мислила за охранителната система.

— Тук има много инструменти, автомобили, части, а понякога и инструментите на бандата.

Той отвори вратата и щракна лампите.

Мястото беше просторно. Миришеше на машинно масло, а циментовият под беше изцапан с него. Вътре имаше асансьор, яркооранжев. Тя заразглежда инструментите — компресори, пистолети за смазване, хидравлични повдигачи, носачи, два огромни шкафа — единия черен, другия червен.

Да, щеше да се получи.

— Къде се настанявате?

— Също като на сцената. Ако времето е хубаво, сме навън. Приятно е.

Може и да беше приятно, но тя предпочиташе да влязат вътре с разнообразието от цветове и огромните инструменти.

— Ще ми трябва и мотоциклетът ти тук.

— За снимките ли?

— Да, може би. Искам да пробвам нещо с него.

И части. Стар автомобилен мотор щеше да е супер, може би счупено предно стъкло с паяжина на него. Волан. Гуми.

Да, щеше да се получи.

Тя излезе отново навън, върна се и продължи да мисли.

— Добре, вземете си повече дрехи — да се чувствате добре в тях, но както казах, да не са само черни. Също бейзболни шапки, кърпи. Каубойска шапка, може би и парцал. Кожа. Задължително кожа.

— Добре.

Тя долови съмнението в гласа му и се усмихна.

— Имай ми доверие. Ще ти хареса.

Гаражът беше голям, може би имаше и други възможности.

— Какво има в съседното помещение?

— Голямата ми любов.

— Нима?

— Точно така. Искаш ли да я видиш?

— Задължително.

Той излезе и остави първия гараж отворен, да не би тя да не е приключила, и отвори съседния. Запали осветлението.

Беше я чувал да ахка така и преди, каза си. Когато беше вътре в нея.

— Твоя ли е?

— Вече е моя.

— Ти имаш Джи Ти О кабриолет от 67-а в оригинален червен цвят!

Той остана обзет от страхопочитание, в пълно мълчание цели десет секунди.

— Сега вече трябва да се омъжиш за мен. Ти си първата жена след Лу, която я е виждала и е разбрала каква е и коя е. Сигурен съм, че двамата с теб сме сгодени.

— Красавица. — Тя пристъпи напред и прокара пръсти по предния капак. — Безупречна. Ти ли я реставрира?

— По-скоро само съм я поддържал. Дядо я е купил от шоурума и се е отнасял с нея като с бебе. Генът на механика е пропуснал татко, затова дядо ми показва тънкостите, а когато станах на двацет и една, ми я подари.

Тя посегна към вратата, погледна го.

— Може ли?

— Разбира се.

Отвори и погали седалката.

— Все още мирише на ново. Какви детайли само. Има и радио с копчета.

— Татко искаше да сложим електронно. Дядо за малко да го обезнаследи.

— Истинско светотатство, нали? Дядо ти щеше да е във възторг колко добре я поддържа.

— Във възторг е.

— А, той е жив.

— Съвсем добре е, живее с баба, е, втората ми баба, но са женени почти четирийсет години. Във Флорида са. Сантибел Айлънд.

— Великолепно място.

— Ти откъде имаш такива познания за класическите автомобили?

— Познавам само някои. Правих снимки, едни от първите ми самостоятелни. Приятел на приятел на Хари и Сет.

Тя обикаляше автомобила, докато обясняваше. Наистина беше съвършен. След като Зандър го поддържаше, значи работеше безупречно.

— Той имаше класически автомобили и искаше да ги снимам — продължи тя, — и отвън, и отвътре. Бях много нервна, защото не знаех нищицко, особено за класическите автомобили. Взех списък на колите му и ги проучих, а пък Мейсън после ме препита. Един от неговите автомобили беше Джи Ти О от 67-а, но не беше кабриолет, също в оригинален червен цвят. Красавец.

— Искаш ли да се повозим?

— С удоволствие. — Въздъхна. — С удоволствие, но трябва да се прибера при кучето.

Той усети желанието ѝ и разбра как да се възползва.

— Имам предложение. Отиваме у вас. Ти оставяш колата си тук и аз оставам. Утре натоварваме каквото ти е необходимо и се връщаме, за да си свършиш работата.

Не трябваше. Не трябваше. В никакъв случай не трябваше да спи с него две последователни нощи. Та това бе почти обвързване.

Колата обаче блестеше под светлините на гаража и я примамяваше.

Зандър я наблюдаваше, отпуснал ръце на ханша, сексапилен, съблазнителен.

— Съгласна съм, но само ако сваляш гюрука.

— Дадено.

15.

Едно време Зандър си лягаше в пет сутринта, вместо да става по това време. Искрено се надяваше тези години да не са отминали завинаги.

Само че, когато част от наградата за ранното ставане бяха палачинки, и то не от микс в кутия, както ги правеше майка му — той веднага усети предимствата.

А най-голямото предимство седеше до него на старата пейка и ухаеше на лято, докато звездите избледняваха.

— Значи това са столовете и масата за тук.

— Ще бъдат.

Зандър огледа старите столове с пружини. Дори в мрака забеляза ръждата.

— Защо?

— Имам нужда от тематични мебели, а те бяха на добра цена. И защото имам визия. Освен това оставих скрин и масичка за кафе при Джени. Сисъл има още две неща, които искам тя да погледне.

— Той сигурно те обича, красавице.

— За тези мебели, а и за други ще платя със снимките, които направих там вчера. Направих една на хамбара. Господи, светлината беше прекрасна, а пък облаците — сиво одеяло. Убедих го да застане пред отворената врата, както е в гащеризона, който винаги облича. Облегнал се е на една вила. Много мърмори, но му беше приятно и подписа договор за размяна. Така всички сме доволни. След това аз... Чакай!

Тя скочи и хукна вътре. Зандър и кучето се спогледаха, той сви рамене и се надвеси над палачинките тъкмо когато първата дневна светлина се показва на хоризонта.

Тя дотича обратно, стиснала фотоапарата и чанта.

— Застани до парапета — нареди му.

— Какво? Не. Сега ям. И без това е прекалено тъмно за снимки.

— Аз уча ли те как да изтегляш автомобил? Хайде, бъди добър. Застани до парапета, не, вземи чашата. Хайде, хайде, не искам да

изпусна светлината.

— Няма никаква светлина — измърмори той, но стана и отиде до парапета.

— Повикай и кучето.

Ако не го повикаше, Лепка щеше да прояви нездрав интерес към чинията, която беше оставил на пейката. Затова послушно го извика.

— Просто си пий кафето и наблюдавай изгрева. Не ми обръщай никакво внимание. Просто гледай... не, обърни се надясно... стига си се мръщил. Утро е, имаш чаша кафе и куче. Току-що си станал, след като си прекарал нощта с красива жена.

— Това е самата истина.

— Покажи, че така се чувстваш. И наблюдавай изгрева на слънцето.

Това нямаше да го затрудни, каза си той. Стори му се малко странно, докато тя се въртеше около него и щракаше. Кучето обаче явно беше свикнало, защото се облегна на крака му и се загледа към водата.

Представлението беше невероятно — първите лъчи на слънцето, обещанието, което даваше с розовите си пръсти по водата. След това се надигна златно було и докосна облаците.

Тя правеше разкошно кафе в специалната си машина.

Той просто щеше да му се наслади, нямаше да обръща внимание как тя си мърмори и рови в чантата, за да извади нещо.

Беше истинско съвършенство. Той беше съвършен. Очертаваше се единствено силуетът му — висок, разрошен след ставане от сън, бос, сексапилен мъж с вярно куче до него наблюдава как новият ден шепти над водата.

Дълги ръце, дълги крака, едри длани, бяла чаша за кафе, тъмна набола брада се очертава на острия профил и изгрева.

— Браво. Супер. Благодаря. Готова съм.

Той се обърна и тя не устоя, щракна още една снимка.

— Сега вече съм готова.

— Добре. — Той се върна при пейката и палачинките си, а когато тя седна при него и заразглежда снимките, ѝ подаде ръка. — Дай да видя.

Не му даде фотоапарата, премести се по-близо, извъртя екрана и запрехвърля снимките.

Нямаше представа как е успяла да се възползва така умело от светлината — или по-точно казано, от липсата на светлина, как бе успяла да го хване замислен и същевременно доволен, как е успяла да запечати всеки нюанс на изгрева.

— Много си добра.

— Така е. Ще ти дам една.

— Какво ще правиш със снимките?

Тя продължаваше да разглежда какво се е получило и увеличи профила му.

— Трябва да ги погледна отблизо на компютъра и да избира една за сексапилната носталгична снимка, която ще изпратя в галерията, след това ще поработя над нея. Ще избира друга, вероятно онази, на която тъкмо се обръщаш и ме поглеждаш, а изгревът е зад теб, и ще я оставя за стокова снимка. Накрая ще се озовеш на корицата на някоя книга.

— Моля?

— Знам какво се продава — отвърна тя и остави фотоапарата. — Някой ден ще прибавиш и своя образ към колекцията си. Това беше добре свършена неочаквана утринна работа.

Наведе се напред и го целуна — нещо, което не беше правила досега. И потисна инстинкта му да възрази.

— Още тази сутрин ли ще започнеш?

Тя увеличи профила на кучето.

— Ще свърша и това, и още малко работа.

— Добре, а пък аз ще се заема с двора.

— С двора ли? — Тя го погледна разсеяно. — Моят двор ли?

— А, не, мислех да пообиколя и да намеря някой, който ми харесва, и да го разкопая. Да, твойт двор.

— Не е нужно да го правиш.

— Обичам да работя в двора.

— И това го казва мъж, който дори няма двор.

— Вярно, голям минус. — За огромно разочарование на Лепка Зандър изяде палачинките. — От време на време помагам на Кевин и Джени. И на Лу. Къде са ти инструментите?

— Имам лопата, широко гребло и комплект градинарски инструменти — малка лопатка, ножици и нещо, което прилича на вила.

— И очакваш да се справя с този двор с лопата и гребло, така ли?

— Засега. Какво друго?

— Трябват ти клещи и ръчна количка — и една голяма кофа, също и брадва. Трябва ти и широко гребло, и обикновено, ножици...

— Трябва да направя списък.

— Ще видя какво мога да направя с инструментите, с които разполагам, пък после ще видим.

Тъй като възнамеряваше да работи цялата сутрин, тя се настани на временното си работно място. Той можеше да си играе в двора, помисли си и предположи, че бързо ще се измори и ще му стане досадно от тази трудна работа, а после ще влезе и ще се опита да я прекъсне.

Ще правят секс, ще отидат да се поразходят с колата, ще подхванат нещо, което не беше предвидила.

Това беше проблемът, когато някой се мотае около теб. Толкова често другият искаше нещо, за което просто нямаш време.

Първо се зае с основното, с най-лесните снимки. Доволна от постигнатото в хамбара, тя ги качи, а след това се зае да изчисти снимката със Сисъл.

Тъй като непрекъснато я теглеше към снимките от сутринта, тя остави работата, която възнамеряваше да приключи, и ги заразглежда една след друга на големия екран.

Зае се първо с последната — щастливата, импулсивна снимка, на която той беше полуобърнат към нея, полуусмихнат, красив, дързък.

Господи, беше страхотен. Не беше нито лъскав, нито изискан, в него нямаше нищо такова. Всичко беше истинско, неизпипано, а наболата брада и несресаната коса му придаваха повече чар.

Първо се зае с фона и придаде повече цвят на облаците за повече драматизъм. Да, страхотен фон за готин, сексапилен мъж, наполовина извърнат, който поглежда през рамо към любимата.

Никой не би сбъркал дръзката усмивка и сладкия поглед, насочен към желаната жена.

Като стокова снимка щеше да се продава години наред. Дори щеше да продаде десетки за по-малко от седмица. За да е забавно и тайнствено, тя нарече снимката „Господин Х“.

Да, великолепно свършена работа рано сутринта.

Отдели ѝ още внимание, увеличаваше, изпипваше дребните детайли, след това, вече доволна от резултата, я качи в сайта си. Накрая се зае с двете снимки за галерията.

Загуби представа за времето. Тази работа изискваше повече точност и внимание. Искаше да подчертае момента, в който всичко беше между нощта и деня, първите лъчи на слънцето, драматизма, скрит под повърхността.

А пък мъжът бе просто сянка, на която се бе облегнало куче.

Подчертай очите му, реши тя, заиграй се със синьото.

Може би щеше да направи втора, поколеба се тя, в черно и бяло, с един-единствен обособен цвят. Да, с тези дръзки сини очи и разгарящото се червено утро. И бялата чаша.

Отбеляза номера на снимката и се върна на първата.

Поколеба се между двете и всеки път оглеждаше досегашната си работа критично.

— Добри са. Много са добри — прошепна тя и изпрати и двете на мениджъра на галерията за одобрение.

След това се отпусна назад и ги огледа отново.

— Много са добри.

Изправи се и размърда схванатите си рамене, завъртя глава и усети, че шията я боли. Напомни си, че си беше обещала да прави поне по дваайсет минути йога всеки ден, за да се отпусна.

— От утре.

Можеше поне да види как се справя Зандър и да му предложи студена напитка. Щеше да сипе вода и на кучето. Лепка предпочиташе да е със Зандър, вместо да лежи до нея, докато тя работи.

Слезе на долния етаж и отвори входната врата.

Видя го, гол до кръста, тялото му блестеше от пот, докато хвърляше пръчка — по-скоро цял клон — на опуленото куче.

Пръчки и какви ли не боклуци бяха струпани в ръчна количка. Голяма част от поляната отпред беше разровена, но изчистена от бурени, храсти и от бодливите лози, които изглежда избуяваха всяка нощ.

Забеляза купчина камъни, електрически трион, брадва и кофи, найлонови чували, пълни с листа и борови иглички.

— Мили боже — възкликна и привлече вниманието на Зандър.

— Здравсти. Добре започнахме тук.

— Започнахме ли? Откъде дойде всичко това?

— От боклуците в двора. А, инструментите ли? Двамата с Лепка отскочихме до града с джипа и се отбихме до градинския център за инструменти. Оставих сметките на плота в кухнята. В хладилника има и половин сандвич, ако си гладна. Ние огладняхме.

Тя бавно слезе и тръгна по тревата, която беше жалко подобие на трева, но въпреки това бе нещо.

— Не съм очаквала да свършиш толкова работа.

— Ние добре се позабавлявахме. На твоє място щях да се отърва от тези храсти. — Той извади кърпа от задния си джоб и избърса потта от лицето си. — Лилоу ще ги изкорени или ще ти каже, ако си струва да се пазят.

— Аз ли съм си купила електрически трион?

— Не, мой е. Няма да ти трябва, след като положението е овладяно. А когато се разкарат боклуците, ще решиш какво да правиш. Докато говореше, хвърли на Лепка нова пръчка.

— Аз лично бих си насадил някое хубаво дърво.

— Ами... мислех да насадя някое от плаещите дървета. Череша или... нещо друго.

— Би било добре. — Той свали дебелите работни ръкавици.

— Зандър, откага работиш... колко е часът? — Тя бръкна в джоба си, за да извади телефона и да провери, но разбра, че не е у нея.

Той извади своя.

— Почти един е.

— На обяд ли?

— Не е сутрин, мила. — Разсмя се и я целуна. — Ти къде се отнасяш, докато работиш?

— Просто не очаквах ти да... Работил си часове наред. Много ти благодаря.

— Малко работа в двора, но пак заповядай. Трябва да се измия, за да тръгваме. Стига все още да искаш да направиш снимките.

— Разбира се, искам, искам... да, ела. Целият си потен. — Пристъпи по-близо и прокара пръст по гърдите му. — Много мръсен. Изглеждаш... сгорещен и жаден.

Очите ѝ го примамваха и той я притисна до себе си.

— Сега и ти си мръсна и потна.

— Значи и двамата имаме нужда от душ.

Той я притегли под хладната вода, пусна струята да плющи и с хлъзгави от сапуна ръце я привлече до себе си. Жадна, нетърпелива уста срещна неговата и той погълна стоновете, докато я водеше към неподозирани висоти.

Когато я притисна към стената и навлезе в нея, пръстите ѝ се плъзнаха в косата му, стиснаха я. Очите ѝ не се отделяха от неговите, дъхът им се смеси.

Зелените ѝ очи станаха матови, когато тя свърши и изрече името му точно както той искаше.

Той обаче устоя, не си позволи да изпита кулминацията с нея, забави ритъм и тя отметна глава назад.

Наоми усещаше единствено удоволствие, наситено, неустойимо. То се разпростря, погълна я като топло, мокро кадифе.

Плочките оставяха студена следа на гърба ѝ, горещото му тяло бе притиснато в нейното. Въздухът бе толкова гъст, че тя едва успя да простене. Опита се да откликне, да се задържи, но се почувства мека като восък на слънце. Неговите устни се заиграха с нейните, покорени от сладкото мъчение.

Тя изрече отново името му и затвори очи.

— Не, не, погледни ме. Отвори очи и ме погледни, Наоми.

— Виждам те. Да, господи.

— Още малко. Още малко и нищо няма да остане. Още малко.

— Да.

Той я сграбчи, залюля и двамата някъде високо между нуждата и освобождението, докато усети, че не може повече да се сдържа, и се отпусна тежко.

Тъй като се почувства малко замаяна, Наоми подбра нужното за снимките с особено внимание. Той бе отнел самоконтрола ѝ, а тя, незнайно как, го беше позволила. Имаше нужда от време и пространство, за да реши, да разбере какво означаваше всичко това.

А и сега не му беше времето, тъй като се чувстваше напълно уязвима. Все още усещаше ръцете му по себе си.

Пригответи триножника, чантата за фотоапарата и прожектора, дифузера.

Той пристъпи към нея и вдъхна аромата на сапун.

— Всичко това ли ще вземеш?

— По-добре всичко да ми е подръка, вместо там да реша, че ми трябва.

Понечи да си метне раницата.

— Дай на мен. Господи, да не би да си взела тухли? — възкликна той, подаде ѝ триножника, стойката за прожектора и тя тръгна.

Лепка излая така, сякаш дракони подпалваха портите.

— Идва кола — провикна се Зандър. — Аз ще я посрещна.

— Той щял да я посрещне — промърмори тя. — Тъкмо това е проблемът. Защо се съгласявам с почти всичко, което той прави?

— Спокойно, убиецо — наведе се Зандър към кучето и отвори входната врата. Позна патрулката, която спря до пикапа му, шефът на полицията бе зад волана. — Спокойно, той е от добрите. — Зандър излезе на верандата и качи всичките ѝ джаджи в автомобила си.

— Здравсти, началник.

— Здравей, Зандър. Това ли е бездомникът, за когото чух?

— Да, това е Лепка.

— Здравсти, Лепка.

Началникът на полицията, Сам Уинстън, як мъж с гладко лице с цвят на орех и шапка на „Уейвс“, скрила късо подстриганата му коса (на гимназиалния отбор, в който синът му беше куотърбек), се наведе.

Лепка нервно пролази напред, за да подуши новодошлия.

— Красиво куче.

— Сега, да.

Лепка прие ласката и веднага след това хукна към Наоми.

— Госпожо. — Сам докосна периферията на шапката си. — Аз съм Сам Уинстън, началник на полицията.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не съм сигурен. Имах намерение да се отбия и да се представя. Радвам се, че отново има човек на скалите, а доколкото разбрах — и както виждам — придавате ново лице на старицата. Имаше нужда. Чух, че работите с Кевин Банър и хората му.

— Да.

— Попадали сте на най-добрия. Май излизате.

— Наоми ще снима бандата.

— Така ли? — Сам пхна палци под дебелия си колан и кимна.
— Сигурен съм, че ще станат хубави. Няма да ви задържим, а и ми спестявате време, като ви намирам заедно. Става въпрос за Марла Рот.

— Ако е решила да подаде жалба за нападение, аз също ще подам. Както е редно — заяви Наоми.

— Не съм сигурен, че ще се стигне дотам. Не можем да я открием.

— Още ли? — попита Зандър.

— Никой не я виждал, никой не се е чувал с нея от петък вечерта. След като двете с нея сте се спречкали, госпожице Карсън.

— Ако все още е вкисната, може да си е взела почивни дни — подхвърли Зандър.

Сам повдигна шапката си.

— Колата ѝ е у тях, но нея я няма. Чип е разбил задната врата тази сутрин, след това дойде при мен. Вчера не е отишла на работа, не вдига телефона си. Може още да е бясна и сигурно е така, но Чип е полудял от тревога и аз трябва да проверя. Разбрах, че ви се е нахвърлила, докато сте били в „Лу“ в петък вечерта.

Тази нещастница можеше да е къде ли не, каза си Наоми. Изчезването ѝ не означаваше, че е в някое мазе дълбоко в гората. В повечето случаи човек се скриваше на място, на което все още не го бяха търсили.

— Госпожице Карсън? — повика я настоятелно Сам.

— Извинете, да. Точно така. Тя се блъсна в мен няколко пъти, след това ме изтласка.

— И вие ѝ забихте един.

— Не съм я удряла. Стиснах китката ѝ и я извих, а тя се сви. Искях да престане да ме блъска.

— После какво стана?

— Тръгнах си. Беше дразнещо и неприятно, затова си тръгнах и се прибрах у дома.

— Сама ли?

— Да, прибрах се сама.

— По кое време се случи?

— Към десет и половина. — Той просто си върши работата, напомни си Наоми и си пое дълбоко дъх. — Пуснах кучето навън и

повървях малко с него. Бях ядосана и разстроена, и не можах да се съсредоточа над работата си.

— А аз дойдох тук към дванайсет и половина. — Въпреки че Зандър се облегна небрежно на джипа, в гласа му се прокрадна раздразнение. — Кучето ни събуди малко след пет, тръгнах си към седем и половина, може би малко преди това. Стига, началник.

— Трябва да попитам, Зандър. Пати твърди, че госпожица Карсън е нападнала Марла — тя е единствената, която го казва — добави той, преди Зандър да заговори. — И дори тя вече се отказа от тези показания. Остава обаче фактът, че Марла е изфучала от заведението на Лу, вбесена, около двайсет минути след госпожица Карсън и след това никой повече не я е виждал.

Сам изсумтя и погали кучето, което остана очаровано.

— Някой от вас да я е виждал с друг човек, да си е тръгнала с някого, да е срещала някого?

— Тя седеше с Пати — сви рамене Зандър. — Старая се да не обръщам много внимание на Марла.

— Видях я с приятелката ѝ в началото на вечерта. — Вече напрегната, Наоми потри врата си с палец и показалец. — Седях с Кевин и Джени. Не ѝ обръщах никакво внимание, докато двете с Джени не станаме да танцуваме и тя... та аз дори не я познавам.

— Това ми е ясно и не искам да се притеснявате. Сигурно е тръгнала с някого, с когото се е запознала в бара, за да си ближе раните и да ядоса Чип.

Наоми поклати глава.

— Една ядосана и разстроена жена по-скоро ще иска да разговаря с приятелка.

— Те двете малко са се спречкали след инцидента.

— Няма значение. Дори да се е скарала с въпросната Пати, щеше да ѝ изпрати някой злобен есемес по-късно.

— Ще проверя. Няма да ви задържам повече. Но ми се иска някой ден да видя как се получава вътре.

— Разбира се.

— Приятен ден. До скоро, Зандър.

Наоми усети как всичко в нея се свива, докато Сам се качваше в патрулката.

— Наистина ли ще провери?

— Разбира се. Той е шефът.

— Някой друг да е изчезвал?

— Не, доколкото знам. Виж — стисна ръката ѝ Зандър. — Марла сама си проси неприятностите, обича и да си ги създава. Просто си е такава. Шерифът ще си свърши работата. Не се тревожи.

Той, разбира се, беше прав. Марла си беше палавница и сигурно беше забърсала някой тип за уикенда, за да напомпа егото си.

Не всяка жена, която изчезваше, се оказваше изнасилена или убита. Досега не се беше случвало тук, напомни си Наоми. Нали провери тъкмо това, когато хареса къщата?

Почти никаква престъпност, нисък процент на криминални прояви. Безопасно място. Спокойно място, а и сигурно Марла щеше да се появи довечера, доволна, че е разтревожила бившия си съпруг и приятелката си, и е накарала полицията да я търси.

Тя прогони мислите за нея, поне доколкото бе възможно, докато Зандър потегляше заедно с кучето, подало глава през прозореца, а ушите му плюцяха на вятъра.

СВЕТЛИНА И СЯНКА

*Там, където има много светлина, сенките
са по-дълбоки.*

Йохан   Волфганг
Гьоте

16.

Когато разбра, че тя говори напълно сериозно, че наистина иска да снима у тях, Зандър се замисли дали да не махне книгата на Саймън Ванс. Отдавна вече я беше извадил, за да я прочете отново, да си я припомни, след това едва не я хвърли при другите, които трупаше в кашона за дарения.

Нямаше никакво желание да види унилото ѝ шокирано лице отново.

После реши, че като я махне, ще ѝ придаде твърде много значение. Тя знаеше, че книгата е там и щеше да се пита защо е изчезнала.

Прецени фактора стрес, реши, че вероятността е петдесет на петдесет, и я върна на мястото ѝ.

Тя щеше да му каже сама, когато бе готова. Или пък щеше да премълчи.

Помогна ѝ да качи апаратурата по стълбите, а когато стигнаха горе, тя обърна много повече внимание на фотоапарата, отколкото на обекта, който щеше да снима. Извади триножника от калъфа му, нагласи го, направи същото и със стойката за прожектора.

— Ако искаш, все още има от виното, което хареса.

— Благодаря, но не пия, докато работя.

Тъй като той се придържаше към същото правило, донесе по една кола и за двамата.

Тя кимна, ала не ѝ обърна никакво внимание, тъй като вадеше светломера.

— Би ли донесъл един стол за лаптопа?

— Веднага.

Наоми нагласи камерата на триножника и присви очи към стената книги.

— Много впечатляващ фотоапарат.

— „Хаселблад“, среден формат. Висока резолюция. Първо ще снимам дигитално.

Тя извади чантичка от раницата и я свърза с фотоапарата. Когато той надникна вътре и видя лещите, кабелите и копчетата, разбра защо всичко е толкова тежко.

Как успяваше да разнася тези неща, когато е сама?

Не попита, защото забеляза колко е съсредоточена.

Тя се взря през визьора, използва дистанционно, за да включи светлината, после я изключи. Извади чадър от чантата и го закрепил на статива за осветление, след това го заслони с екран.

Провери всичко отново и отдръпна триножника с няколко сантиметра.

Дори да мислеше за книгата, не го показва.

Забеляза, че ѝ отне цели трийсет минути, докато нагласи всичко и направи две снимки. По средата прецени, че не е нужен, извади книга и се настани на масата, за да почете, докато тя работи.

— Имаш ли система за поддръждане на книгите?

Той вдигна поглед.

— Къде ги слагам ли?

— Джейн Остин е до Стивън Кинг.

— Не вярвам някой от тях да недоволства, но ако теб те дразни, можеш да ги разместиш.

— Не, точно в това е чарът. Това е стена с истории. Вадиш, която ти попадне, отиваш някъде. Това е... царството на историите.

Той отново я загледа. Снимаше, разглеждаше, нагласяваше, пробваше и отново снимаше. Тъй като любопитството му се разпали, той стана, за да погледне екрана на лаптопа.

Цветовете изпъкваха по-наситени, светлината бе като в приказка. Незнайно как тя беше успяла да превърне скъсаните корици в нещо интересно, не старо.

Появи се нова снимка. Той не намери разлика, но очевидно тя я откри, защото присви очи и въздъхна.

— Да, да.

Направи още шест, с малки промени, след това коленичи, за да разгледа всичките.

— Защо на снимката изглеждат по-хубави, отколкото в действителност?

— Магия. Тази, да, тази ще бъде, струва ми се. Изглежда супер и в действителност. Светлина, сянка, ъгъл, това е просто атмосфера.

— Ти създаваш изкуство.

— Просто улавям изкуството — поправи го тя. — Трябва да взема филм. — Тя свали задната част на фотоапарата и го подмени с нещо, което извади от чантата.

— Значи този фотоапарат прави и дигитални снимки, и на лента, така ли?

— Да, много удобно.

Прииска му се да попита как го прави, да види как става. Тя обаче се беше вгълбила.

Зае се отново с работата, а той взе книгата.

Привлече вниманието му, когато смени отново задната част, подмени лещите и вдигна фотоапарата от триножника. После се отдръпна настрани и снима книгите от по-остър ъгъл. Провери резултата, нагласи светлината и направи още няколко снимки.

Когато свали камерата, пристъпи към полиците и за момент му се стори, че ще извади книгата за баща си. Тя обаче посегна към друга, на по-висока полица, и я пренесе на масата.

— Искам да те снимам с Остин. Би ли я отгърнал някъде?

— Чел съм я. — Почувства се доста глупаво. Никой не би го нарекъл срамежлив, но мисълта тя да снима ръцете му...

Стори му се странно.

— Ти сериозно ли искаш да снимаш ръцете ми?

— Напълно. Здрави мъжки ръце с класически роман, писан от жена, който повечето хора смятат за женска книга.

— Повечето хора са глупави.

— Както и да е, ще се получи. — Тя извади светломера. — А светлината е добра за онова, което ми трябва. Чудесна, естествена светлина влиза през този прозорец. Особено ако... премести стола надясно, на няколко сантиметра.

Щом той се премести, тя провери отново светломера. Очевидно доволна, върна се при лаптопа и го постави на самия ъгъл на плота.

— Просто дръж книгата отворена, както би я хванал, когато я четеш. Не на първата страница, четеш я от известно време. Прехвърли една трета от страниците.

Той се почувства глупаво, но въпреки това се подчини. Щеше да й даде пет минути да си поиграе.

Тя снима над рамото му и знойната лятна миризма го обгърна.

Може би десет минути, реши той, докато тя се наместваше зад него.

— Обърни страница или поне започни да я обръщаш, но не я обръщай докрай. Просто... спри, задръж. Добре. Така става. Само че...

Тя се изправи и се намръщи. Той трябваше да се обърне, за да види, и онова, което видя, го изненада.

— Мислех, че си луда, но прилича на реклама в лъскаво списание, нещо такова.

— Хубава е, но не достатъчно. Има нужда от... Разбира се.

Тя отвори хладилника и извади бира. Видя отварачката, махна капачката и за негов ужас изсипа една трета в мивката.

— Какво правиш? Защо?

— Силни ръце, бира и „Гордост и предразсъдъци“. — Тя сложи бирата на масата, нагласи я, премести я по-близо до горния десен ръб на книгата.

— Не беше нужно да я изливаш в мивката.

— Трябва да изглежда, че пиеш бира и четеш Остин.

— Имам и уста, и гърло. Можехме да я излеем там.

— Извинявай, дори не помислих. Левият палец под страницата, обърни, с дясната ръка хвани бутилката бира. Скрий етикета — в момента не ми е необходимо продуктово позициониране. Може би дори я вдигни на сантиметър над масата.

Тъй като нямаше смисъл да плаче заради излятата бира, той послушно изпълни указанията. Взе бирата, остави я, обърна страница, без да стигне до края, и тя нагласи отново фотоапарата.

— Супер. Точно така.

Той се обърна, за да види, и веднага разбра, че бирата е паснала страхотно. Придаваше на снимката жизнерадостен облик, баланс.

— Истинските мъже четат книги — подхвърли Наоми. — Ще я предложи в размер като за постер.

Той се изненада.

— Постер ли?

— Вземат ги книжарници, центрове за обучение на възрастни, колежи, дори някои библиотеки. Днес с теб свършихме великолепно работа, Зандър. Ще кажа на Кевин да купи и монтира хидромасажна душкабина.

— Ще си слагаш хидромасажна душкабина?

— Вече да. — Тя не спря да кима, докато преглеждаше снимките на компютъра. — Да, сега вече мога да си я позволя. Бях се разубедила, но не ми се случва често да свърша такава суперска работа в неделя. Заслужих си я.

Той насочи пръст към нея.

— И аз помогнах.

— И още как.

Тя не възрази, когато той я привлече в скута си, но се поколеба, когато Зандър понечи да вземе фотоапарата.

— Няма да го пусна на пода. Тежък е — отбеляза той.

— Малко над четири килограма. В повечето случаи го използвам със статив, така че тежестта не ме притеснява. Апаратът е як, мога да разчитам на него, а ти сам видя какви снимки прави.

— А джаджата отзад прави дигитални снимки.

Тя кимна.

— Чудесна система — няма нужда от екстри, има си собствен вграден софтуер. Никога не бих го взела, когато отивам на преход, но за тук и за снимките с бандата той е най-подходящ.

Зандър бе готов да признае, че е склонен да си поиграе с апарата и да види как действа. Само че вероятността това да се случи бе точно толкова, колкото да ѝ позволи да бръкне под капака на любимото му Джи Ти О.

— Аз пък използвам телефона си за снимане.

— Днес камерите на телефоните са доста прилични. Правила съм свестни снимки, които съм обработвала и продавала. А сега нямам нищо против чаша вино, докато разглобя всичко и го пренеса в гаража.

— Ей сега ще се погрижа. А за мен остана по-голямата част от бирата.

— Благодаря. — Тя се поколеба за миг, после го целуна. — Много ти благодаря — повтори.

— Пак заповядай.

Наоми започна внимателно да прибира фотоапарата в чантата. Той ѝ донесе вино и забеляза, че отново е вдигнала поглед към книгите.

— Сигурна съм, че е клише, но всичките ли книги си прочел?

— Всички до една. Имам и в офиса, но още не съм стигнал до спалнята.

Държи се небрежно, помисли си той, докато тя сгъваше статива и го пъхваше в мекия калъф.

— Повечето са романи, нали? Има обаче и документални. Биографии, история, книги за автомобили и — каква изненада — престъпления.

Той реши да подходи небрежно.

— Ако са написани добре, са чудесни истории.

— Аз все гледам да чета документални, свързани с работата. А откъде знаеш, че нещо, написано по действителен случай, е истина?

— Няма как да знаеш.

— Понякога са впечатления или лично отношение, или просто истината се нагласява, за да се постигне желаният ефект. Също като снимка. Снима нещо истинско, но мога да го манипулирам, да променя нюансите, да подсиля или омекотя, да залича нещо, за да пасне на намеренията ми.

Той ѝ поднесе виното. Петдесет на петдесет, помисли си. Тя си беше свършила работата, за която дойде, на петдесет процента. Щеше да разбере дали е разтревожена през втората част.

— Според мен човекът, послужил за образа, знае кое е истина и кое е манипулирано.

— Тъкмо това е интересното при думите и образите. — Тя отпи бавно от чашата си. — Щом думите са на страниците, а снимката е принтирана, всичко се превръща в истина.

След тези думи се обърна и остави чашата, за да угаси светлината.

— Думите и снимките не са много различни. И двете запечатват моменти, и двете остават с теб дълго след като моментът отmine.

— Наоми.

Той нямаше ясна представа какво да каже, как да го каже и реши, че може би е най-добре да премълчи, но в същия момент отвън долетя бумтенето на мотора на стар кашлящ пикап.

— Ето го и Лилоу с адския му ауспух.

— Ако имаше приятел механик, щеше да го оправи.

— Ще му предложи. За милионен път. Но пък поне ще ни помогне да свалим всичко долу.

Тя хареса Лилоу, въпреки че обикновено ѝ трябваше повече време, за да хареса някого. Лепка пък се влюби в него веднага. Мъжът и кучето се сдушиха на мига, също като отдавна разделени приятели (може би братя), очаровани, че отново са заедно.

— Добро куче. Я да го видя това добро кученце. — Лилоу коленичи и започна да чеше Лепка навсякъде, а при всяко докосване получаваше облизване по лицето. — Чух, че си го намерила останал без грам бензин някъде на пътя.

— Точно така беше.

— Сега вече си имаш бензинче, нали, момче? Вече си има бензинче момчето.

Лепка се претърколи и оголи коремче. Задният му крак забарабани като бутало на автомобил, в такт с чесането.

Лилоу имаше проскубана коса, дълга до раменете и с цвета на царевична нива в Канзас. Беше малко по-нисък от Наоми, слаб, с яки мускули, които се очертаваха под хипарска тениска и скъсани на коленете дънки, протъркани по шевовете. Смарагдовозелен огнедишащ дракон пълзеше по дясната ръка над китката.

— Как е на скалите?

— Харесва ми. — Тя нагласи прожектора, докато обмисляше идеи и възможности за снимките.

— Има нужда от помощ с градината — подхвърли Зандър, когато внесе, както му беше наредено, китарите — и новата, и старата акустична.

— А, да, мястото беше занемарено. Нямах навремето творчески усет към градините. А пък на Дайкс изобщо не му пукаше.

— Става дума за бившата дружка на Лу — обясни Зандър.

— През повечето време беше надрусан. Знам, защото и аз бях като него. Вече не се съм на тази вълна — увери той Наоми. — Мога да погледна градината, ако искаш. Ще ти дам идеи.

— Имам нужда.

— Няма такса за идеи. Ето ги и Дейв, и Трилби.

Дейв, барабанистът, спомни си Наоми. Широки рамене, набит, с кестенява коса, подстригана като на модерен Цезар. Дънки, избеляла тениска на „Аеросмит“, износени кафяви ботуши за преходи. Трилби, на клавирните, беше истински контраст. Гладка тъмна кожа, големи

тъмни очи, множество плитчици. Панталони с много джобове и червена тениска на стегнато от фитнес тяло.

Мъжете пренесоха апаратурата ѝ, докато Зандър редеше напътствия. Радваше се, че всички имаха задачи. Винаги ѝ беше трудно, когато се запознаеше с много хора едновременно.

Кучето, разбира се, разсея чувството на неловкост, подтичваше доволно от един към друг и душеше, за да се увери, че всичко е наред.

— Разгледах уебсайта ти — обърна се Дейв към нея, докато гласеше барабаните си. — Готин е. Аз отговарям за сайта на бандата. Хич не го бива. В техническо отношение е върховен — нали аз се занимавам с това, но иначе не впечатлява с нищо.

Тъй като и тя го беше погледнала, се съгласи.

— Но пък е изчерпателен и лесно се разглежда.

Той се ухили.

— Само на пръв поглед е добре. Дали може да използвам някои от днешните снимки, за да го поосвежа?

— Имам някои идеи.

— Добре, защото в това отношение издишам. Жена ми разправя, че трябвало да го даваме по ретро.

— Ти женен ли си?

— От осем години. Имаме две деца.

Тя беше решила, че и той, и останалите от бандата са ергени.

Чу се рев на голям двигател и Дейв донагласи барабаните.

— Това сигурно е Кай. Соло китара — поясни той, докато гледаше към огромния черен „Харли“.

Висок, мургав и опасен, помисли си Наоми. Не можеше да се каже, че е красив, не и с това тясно лице, неподдържано катинарче, гърбав нос и прекалено голяма уста.

Но пък те караше да се загледаш в него.

Очи, черни като косата му, се впиха в нея.

— Здравсти, Поразяваща ръка.

Зандър вдигна поглед от колоните.

— Тя се казва Наоми, Кай.

— Може, но я видях как накара Марла да падне на колене онази вечер. Тя си го просеше.

— Никой не я виждал от два дена — подхвърли Лилоу.

— Да, чух. — Кай сви рамене и с отработено движение свали китарата от гърба си. — Сигурно е забърсала някого в бара. Няма да ѝ е за пръв път. Ти май пропиля с нея един уикенд, Лилоу. Кога беше?

— Половин уикенд в момент на слабост.

— На всички ни се е случвало. Да имаш бира, Кийтън?

— В хладилника пред гаража.

Той отправи поредната си ленива усмивка на Наоми.

— За теб да донеса ли, Роки?

— Не, благодаря.

— Има вода и други безалкохолни.

— Тогава вода.

Тя подпря ръце на кръста си и се огледа.

Да, имаше идеи.

— Ще щракна няколко пъти, просто за загряване и проба. Вие застанете все едно сте на сцената и изсвирете нещо.

Тя извади фотоапарата „Никон“, смени лещата, провери светломера, докато те се настаняваха и се наговаряха какво да изсвирят.

— Дейв е облякъл тениска на „Аеросмит“, така че да пробваме с тях — предложи Зандър.

— Не ме поглеждайте, освен ако не ви кажа — нареди Наоми и започна да снима.

Стандартно, прецени тя. Хубаво, стабилно, но стандартно. Направи няколко прилични снимки на всеки поотделно, смени ъгъла, на някои остави движенията да се размажат.

Когато и последният акорд заглъхна, тя отпусна фотоапарата.

— Добре. Сега нещо друго. Искам да видя какви дрехи сте си донесли. Лилоу, ти остани както си, но да видим какво носят другите.

Мъжете, каза си, докато разглеждаше, трябва да се научат да са по-изобретателни.

— Обзалагам се, че имате по още нещо в автомобилите си, в багажниците.

Лилоу се върна със старо, прекалено голямо за него войнишко яке. Тя го подхвърли на Дейв.

— За теб.

— Сериозно ли?

— Вярвай ми. — Извади от купчината бяла тениска. — Не е нова, нали? — попита тя Зандър.

— От известно време я имам.

— Добре тогава. — Отнесе я при петно грес и я разтърка на пода с крак. — Така вече е по-добре — реши и я вдигна. — Още по-добре ще бъде, ако размажем и малко моторно масло по нея.

— Искаш да размажа моторно масло върху тениската си?

— Да, омажи си ръцете и ги избърши във фланелката. — Тя показва с жестове как. — Направи го и я облечи. Трилби, тази червена тениска нова ли е?

— Може да се каже.

— Много се извинявам, но се налага да я скъсам.

— Защо?

— Защото си як и искам да покажеш малко кожа и мускули.

Лилоу се изсмя.

— На гърдите, става ли? Зандър, имам нужда от верига. Но да не е прекалено тежка.

— Господи — измърмори той, докато съсипваше хубавата си тениска.

— За мен ли са веригите? — ухили се Кай. — Да не би да искаш да ме оковеш във вериги, Дългокрачке?

— Точно това ще си мислят жените, докато гледат снимката — отвърна тя на нахалната му усмивка, — готин.

— Що за снимка ще е това? — учуди се Трилби, стиснал в ръка червената тениска.

— Невероятна, сексапилна, рокендрол. Ако не ви хареса, ще минем на онези, които вече направих, или на нещо подобно. Нека обаче пробваме по моя начин. Компресорът да се премести ето там, също и онова нещо за смазка. Натрупайте стари гуми, точно тук. Случайно да имаш счупено предно стъкло?

Зандър нахлузи вече омазаната тениска.

— Миналата седмица смених едно и още не съм го изхвърлил.

— Перфектно. На това му се казва бонус. Донеси го.

— Нещо не разбирам — измърмори Дейв и подуши ръкава на войнишкото яке.

— Аз обаче разбирам. — Лилоу почеса Лепка и се ухили. — Поразчупете се, момчета. Нали сме „Рекърс“. Нали сме скапана

гаражна банда. Намираме се в гараж. Да се възползваме.

— Вече си на прав път. — Извила устни, насочила очи право напред, Наоми кимна. — Големи инструменти за големи момчета.

Зандър дори не искаше да мисли колко време ще му отнеме да сложи всичко на място. Гаражът се превърна в хаос от автомобилни части, работни и музикални инструменти.

Мислеше си, че има доста прилична визия, но изглежда, тя беше твърде артистична, прекалено неподходяща.

Беше седнал на тъпия въздушен компресор с любимата си китара в едната ръка и безжична бормашина в другата. Кай беше препасан с вериги като бандолеро, а Дейв изглеждаше объркан в старото войнишко яке на дядото на Лилоу. Тя накара Трилби да подпре клавириите на купчина гуми.

Единственият човек, освен Наоми, който намираше идеята за страхотна, беше Лилоу, седнал с кръстосани крака на циментовия под, с баса в скута и стиснал горелка като пушка.

Тя пусна тяхната музика на плейбек и качи хубавия си фотоапарат на статив. Направи няколко снимки и поклати глава.

Никой не каза нищо, когато тя извади кърпа от купчината дрехи, които не хареса, топна я в моторно маело и пристъпи към Дейв.

— Стига де!

— Извинявай, прекалено чистичък си. — Размаза маслото по бузата му.

Отстъпи назад и наклони глава.

— Лилоу, свали си обувките. Просто ги хвърли настрани, до теб, малко по-напред. Трябва ми тас.

— Имам един в пикапа.

Когато Лилоу понечи да стане, тя му даде знак да не мърда.

— Аз ще го донеса.

Щом тя излезе, Дейв се обърна към Зандър.

— В какво, по дяволите, ни забърка?

— Нямам никаква представа.

— Тя е суперготина. — Лилоу изпъна гръб. — Просто казвам. Ако не я беше видял пръв, Занд, щях да се задействам.

— Току-що си купих тениската — оплака се Трилби, докато оглеждаше скъсаните места. — Прана е само веднъж.

— Да прави каквото е решила — предложи Кай. — На Зандър ще му излезе късметът и ще ни бъде длъжник.

— На него вече му е излязъл късметът — натърти Наоми. — Намерих два. — Тя нагласи тасовете и отстъпи. — Лепка! Не са за теб.

Кучето бе почти стигнало до захвърлените обувки, но веднага се отдръпна.

— Така, сега всички гледайте към камерата. Погледнете злобно, гаднярски. Хайде, изпотете обектива.

Първо трябваше да ги напои с по няколко бири, помисли си тя.

Въпреки това се получаваха. И светлината, и обстановката, всичко се получаваха.

Тя отстъпи настрани.

— Виждате ли ме?

— Ето те — посочи я Зандър.

— Значи всички ме виждате. Не мърдайте. — Тя застана зад камерата и погледна през обектива. — Представете си ме гола.

И се започна.

— Отново. Не губете образа ми. Представете си как аз си ви представям голи. Да, точно това мислите.

Тя остави отново фотоапарата, взе един тас и го подаде на Дейв. Върна се пак на мястото си.

— Кай, навий свободния край на веригата на юмрука си. Хайде, не спирайте музиката, свирете.

— Стискам тас — напомни й Дейв.

— И палки за барабани. Свири на таса. Удряй по инструментите, наоколо, върху каквото ти попадне. Свирете. На сцената сте, знаете как да взривите публиката.

След това ги пренесе в условия на война. Накара ги да използват инструментите като оръжия. С крайчеца на окото си забеляза, че кучето се измъква назад и го хвана в кадър.

— Лепка! — провикна се, когато то сграбчи в уста едната обувка.

Лилоу просто се разсмя и прегърна Лепка.

— Можем и него да го включим в бандата.

Тя направи снимката, а след това още две, докато мъжете бяха в настроение. След това отстъпи назад.

— Това беше, господа.

— Само това ли? — премигна Дейв.

— Обикновено ѝ отнема двойно повече — обясни Зандър — да аранжира всичко, преди да снима.

— Ще видите дали си струва. Ще ги пусна на лаптопа да ги разгледате. Ако груповите снимки ви харесват, имам време да направя индивидуални, но тогава ще трябва да се преоблечете отново.

— Добре че го каза — започна Дейв, — но аз май... Я, хубава снимка.

— Да, не е зле.

— О, тези са много хубави. Много по-добри от сегашните. Виждаш ли, Трилби?

— Супер. — Както беше в съдраната си тениска, той прегърна Дейв през раменете за опора. — Направила си и индивидуални.

— Става. — Кай отпусна веригата. — Може да ги използваме.

— Супер са, но другите ще са по-хубави. — Все още бос, Лилоу се вмъкна между тях. — Ще ги видим ли?

— Тези са с фотоапарат „Никон“. Ще сменя картите, когато тези свършат.

— Можеш ли да ми ги пуснеш по мейла? — попита Дейв.

— Няма да ти трябват всички, а файловете от „Хаси“ са огромни. Ще ти изпратя мостри на най-добрите, щом съм готова.

Тя смени картите и зачака да разбере дали е сбъркала.

— Нали ви казах! — Лилоу перна Дейв по рамото, когато снимките се показаха на екрана.

— Тези са... ние изглеждаме...

— Суперготини! — Лилоу отново удари Дейв.

— Мислех, че е тъпо, дори откачено. — Барабанистът я погледна. — Дълга ти огромно извинение.

— Няма защо. Струваше ли си съдраната тениска? — обърна се тя към Трилби.

— Дори още една. Страхотни са. Наистина са върхът.

— На това му се казва талант и визия — кимна към екрана Кай. — Не трябваше да се съмнявам с теб. Зандър много го бива да забелязва талант и визия.

— Ето тази! Искам ето тази с кучето. — Лилоу почеса Лепка, който продължаваше да стиска обувката в уста. — Талисманът на

бандата.

— Какво ще кажеш за малко вино? — попита я Зандър, когато снимките тръгнаха отново.

— Мога да изпия една чаша, преди да се заема с индивидуалните.

Той пое ръката ѝ и я потегли навън.

— Остани след това.

— Трябва да се прибера, да ги огледам и да започна да подбирам.

Той се наведе, целуна я дълго и нежно в тихата пролетна вечер.

— Нищо, остани.

— Не съм си взела нищо, Лепка няма храна и... — Трябваше да си поеме дъх, да се отдръпне. Той обаче я целуна отново. — Ела ти у нас — предложи тя. — Ела, след като приключим.

Той тръгна с нея и през нощта, когато кошмар я накара да скимти и стене, той направи нещо, което не беше правил никога досега. Привлече я до себе си и я притисна.

Докато Зандър пазеше Наоми от кошмара ѝ, Марла преживяваше свой кошмар.

Нямаше представа къде се намира и колко време е стояла в мрака.

Той я нараняваше, който и да беше той, и докато го правеше, шепнеше колко повече ще я нарани следващия път. И го стори.

Тя се опита да изпищи, но той сложи лепенка на устата ѝ. Понякога нахлузваше нещо парцаливо на главата ѝ и от ужасната му миризма започваше да ѝ се гади.

Винаги се будеше в мрак, беше ѝ студено, беше уплашена и с цялото си сърце се молеше Чип да дойде да я спаси.

След това я изнасилваше отново. Режеше я, удряше я. Режеше я и я удряше дори когато не се съпротивляваше на изнасилването. Понякога я душеше, докато дробовете ѝ пламнеха и тя загубваше съзнание.

Не помнеше какво се е случило, не точно. Щом се опитахе да мисли, главата я заболяваше ужасно много. Помнеше, че вървеше към

дома, че беше бясна, много бясна. Не помнеше обаче защо. Помнеше — или поне така ѝ се струваше — че се наложи да спре и да повърне в някакви храсти.

След това се появи големият автомобил с караваната — нали така беше? Тя мина покрай караваната и нещо я удари. Нещо я нарани. А ужасните изпарения я погълнаха.

Искаше да си отиде вкъщи, трябваше да се прибере. Искаше да се върне при Чип. От подпухналите ѝ очи потекоха сълзи.

След това той се върна. Тя усети люлеене. На лодка ли бяха? Както и преди усети, че всичко мърда, клатушка се. Последваха стъпките му. Тя се бореше, опита се да изпищи, макар да знаеше, че няма смисъл.

— Моля ви, много ви моля, нека някой да ме чуе!

Той ѝ удари силен шамар.

— Да видим дали ще издържиш още една нощ.

Нещо блесна, ослепи я. Той се разсмя.

— Сега вече няма какво да ти гледа човек. Аз обаче винаги мога да го вдигна.

Първо я поряза, за да чуе как пищи под лепенката. Удари я с юмрук в кожена ръкавица, след това я зашлеви, за да я свести отново и да чува плача ѝ, докато я изнасилва.

Беше много по-хубаво, когато плачеха.

След това я душеше с въжето. Този път обаче не спря, когато тя припадна. Този път довърши деянието си и я спаси от кошмара.

Докато я изнасилваше и душеше, я наричаше Наоми.

17.

Заваляха обилни, напоителни дъждове. Ботушите бяха кални, кучето мокро, но пък тя успя да направи наистина страхотни снимки.

Наоми работеше в недовършената стая близо до грозната синя баня и се научи да не чува пищенето на инструментите за рязане на плочки.

Целия дъждовен понеделник и половината от дъждовния вторник посвети на работа. Добави групата „Рекърс“ в плейлиста си и използваше музиката им, когато работеше над снимките на бандата.

Пускаше си блус, докато доизкусуряваше снимките на Зандър на терасата, и случайни парчета, когато стигаше до снимките, на които беше с книга в ръка.

Ако отложеше работата над онова, което наричаше Страната на приказките, щеше да смогне. Вътрешно знаеше, че трябва да преодолее книгата, подредена с другите на стената на Зандър. В момента изпитваше нещо ново и коренно различно.

Беше щастлива. Не просто доволна или заета. Беше щастлива по начин, който правеше деня ѝ прекрасен, независимо дали беше дъждовен или не. И къщата, и работата, защото бе свършила добра работа, я правеха щастлива. Дори кучето ѝ носеше щастие.

Същевременно имаше и още. Както и да се беше случило, независимо че противоречеше на навиците и на разума ѝ, тя имаше връзка. Освен това беше с интересен мъж. Той ангажираше и тялото, и мислите ѝ, работеше упорито като нея и се наслаждаваше на живота също като нея.

Кой да я вини, че искаше да запази това, докато може?

Матира почти готовата му снимка на терасата. На черното и бялото изпъкваха сините му очи и кристалните на кучето. Бяла чаша за кафе, ивица слънце в червено и златно, стрела над хоризонта, където се срещаха небето и водата. Колебаеше се между бяло матирано и сиво, и едва сега разбра, че е била права, като се е спряла на сивото. То помагаше на цветовете да изпъкнат, не разсейваше като бялото. Оловносива рамка, реши тя, не черна. Да омекоти ъглите.

Подпря матираната снимка на стената и отстъпи назад, за да я разгледа.

Началото на един хубав ден, помисли си, докато си спомняше. Достатъчно бе да елиминира посещението на началника на полицията и денят се превръщаше в един от най-прекрасните — той започна, както и завърши, със Зандър в леглото ѝ.

Пъхна палци в джобовете и огледа критично снимката, провикна се: „Влез“, когато някой почука на вратата.

— Извинявай.

— Всичко е наред — успокои тя Кевин. — Чудесно време за почивка.

— Добре, защото Лилоу е долу.

— Така ли?

— Да, искаше да... леле. — Той влезе и остави вратата отворена, а шумът от чуковете и трионите на долния етаж влетя, също и пищенето от рязането на плочките. — Страхотни са. Това е хамбарът на Сисъл — и Сисъл. И Зандър. Може ли? — попита той и коленичи, преди тя да отговори. Лепка се примъкна, за да се сгуши под ръката на Кевин за прегръдка. — А тази? Леле, направо усещаш мириxa на утрото. В мига преди слънцето да заблести, разбираш, че денят е тук.

— Искa ми се да беше критик.

— Така въздейства. Черното и бялото в комбинация със синьото е много въздействащо. И адски готино. Но тази, тишината и... възможностите.

— Много ми се иска да беше критик.

— Не съм, но никога досега не бях забелязвал, че хамбарът на Сисъл е толкова красив. Къде ще ги закачиш?

— Няма да ги закачвам. Заминават за галерия в Ню Йорк. Всъщност, ще направя копие на онази, която харесваш най-много. Собственикът на галерията иска една за личната си колекция.

— Ха. — Кевин се изправи колебливо. — Значи Зандър заминава за Ню Йорк? Нали знаеш магазина, където Джени работи? Там направо ще полудеят за тези по-малките — цветята и вратата на хамбара, старото дърво.

Беше ги приготвила за себе си, но... защо не. Комисионната, ако се продадат, можеше да вложи в стария скрин от кедрово дърво, който си беше набелязала при Сисъл.

— Може да занеса някои от тях, ще помисля. Каза, че Лилоу е долу.

— Уф, отплеснах се. Иска да огледа двора, да сподели идеи. Само че се разприказва с момчета на долния етаж или поне бърбреше с тях, когато се качих.

— Бяхме се разбрали да огледаме двора, но навън вали.

— Такъв си е той, Лилоу — сви рамене Кевин. — Ако ще правиш почивка, има някои неща, за които да поговорим. Пералното помещение, а и студиото тук.

— Добре, нека първо се видя с Лилоу, след това ще те намеря.

— Много сме ти благодарни, че не ни дишаш във врата, докато работим. Сериозно говоря. Ако искаш, ела да погледнеш какво сме направили в голямата баня, преди да седнеш да работиш отново.

— Добре.

Кевин тръгна към голямата баня и кучето го последва. На стълбите подуши въздуха и спря. Излая веднъж, за да покаже радостта си, и се стрелна надолу.

Разнесе се смехът на Лилоу.

— Ето го и него! Как върви, приятелче?

Тя ги намери, проснати върху брезента на един от бояджиите. Лилоу беше с каубойска шапка и жълт дъждобран.

— Здравсти, реших, че денят е подходящ да огледаме.

— Предпочиташ да шляпаш в дъжда навън, така ли?

— Дъждът трябва да се извали. Не исках да тръгна да обикалям, без да ти кажа.

— Чакай да си взема якето.

— Просто ще нахвърлям бележки, ако не искаш да се мокриш.

— Дъждът трябва да се извали.

Той се ухили.

— Хубаво. Ще те чакам навън. Може ли Лепка да дойде с мен?

— Не мога да го спра. Идвам веднага.

Тя облече якето за дъжд, нахлупи бейзболна шапка, свали гуменките и си обу ботуши.

Когато излезе навън, Лилоу джапаше под дъжда и хвърляше подгизналата тенис топка на очарованото куче.

— Добре си започнала да почистваш — провикна се той.

— Зандър го направи. Аз не съм пипала нищо.

— Той обича тази работа. Баща ми все разправя, че ще наеме Зандър веднага, но пък тогава няма кой да му оправя пикапа. Отсега да ти кажа. Дано не си влюбена в тези стари туи, защото трябва да заминат.

— Не съм влюбена.

— Чудесно. Искаш ли нещо специално?

— Мислех си за декоративно плачещо дърво, например череша. Ето там.

— Аха. — Той се изправи и дъждът потече от козирката му. — Става. Виждала ли си плачещ церис?

— Не знам.

— Не е червен. Лавандулов е.

— Лавандулов?

— Страхотен цвят и малко необичаен. И има сърцевидни листа.

— Сърцевидни значи.

— Провери, ако искаш.

— Ще проверя.

— Може да насадиш и малко латинки. Те се вият, но не вървят право нагоре. И да подчертаеш къщата с местни храсти и растения. Харесваш ли птици и пеперуди?

— Разбира се.

— Тогава ти трябва филаделфус. Мирише добре, красив е и ще привлече птици и пеперуди. И боровинка амеланхиер. Има бели, звездовидни цветчета и дава плод. Пурпурен плод, толкова голям. — Той сви палец и показалец. — С него ще долетят и пойните птици. Яде се и е вкусен. И на всяка цена рододендрон.

Лилоу вървеше, ръкомахаше, хвърляше топката, редеше имена и описания. Рисуваше картина на нещо причудливо и прекрасно.

— Канех се да насадя дърво, няколко храста и цветя в лехи, също и луковици.

— Може, ще бъде страхотно.

— Сигурно, но сега ме караш да мисля за растения, за които никога не съм чувала, за дървета със сърцевидни листа.

— Мога да ти начертая план, за да добиеш по-добра представа.

— Добре.

— Може ли да погледна и отзад?

— Вече сме мокри.

Докато вървяха, той бръкна в джоба на дъждобрана.

— Искаш ли?

Класическо жълто пакетче с познатата, успокояваща миризма на плодова дъвка.

Въпреки че поклати глава, тя се нарече глупачка, а пакетчето затвърди първоначалното ѝ впечатление за него.

Мил, приятен и лоялен. Нищо чудно, че кучето го обожаваше.

— Там имаш следобедна сянка — продължи Лилоу, докато пъхаше дъвката в устата си. — Приятно местенце за хамак или пейка, за търсеци уединение влюбени. Като насадиш увивни растения, ще можеш да обикаляш боса около къщата.

— Направо ме убиваш, Лилоу.

Отидоха отзад, където той огледа стъпалата към верандата и тясната поляна до каменната стена.

— Нали имаш мазе?

— Голямо. Става и за склад. Не е довършено. Не ми трябва.

— Може и да ти дотрябва, когато имаш деца. Тогава ще трябва да вдигнеш стената още. Засега ти стига един хамак ето там, да боднеш малко нарциси. Растенията трябва да са ниски, за да не ти закриват гледката. Когато решиш да довършиш мазето, можеш да направиш приятен вътрешен двор под терасата, а след това да продължиш със слънчев заден двор.

— Смятах да посадя билки и зеленчуци. Не на голяма площ, нещо като кухненска градина.

— Може. — Той кимна и се заизкачва към първата тераса. — Не е свързана с кухнята, но въпреки това става. Или пък си направи градина в сандъчета. Имаш предостатъчно слънце. Сандъчетата да са от същото дърво като къщата, все едно са вградени. Насади в тях билките, които искаш, чери домати, може би и от сорта „Рома“, чушки, каквото си решила. Сандъчетата се поддържат лесно.

— И на крачка от кухнята. Практично и ефикасно. И красиво. Лилоу, ти много добре знаеш какво правиш.

— Е, в този бизнес съм от шестгодишен.

— Доста време.

— Каквото и да решиш, можеш да направиш част тук, част там или малко по-надолу.

— Може ли да го нарисуваш и да ми направиш сметка за всяка част?

— Разбира се. И още нещо.

— Ще ми се наложи ли да продам семейните скъпоценности?

Той се ухили и поклати глава, а около него се разлетяха капки дъжд.

— Можеш да направиш снимки на работата — преди, по време и след това. Ще е страхотна реклама за бизнеса. Нещо като размяна.

Отново бартер, помисли си тя. Много популярен вид търговия в Сънрайз Коув.

— Хитра идея.

— Не е моя, на татко е. Още не съм видял какво си изпратила на Дейв. Ще отскоча до тях след работа, може дори да го измуфтя за вечеря. Татко обаче разгледа сайта ти и тогава му хрумна идеята.

И без това щеше да направи снимки, помисли си тя. Документираше как напредва работата в къщата за себе си, Мейсън, вуйчовците, баба и дядо.

— Съгласна съм.

— Значи се разбрахме. — Докоснаха юмруци. — Ще ти направя плановете и ще ти напиша част от сумите. Много си красива.

— О... благодаря.

— Не те свалям, да не си помислиш нещо. Зандър ми е като брат. Просто наистина си красива. И много ми харесва какво правиш с къщата. Както вече споменах, едно време доста се мотаех тук с Дайкс. И макар да мислех, че да работя в този бизнес е гола вода, все пак садях разни неща в представите си.

— Сега ще ги засадиш наистина.

— Страшна работа, нали? Освен това трябва да накарам Зандър да ми оправи ауспуха. Ще намина, когато съм готов.

— Благодаря, Лилоу.

— За нищо. До скоро. — Той почеса мокрото куче. — Чао — добави и затича.

Зандър беше легнал под старо камри и сменяше спирачни подложки на най-малко десет хиляди километра пробег. Някои хора не си поддържаха автомобилите. Трябваше да смени и маслото, да

направи цялостна диагностика, но собственичката — учителката му по американска история в девети клас — все още не вярваше, че той знае какво прави.

И не спираше да му натяква, че е бягал от училище.

Това не го разбираше — нито навремето, нито сега. Да те накажат с отстраняване от училище за бягства си беше награда.

Та в тази връзка, и амортизьорите й бяха отишли, но тя отказваше да го проумее. Щяла да изчака и да кара колата. Явно докато не се наложеше да я изтегли от пътя за ремонт.

След това го чакаше смяна на скорости, затова остави на един от хората си да сменя скоростна кутия, а на друг да направи баланс на гумите.

На паркинга имаше и два автомобила, докарани на платформа, след като се бяха блъснали на хлъзгав участък. Заради тях се наложи да остави Наоми в два след полунощ.

На шофьорите им се беше разминало с натъртвания и порезни рани, въпреки че единият беше арестуван заради висока алкохолна проба.

Щом застрахователните компании престанеха да се дърлят, предстоеше му доста работа по ламарините.

Само че заради това пропусна разходката с Наоми и кучето, а също и закуската.

Беше свикнал с изгревите. Странно, колко бързо свикна с тях и отвикна да се буди сам у дома.

Дори сега копнееше да я види, да чуе гласа ѝ, да усети аромата ѝ. Това не беше типично за него. Не беше от хората, които имат нужда от непрекъснат контакт — обаждания, есемеси, проверки, отбивания у тях. Напоследък обаче все си търсеше извинения, за да направи някое от тези неща, и едва се удържаше.

По-късно имаше среща с Лу за бара. Искаше му се да почете книги, да гледа спорт, да се помотае с приятели.

Предстоеше му и попълване на документи.

Зандър поклати глава, когато чу кашлянето на скапания ауспух на Лилоу.

— Разкарай това чудо — извика той. — Отразява се зле на бизнеса.

— Нося ти бизнес, човече. И половинка пикантен сандвич.

Зандър спря колкото да погледне към Лилоу, от когото се стичаше вода.

— Пикантен ли е?

— Минах през твоето момиче. Много е готина. Направо трепах. Та заради нея ми се прииска нещо пикантно.

— У Наоми ли си ходил?

— Все я наричам старата къща на Паркърсън. Няма да е дълго така, ако ни наеме. Разменям половин сандвич за едно безалкохолно.

— Дай ми две минути. — Зандър отново се зае с подложките. — Значи си ходил да огледаш двора.

— Мечтая за този двор още откакто пуших трева с Дайкс. Сега открих, че суперготиното ти гадже е доста открехнато за градинското оформление. Слуша внимателно какво ѝ се казва. Има визия, човече, също както и при снимките.

Лилоу се настани на пейката и разопакова сандвича.

— Де да можеше да пипнем тази поръчка. Мястото е забележителност. В последните години беше жалка работа, но въпреки това. Ако нашите го докопат и покажат как може да се промени, направо ще изперкат. Като ѝ предложих част от сумата да отпадне за снимки, тя се позамисли. Ама защо позволяваш на Дени да пуска тези кънтри боклуци тук?

— Какво толкова, това обича да слуша човекът. — Зандър приключи и тръгна към машината за безалкохолни, пхна монети за напитка и безалкохолна бира.

Взе хартиени салфетки — пикантните сандвичи бяха люти и пълни със сос, а след това седна до Лилоу.

— Това не е ли камрито на госпожа Уобау?

— Да, решила е да го скапе.

— Преподаваше ми американска история.

— И на мен.

— Отегчаваше ме до смърт.

— И мен.

— Кой беше казал нещо от сорта, че историята се повтаря?

— Много са казвали тази простотия — отвърна Зандър. — Един от любимите ми цитати е: „Историята с всичките си дебели томове има една-единствена страница“. Байрон го е казал.

— Супер. Защо тогава трябва да я учим и да се отегчаваме до смърт, след като има само една страничка?

— Мислим си, че ако го направим, ще променим следващата страница. Нищо подобно — заключи Зандър. — Но както пък е казал друг, надеждата умира последна. Затова и гимназистите се отегчават до смърт.

— Това ще да е.

Похапваха в приятното мълчание на стари приятели.

— Двата на паркинга добре са се сплескали.

— Снощи, на магистралата. Шофьорът на хондата беше с 1.1 промила.

— Сериозно? Зле ранени има ли?

— Поочукани са, но нищо особено. Колите са поели удара.

— И точка за теб.

— Май да. — Докато ядеше, Зандър оглеждаше пикапа на Лилоу.

— Да не би да си докарал бракмата да я стегна?

— Аха. Мога да ти я оставя и да помоля някого да ме закара.

— Ще се заема. Купил съм тъпия ти ауспух още преди месец, защото все се надявах, че ще ти уври главата. Ще те вмъкна веднага след тази.

— Леле, пич. Благодарско. Началникът ме спря днес сутринта на излизане от града и ме пусна само при условие че ще оправя всичко веднага.

Зандър не беше никак изненадан. Преглътна хапката пикантен сандвич с леденостудена безалкохолна бира. Чудесна комбинация.

— Началникът ми каза, че не са открили Марла.

Зандър не поднесе бирата към устата си.

— Още ли не се е върнала?

— Не, няма я и никой не я е виждал, никой не се е чувал с нея. След като ме спря, ме попита дали не съм я виждал с някого в петък вечерта. Дали съм забелязал някой да я следи. Става сериозно, Зан. Все едно се е изпарила.

— Хората не се изпаряват.

— Бягат обаче... аз се пробвах, когато се нервирах веднъж на мама. Събрах си багажа в една раница и тръгнах пеша към баба и дядо. Бях решил, че ще стигна за няколко минути — с кола е толкова — но на осем не бях съобразил, че си е доста път. Бях преполовил

разстоянието, когато мама ме настигна с колата. Мислех, че лошо ми се пише, но тя се разплака и ме гушна.

Той отхапа огромна хапка от сандвича.

— Не е същото обаче.

— Прав си. Тя излезе бясна и всички мислехме, че сигурно се цупи някъде. — Само че вероятността за това не беше голяма, помисли си Зандър. — Прекалено дълго продължи обаче. Прекалено дълго.

— Хората мислят, че е отвлечена.

— Хората ли?

— Обсъждаха въпроса в „При Риналдо“, докато купувах сандвича. Местните ченгета разпитват всички, доколкото разбрах. Не е използвала кредитните си карти от петък. И не се е качвала на колата си, не се е преобличала. Накарали са Чип и Пати да огледат дрехите ѝ, да проверят дали не е взела нещо. Видели са я за последно, когато е излизала от бара и толкоз. Не твърдя, че я харесвам. Правил съм секс с нея два пъти, но, за бога, тя беше гаднярка. Изчезването ѝ обаче ме плаши, човече. Все си мисля какво се е случило с нея. Много хора са откачени. И вършат откачени неща. Дори не ми се мисли.

На Зандър също не му се мислеше.

Само че не можа да се отърве от мисълта. Когато се зае с пикапа на Лилоу, той усети, че сърцето му се свива.

Все още помнеше ясно какъв поглед му отправи, когато излезе от тоалетната — където Пати я замъкна вечерта. Стрелна го с яростен поглед, преди да му покаже среден пръст и да изфучи навън.

Тогава я видя за последен път — момиче, което познаваше още от гимназията. Беше правил с нея секс, защото му беше под ръка. След това ѝ беше отказвал безброй пъти, защото и той, също като Лилоу, не я харесваше.

Можеше да се прибере до тях за по-малко от пет минути, поне така пресметна. А като помнеше с какъв устрем изскочи навън, минутите ставаха три. Тъмен път, припомни си той, въпреки че имаше улично осветление. Тих път по това време на денонощието, оттам не минаваше почти никой, единствено долиташе музиката от бара.

Опита се да си представи къщите, магазините, покрай които бе минала по Уотър стрийт. Магазините бяха затворени. Живеещите там сигурно още са били будни — поне някои от тях — а онези, които са си

били вкъщи, или са гледали телевизия, или са били пред компютрите. Не са висели на прозорците след единайсет вечерта.

Да не би отнякъде да се е появил някой, да ѝ е предложил да я откара? Да не би да е била достатъчно глупава, за да се качи в колата на непознат?

Три до пет минути пеша, защо ѝ е да се качва в автомобила на непознат?

Не е задължително да е бил непознат, призна той и усети как сърцето му се свива отново. Сигурно се е качила с готовност, доволна, че има пред кого да изплаче мъката си.

Почти две хиляди души живееха в Коув — в града и в околностите. Малък град, но не всички се познаваха.

А една ядосана, пияна жена беше лесна мишена.

Да не би някой да я беше проследил? Той просто сви рамене и повече не се интересува, след като тя му показва среден пръст.

Дори хората, които познаваш, си имат тайни.

Нима не намери черни дантелени гащички в хондата на женения Рик Графт, чиято жена сигурно имаше съкровено желание да се побере в подобно миниатюрно бельо.

Графт се пишеше щастлив баща на три деца, тренираше баскетболния отбор на девет и десетгодишните и държеше местния железарски магазин.

Зандър изхвърли гащите и прецени, че така е най-добре. Само че не можеше да забрави наученото.

Не можеше да забрави и факта, че госпожа Енсън миришеше на трева и евтино вино, които дори ментовите бонбони и парфюмът не успяваха да замаскират. Усети я, когато се отзова на обаждането ѝ за смяна на гума.

А тя беше баба, за бога!

Не, не можеш да кажеш, че познаваш всички, а дори да си мислиш, че ги познаваш, не е така.

Той обаче бе сигурен, че Марла няма да се цупи сама цели четири дена.

Много се страхуваше, че когато я открият, ще е твърде късно.

18.

Пълната с мъже къща си имаше своите преимущества. Зандър и Кевин пренесоха кашоните и малката кутия със снимки, които беше рамкирала за продажба в областта.

Така можеше да носи чантата с фотоапарата.

— Благодаря, ще ги изпратя на сутринта.

— Заминаваш в Ню Йорк, Зан.

— Странно — рече той. — Трябва да вървя. — Докосна чантата на Наоми. — Ще работиш ли?

— Да. Около час-два, преди да отида в града.

— Къде? — Когато тя изви вежди, той сви рамене. — Просто питам.

— Точно под скалите. Да видим дали дъждът не е изхвърлил нещо интересно. А пролетното утро е прекрасно. Би трябвало да са излезли и лодки.

— Успех. — Дръпна я за целувка и погали кучето. — До после.

Щеше да е близо до къщата, така че лесно можеха да я видят, помисли си и се качи на мотора. Вече бе провел кратък личен разговор с Кевин да я наглежда.

Повече не можеше да направи, но едва ли щеше да се почувства спокоен, докато не разбере какво се беше случило с Марла.

Наоми се замисли дали да не си вземе колата. Щеше да се приближи поне с километър, а след това да поеме по пътеката през гората — защото искаше да направи снимки първо там — и да се спусне на брега.

Въпреки че районът беше спокоен, не ѝ беше приятно да оставя джипа отстрани на пътя с готовите снимки вътре.

Взе каишката, а Лепка, щом я видя, се втурна в обратната посока. Тъй като вече познаваше номерата му, тя само сви рамене и пое по пътеката.

Той хукна след нея.

Тя спря, извади кучешка бисквитка от джоба си.

— Ако я искаш, ще ми дадеш да ти сложа каишката, докато сме на пътя.

Омразата към каишката не успя да надделее над лакомията.

Той се теглеше обаче и се опита да се измъкне. Наоми върза поводата на колана си и спря, за да щракне диви цветя, които дъждът беше накарал да се отворят като звездички, точно отстрани на пътя.

Лепка се държеше по-добре в гората, душеше и побутваше земята с нос.

Тя направи снимки на пън, от който бяха избуяли фиданки, заобиколен с папрат и обвит в лишей и мъх в жълто, ръждивочервено, зелено, на места разкъсан от гугли на гъби, подобни на извънземни създания. Две дървета, поне по трийсет метра всяко, се издигаха, увили корени около разпадащия се пън, сякаш го бяха прегърнали.

Нов живот, помисли си тя, поникнал от мъртвото и разложеното.

Дългият дъжд беше напоил земята и почвата блестеше влажна на светлината, дивите цветя танцуваха под слънчевите лъчи и в сенките. Въздухът миришеше на пръст и бор, и тайни.

След час беше готова да си тръгне и реши да остави брега за друг ден. Искаше обаче да види как слънцето блести по водата след мъгливата гора. Искаше да види по-наситеното зелено на протегналата се към морето суша, тъмносивото на скалите на фона на синьото небе.

Още час, реши тя, след това щеше да се заеме с поръчките.

Доволен, че не е на каишка, Лепка се втурна напред. Тя зави към скалите, където той познаваше пътя добре. Кучето лаеше, танцуваше на място всеки път, когато тя спираше, за да направи още снимки.

— Не ме карай да бързам. — Вече усещаше мириса на водата.

Пътеката се спускаше надолу и се оказа толкова кална след дъжда, че ѝ се наложи отново да забави крачка. Заради калта трябваше да изкъпе кучето, когато се приберат.

— За това не помисли, нали? — измърмори тя и се хвана за близките клони, за да не падне.

Струваше си. Струваше си заради момента, в който водата и земята се показаха между клоните на дърветата.

Тя се закрепил и рискува падане заради гледката през надвисналите ниско клони и иглички.

Долу в ниското щеше да е ясно, искрящо, докато тук, при този ъгъл, под клоните, заливът изглеждаше тайнствен. Сякаш се разкриваше тайна през вълшебна врата.

Тя пое надолу отново, към мястото, където кучето бе спряло и лаеше като подивяло.

— Остави на мира птиците! Искам да ги снимам.

Изстърга калта от ботушите си на остра скала. Забеляза диамантения блясък, който се надяваше да зърне, точно зад канала, а също мярна и лодка с червени платна.

Не обърна внимание на кучето, докато снимаше червените платна. Когато то се втурна към нея, пак не му обърна внимание, снима залива и сушата, опасана от зеленина.

— Слушай, ако ще идваш с мен, просто изчакай, докато приключа. Какво намери? Откъде го взе?

Животното размаха опашка, без да пуска обувката.

Беше дамска, без пръсти, с високо тънко токче и розова.

— Няма да я носиш вкъщи. Забрави.

Когато кучето я пусна пред нея, тя я заобиколи.

— Нямам никакво намерение да я пипам.

Пое отново надолу, но Лепка лапна пак обувката и хукна напред.

Тя стъпи на едрия пясък и камъчетата. Кучето се разлая свиреп, после се разскимтя тънко и тя се въртна назад, за да му се сопне.

— Престани! Какво ти става тази сутрин?

Пусна фотоапарата и усети, че пръстите ѝ са станали леденостудени.

Кучето беше застанало в основата на една канара и лаеше към нещо проснато на тясната ивица пясък. Наоми пристъпи напред и краката ѝ се разтрепериха, тежест притисна гърдите ѝ.

Отпусна се на колене, опита се да си поеме дъх, докато наблюдаваше тялото.

Марла Рот лежеше с вързани китки, ръцете ѝ бяха протегнати, сякаш се опитваше да достигне нещо, което не успяваше.

Ярката искряща светлина помръкна; във въздуха се понесе рев като от дива вълна.

Кучето близна лицето ѝ, започна да вие, опита се да пхне глава под отпуснатата ѝ ръка. Тежестта се вдигна и остави ужасна болка на нейно място.

— Добре. Добре. Стой тук. — Ръцете ѝ трепереха, докато закачваше каишката. — Стой при мен. Господи, о, господи! Просто стой тук. Не трябва да повръщам. Няма да повръщам.

Стисна зъби и извади телефона си.

Не искаше да остава, ала не можеше да си тръгне. Нямахше значение, че полицаите са я помолили да остане и да не пипа нищо. Можеше просто да не им обърне внимание. Само че не можеше да остави Марла сама.

Върна се при скалите, качи се достатъчно високо, за да усети вятъра по лепкавото си от пот лице. Кучето се въртеше, дърпаше каишката и лаеше, докато най-сетне тя не го прегърна и не го накара да седне до нея.

Така и двамата се успокоиха, поне за кратко. Успокои се дотолкова, че да направи единственото, което искаше. Извади отново телефона и звънна на Зандър.

— Здравсти — прозвуча гласът му над високата музика и шумните машини.

— Зандър.

Звукът на гласа ѝ бе достатъчен, за да му се свие сърцето.

— Какво се е случило? Ранена ли си? Къде си?

— Не съм ранена. До скалите съм, долу. Аз... става въпрос за Марла. Тя е... Позвъних на полицията. Намерих я. Обадох се на полицията и те ще дойдат.

— Тръгвам. Звънни на Кевин. Той ще пристигне по-бързо, но аз също идвам.

— Всичко е наред. Добре съм. Мога да почакам. Чувам сирените. Вече ги чувам.

— Дай ми десет минути. — Макар никак да не искаше, той прекъсна, натъпка телефона в джоба си и се метна на мотора.

Както бе седнала на скалата, Наоми остана загледана в телефона и едва след малко се сети да го прибере. Не беше в шок, помисли си тя — помнеше какво е усещането. Просто бе леко замаяна, не беше съвсем на себе си.

— Трябва да чакаме — обясни тя на кучето. — Полицаите ще слязат по пътеката, затова трябва да чакаме. Някой я е наранил.

Наранили са я и сигурно са я изнасили. Свалили са дрехите ѝ. И обувките. — Преглътна с усилие и притисна лице в козината на Лепка. — Наранили са я. Виждаш ли гърлото ѝ. Виждаш ли синините по гърлото. Знам какво означава това. Знам какво е.

Паниката заплашваше да се надигне, но тя я потисна, наложи си да си поеме внимателно дъх. Нямаше да се пречупи.

Кучето миришеше на дъжд и на мокри дървета, на мокра земя, на хубаво, на мокро куче. Наложил си да мисли за това. Докато кучето беше при нея, тя щеше да се справи.

Когато ги чу да идват, пое дълбоко дъх няколко пъти, след това се изправи.

— Тук съм — провикна се.

Началникът на полицията се показва пръв сред дърветата, последван от униформения си заместник, който носеше чанта. Следваше ги друг с фотоапарат на врата.

Не видя очите им, скрити зад слънчевите очила.

— Тя е долу.

Началникът обърна глава. Чу го как ахва и едва тогава я погледна.

— Трябва да изчакате тук.

— Да, ще изчакам тук.

Седна отново — краката ѝ все още не я държаха — и погледна към водата, към искрящата ѝ красота. След известно време Лепка се успокои, колкото да седне и да се облегне на нея.

Чу, че идва още някой, прекалено забързан по калната пътека. Лепка скочи отново и замаха доволно с опашка.

— Казаха ми да чакам тук — обясни тя на Зандър.

Той коленичи до нея и я прегърна.

В този момент бе готова да рухне. О, колко приятно щеше да бъде да се отпусне. Чувстваше се толкова слаба.

Той я погали по лицето.

— Ще те заведа в къщата.

— Трябва да чакам.

— Майната му на чакането. Могат да говорят с теб и в къщата.

— Предпочитам да остана. Не искам да внасям това в къщата, докато не се налага. Не трябваше да ти звъня.

— Глупости.

— Обадих се, преди да... — Тя замълча, когато началникът пристъпи към тях.

— Здравей, Зандър.

— Обадих му се, след като се обадих на вас — побърза да обясни Наоми. — Бях доста разтърсена.

— Разбираемо е.

— Аз... много се извинявам, кучето... не я видях веднага. Снимах и не я видях. То носеше обувка — нейната обувка, струва ми се. Просто си помислих... съжалявам, знам, че не трябва да се пипа нищо, но не я видях веднага.

— Не се притеснявайте за това. Дойдохте, за да снимате ли?

— Да. Идвам често. Аз... ние... искам да кажа, ние с кучето излязохме от къщата, минахме през гората. Прекарах доста време там, снимах, но исках да снимам и тук долу. След дъжда. Имаше една лодка с червени платна, а Лепка намери обувката. Женска, розова, на висок ток. Не знам какво е направил с нея.

Сам извади бутилка вода от джоба на якето и ѝ я подаде.

— Пийни малко вода, миличка.

— Благодаря.

— Друг не видяхте ли?

— Не. Лепка не спираше да лае и да скимти, но аз не му обърнах внимание, защото исках да направя снимките. После му се развиках и се обърнах. Тогава я видях. Приблжих, за да се уверя. И видях... Затова се обадих на полицията. Обадих се на вас, а след това и на Зандър.

— Трябва да я заведа в къщата. Да я махна оттук.

— Разбира се. — Сам стисна рамото на Наоми. — Сега си вървете у дома. Аз ще мина, преди да си тръгна.

Зандър стисна ръката ѝ, задържа я в своята, докато вървяха по пътеката. Тя не каза нищо, докато не навлязоха между дърветата.

— Аз я нараних.

— Наоми.

— Нараних я в петък вечерта, в бара. Исках да го направя. А когато е излязла оттам, китката я е боляла, гордостта ѝ е била смачкана, водила я е яростта. Ако не беше така, щеше да тръгне с приятелката си.

— Аз обръщах внимание на теб, вместо на нея. Да не би да очакваш да се чувствам виновен заради това? Не става въпрос нито за мен, нито за теб, Наоми. Трябва да открием кой е негодникът, който ѝ е причинил всичко това.

И тонът му, и казаното я върнаха към действителността. Тя бе обзета от нетърпение, от бълбукащ гняв.

— Прав си. Може би тъкмо затова имах нужда да ти позвъня. Ти не си от хората, които ще повтарят безспир „горкичката Наоми“. Така само щеше да влошиш нещата. Не става въпрос за мен.

— Ти я откри, значи става въпрос за теб. Видя в какво състояние е. Не искаш никой да ти казва „горката Наоми“. Ще запазя тези думи за себе си, но безкрайно много ми се иска да беше отишла да снимаш другаде.

— И на мен. Одеве седяхме на терасата. А тя е лежала тук. Сигурно вече е била тук. — Тя си пое дълбоко дъх. — Тя има ли семейство?

— Майка ѝ живее в града. Баща ѝ ги напусна преди... и аз не знам колко отдавна. Има брат във флота, постъпи веднага след гимназията. Беше две години по-голям от мен. Не го познавам добре. Също и Чип. Това направо ще го съсипе.

— Те не се интересуват от това.

— Кои?

— Убийците. Не ги интересува, не мислят, че съсипват живота на много хора. Той я е душил. Видях синините по гърлото ѝ. Захвърлил е дрехите ѝ близо до нея. Мисля, че е била с високите розови обувки в петък вечерта. Почти съм сигурна. Сигурно я е отвлякъл още когато е излязла от бара.

Прииска му се да я прегърне, да я грабне и да я пренесе до къщата. Вместо това продължи да стиска ръката ѝ.

— Няма смисъл да те моля да не мислиш за това, затова ще се съглася, че по всяка вероятност я е отвлякъл, след като е излязла от бара. Никой не знае какво се е случило след това. Полицайте си имат начини да разберат дали е била убита тук, или някъде другаде и после е била захвърлена тук.

— Да, имат си начини.

Когато излязоха от гората, тя видя двете патрулки и мотора на Зандър.

— Ако не я е убил тук, защо тогава е донесъл трупа ѝ на това място? Защо не е зарязал тялото в гората, защо не я е погребал там. Защо не я е хвърлил във водата?

— Не знам, Наоми. Само че ако ти не беше отишла там сутринта, все още нямаше да знаем какво се е случило. Нямало е как да я видиш от къщата, не и когато е толкова близо до скалите. Ами от водата? Може би само ако някой се приближи достатъчно до брега. Затова убиецът я е оставил на това място, за да си осигури повече време и да се махне.

Докато приближаваха към къщата, той я погледна.

— Искаш ли да кажа на Кевин да изтегли хората си за деня?

— Не. Този път предпочитам шума пред тишината. Ще отида да боядисвам.

— Да боядисваш ли?

— Втората гостна — стаята на Мейсън. Няма да успея да си свърша работата, затова не искам да ходя в града. Пратките ще почакаат.

— Добре. Ще ти помогна.

— Зандър, имаш бизнес, който не можеш да изоставиш.

— Не искам да ме разпитват. — Прегърна я през кръста, още едно движение и щеше да я вземе на ръце. — И без това няма да мога да си върша работата. Нямам намерение да ходя където и да било, така че ще боядисвам.

Тя спря, обърна се към него, облегна се на него и остана за кратко така.

— Благодаря ти.

Тъй като това го успокояваше, а вероятно и нея, той прокара ръце по гърба ѝ.

— Да знаеш, че хич не ме бива в боядисването.

— Нито пък мен.

Качи се горе сама. Знаеше, че той остана долу, за да каже на Кевин и да не се налага тя да разказва. Когато дойде, личеше, че се е поуспокоил.

— Вода, кока-кола. Бояджийската работа кара човек да ожаднее.

— Особено когато не си добър. Казал си на Кевин.

— Началникът ще дойде, за да види как си, така че да, казах му. Дотогава ще си мълчи, а хората му също, за да осигурят на началника време да съобщи на майка ѝ и на Чип.

— Мейсън смята, че това е най-трудната част, да съобщиш на близките. Все си мисля дали е по-трудно да съобщиш, или да чуеш.

— Сигурно е още по-лошо да не знаеш какво става, когато не откриват жертвата или нещата се проточат. Много е гадно, когато не знаеш.

Тя кимна и се обърна настрани. Някои от момичетата, които баща ѝ беше убил, бяха обявени за изчезнали преди години. Дори сега, след толкова много време, агентите на ФБР не бяха сигурни дали са открили всички останки.

Боус им подхвърляше по някое име на всеки няколко години, за да получи затворническа привилегия. И както Мейсън ѝ беше казал, за да привлече отново вниманието към себе си.

— Значи... този напикан жълт цвят не ти харесва.

Тя се опита да се съсредоточи, да огледа стените.

— Със сигурност ми напомня на нещо.

Той не запълни мълчанието с незначителни приказки, докато работеха. Беше му благодарна и за това. Докато минаваше стените с мечето и покриваше грозотата с нов цвят, тя се успокояваше.

Кучето ту влизаше, ту излизаше, накрая се разположи на прага, за да поспи, така че двамата не можеха да излязат от стаята, без да го събудят.

Завършиха две стени и започнаха да обсъждат кой от тях е по-неумел, когато кучето вирна глава и опашката му забарабани по пода.

Сам надникна.

— Имате си охрана, значи.

Наоми стисна ръце, за да запази спокойствие.

— Вие... много се извинявам, но тук няма къде да ви покана да седнете. По-добре да слезем долу.

— Няма да се бавя. Просто исках да разбера как сте.

— Добре. Трябваше да намеря нещо да върша, така че...

— Разбирам. Първо, ако се притеснявате, че сте сама, мога да помоля един от моите хора да остане отвън тази нощ.

— Няма да е сама. — Наоми понечи да каже нещо, но Зандър ѝ хвърли поглед. — Това ще бъде таксата за скапаната ми работа като бояджия.

— Хубаво е, че някой ще остане при вас. Искам само да уточним времето, стига да помните кога точно излязохте тази сутрин.

— А, да. Беше осем без петнайсет. Не знам колко точно време ми отне да стигна до пътеката. Снимах, имаше много диви цветя по пътя. Мога да ви покажа.

— Не се съмнявам в думите ви — увери я Сам. — Просто се опитвам да добия представа.

— Прекарах поне час в гората. Направих снимки от мястото, където дърветата оредяват и се вижда каналът. След като слязох, снимах от голямата плоска канара — първата, до която се стига от пътеката. Тогава Лепка дотича при мен с обувката. Не съм обърнала внимание на времето, но със сигурност е било след девет. Кучето започна да лае и да скимти, аз се обърнах да му кажа да престане и тогава я видях.

— Съжалявам, че е станало така, госпожице Карсън.

— Наоми. Казвайте ми Наоми.

— Съжалявам, че е станало така, Наоми, и държа да изтъкна, че съм благодарен, че си тръгнала по този път днес. Иначе щеше да мине още ден, може би дори два, преди някой да я открие.

— Нали ще кажеш на Чип? — попита Зандър. — Знам, че не е роднина, но нали ще му кажеш, преди да научи от клюкарите?

Сам кимна и свали шапката си, прекара пръсти през посивялата си коса и отново я нахлупи.

— Ще се видя с него веднага след разговора с майка й. Ако се сетиш за други подробности, Наоми, или ако имаш нужда да поговориш с някого, просто ми звъни. Къщата изглежда по-красива от когато и да било — поне откакто я помня. Винаги съм на разположение — добави той и почеса кучето, преди да тръгне.

Тя се изтръгна от кошмара, измъкна се от мазето и се пхна под пъна в тъмната зелена гора. В това мазе беше открила тялото на Марла. Страхът я последва, също и стаята за убийства, създадена от баща й, пълна с кръв и смърт.

Дъхът й свистеше, не искаше да излезе. Тя се опита да го овладее, изпусна го.

След това нечии ръце стиснаха раменете й. Ако имаше въздух, щеше да изпищи.

— Аз съм, Зандър. Спокойно.

Обърна я, стиснал с едната си ръка рамото ѝ, с другата щракна лампата.

Щом видя изражението ѝ, я притисна.

— Спокойно, Наоми. Погледни ме, спокойно. Добре си, просто се успокой. Ще вдигнеш кръвно и ще припаднеш в ръцете ми, ако не се успокоиш. Погледни ме.

Тя си пое глътка въздух — господи, цялата гореше — постара се да задържи въздуха и да го изпусне бавно. Задържа очи в неговите, толкова бяха сини. Бяха дълбоки, дръзко сини като вода, в която да потъне и да се понесе.

— По-добре. Сега вече си по-добре, спокойно. Ще ти донеса вода.

Тя протегна ръце, притисна го. Имаше нужда от тези очи, от наситеното синьо за още минутка.

Той продължи да ѝ говори. Тя не осмисляше думите, забеляза единствено ръцете, обрамчили лицето ѝ, синевата на очите му. Чувството за парене отмина, тежестта олекна.

— Извинявай. Извинявай.

— Стига глупости. Водата е на нощното ти шкафче. Никъде няма да ходя.

Той се пресегна над нея, взе бутилката и отвъртя капачката.

— Не пий прекалено много.

Тя кимна и отпи.

— Добре съм.

— Още не си, но скоро ще се справиш. Студено ти е. — Разтърка със загрубелите си ръце нейните. Погледна през рамото ѝ. — Спокойно.

Тя също се обърна и видя, че Лепка се е изправил и се е подпрял с предни лапи на леглото.

— Събудих и кучето. Сигурно съм пълна глупачка в очите ти. Сънувах кошмар.

Не за пръв път, помисли си той, но за пръв път виждаше неподправена паника.

— Нищо чудно след случилото се. Завий се и се стопли.

— Знаеш ли, май ще стана и ще поработя малко.

— Няма какво да снимаш в три и двайсет след полунощ.

— Не е само снимането.

— Вече разбрах. Да слезем долу и да си направим бъркани яйца.

— Бъркани яйца ли? Посред нощ е.

— Според твоя часовник не е посред нощ. Яйца, защо не. И без това сме будни.

— Не е нужно да ставаш — започна тя, въпреки това той стана от леглото.

— Вече сме будни — натърти и посегна да отвори вратата. Лепка изфуча навън. — Будни и станали. Гофрети — подхвърли и я погледна, докато си обуваше панталоните. — Обзалагам се, че можеш да правиш гофрети.

— Мога, но ми трябва апарат за гофрети. А нямам.

— Жалко. Тогава ще ядем бъркани яйца.

Тя остана неподвижно за момент, сви колене към гърдите си.

Той просто се опитва да успокои нещата, каза си. Кошмари, пристъпи на паника, ранени кучета край пътя, мъртви тела под скалите.

Как се справяше?

— Гладен си.

— Буден съм. — Той посегна към памучните бикини и тениската, които беше свалил от нея през нощта, и ги подхвърли на леглото.

— Обичаш ли яйца по бенедиктински?

— Никога не съм опитвал.

— Ще ти харесат — увери го Наоми и стана от леглото.

Той беше прав. Ежедневното занимание, наречено приготвяне на закуска, я успокои — и подготовката, и ароматите, и кафето. Острите ръбове на съня, който искаше да пропъди, спомените, които искаше да забрави, започнаха да избледняват.

Тя се оказа права. Яйцата по бенедиктински му харесаха.

— Къде е било всичко това досега? — чудеше се той, докато похапваха на плота в кухнята. — Кой е Бенедикт впрочем?

Тя се намръщи, след това едва не избухна в смях.

— Нямам никаква представа.

— Който и да е той, поздравления. Това е най-върховната закуска в четири сутринта, която някога съм вкусвал.

— Длъжница съм ти. Дойде, когато те повиках, и остана. Нямаше да те моля да останеш.

— Не беше и нужно.

— Не. Това е недостатък, който наричам да разчиташ на себе си. Ти ме спаси от пристъпа на паника. Имаш ли опит?

— Не, беше просто проява на здрав разум.

— На твоя разум — поправи го тя. — Разсея ме, като ме накара да приготвя яйца.

— При това много вкусни яйца. Какво му е лошото да разчиташ на себе си? Аз съм привърженик на тази идея. Но няма и нищо лошо да помолиш или да поискаш помощ, когато се налага. Виж, ако се възползваш, вече е друго. Приемай нещата, Наоми.

— Нещата ли?

— Все още не съм уточнил за себе си определения и параметрите. Ами ти?

— Винаги съм избягвала да се вмествам в неща.

— И аз. Странно как става. — С небрежен и същевременно интимен жест, нежен като гласа му, той прокара пръсти по гърба ѝ. — Ето че пак сме станали преди изгрев и похапваме от тези невероятни яйца, които не очаквах, че ще харесам, и сме в компанията на куче, което ти не допускаше, че ще харесаш. Чувствам се прекрасно, потопен в тези неща с теб.

— Ти не задаваш въпроси.

— Обичам сам да намирам отговорите. Може би това е недостатъкът, наречен да разчиташ на себе си. — Той сви рамене. — Друг път няма проблем да почакам, докато някой ми даде отговорите.

— Понякога отговорите са грешни.

— Значи е глупаво да питаш, ако не си готов да чуеш отговорите. Харесвам те каквато си — тук и сега. Така че всичко е наред.

— Нещата могат да се развият или да се скапят.

Защо просто не престанеше, защо не се насладеше на момента?

— Може, понякога става и така. Колко време каза, че са заедно вуйчовците ти?

— Над двайсет години.

— Невероятно. Обзалагам се, че невинаги са се радвали на цветя и рози през тези двайсет години.

— Не са.

— Колко време сме заедно с теб?

— Не знам. Не съм сигурна кога сме включили таймера.

— В деня на кучето. Нека го наречем така. Преди колко време намерихме кучето?

— Преди... около два месеца, струва ми се.

— За нас това е доста време.

Тя се разсмя.

— Световен рекорд за мен.

— Провери какво имаш насреща — ухили се дръзко той. — Да видим какво ни е подготвил третият месец. Засега, след като приключим с върховните яйца, трябва да измием чиниите, да изнесем кафето на терасата и да чакаме изгрева.

Тъй като не получи отговор, той докосна леко ръката ѝ, след това отново се наведе над чинията.

— Това е твоят дом, Наоми. Никой не може да ти го отнеме, нито онова, което той означава за теб, освен ти самата.

— Прав си. Кафе на терасата е чудесно предложение.

19.

Терзанията, тревогите и предположенията не ѝ носеха нищо.

Въпреки това тя седна и написа дълъг имейл до човек, за когото бе сигурна, че ще прояви разбиране. Ашли Маклийн — сега вече Ашли Мърдок — ѝ напомни, както винаги досега и винаги в бъдеще, че животът продължава.

За малко да ѝ позвъни, просто ѝ се искаше да чуе гласа ѝ, но часовата разлика означаваше, че ще събуди приятелката си през нощта.

Освен това с имейлите беше по-лесно — даваха ѝ време да събере мислите си, да изложи подредено случките. В момента имаше нужда от котва.

Това помагаше, всичко помагаше — и да направи закуска, и да гледа изгрева с мъжа, с когото имаше неясно какви точно отношения, и да се организира за деня, докато работниците изпълваха къщата с ужасен шум.

Животът трябваше да продължи.

Кучето ѝ правеше компания — защо ли се опита да убеди и двамата, че е по-добре да го остави вън — когато тръгна към града. Пред пощата свали кашоните, пренесе ги вътре и цели десет минути бърби за незначителните събития в малкото градче.

— Първата задача е изпълнена — съобщи тя на Лепка.

Потегли по Уотър стрийт. Движението бе по-натоварено. Разлистилата се пролет бе донесла повече туристи, отколкото цветя и зеленина.

Новодошлите обикаляха улици и магазини, някои си бяха купили рекламни чаши, други щракаха с фотоапарати, трети носеха пазарски пликове. Докато търсеше място за паркиране, видя лодки да потеглят от кейовете, места, откъдето можеше да се вземе каяк или велосипед под наем, а пъстроцветни корабчета предлагаха излети и плавания.

Много ѝ се искаше да излезе с каяк.

Намери къде да паркира и се обърна към кучето.

— Налага се да почакаш в колата — нали те предупредих — но след това ще отидем на разходка, а после ще отскочим до магазина. Не

мога да ти предложи нищо по-добро.

Лепка се опита да се измъкне навън, когато тя отвори задната врата, за да вземе кутията, и вложи всички сили в последвалото боричкане, за да го задържи. Вече не беше хърбавото куче, което куцукаше покрай пътя.

Затвори отново и се облегна на автомобила, за да си поеме дъх. Когато се обърна назад, той бе опрял нос в задното стъкло, а сините му очи бяха пълни с отчаяние.

— Не мога да те заведа в магазина. Точка.

Знаеше, че тази сутрин Джени е на работа, тъй като се бяха чули предишната вечер. Приятелката ѝ се опита да я успокои и утеши. Предложи да ѝ донесе храна, алкохол, каквото ѝ трябва.

Подобен приятелски жест бе необичаен за Наоми, както и десетте минути непринуден разговор в пощата.

Тя отвори вратата на магазина и веднага я лъхна прекрасен цитрусов аромат, посрещна я артистична бъркотия от красиви вещи и шум, който създаваха многобройните посетители. За момент се замисли дали да не се отбие по-късно, когато не е толкова натоварено, но нямаше представа кога клиентите намаляват. Джени показваше стара мивка, пълна със сапуни и лосиони, на клиентка.

Затова тя пообиколи и хареса поне шест неща, които с удоволствие би купила. Напомни си, че не е дошла да пазарува, че къщата ѝ е обърната наопаки заради ремонта и не би трябвало да пазарува.

Накрая все пак си избра свещници от ковано желязо, сякаш създадени за библиотеката ѝ.

— Дай на мен. — В мига, в който се освободи, Джени пое кутията и я постави на пода. — Има нещо по-важно.

Около нея се разнасяше лек аромат на праскова, когато протегна ръце и притисна Наоми до себе си.

— Толкова се радвам да те видя! — Поотпусна прегръдката, колкото да отстъпи малко назад и да се вгледа в лицето на Наоми. — Добре ли си?

— Напълно.

— Зандър остана ли у вас?

— Да.

— Добре. Сега няма да мислим за това. Всички обсъждат нещастieto, но ние няма да говорим за него.

— Ти имаш ужасно много работа.

— Екскурзианти. — Джени огледа доволно магазина. — Пристигнаха два автобуса. Екскурзоводът беше запланувал това посещение още преди месеци. Затова трябва много да внимаваме да не споменаваме и дума пред туристите.

Наведе се и вдигна кутията.

— Искам да ги покажа на Криста. Ела с мен. Тя е отзад, а тук ще се справят и без нас за няколко минути.

— Наистина имаш много работа — напомни й Наоми, но Джени я побутна да върви напред.

Поведе я край масички, витрини, весело бърборещи туристи и Наоми я оприличи с пъстропера птичка, която подхвърква от клон на клон.

Тя заобиколи един щанд и влезе в склад, който се използваше и за офис, където жена с коса на кичури, вдигната с помощта на пръчици за храна, седеше пред компютър.

— Проследих пратката, заминала е, слава богу.

— Нося ти потенциална стока, а това е Наоми Карсън.

Криста се завъртя на стола и смъкна очилата си. Имаше красиво лице с големи кафяви очи и широка уста, а на лявата ноздра блестеше мъничък рубин.

— Много ми е приятно да се запознаем. Извинявай, че няма къде да те покана да седнеш. Творбите ти много ми харесват — добави тя. — Разгледах уебсайта ти и помолих Джени да те доведе.

— Магазинът ти е чудесен, но досега го избягвах, защото имам много слаба воля. Вече си харесах свещници и сигурно няма да си тръгна и без онова овално огледало със старинна бронзова рамка.

— То е на Джени.

— Спасих го от битака и му върнах старата красота — потвърди приятелката й. — Наоми е донесла снимки. — Джени сложи кутията върху отрупаното с какво ли не бюро. — Едва се сдържах да не ги преромя.

— Не забравяй кой има право да погледне пръв. — Криста отмести стола си назад, отвори кутията и си сложи очилата.

Бяха малки снимки на диви цветя, серия от четири снимки на залива, една на кея и още един комплект на покрити със зеленина пънове.

— Великолепно обработени и рамкирани. Сама ли си ги правила?

— Това е част от работата. Да.

— Мога да ги продам. — Криста подпря две на кутията, отстъпи назад и кимна. — Да, определено ще се продадат. Всъщност сега имаме екскурзианти и може да се купят още щом ги изложим.

Свали отново очилата и назова цените.

— Стандартно шейсет на четирийсет — добави тя.

— Съгласна съм.

— Радвам се. Мога да взема още, на местната флора и фауна, на океана, сцени от града. Ще ги продавам и нерамкирани. Можем да помислим и за тази възможност. Заливът и кеят стават за картички.

— Мога да направя картички.

Криста прегърна Джени през раменете, което подсказа на Наоми, че двете са добри приятелки.

— Тя може да ми направи картички! Ти знаеш ли откога искам красиви картички?

Джени се усмихна широко.

— Откакто си открила магазина.

— Точно така. Откакто открих магазина. Ще взема двайсет веднага щом ги направиш. Не, нека са трийсет. Ще продадем десет на хотела.

— Различни ли да са?

— Ти решаваеш — заяви Криста. — Джен, сложи цените и ги изнеси. Ти избери къде да ги подредиш. Тя е дясната ми ръка — поясни на Наоми. — Въпреки че се кани да ме напусне.

— Няма да е скоро. Знам къде да ги поставя. — Джени ги сложи в кутията и я вдигна.

— Наоми, ако имаш малко време, ще подготвя договора.

— Разбира се.

— Да ми се обадиш, преди да си тръгнеш — нареди Джени и излезе.

— Ще направя и поръчка за картичките. Кажи как върви работата на скалите?

— Много добре и затова имам нужда от свещниците, онези, големите. Ще ги поставя в библиотеката. А огледалото е за фоайето. Там му е мястото. Какво мирише толкова хубаво?

— Днес сме сложили портокалов ароматизатор.

— Имам нужда от такъв.

— Кажи на Джени да ти даде един, за наша сметка. Днес ще изкараме добри пари, Наоми.

Тя си тръгна с много повече, отколкото беше донесла. Къщата определено имаше нужда от тези неща и Криста се оказа права. Двете заедно щяха да изкарат добри пари. В това спор нямаше, тъй като четири от снимките се продадоха още преди Джени да я изпрати.

— Имаме си работа, Лепка.

Тя му сложи каишката, докато той подскачаше радостно и не се сети да протестира. Натовари покупките си, взе фотоапарата и потегли отново.

— Да вървим да пообиколим и да направим малко картички.

Когато се прибра, екипът преустановяваше работа и отново доказва какво е преимущество да има мъже в къщата. Плочкаджиите пренесоха покупките, а Кевин грабна нещата от магазинчето за подаръци.

— Значи си се видяла с Джени.

— И ми излезе солено. Но пък оставих снимките си в ръцете ѝ и си тръгнах с договор за още. — Спря в хола и задоволството от деня набъбна. — Завършили сте гипсовите тавани! Стаята направо грее.

— Денят ни беше доста натоварен. Да се качим горе, за да ти покажа какво още сме направили.

— Ако говориш за банята ми, няма да се сдържа и ще ревна.

Той се усмихна широко и я подръпна за ръкава.

— Вземи си кърпичка.

За малко да ревне наистина.

— Не бива да я ползваш до утре — предупреди той.

— Нищо. Ако вляза вътре, ще падна на колене. Много е красива, Кевин. Прекрасна работа. Невероятна.

Искаше ѝ се да е в убити цветове, да създава спокойствие, да има дзен излъчване, затова бе избрала каменносиви плочки за пода и меко,

перленосиво за стените, а плотът от бял гранит беше със сивкави жилки. Имаше и вана с крачета, която придаваше усещане за рустикален стил, а глезотията беше хидромасажната душкабина.

— Никелът се оказа правилен избор — отбеляза той. — Хромът щеше да е прекалено лъскав. Откритите полици също пасват добре, още повече, че ти си чистница, както забелязах.

— Ще внесе и нещо синьо — кърпи, шишенца. При Сисъл видях едни стари сини бутилки. И нещо зелено, някое цвете. Може от аранжирания бамбук.

— Трябва да закачиш някои от снимките си на стената. От онези, на които е каналът.

— Рамки от състарен никел, тъмносиви постелки. Много ми харесва.

— Радвам се. Не знаех дали искаш да върнем бюрото ти, а не исках да го местя, преди да ми кажеш.

— Може би утре, когато стаята е напълно готова.

— Напреднахме и със студиото ти, ела да видиш.

Тя искаше да види всичко. През следващите няколко минути обсъдиха какво предпочита тя, сроковете. Тогава тя започна да се усеща.

— Кевин, да не би да ме държиш под око?

— Може би. Мисля, че Зандър ще дойде съвсем скоро.

— А пък аз мисля, че жена ти и децата ти чакат у вас и се питат къде си.

— Има достатъчно време. Исках да те попитам...

— Просто се опитваш да печелиш време — прекъсна го тя. — Много ти благодаря, но съм добре. Имам си свирепо куче.

Кевин се обърна към Лепка, който бе полегнал и оглеждаше щастливо опашката си, а Моли го душеше.

— Да, виждам.

— И кафяв колан.

— А пък аз два.

— Говоря за карате. Щях да се явя за черен, но прецених, че кафявият ми е достатъчен. Ходила съм и на курсове по самоотбрана. Нали съм сама жена, която пътува без придружители — добави, въпреки че това съвсем не беше основната причина.

— Ще внимавам да не влизам в схватка с теб, но ще се чувствам по-добре, ако поостана, докато Зандър дойде. Пък и наистина искам да те попитам за разни неща за банята към зелената стая.

Той я разсейва с приказките си за прагове и душ, с плановете за банята в черно и синьо, докато Лепка не вдигна глава и не хукна нанякъде с лай. Моли се прозя, претърколи се и отново задряма.

— Сигурно е Зандър.

— Тогава остани още малко, изпий една бира с него или излезте някъде.

— С удоволствие ще изпия една бира.

Заслизаха надолу, Лепка танцуваше и лаеше на долния етаж. Внезапно се запита дали чувствата ѝ към Зандър са толкова силни, че да му даде ключ и кода за алармата.

Но това бе съществена стъпка, която трябваше да обмисли добре.

Когато отвори вратата, Лепка изскочи навън и се втурна щастливо към Лилоу.

— Ето го момчето. Ето го и него!

Двамата се гледаха влюбено цяла секунда, след това Лилоу се изправи.

— Здравсти, Кев. Здравсти, Наоми. Нося ти чертежите и сметката.

Онази Наоми, която купи къщата, щеше да благодари, да вземе пакета и да се сбогува. Наоми, в която се беше превърнала, си пое дъх.

— Донеси ги вътре. Кевин ще пие бира. Ела да пийнеш с него.

— Не отказвам бира след натоварен ден. Ти искаш ли бира? — попита той кучето.

— Той е малолетен — изтъкна тя и Лилоу се разсмя като луд.

Тя отиде в кухнята, отвори две бири, след това дръпна вратата.

— Аз ще пия вино. Тези столове на пружини не изглеждат нещо особено в момента, но са удобни.

Чу приглушените им гласове, докато си наливаше вино. Обзета от любопитство, отвори оставения на плота пакет и започна да разглежда рисунките.

Когато излезе, Лилоу и Кевин се бяха настанили на столовете с пружини и изглеждаха като двама мъже на палубата на яхта, които разглеждат хоризонта.

И двете кучета седяха до парапета и правеха същото.

— Лилоу, ти си човек на изкуството.

Той се изкиска и се изчерви.

— Е, мога малко да рисувам.

— Можеш да рисуваш много добре. И си превърнал двора в оазис, без да претрупваш и да изглежда разхвърляно. А пък сандъчетата на терасата са истинско вдъхновение.

— Може ли да погледна? — Кевин взе рисунките, разлисти ги внимателно. — Много хубаво, Лилоу. Наистина е супер.

— Сложил съм и брошура за различните настилки за пътеките, различни модели. Можем да ти осигурим каквото пожелаеш.

Тя кимна и седна на пейката, за да прегледа сметката. Беше я направил по няколко начина. Първо за целия двор и терасата — мили боже! — а след това беше разбил сумата на елементи.

При разбивката беше включил и бартера, който обсъждаха.

— Татко е правил изчисленията и е определял цените.

— Голяма сметка, голямо чудо. — Трябваше и тя да посмята, но... — Много искам сандъчетата на терасата. След като съм работила цял ден, готвенето ме успокоява.

— Ако зарежеш Зандър, омъжи се за мен. Изобщо не мога да готвя — призна Лилоу, — но пък обичам да си похапвам.

— Ще те пазя за резервен вариант. Много искам градината отпред да стане точно както си я нарисувал. Само че ще ми трябват повече от пет процента намаление за снимките.

— Мога да пусна есемес на татко, да видим какво ще каже по въпроса. Според мен ще се съгласи.

— Кажи му, че ако се получи както го искаме всички, ще ви възложат да довършите отзад през есента. Или пък следващата пролет. Бездруго не може да се започне, преди контейнерът с отпадъците да се махне, но с удоволствие ще се порадвам на някои от дърветата и храстите.

— Дай ми секундичка.

Лилоу тъкмо вадеше телефона, когато кучетата наскочаха и хукнаха към стъпалата на терасата.

— Сигурно е Зандър — предположи Кевин. — Кучетата са като предварителна алармена система.

Животните се върнаха бързо. Моли седна, но Лепка хукна и само дето не направи циганско колело, докато Зандър го настигне.

— Да не би да сте си спретнали парти?

— Очевидно.

— Добре че донесох още бира. — Той вдигна кашончето с шест бири, остави го, след което обрамчи лицето на Наоми и я целуна страстно. — Просто искам да им подсказва да си ходят при жените — прошепна ѝ. — Да им намекна ли?

Тя сведе безизразно поглед над виното си.

— Няма нужда.

— Още по една? — предложи той на Кевин.

— Не, една ми стига.

Погледна към Лилоу, който крачеше по терасата, докато говореше по телефона и държеше почти пълната бутилка бира.

— Значи само аз ще пия. — Зандър сложи шестте бири в хладилника и си взе студена. — Какво е това?

— Планът за градината. Не си ми казал, че Лилоу е артист.

— Има усет. — След тези думи той седна с въздишка, после отпи от бирата.

— Дълъг ли беше денят ти? — попита Наоми.

— И още как. Сега обаче приключих.

Лилоу се върна при тях.

— Можем да започнем следващата седмица.

— Следващата ли?

— Татко иска да дойде и да огледа лично, по-скоро иска да се запознае с теб, това е истината. Обича да знае с кого си има работа, но можем да започнем следващата седмица. Може би във вторник. Няма нищо против да отстъпи още пет процента. — Лилоу протегна ръка. — Трябва да си стиснем ръцете. Предпочитам да те целуна, но Зандър сигурно ще ми фрасне един.

— Първо ще те нокаутирам, защото няма да боли толкова.

— На това му се казва приятел. — Лилоу седна отново и почеса Лепка по главата, а след това и Моли. — Трябва да го научиш да не рови в лехите и да не препикава храстите.

— Господи, дори не се бях замисляла за това.

— Той е добро куче. Ще се научи.

Наоми отпи глътка вино. Те много внимаваха — познаваха се открай време. Тя обаче долови неизказаните сигнали между тях.

Въздъхна, също като Зандър.

— Защо не поговорим за истинския проблем? Не съм от нежните души и няма нужда да ме пазите. Има ли нещо ново около убийството на Марла?

Лилоу сведе поглед към бутилката бира, сложена между краката му, и замълча.

— Направили са аутопсията — каза Зандър. — Говорят някои неща. Може да са просто приказки.

— Кое?

— Че е била изнасилена, вероятно няколко пъти. Душена е многократно, рязана е на места, бита.

— Просто не разбирам как е възможно някой да причини на друг човек подобно нещо — измърмори Лилоу. — Наистина не разбирам. Твърдят, че не е била убита долу, просто тялото ѝ е било хвърлено там. Чух, че Чип направо полудял.

— Той я обичаше — вметна Кевин. — Винаги я е обичал.

— Не е възможно да е човек от Коув — заяви Лилоу. — Щяхме да знаем, ако е човек, който живее тук.

Не, възрази наум Наоми, човек невинаги познава хората, с които живее.

Тя се потопи в работа. Рядко се съобразяваше с друг график, освен със своя, и откри, че е интересно да прави снимки, като следва изискванията на Криста.

Когато говореше със семейството си или им пишеше имейли, не спомена нито веднъж за убийството.

Не даде ключ на Зандър, а той не поиска. Въпреки това тя мислеше непрекъснато по този въпрос.

Въпреки че ѝ докара главоболие, тя отиде на погребението на Марла. Остана до Зандър по време на късата церемония. Кевин и Джени застанаха от другата ѝ страна.

Имаше чувството, че са дошли почти всички от града, бяха много сериозни, изказаха съболезнования и на майката на Марла, и на Чип.

В църквата се носеше наситен аромат на лилии — розови бяха подредени върху ковчега, а бели и розови бяха аранжирани във високи кошници. Не беше влизала в църква повече от десет години. Църквите

й напомняха за детството, за колосаните дрехи, които обличаше в неделя, за вечерните четения на Библията.

Баща ѝ заставахе на подиума и четеше от Писанието с дълбок глас, а на лицето му се беше изписала такава искреност, докато говореше за Божията воля и Божията обич, за надеждата всеки да следва пътя на добродетелта.

Докато беше в църквата, а слънцето нахлуваше през витражните стъкла, лилиите разнасяха сладникав аромат и свещеникът четеше от познатите страници, на нея ѝ се прииска да не бе идвала. Не познаваше Марла, срещите с нея ѝ бяха донесли единствено неприятни усещания.

Само че тя я беше открила, затова си наложи да дойде.

Облекчението я връхлетя като силен вятър и прогони прашните спомени, когато излезе на чист въздух и на слънце.

Зандър я поведе настрани от хората, които се събираха, за да отидат на гробището.

— Пребледня.

— Вътре беше ужасно задушно, това е. — И прекалено много хора я стрелкаха с погледи.

Тя беше жената, открила тялото.

— Трябва да отида на гробището — рече той. — Ти няма нужда да идваш.

— Няма. Все едно си вра носа, защото не я познавах.

— Ще те закарам до вас.

— Трябваше да дойда с моята кола. Дори не помислих.

— Няма да се отклоня много — успокои я той, след това се насочи към Чип.

Той бе сломен, помисли си Наоми. Замъглените му очи бяха кървясали, бледата кожа бе подута от недоспиване. Огромен мъж с празен поглед.

— Чип, моите съболезнования, човече.

Двамата се прегърнаха, после Чип погледна Наоми.

— Здравейте, госпожице Карсън.

— Наричайте ме Наоми. Приемете съболезнованията ми. Най-искрени съболезнования.

— Ти си я открила. Началникът каза, че начинът... че минало известно време, преди да бъде открита. Но ти я откри и те можах да я

върнат, да се погрижат за нея. — Сълзите му закапаха и той пое ръката ѝ между едрите си длани. — Благодаря ти.

Обикновено избягваше да докосва непознати, да се приближава прекалено, но състраданието надделя. Тя го привлече към себе си и го притисна за момент.

Нито един убиец не помисляше за това. Дали наистина бе така? Нима болката и мъката му доставяха удоволствие? Нима подправяха деянието като сол?

Когато се отдръпна, Чип избърса сълзите.

— Свещеникът каза, че сега Марла е на по-добро място. — Поклати глава. — Това тук си е хубаво място. Добро. Не трябваше да ходи другаде. — Преглътна с усилие. — Ще дойдете ли на гробищата?

— А, да. Първо ще закарам Наоми до тях, след това ще дойда — каза Зандър.

— Благодаря ти, че дойде, Наоми. Благодаря ти, че я намери.

Той се отдалечи, объркан и сякаш загубил се човек.

— Господи, Зандър — пророни Наоми.

И заплака за жената, която не беше познавала.

20.

Тъй като повечето работници познаваха Марла, Наоми се прибра в сравнително тихата си къща. Шумът в момента беше съсредоточен в бъдещото ѝ студио, откъдето се носеше кънтри музика и трясъците на пистолет за пирони.

Ала когато се опита да работи, установи, че не може да се съсредоточи. Каквито и образи да се появяваха на екрана, тя виждаше празните очи на мъртвата.

Затова повика кучето, взе фотоапарата и излезе отпред. Щеше да направи предварителните снимки, които искаше Лилоу, като съвсем простичка и обикновена задача. Можеше да остави копия и за себе си, каза си тя, би могла дори да ги събере в книга за преобразяването на къщата.

Щеше да я сложи в библиотеката и да я преглежда след време.

Когато кучето пусна топка в краката ѝ, тя реши да си осигури ново занимание. Хвърляше топката и го наблюдаваше с какво удоволствие я гони. Третия път, когато се върна и я изплю, ушите му се наостриха, премести поглед и изръмжа гърлено, няколко секунди преди тя да чуе мотора на автомобил.

— Сигурно работниците се връщат. Тъкмо ще има с кого да се поразсеем.

Само че видя патрулката на началника на полицията да се изкачва по пътя към къщата.

Цялата се напрегна и сви юмруци. Беше го видяла на погребението. Дори да имаше напредък в разследването, тя щеше да чуе от присъстващите. Това, че бе открила тялото, не го задължаваше да ѝ докладва.

Имаше една-единствена причина да дойде.

За да се успокои, Наоми отпусна ръка върху главата на Лепка.

— Всичко е наред. Очаквах го.

Тръгнаха по неравната поляна, когато Сам слезе от колата.

— Братята Коби — рече той и кимна към пикапа.

— Да. Уейд и Боб са горе. Работят. Останалите са на погребението.

— Аз току-що си тръгнах от гробището. Искях да си кажем няколко думи насаме, преди хората на Кевин да се върнат.

— Добре. — Стомахът я присви и тя посочи към къщата. — Нямам много места за сядане, но на терасата пред кухнята е приятно.

— Чух, че си наела хората на Лилоу да направят градината.

— Смятат да започнат във вторник.

— Доста си напреднала — отбеляза той, когато влязоха.

Тя само кимна и продължи към задната част. Напреднала, помисли си, но в какъв смисъл? Не трябваше да си позволява да се влюбва в тази къща, в мястото. Не трябваше да си позволява да започва връзка с мъж.

— На това му се казва страхотна кухня. — Сам побутна шапката си назад и се огледа. — А гледката е неповторима.

Когато тя отвори сгъваемите врати, той поклати глава.

— Това вече е връхът. Ти ли го измисли, или Кевин?

— Кевин.

— Дават невероятен простор, когато се отворят. Не би могло да стане по-красиво.

Тя се настани на един от столовете с пружини, а Лепка залепи нос в коляното на Сам.

— Видях те на опелото — започна Сам. — Хубаво е, че дойде. Знам, че не я познаваше, а и тя не се представи като особено дружелюбна към теб.

— Много ми е мъчно, че й се е случило подобно нещо.

— На всички ни е мъчно. — Той се намести някак неловко. — Наоми, трябваше да си свърша работата и да проверя човека, който е намерил тялото й.

— Аз пък трябваше да ви кажа преди това. Не го направих. Все ми се искаше да вярвам, че няма да проверите и никой няма да разбере.

— Затова ли си променила името си?

— Това е моминското име на мама и фамилията на вуйчо ми. Той ни отгледа, след като... Те ни прибраха, мама, брат ми и мен, когато арестуваха баща ми.

— Ти си била ключът към този арест.

— Да.

— Безкрайно трудно за младо момиче. Няма да те питам за тогава, Наоми. Знам за случая и ако ми трябва да науча повече, лесно ще получа информация. Искам обаче да те попитам дали поддържаш връзка с баща си.

— Не. Нито съм говорила с него, нито съм се свързвала с него по друг начин след онази нощ.

— Никога ли не си ходила да го виждаш?

— Не. Мама ходеше и затова накрая нагълта цяла опаковка хапчета. Тя го обичаше, а той имаше влияние върху нея. Може би е едно и също.

— Той опитвал ли се е да се свърже с теб?

— Не.

Сам помълча.

— Извинявай, че ще го кажа, но сигурно си забелязала приликите. Начинът на връзване, раните, какво ѝ е било сторено, начинът, по който е била убита.

— Да, но той е в затвор в другия край на страната. Най-ужасното е, че други изнасилват и убиват, и измъчват по подобен начин. Други правят същото като него.

— Истина е.

— Но аз съм тук и аз я открих. Точно както открих Ашли. Само че попаднах на Ашли навреме. Тук съм била, докато Марла е била изнасилвана и убита, и измъчвана по същия начин, по който баща ми е изнасилвал и убивал, и измъчвал. Затова трябва да ме проверите.

— Знам, че не ти си я отвлякла, нито си я държала два дена, нито си направила онези ужасни неща. Дори да имах съмнения, знам, че си била със Зандър, а не с нея. Познавам Зандър открай време и съм напълно сигурен, че той не би участвал в подобно нещо. Не вярвам, че и ти би го извършила.

Трябваше да е благодарна за тези думи, трябваше да се чувства облекчена. Ала не усети нищо подобно.

— Въпреки това сте си задали някои въпроси. Когато сте открили коя съм, сте се зачудили. И други биха си задали същите въпроси. А някои биха помислили, че кръвта е проговорила. Кръвта ни свързва, прави ни каквито сме. Баща ѝ е психопат. Какво тогава да кажем за нея?

— Няма да се преструвам, че не съм си задавал въпроси. Това е част от работата ми. Аз съм от малък град и се усъмних за цели десет секунди, но съм добър в работата си. Дойдох да те попитам дали поддържах някаква връзка с баща си, дали той се свързва с теб с тайната надежда случаите да са свързани.

— Той дори не ме погледна онази сутрин в полицейското управление в Западна Вирджиния, когато го вкараха с белезници.

Все още виждаше всичко, дори най-незначителните подробности, чак до слънцето, което си играеше по контейнера за вода и с прашинките във въздуха.

— Излязох от стаята, където ме бяха оставили. Излязох само за минутка и те го вкараха с белезници. Погледът му мина през мен, сякаш не съществувах. Предполагам, че никога не ме е имал за нищо.

— Доста си мислила през последните години.

— Беше част от работата ми. Вуйчовците ни пазеха и закриляха, доколкото можеха, от пресата, от клюки, да не ни зяпат, от гнева на хората. Преобърнаха живота си заради нас. Само че този щит понякога се пропукваше. На всеки няколко години баща ми подхвърля по нещичко, за да си осигури някоя привилегия, дава местонахождението на поредния труп. И тогава всичко се връща — в предаванията по телевизията, онлайн, приказките. Брат ми твърди, че искал това много повече от всякакви привилегии, и съм склонна да му вярвам. А като се местиш от едно място на друго, като не се задържаш дълго и никой не те забелязва, просто идваш и си отиваш.

— Купила си къщата.

— Мислех, че ще ми се размине. Влюбих се в нея и се убедих, че ще имам истински дом, тихо място, на което никой никога няма да разбере. Ако бях тръгнала по друг път онзи ден, ако някой друг беше открил Марла, може би щеше да ми се размине, но аз тръгнах натам.

— Няма причина да разказвам на когото и да било. — Тя обърна глава и срещна погледа му отново, а Сам докосна ръката ѝ. — Ти решаваеш дали да разкажеш, или не.

Искаше ѝ се да изпита облекчение, но то не дойде. Не го почувства.

— Благодаря.

— Не ти правя услуга. Проверих миналото ти и получих официален документ. Не ходя да разправам клюки за личните дела на

хората. Просто трябваше да ти задам някои въпроси. Сега въпросът остава зад гърба ни.

— Аз... много ми се иска да разбера дали мога да живея тук. Нужно ми е време, за да опитам.

— На мен пък ми се струва, че вече живееш тук и се справяш доста добре. Сега ще ти кажа нещо лично, а след това си тръгвам, връщам се в града. Ясно ми е, че не си казала на Зандър. — Сам се изправи. — Да знаеш, че не правиш услуга нито на себе си, нито на него. Все пак ти решаваш. Пази се, Наоми.

Той слезе от терасата и я остави седнала, впила поглед във водата и белите платна на облаците, докато се питаше дали някога отново ще изпита чувства.

Също като две бури, мъката и клюките се понесоха над гробището и оставиха Зандър с главоболие. Той се измъкна веднага щом успя и изключи радиото, докато се връщаше към града. Имаше нужда от тишина.

Имаше си предостатъчно работа, включително отложената тази сутрин. Спря, за да си вземе безалкохолна бира от автомат, купи части, след това се отправи към гаража.

Провери работния план и реши да се заеме първо с леката работа, и постепенно да премине към другите задачи. Преди да вкара миникупъра в гаража за диагностика, се отби да провери как върви изчукването.

Смяташе се за добър тенекеджия, но Пийт беше истински виртуоз. Смачканият „Ескорт“ щеше да прилича на излязъл от шоурум, когато Пийт приключеше с него.

— От погребението ли се връщаш?

— Да.

Пийт се намръщи и си сложи предпазните очила.

— Не понасям погребения.

— Едва ли някой ги харесва.

— Някои ги харесват — отсъди мъдро Пийт. — Някои са пълни откачалки и се зареждат по този начин. Търсят погребения и ходят, дори да не познават мъртвеца.

— Всякакви ги има — съгласи се Зандър и остави Пийт да си върши работата.

След като приключи с миникупъра, прегледа работния си план в компютъра и отбеляза приключената работа, а после се качи в апартамента си, колкото да си направи сандвич. После се зае със следващия автомобил.

Четири часа по-късно главоболието си беше отишло, но пък се обзаведе със схванат врат.

Беше казал на Наоми, че ще занесе вечеря, затова се обади да поръча спагети на фурна и едва тогава се зае да затвори работилницата.

Тъкмо палеше мотора, когато Макси, сервитьорката от „При Риналдо“, спря със спукана задна гума.

— О, Зандър, моля те! — Тя преплете пръсти, сякаш се молеше, и изскочи от колата. — Знам, че си затворил, но много те моля. Нещо не ѝ е наред на колата, започна да издава някакъв шум и почти не мога да въртя волана.

— Спукала си гума, Макси.

— Така ли? Как се е случило? Нито е гръмнала, нито нищо. Просто започна да издава странен звук. Реших, че е двигателят, или нещо друго.

След като прокара пръсти през русата си коса с лилави кичури, тя му отправи объркана усмивка.

— Би ли я сменил?

Той клекна.

— Макси, тази гума е гладка като глава на плешивец, да не говорим, че си я смляла, докато си карала с нея.

— Нова ли трябва да купя? Можеш ли да я смениш засега, да сложиш резервната?

— Нямаш резервна, имаш гума за спешни случаи и не можеш да шофираш с нея. — Той поклати глава. — Гумите ти са отишли преди десет хиляди километра.

Тя остана с отворена уста, а очите ѝ се ококориха.

— Значи ми трябва четири нови гуми?

— Задължително.

— По дяволите, по дяволите и пак по дяволите. Край на парите, които спестявах за уикенда в Сиатъл с Лиса. А като капак ще закъснея

за работа.

Пробва се да флиртува.

— Няма ли начин да смениш спуканата, поне засега, а... Още веднъж по дяволите — измърмори тя, когато той присви очи към нея. — Гледаш ме също като татко.

Забележката го засегна, защото бе едва десетина години по-голям от нея. Той обаче не отстъпи.

— Дори да сменя гумата, пак може да катастрофираш лошо. Ще ти предложа нещо друго, но трябва да смениш гумите. Ще ти ги поставя утре, предобед, а сега ще те закарам на работа. И без това имам поръчана храна. Има ли кой да те прибере?

Макси въздъхна примирено.

— Ще отида пеша до Лиса и ще преспя у тях.

Макар да рискуваше тя отново да го сравни с баща си, Зандър поклати глава.

— Никакво ходене пеша, след като затворите. Не точно сега.

— Всички разправят, че онзи, който е убил Марла, отдавна е отпразил. Сигурно този извратеняк просто е минавал оттук.

— Да се споразумеем. Ще поръчам гумите за моя сметка, а ти ми обещавай да не ходиш сама след затварянето.

— Добре де, добре. Ще помоля татко да ме вземе. — Когато Зандър присви очи, тя изви своите. — Обещавам. — И се прекръсти.

— Добре. — Той извади резервната каска и ѝ я подаде. — Ако нарушиш сделката, ще ти взема двойно за гумите.

— О, Зандър — разсмя се тя и се качи зад него. — Сделката си е сделка, но поне ще се повозя на готин мотор.

След като стигна до голямата къща, единственото му желание беше да поседне на терасата с Наоми и да изпие една бира. А след това да се отърси от целия този ден като от мъртва кожа.

Лепка се втурна към него от задната част на къщата и го посрещна с такава радост, сякаш се връщаше от война.

Той се изкефи на посрещането и вдигна храната високо с едната ръка, за да не я достигне кучето. А с другата го почеса. Когато тенис топката тупна в краката му, той я изрита и Лепка се втурна след нея.

Забеляза, че освен автомобила на Наоми няма друг, и се запита защо Кевин не го беше дочакал. Въпреки че закъсня, очакваше Кевин да го дочака.

Мина отзад и спря колкото да ритне отново топката.

Тя седеше сама на терасата и работеше на таблета, поставила чаша вино на малката масичка до пейката.

— Задържаха ме — обясни той.

Тя само кимна и продължи да работи.

— Ще си взема бира и ще пусна фурната на ниска температура.

— Добре.

Той не смяташе, че е от чувствителните към настроенията — поне така му казваха разни подразнени жени — но усещаше, когато нещо не е наред.

Опитът му подсказваше, че най-добре е да се прави, че не знае за какво става въпрос, докато истината не излезе наяве.

Понякога, ако извадеше късмет, проблемът просто отминаваше.

Върна се с бирата и седна до нея, протегна крака. Господи, колко беше приятно.

— Къде е Кев?

— Сигурно у дома, при жена си и децата.

— Мислех, че ще остане тук, докато дойда.

— Настоях да си тръгне. Не ми е необходим бодигард.

Не бе нужно да е шампион по чувствителност, за да разбере, че тя е заядливо настроена. Отпи от бирата и премълча.

Мълчанието се проточи около двайсет секунди.

— Не ми е никак приятно двамата да стоите тук на смени. Не съм глупачка и мога да се грижа за себе си.

— Известно ми е.

— Тогава престани да бдиш над мен и не карай Кевин да остава до късно. Не само е обидно, ами е и дразнещо.

— Значи ще трябва да издържиш да бъдеш и обиждана, и дразнена.

— Не можеш да решаващ вместо мен.

— Тялото на Марла, погребано в земята, ми казва, че мога.

— Никой не може да ми диктува какво да правя и ако мислиш, че като спиш с мен, имаш някакви права, много се лъжеш.

С крайчеца на окото си той забеляза как кучето се промъква надолу по стълбите, явно с намерението да се махне от огневата линия.

— Говориш глупости, пълни глупости. Какво те е прихванало? Имай предвид, че знам кога някой се опитва да започне кавга. В

момента не съм в настроение за скандали, но това лесно може да се промени.

— Просто ме задушаваш, това е. — Тя стана от пейката, взе чашата вино и остави таблета. — Купих тази къща, защото обичам да съм сама, а сега не оставам сама дори за миг. — Отпи дълга глътка, а той бе готов да се обзаложи, че това не е първата чаша тази вечер.

— И това може да се промени. Ако се опитваш да ме изриташ, кажи го направо.

— Имам нужда от пространство.

— Подобни клишета са най-големите глупости. Постарай се повече.

— Не трябваше да започвам... тази работа с теб, всичко се разви прекалено бързо, стана прекалено сложно.

Гняв и нещо, което той не може да определи, прозвуча в гласа ѝ.

— Омръзна ми да се чувствам притисната и без въздух. Това трябва да се прекрати. Просто да спре. И ти, и къщата, и дворът. Господи, и кучето. Всичко това ми идва прекалено много. Това е грешка и трябва да се спре.

Прииска му се да отговори остро, защото, за бога, тя го нарани. Не бе очаквал удара, нито че този удар ще го смаже така.

Сложно ли било? Да, в това отношение беше права. И той усещаше усложненията, за които дори не бе предполагал, че съществуват.

Само че тя трепереше и дишаше учестено. Очевидно щеше да я поразят нов пристъп на паника, а той много добре знаеше защо.

— Ако искаш да си тръгна, ще си тръгна. Ще взема и проклетото куче, ако желаш. Не се натрапвам на никого. Но поне ми кажи истината.

— Току-що ти я казах! Това е грешка. Всичко това е грешка и трябва да я поправам.

— Като зарежеш мен, кучето, тази къща, всичко, което започна тук ли? Не това искаш.

— Нямах представа какво искам — сопна се тя с неприкрита ярост. — Ти не ме познаваш.

— Много добре те познавам.

— Нищо подобно! Говориш глупости. Не ме познаваш, нито знаеш какво представлявам. Познаваш ме от седмици, откакто дойдох.

Не знаеш нищичко за живота ми преди това. Не знаеш коя съм.

И тогава истината го поразя, ясна като кристал. Той разбра откъде избликват гневът и страхът. Бяха родени от мъка.

— Напротив. — Остави бирата и стана. — Знам коя си, знам откъде идваш, какво си преживяла и какво се опитваш да направиш в момента, от какво бягаш.

Тя поклати глава и се отдръпна.

— Не е вярно.

Видя как устните ѝ се разтрепериха, преди да ги стисне, видя как сълзите заблестяха и тя си наложи да ги спре.

— Началник Уинстън ти е казал.

Сега вече знаеше, че е на прав път.

— Дори не съм говорил с него, не съм го виждал от гробището. Ти обаче си се срещнала с него. Не ми е казал нищо. Ти сама ми каза.

Тя скръсти ръце, обгърна рамене, сякаш се предпазваше.

Не от него, помисли си той. По дяволите, не от него.

— Никога не съм ти казвала нищо.

— Не се налагаше.

Потисна гнева си. Щеше да го отпусне по-късно, но засега, за момента, заговори спокойно.

— Онзи ден, когато дойде у нас, първия път. Видя книгата на полицата. Говоря за книгата на Саймън Ванс. Имаше вид на човек, когото са изритали в корема. Не беше много трудно да се досетя за какво става въпрос. В книгата има снимки. Тогава си била на единайсет или дванайсет. Дете. Променила си прическата, пораснала си. Очите ти обаче са същите, изглеждаш по същия начин. А Наоми не е име, което се среща всеки ден.

— Ти си знаел? — Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от стискане. — През всичкото това време си знаел?

— Ще ми се книгата да не беше там, да не беше те стреснала. Само че тя беше на полицата.

— Ти... казал си на Кевин.

— Не съм. — Тя не скри съмнението в очите си, затова той изчака няколко секунди, без да откъсва поглед от нея. — Не — повтори. — От люлката до гроба не означава, че му казвам всичко, което ти искаш да запазиш в тайна.

— Не си му казал — повтори след него тя и пръстите ѝ отпуснаха раменете, ръцете ѝ се плъзнаха надолу. — Знаел си през всичкото време, още преди да... Защо не каза нищо, защо не ме попита?

— Не го знаех, но книгата ми беше под ръка. След като разбрах... Нямах намерение да виждам отново онова изражение. Надявах се да ми кажеш, преди да се наложи да го изтърся, както стана сега, но ти ме предизвика.

— Не. — Тя потри с палец мястото между веждите и се извърна. — Не си го изтърсил. Други го правеха, затова знам какво е чувството. А това чувство сега ми е непознато.

Тя остави чашата вино на парапета и притисна пръсти към очите си.

— Трябва ми минутка.

— Ако имаш нужда да крещиш, ще се справя. Ако ще плачеш, ще се справя. Предпочитам обаче крясъците.

— Нито ще крещя, нито ще плача.

— Повечето хора биха направили и двете. Но ти не си като повечето хора.

— Известно ми е.

— Млъквай.

Избухването я стресна и тя го погледна.

— Просто млъкни. — Най-сетне той даде воля на гнева си. — Ти малоумна ли си? Може и да не те познавам, защото те мислех за умна. За много умна. Но може да се окажеш толкова тъпа, че да вярваш, че след като имаш обща ДНК с един психясал мръсник, има нещо нередно в теб.

— Той е чудовище. Но ми е баща.

— Моят баща не може да различи карбуратор от подложка за спирачки, но притежава два комплекта стикове за голф и харесва попмузика.

— Изобщо не е същото.

— Защо да не е. Защо, по дяволите, да не е? Имаме кръвна връзка, той ме е възпитавал, поне през повечето време, а сме коренно различни. Той чете не повече от една книга на година, стига да е бестселър. Не можем да си намерим място, ако прекарваме повече от час заедно.

— Не е...

— Ами брат ти?

Този въпрос я обърка, точно както той възнамеряваше да стане.

— Ами... Какво за Мейсън?

— Що за човек е?

— Той е... Чудесен. Умен е. Всъщност е много интелигентен, предан, мил.

— Значи той може да е какъвто е въпреки същите гени, а ти не? Ти си белязана, така ли?

— Не. Не. Знам много добре. Интелектуално знам, че не е така, но да, понякога се чувствам по този начин.

— Преодолей го.

Тя го зяпна.

— Да го преодолее ли?

— Ами да. Преодолей го, върви напред. Баща ти е напълно откачен. Това не означава, че и ти си като него.

— Баща ми е най-известният сериен убиец на столетието.

— Столетието едва започва — сви рамене той и тя го зяпна отново.

— Господи, не те разбирам.

— Тогава проумей следното. Обидно и дразнещо е — запомни го — ако си мислиш, че изпитвам към теб нещо различно, защото баща ти е Томас Дейвид Боус, или че ще се държа различно, защото преди седемнайсет години си спасила човешки живот. Не само един, а и на много други. И ако всички тези откачени глупости са причината, поради която се опитваш да ме изриташ, нямаш никакъв късмет. Не се отказвам толкова лесно.

— Сега вече не знам какво да ти кажа.

— Ако искаш да се махна, не използвай Боус като метла.

— Трябва да седна.

Тя се отпусна на пейката. Очевидно имаше нужда. Кучето прецени, че може да се върне, и положи глава на коляното ѝ.

— Не говорех сериозно — прошепна тя и погали кучето. — Не говорех сериозно нито за кучето, нито за къщата. Нито за теб. Убеждавах се, че така ще е по-добре. По-лесно е да си в движение, отколкото да пуснеш корени, Зандър. Така е най-добре за човек като мен.

— Не съм съгласен. Повтаряла си го, докато не си си внушила, че е вярно. Ако беше убедена в правотата си, нямаше да купиш къщата. Нямаше да се опиташ да я върнеш към живот. Със сигурност нямаше да вземеш кучето, колкото и да ти се искаше. — Той пристъпи напред и седна до нея. — Но пък щеше да спиш с мен. Разбрах го още първия път, когато влезе в бара.

— Нима?

Все още неспокоен, но вече по-уверен, той посегна отново към бирата.

— Усещам, когато една жена изпитва желание. Ако обаче вярваше на всички онези глупости, отношенията ни нямаше да се задълбочат.

— Не трябваше да се задълбочават.

— Много хубави неща се получават случайно. Ако Чарлс Гудийър не беше непохватен, нямаше да вулканизира гумата.

— Какво?

— Устойчива на времето гума — за автомобилни гуми говоря, за гуми „Гудийър“. Той се опитвал да измисли как да направи гумата устойчива на износване и случайно изпуснал пробата в печка, и ето че се получило, създал устойчива на климатичните условия гума.

Малко объркана, тя потри пулсиращите си слепоочия.

— Напълно изгубих смисъла.

— Не е нужно всичко да е планирано, за да се получи. Може и двамата да сме си мислели, че просто ще се изчукаме няколко пъти, но не стана така. Между нас се получи нещо.

Звукът на смеха ѝ я изненада.

— Леле, Зандър, сърцето ми затрепка, когато чух това романтично описание. Прозвуча като истински сонет.

Да, каза си той, всичко се връща на мястото си.

— Романтика ли искаш? Мога да ти донеса цветя.

— Няма в какво да ги натопя. — Тя въздъхна. — Не ми трябва романтика и не знам как да реагирам, ако я има. Обичам да знам, че съм здраво стъпила на земята. А досега не бях, поне не и постоянно, още по-малко, откакто видях тази къща. Днес... погребението. То ми подежда толкова силно, напомни ми за пореден път за хората, които баща ми е наранил. Дори не за жените, които е убил, а за хората, които са ги обичали.

— Съжалявам, че си я открила, но много по-мъчно ми е заради спомените, които случката е събудила. Каза ли на брат си и на вуйчовците си?

— Не. Защо да събуждам техните ужасни спомени? Нямах намерение да споменавам пред никого. Нито за онова, което се завърна.

— Ти решаваеш дали да говориш по този въпрос, или не. В лицето на Кевин и Джени ще откриеш добри приятели. Не вярваш ли? Не правиш услуга нито на тях, нито на себе си.

— Същото ми каза и началник Уинстън за теб. Не правя услуга.

— Ще споделиш ли какво друго ти каза?

— Разбрах защо е дошъл, още когато видях автомобила му.

Тя затвори очи и погали кучето, полегнало в краката ѝ, погледна мъжа до себе си.

— Светът пропадна. Просто пропадна. Очаквах да стане така. Знаех, че ще пусне проверка, защото съм открила тялото. Въпреки това светът пропадна. Той каза всичко без усукване и се държа мило. Увери ме, че няма да го спомене пред друг, че няма такова намерение. Досега съм била единствено с хора от семейството, които знаеха. Ако се разчуеше, аз заминавах, преди нещо да се промени.

— Заминавала си, преди да разбереш дали нещо ще се промени, или не.

— Може и да е така, но аз съм преживяла такива промени и те са ужасни. Те открадват всичко — промълви тя, — и те смазват.

— Седя и пия бира, както се надявах още от мига, в който затворих гаража. Топло ястие ни чака във фурната, а навън слънцето залязва. Нищо не се е променило, няма и нужда да се променя. Ще свикнеш.

Нищо няма нужда да се променя. Възможно ли беше да е истина? Възможно ли бе?

— Може ли да поседим още малко, докато свикна?

— Става.

Часове по-късно, когато единствено баровете не бяха затворили и улиците в града утихнаха, а уличните лампи хвърляха езерца светлина, той чакаше и наблюдаваше.

Беше си направил труд да проучи обичайното движение по главната улица с магазините и ресторантите. Да проучи жените, които затваряха магазините или се прибираха у дома от работните си места като готвачки или сервитьорки.

Предпочиташе красива млада блондинка, но не беше придиличен. Поне три млади жени работеха до късно в пицарията.

Можеше да вземе която и да е, но красивата млада блондинка беше първият му избор.

Остави караваната в къмпинг на двайсет километра.

Ако някой знаеше какво прави вътре в този си дом далече от родния му дом. Самата мисъл го накара да прихне.

Вълнението му се засили, гореща топка се оформи в стомаха му, когато задната врата на ресторанта се отвори.

Готината малка блондинка, точно както се беше надявал.

Беше съвсем сама.

Измъкна се от колата в тъмната част на паркинга с парцала, напоен в хлороформ, отпуснат отстрани.

Обичаше да използва хлороформ, предпочиташе старата школа. Така губеха съзнание — няма хър и мър — нищо че после им беше малко лошо. Но пък бе част от процеса.

Тя крачеше стегнато, младите стегнати цици подскачаха, малкото дупе се полюляваше. Обърна се отново към ресторанта, увери се, че никой не излиза, понечи да се задейства.

Фарове разрезаха паркинга и той отскочи към сенките. Дребната блондинка изчака автомобила да завие към нея, след това отвори вратата.

— Благодаря, татко.

— За нищо, миличка.

Прииска му се да изрита нещо, да удря, докато обектът на желанието му подкара и го остави обладан от копнеж, възбуден.

В ъглите на очите му се събраха сълзи. После вратата се отвори отново.

Още две излязоха. Видя ги на светлината от лампата над вратата, чу гласовете им, чу и смеха им, докато си говореха.

След това излезе момче. Заедно с по-младата от жените преплетоха пръсти и си тръгнаха заедно.

Младото момиче се обърна назад.

— Приятно прекарване утре! Безаварийно пътуване.

Жената тръгна през паркинга. Не беше млада като другите, нито красива като тях — не беше блондинка, както той предпочиташе — но и тя ставаше. Да, определено ставаше.

Жената затананика, докато отваряше чантата, за да извади ключ. Единственото, което той трябваше да направи, беше да се приближи зад нея. Нарочно ѝ остави миг, за да почувства страх, да усети как сърцето ѝ се свива, докато обръща глава.

След това покри лицето ѝ с парцала, прихвана я през кръста, докато тя се бореше, а приглушените ѝ викове вибрираха в дланта му. Тя се отпусна бързо, прекалено бързо, и увисна в ръцете му.

Качи я отзад в колата, стегна китките и глезените ѝ с изолирбанд, лепна парченце на устата, зави я с одеяло. Всичко това му отне двайсет секунди.

Излезе от паркинга, мина през града, като внимаваше да се съобразява с ограниченията и да дава мигач на всеки завой. Дори не пусна радиото, докато не излезе от града. Отвори прозорците, за да се охладят пламналите му бузи, и вдигна поглед към огледалото за обратно виждане към тялото под одеялото.

— Сега ще се позабавляваме. Ще се позабавляваме славно.

ФОКУС

Зрителят често вижда повече от играча.
Джеймс Хауъл

21.

В неделя сутринта най-съкровено желание на Зандър беше да поспи, докато слънцето изгрее. В петъчната нощ се отзова на три повиквания и така и не успя да репетира като хората за съботната вечер, при това му се наложи два пъти да става от сън. Цели два пъти.

Разтърсиха бара в Юниън, представиха се добре, прекараха добре и парите бяха добри, но той успя да се отпусне в леглото на Наоми чак в два след полунощ.

Изръмжа, когато Лепка дойде да го събуди в пет сутринта.

— Аз ще го изведа — каза му Наоми.

Зандър изръмжа в знак на съгласие и заспа отново.

Три часа по-късно се събуди малко дезориентиран, беше сам. Първата му мисъл беше за Наоми. Веднага потри лицето си ръце. Господи, имаше нужда да се обръсне, а това съвсем не беше любимото му занимание. После си спомни, че е неделя, и си каза, че не е задължително да се бръсне в неделя.

Слънцето нахлуваше през стъклените врати. През тях видя синьото очертание на водата, тихата синева отвъд заливчето. Две лодки — ранобудни хора — пореха водата.

Той обичаше лодките колкото бръсненето, но му харесваше да ги гледа.

Точно сега обаче щеше да се зарадва най-много на чаша кафе. Стана, навлече си дънките, видя тениска, която бе оставил преди време, грижливо сгъната върху тоалетката.

Доволен, че не трябва да облича ризата, в която се беше потил предишната вечер, той я нахлузи през главата и откри, че тя я е изпрала и сега мирише много по-приятно, отколкото когато той переше.

Трябваше да благодари на Кевин и Джени за услугата, тъй като убеди Наоми да отиде с тях до Юниън за два часа. Беше му приятно да я вижда наоколо, а още по-приятно му беше да знае, че Кевин ще я изпрати, а тя ще се заключи вътре, докато той се върне.

Беше му дала ключ за къщата и кода за алармата, макар той да не беше сигурен дали е само за въпросната нощ или изобщо. Знаеше, че и тя не е сигурна.

Отношенията им щяха да са по-простички, ако той оставеше някои свои неща у тях. Ала не беше сигурен как да постъпи, защото това бе свършено нова територия за него.

Никога не беше живял с жена, нито дори наполовина. Много бе внимателен в това отношение. Домът му може и да не беше голям като на Наоми, въпреки това той си го харесваше.

Но ето че сега ставаше за пореден път от нейното легло, облечен в тениска, която тя беше изпрала, и мислеше да си поиска кафе.

Отношенията им бяха в непрекъснато движение и той все още не беше наясно какви са.

Щеше обаче да разбере, каза си, докато излизаше, за да я намери и да си поиска кафето. Винаги разбираше как се развиват нещата.

Чу приглушения ѝ глас, затова временно се отказа от кафето и тръгна към работния ѝ кът.

Тя беше отворила широко прозорците, а кучето се беше проснало под импровизираната работна маса.

Слънчевите лъчи си играеха с косата ѝ, придаваха ѝ стотици нюанси на златното и бронзовото и карамела, докато тя режеше картон с някакъв инструмент и през всичкото време си мърмореше. Поставеният наблизко огромен модерен принтер жужеше и изкарваше снимка с размерите на постер в таблата.

Нужна му беше цяла минута, за да разбере, че снимката е на ръцете му, докато държи книгата на Остин.

Отново се видя, този път в рамка, подпрян на стената. Беше снимката, която тя направи рано сутринта, когато слънцето беше зад гърба му.

Имаше и други снимки с размерите на постери — стената с книгите му, отново ръцете му, изгрев над залива — закачени на някаква стойка, както и купчина по-малки, поставени в поднос.

Кучето забарабани с опашка за добро утро и тъй като надеждата никога не го напускаше, Лепка се надигна и донесе топка на Зандър.

Той разсеяно отпусна ръка на главата на кучето и се загледа в Наоми.

Вгълбена в работата си, потопена в слънчева светлина, слабите ѝ ръце боравеха умело с инструментите, тъмните зелени очи не се откъсваха от изкуството ѝ. Високото ѝ изящно тяло беше скрито в бледосиня риза и панталони в цвят какви точно над глезените. Беше боса.

Значи това било, така се чувства човек. Така усещаше половинката си, помисли си той. Всичко си идваше на мястото, защото я обичаше.

Не трябваше ли вселената да му даде картбланш в този случай? Имаше нужда от малко време, за да се приспособи, да се прегрупира, трябваше да...

В този момент тя вдигна поглед и очите им се срещнаха.

Той бе подет от вълна от чувства и притаи дъх. За миг се запита как ли живееха хората по този начин, как успяваха да носят в себе си друг човек.

Прекрачи към нея, накара я да се изправи на пръсти и пое устните ѝ като прегладнял.

Този миг. Тя самата. От този миг насетне животът му вече нямаше да е същият. И той самият нямаше никога да е същият.

Любовта променяше всичко.

Изваден от равновесие, той стисна раменете ѝ. Главата ѝ се завъртя, сърцето ѝ препусна, коленете ѝ омекнаха. Погълната от чувства, тя се притисна в гърдите му и горещата, безмилостна вълна в него се надигна отново.

Когато се отдръпна, тя обрамчи с длани лицето му и въздъхна дълбоко.

— Леле, добро утро и на теб.

Той опря чело в нейното за момент, докато нежността се сливаше със страстта.

— Добре ли си? — попита тя.

Не, помисли си той. Едва ли щеше да е добре години наред.

— Трябва винаги да обличаш слънце — прошепна ѝ. — Отива ти.

— А пък аз мисля, че трябва винаги да спиш до късно.

— Никой в нормалния свят не смята, че осем сутринта е късно.

За да си даде няколко минути да се успокои, Зандър се обърна към снимките.

— Виждам, че доста си поработила.

— Имам поръчки. Галерията, интернет, Криста.

— Значи се оказа права за ръцете.

— О, да. Много са ги харесали в уебсайта, имам и куп поръчки за даунлоуди, копия и постери, а също и за стената с книгите. Налага се да поръчам още материали.

Той огледа кутиите и купчините.

— Още значи.

— Да, още. Не мога да се развихря тук така, както ще стане, когато студиото ми е готово. Може и да наруша правилото си и да се размърнкам пред Кевин. Засега обаче се справям. Прибра се късно — добави тя и извади принтиран постер от таблата.

— Да, беше около два. Събудих кучето.

— Чух го, и теб също.

— Извинявай.

— Не, по-уверена се чувствам, когато лае и хуква надолу по стълбите, все едно се кани да разкъса натрапника на парченца. Предполагам, че ще хукне в обратната посока, ако е непознат. Сторихте ми се доволни и щастливи снощи.

— Да, защото всичко беше наред.

Тя постави постера при другите и отиде до друг поднос.

— Какво мислиш за тези?

Той тъкмо бе отворил уста да й каже, че ще отиде да си направи кафе, защото много му се пие, но тогава видя снимка на бандата, онази с инструментите и счупения прозорец от автомобил. Взе цялата купчина и ги разгледа.

— Господи, Наоми, страхотни са. Наистина са страхотни. Дейв все повтаря, че не можел да реши коя за какво да използва.

— Затова принтирах няколко. Всички сте ги виждали на компютъра, но понякога принтираните помагат в избора.

— Ами! Всичките са страхотни. Направила си и черно-бели.

— Доста са въздействащи, нали? — Погледна през рамото му сякаш да се увери лично. — Изглеждате малко опасни. Нека всеки от вас си избере по една. Ще ви ги рамкирам. Трябва да решите и коя да я закачите в „При Лу“.

— Ето тази, черно-бялата, ще отиде при Лу, защото най-много пасва на атмосферата там.

— Съгласна съм.

Зандър остави снимките на табличката.

— Имам нужда от кафе.

— Върви. Аз трябва да довърша едно-две неща, после ще сляза. Пусни, ако искаш, кучето — добави тя. — Денят е толкова хубав, че му се полага да потича навън.

— Важи за всеки. Можем да се повозим по магистралата. Или с Джи Ти О, или с мотора, както предпочиташ.

— В такъв случай докарай кабриолета, а аз ще си взема апаратите. И кучето.

— Ще минем през нас да взема това-онова.

Зандър тръгна към вратата и Лепка хукна пред него.

Щеше да си освободи деня — нямаше нито да работи, нито да се бърсне, нито да мисли какво да направи, нито че е влюбен.

Познаваше хора, които се влюбваха, а после разлюбваха често, сякаш сменяха маслото на автомобила си. Той обаче не беше от тях.

Беше изпитвал похот много пъти, но никога сериозни чувства, както сега. Чувствата му сякаш разклащаха земята под краката му. А това бе съвършено ново за него.

Реши да остави нещата каквито са, поне за известно време. Искаше да се убеди, че не става въпрос за мимолетно увлечение.

Слизаха по стълбите, когато Лепка изръмжа гърлено и се втурна към вратата. Излая два пъти, след това се обърна към Зандър, сякаш искаше са каже: „Хайде да се погрижим за тази работа“.

— Да, добре, идвам. Защо не отидох първо за кафе?

Зандър отвори вратата, видя черен шевролет „Събърбан“ да спира до автомобила на Наоми. От него слезе висок мъж със светлокестенява коса.

Носеше слънчеви очила, тъмен костюм и вратовръзка — и някаква невидима сила подсказа на Зандър, че е ченге.

Не беше от местните, но със сигурност имаше значка. Вкисна се веднага, когато си помисли, че неделята на Наоми ще бъде съсипана с още въпроси за Марла.

Мъжът погледна кучето, после и Зандър.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Вие идвате тук — засече го бързо Зандър, — така че аз съм в правото си да попитам кой, по дяволите, сте вие.

— Специален агент Мейсън Карсън. ФБР.

Мъжът извади документ за самоличност и го вдигна, без да се крие, протегна ръка настрани и я отпусна върху ръкохватката на служебното оръжие.

— Та кой, по дяволите, сте вие?

— Всичко е наред. — Зандър отпусна ръка върху главата на Лепка. — Той е добър. Аз съм Зандър Кийтън.

Слънчевите очила може и да скриваха очите на Мейсън, но Зандър се досети, че ги е присвил и го преценява.

— Механикът ли?

— Точно така. Наоми е в къщата. На горния етаж, довършва някаква работа. Много ще съм ти благодарен, ако си махнеш ръката от оръжието. Още не съм пил кафе и цялата тази работа не ми е особено приятна.

Лепка отиде да подуши обувките на Мейсън и той погали кучето по главата.

— Обикновено тук ли си пиеш кафето?

— Вече ми стана навик. Ако обаче това те вкисва, ще трябва да почака до след кафето.

— Нямам нищо против чаша кафе.

Лепка хукна обратно, стиснал топка в уста, и я пусна в краката на Мейсън.

Когато Мейсън се усмихна, Зандър видя Наоми.

Тя не се усмихваше често, поне според него, но когато го правеше, ставаше ослепителна, също като брат си.

— Тя много ще се зарадва да те види.

Зандър изчака Мейсън, който забрави да се държи официално, и метна топката на кучето, след това пое към къщата.

— Ако тръгнем на север — започна Наоми, докато слизаше, — мога да взема... Мейсън! О, боже, Мейсън!

Спусна се към него.

Брат ѝ я сграбчи, завъртя я, след това още веднъж.

Това, помисли си Зандър, е връзка, дълбока привързаност, искрена обич.

Тя се разсмя, а той усети сълзите в гласа ѝ, видя ги да блестят на слънцето, което нахлуваше през отворената врата.

— Какво правиш тук? Защо не ми каза, че ще дойдеш? И си с костюм! Изглеждаш толкова... О, боже, колко ми липсваш!

— И ти ми липсваш. — Мейсън грееше, също като нея. Отдръпна се малко назад. — Имаш си къща. И куче.

— Откачена работа, нали?

— Страхотна къща. Страхотно куче. И си имаш... механик.

— А... о... — Тя се разсмя и отново прегърна брат си. — Зандър, това е брат ми Мейсън.

— Запознахме се вече. Отивам да направя кафе.

— Аз ще направя. Ще ти покажа къщата — обърна се тя към Мейсън. — Започваме от кухнята. В момента е най-хубавата част.

— Голяма къща.

— С предостатъчно място, така че да идвате със Сет и Хари. Убедих и баба и дядо да дойдат, поне до есента. Вашите стаи все още не са довършени, но все ще измислим нещо. Колко време можеш да останеш?

— Ммм.

— Гладен ли си?

— Изядох една кифличка на ферибота.

— Ще ти предложи нещо по-хубаво. На ферибота ли? Ти откъде идваш? Мислех, че си в Ню Йорк.

Той издаде поредния неопределен звук, което накара Зандър да застане нащрек. Съмнението все още не бе успяло да пробие щастието на Наоми. Зандър пък се отказа от намерението си да пие кафето си по пътя, за да остави брата и сестрата да се видят.

Реши, че е по-добре да остане.

— Имам час за видеовръзка с вуйчовците по-късно. Те дори не споменаха, че ще идваш.

— Наложил се да дойда до Сиатъл. — Мейсън замълча, огледа кухнята, а след това и гледката. — Леле, Ноум, това е невероятно.

— На мен много ми харесва. Зандър, би ли извел Мейсън на терасата. Аз ще донеса кафето.

— Разбира се.

— Супер — възкликна Мейсън, когато Зандър отвори сгъваемите врати. — Да, това я е пленило. Още първия път, когато видя океана, се влюби в него. Все си мислех, че ще се установи на Източния бряг, но ето че е харесала това място. Откога спиш със сестра ми?

— Трябва да проведеш този разговор първо с нея, после с мен. Но няма проблем. Бързият разговор, който ще проведем сега, преди тя да излезе, е причината, заради която си тук. Защото това не е изненадващо посещение от братска обич. Тук си по работа. Тя все още не се е усетила — добави Зандър, — защото не може да ти се нарадва.

— След около час имам среща с началника на полицията ви.

— Ако си тук, за да говорите за Марла, агентът на ФБР или братът ще говори?

— Моят шеф ме изпрати. Ти познаваше ли Марла Рот?

— Да.

— А познаваш ли Дона Ланиър?

Студено острие прониза Зандър през корема.

— Да. Какво ѝ се е случило?

— Все още не знам дали нещо ѝ се е случило. Ще съм ти благодарен, ако ме оставиш да съобщя на Наоми, когато преценя.

Тя излезе с три чаши горещо кафе на поднос.

— Ами гофрети? Вече си купих гофретник — обясни тя на Зандър. — Можем да си направим ранен неделен обяд и да вдигнем наздравица с вуйчовците. Нямам шампанско, но предлагам портокалов сок.

— Засега кафето става. Споко. — Мейсън я прегърна и погали рамото ѝ. — Сигурно си направила поне милион снимки на това място.

— По-близо са до два милиона. А градчето е очарователно. Трябва да те разведем. Можем да си вземем каяци. Ужасно ми се иска. Зандър, хайде да вземем под наем каяци.

— Защо ми е да седя в дупката на някаква лодка с гребло?

— Дава ти свършено различна перспектива.

— Тази ми харесва повече.

— За онези, които предпочитат сушата, има преходи пеша и с велосипеди. Така и не ми каза колко време ще останеш.

— Все още не съм сигурен. Сет и Хари ще дойдат.

— Какво? Кога? Днес ли?

— Мили боже, не днес. — Развеселеният Мейсън отпи от кафето. — Сигурно ще ти кажат, когато говорите по-късно. След две седмици може би, още го обсъждат.

— Господи, трябва да купя легла. И шампанско. И да заредя сериозно. Ако си мислиш, че мога да готвя — обърна се тя към Зандър,

— чакай Хари да ти сготви нещо. — Очевидно развълнувана, тя се въртна обратно към Мейсън. — Има ли начин да се освободиш, за да останеш и ти?

— Ще се постарая.

Зандър отпи от кафето и забеляза, че тя започва да се досеща за истината, а благодарение на инстинкт, на нюанс в тона му, може би на езика на тялото тя разбра, че става нещо.

— Всичко ли е наред? — В мига, в който попита, пребледня. — О, боже, да не би нещо да се е случило с Хари и Сет? Да не би някой от двамата да е болен?

— Не, не, и двамата са добре.

— Какво има тогава? Има нещо. Ти... изобщо не ме предупреди, че ще дойдеш — отбеляза тя, отстъпи крачка назад и го погледна повнимателно. — Нито ми каза колко време ще останеш. Премълчаваш и друго.

— Хайде да седнем.

— Не се дръж така. Просто бъди откровен. За Марла Рот ли става въпрос? Заради убийството ли си тук?

— Когато има убит близо до сестра ми и тъкмо тя открива тялото, проявявам интерес.

— Значи си дошъл, за да говориш с началник Уинстън.

— Дошъл съм, за да те видя и да говоря с началник Уинстън.

— Добре. — Въпреки че част от радостта помръкна, тя кимна. — Сигурна съм, че той ще оцени помощта. Не беше нужно да стъпваш на пръсти, за да ми го кажеш, Мейсън. Знам с какво се занимаваш.

— Не е само това. Още една жена е изчезнала. Друга местна.

— Какво? Коя? Кога е... Ти знаеше ли? — въртна се тя към Зандър.

— Не. Успокой се. Откога липсва?

— Дона Ланиър е затворила ресторант „При Риналдо“ приблизително в единайсет и четирийсет и пет в петък вечерта. Тръгнала си е последна и последни са я видели други двама служители, с които са излезли заедно. Според показанията им тя е трябвало да пътува за Олимпия и да прекара уикенда със сестра си и братовчедка си. Колата ѝ е все още на паркинга, така и не се е видяла със сестра си и братовчедката, нито им е звъняла.

— Може да се е отказала да ходи — започна Наоми.

— Сакът ѝ е в багажника. Имала е намерение да пътува веднага след смяната си. Никой не я е виждал, никой не е говорил с нея след единайсет и четирийсет и пет в петък, тя не е използвала кредитната си карта, не е праскала есемеси, не е звъняла.

— Дона. Брюнетката, нали? — Наоми беше пребледняла, но говореше спокойно, когато се обърна към Зандър. — В началото на четирийсетте, закръглена, с весело лице.

— Да. Двете с Лу са много близки. Приятелки са още от гимназията. Мислиш, че убиецът на Марла не е минавал случайно, не я е отвлякъл само защото е имал възможност. Мислиш, че злодеят сега е отвлякъл Дона.

— Вероятността е много голяма.

— Тя нарича всички сладурче. — Наоми бавно се отпусна на един от столовете. — Забелязах го, когато се преместих тук и отивах да си поръчам храна, тя казваше: „Веднага ще ти я донеса, сладурче“ или „Как си тази вечер, сладурче?“.

— Дъщеря ѝ учи в колеж. Тя я отгледа и възпита сама. Разведена е, но бившият ѝ съпруг не проявява интерес към детето.

— Много съжалявам. — Наоми стана отново и пристъпи към Зандър. — Ти я познаваш открай време. Ужасно е.

— Никога не е наранила друг човек. Не е като Марла. Тези перверзници не се ли стремят към определен тип? Тя е по-възрастна, брюнетка, улегнала жена, не е от фръцлите, които ще ти привлекат погледа като Марла.

— Трябва да поговоря с началника на полицията, за да получа повече информация.

— Как изобщо разбра за всичко това? — любопитства Наоми.

— След убийството на Марла Рот се свързах с Уинстън. Да не би да си мислеше, че няма да чуя, Наоми? Господи, та аз съм федерален агент, разбира се, че ще науча, когато сестра ми открие мъртво тяло в задния си двор.

— Не беше в задния ми двор, и не ми говори с онзи тон, с който ме вледеняваш, за да не смея да задавам повече въпроси. Не ти казах, защото не виждах смисъл. Не исках да притеснявам нито теб, нито вуйчовците. Те затова ли ще дойдат?

— Не съм им споменал и дума по този въпрос. Все още. — Мейсън натърти на последните думи. — Говорих с Уинстън за Рот,

дадох му номера си и го помолих да ми съобщи, ако се случи нещо друго. Ето че се е случило.

— Ако двамата смятате да се разправяте по този въпрос, ще се махна. — Зандър сви рамене. — Само че е напълно безсмислено и за двете страни. Отивам за още кафе.

— Можеше да ми кажеш, че си звънял на началника, че ще идваш, за да разговаряш с него.

— А ти можеше да ми кажеш, че си открила труп.

— Следващия път, когато открива, ще звънна първо на теб.

— Не се шегувай, Наоми.

— Изобщо не се шегувам. — Тя затвори очи. — Не се шегувам. Призлява ми само като си помисля. Просто не знам как вършиш тази работа. Разбирам защо си я избрал, но не проумявам как понасяш. Ден след ден се сблъскваш с едни и същи ужаси. Аз направих всичко по силите си, за да залича ужаса от живота си, вдигнах стени. А ти правиш точно обратното. Гордея се с теб, въпреки това продължавам да се питам как търпиш.

— Като върша тази работа, така понасям ужаса. Можем да поговорим по този въпрос, когато сме сами и когато имам повече време.

— Началник Уинстън знае кои сме. Проверил ме е, след като съм открила тялото.

— Да, предположих.

— И Зандър знае. Аз му казах.

— Ти... — Озадаченият Мейсън не откъсваше поглед от сестра си. — Виж ти.

— Да, така че няма защо да се притесняваш какво ще кажеш.

— Не мога да кажа почти нищо повече, защото трябва да се срещна с Уинстън. Ще се върна. — Мейсън я прегърна. — Ще се върна и тогава ще ми покажеш къщата и над какво работиш.

— Добре.

Зандър се върна с още кафе.

— Ще се върна — повтори Мейсън и кимна на Зандър.

Когато Мейсън си тръгна, Зандър седна на пейката.

— Може ли да поседим за минута?

— Аз трябва...

— Аз обаче имам нужда. Надявам се, че не й се е случило същото. Тя е сред най-свестните хора, които познавам, а двете с Лу... Трябва да позвъня на Лу. Сигурно е чула. И ние щяхме да чуем, но заради онова представяне извън града... Със сигурност има нужда да поговори с мен, но преди това трябва да поседя.

Наоми се приближи и се отпусна на пейката до него, хвана ръката му.

— Просто ще поседим, след това иди да я видиш как е. По-добре да се видите, отколкото да й звъниш.

— Права си, но няма да те оставя тук сама. Не и преди да разберем какво, по дяволите, става.

Сега не беше време за препирни, каза си тя.

— Ще дойда с теб. Ще пусна на Мейсън есемес, за да знае къде сме, и ще дойда с теб.

22.

Мейсън се съгласи с мнението на Наоми за Сънрайз Коув. Градчето притежаваше чар и разположението му до водата примамваше туристи. Щеше да му бъде приятно да остане няколко дена, може би да си наеме джет или каяк, защото сестра му много искаше да покара.

Не можеше обаче да си представи да се установи тук, както бе направила тя. Обичаше големия град, където всичко можеше да се случи и се случваше. Имаше нужда от високи скорости и събития.

Но тя открай време предпочиташе тишината, обичаше да е сама. Той пък се нуждаеше от движение, разговори, обичаше да е част от екип. Работата задвижваше и двамата — нейната в изкуството и въображението, тя улавяше мигове и ги караше да говорят. Неговата бе в поведението, правилата, в безкрайното търсене на отговора защо.

И двамата компенсираха нещо, това му беше добре известно, и на някакво ниво се противопоставяха на онова, от което бяха произлезли.

Често пъти тя полагаше огромни усилия да заличи миналото, да го изтласка някъде настрани. Той пък не спираше да го изучава, беше устремил живота си към преследването на онези, които, също като баща му, живееха, за да рушат и съсипват, защото единствено това им доставяше удоволствие.

Не знаеше какво да мисли за Зандър Кийтън или за връзката на Наоми с него. Все още бе рано. Щеше да проучи това по-късно.

Фактът, че тя бе казала на Кийтън за Боус, показваше, че те имат сериозна и както му се искаше да вярва, нормална връзка — нещо, което досега тя избягваше, ако бе извън рамките на сплотеното им семейство.

А пък Кийтън... според първото впечатление Мейсън щеше да го определи с един от изразите на Хари. Готино парче. Но също така забеляза и доста издайнически знаци. Как беше застанал пред къщата — а Наоми беше вътре — преди Мейсън да се представи, твърдата,

същевременно нежна заповед „да се успокои“ и фактът, че каза на Мейсън да попита Наоми, когато стана въпрос за секс.

Първоначален анализ, мислеше си Мейсън, докато паркираше на малкия паркинг пред полицията. Зандър беше самоуверен мъж, който щеше да защитава сестра му. Поне засега можеше да е доволен, че е така...

Но като всеки самоуважаващ се брат, който е и федерален агент, той щеше да го провери.

Заобиколи сградата и забеляза, че управлението има малка веранда, наскоро боядисана, чиста и поддържана.

Когато влезе вътре, го връхлетя чувство за дежавю, както ставаше всеки път, когато влезеше в малко провинциално полицейско управление.

Идвала ли е Наоми тук, запита се той. Забелязала ли е приликите с Пайн Медоус? Разбира се, че ще ги забележи. Не беше същото, разбира се, не беше огледален образ, а и основната апаратура бе доста по-напреднала през изминалите седемнайсет години, откакто бяха арестували баща му.

Но усещането бе съвсем същото. Миришеше на кафе и на печива, на пластмасови столове, имаше три бюра, разположени в помещение, което се използваше и като офис, и като чакалня.

Униформен полицаи, настанил се на едно от бюрата, вдигна поглед към Мейсън.

— С какво мога да помогна?

„Вече знаеш кой съм и защо съм тук, реши Мейсън. Никак не ти е приятно, че външен човек, при това федерален агент си вре носа в бизнеса на градчето.“

Тази реакция му беше позната.

— Специален агент Мейсън Карсън. Имам среща с началник Уинстън.

Полицаят се облегна назад на стола и огледа Мейсън с леко подсмиване, в което ясно се долавяше „Майната ти“.

— Имате ли документ за самоличност?

Докато Мейсън посягаше към значката, от задната стаичка излезе мъж, стиснал в ръка голяма синя чаша, на която пишеше „Началник“.

— Майк, ако се надуеш още малко, ще вземеш да се пръснеш. — Сам пристъпи напред и протегна ръка. — Аз съм Сам Уинстън.

Приятно ми е да се запознаем, агент Карсън.

— Благодаря ви, че ми отделихте време, господин началник.

— Елате в кабинета ми. Искате ли кафе? Не е чак толкова лошо.

— Току-що пих у сестра си, благодаря.

Влязоха в кабинет с прозорец към задната част. По шкафовете бяха подредени трофеи, снимки в рамки и избуял филодендрон.

Бюрото беше до странична стена и даваше възможност на началника да поглежда към общата част и входната врата. Имаше два стола за посетители — с прави облегалки, без възглавнички и глезотии — обърнати към бюрото.

— Седнете.

Сам се настани зад бюрото, което изглеждаше така, сякаш е било на това място поне две поколения.

— Още отсега ви казвам, че нямаме нищо за Дона Ланиър. Сестра ѝ, дъщеря ѝ и братовчедката са тръгнали насам. Нямаше как да ги спра. Колата ѝ е заключена, открихме ключовете на земята, точно до колата. Очевидно е, че каквото и да ѝ се е случило, започнало е на онзи паркинг.

Мейсън само кимна.

— Искам да видя паркинга и жилището ѝ, ако може.

— Може.

— Казахте, че госпожа Ланиър живее сама и — поне доколкото знаете — няма връзка.

— Точно така. Дона е разведена и живее сама от години. Двамата с Франк Питърс понякога излизат да пийнат или да вечерят и ми се струва, че има нещо повече. Но по-скоро е приятелство, не може да се говори за сериозна връзка. А и Франк е бил в бара на Лу, когато Дона е затворила в петък. Бил е с двама приятели и са си тръгнали чак към един.

Мейсън кимна отново и реши засега поне да не записва, а да помни.

— Това обичайно ли е?

— Като по часовник. Франк и приятелите му почти винаги ходят в бара на Лу в петък вечер, за да изпуснат парата.

— Имате ли нещо против да говоря с него?

— Не, а и той няма да има нищо против. Двамата с Дона са приятели много отдавна. Той се страхува за нея, аз също трябва да

призная, че ме е страх. Тя не е от хората, които биха се скрили по този начин. Отговорна жена е, има дъщеря, която обича, харесва си работата. Има приятели. Нека да сме наясно, агент Карсън. Със сигурност не е тръгнала по своя воля от паркинга, при това без колата си, а ключовете открихме на земята, и то след като е планирала среща със сестра си и братовчедка си преди месеци. Та тя говореше единствено за това пътуване, как щели да ходят на масаж с горещи камъни.

— Съгласен съм и разбирам, че сигурно ще повторя някои от въпросите, които вече са били задавани, защото вие сте най-добре запознат с положението. Понякога обаче погледът на външен човек, свежото око забелязва нещо пропуснато.

Сам наведе глава над чашата, намръщи се и отпи.

— Спор няма, и вие можете да питате и разпитвате колкото искате. Но аз знам какво говоря, познавам хората, които живеят тук. Нито един човек в този град не би направил ужасните неща, които бяха сторени на Марла. Наясно съм, че има хора, които идват тук за няколко часа, за няколко дена, може би повече, ходят на пристанището, обикалят магазините, баровете и ресторантите, разхождат се из гората. Наемат лодки, каяци. — Сам остави чашата. — Тях не ги познавам.

— Вярвате, че външен човек е отвлякъл и убил Марла Рот.

— С всяка костичка в тялото си.

— Разкажете ми повече за нея.

— За Марла ли? — Сам изду бузи и изпусна въздуха с тежка въздишка. — Коренно различна от Дона. Не че е нещо необичайно. Марла беше на трийсет и една, дива, винаги си е била такава. Разведе се с добър човек, който я обичаше и все още има чувства към нея. Сега я оплаква. Можете и с него да поговорите, но Чип Питърс би си отрязал ръцете, преди да посегне на Марла.

— Питърс? — Вече знаеше, разбира се, вече бе направил връзката.

— Точно така. Франк е чичо на Чип. Франк и Дарън Питърс — бащата на Чип — държат „Морски пътешествия и лодки под наем“ вече шестнайсет години. Чип е част от екипа. Казвам ви, че няма начин той да участва в тази работа, нито пък Франк. — Сам сякаш се отдръпна назад и отпи отново от чашата. — Но вие можете да проверите лично.

— Разводът враждебен ли беше?

— Разведен ли сте?

— Не.

— И аз не съм, но не съм чувал да е приятно.

— Разполагам с информация, че Чип — всъщност Дарън Питърс младши — е избухлив и често проявява склонност към насилие.

— Информацията ви е грешна — заяви с равен глас Сам. — Чип има правила и една голяма слабост, наречена Марла. Да, имаше една разправия с кретена, с когото Марла се хвана преди няколко години. Пазя доклада, ще ви дам копие. Този тип напердаши Марла няколко пъти. Чип разбра — от Марла — и показва на скапаняка какво е бой. Повали го с един удар, при това пред много свидетели. Чип не го преби, а можеше. Използвал е юмруците си още веднъж или два пъти и всеки път е било заради нея. Той е огромен мъж, агент Карсън. Един удар е достатъчен. Човек, склонен към насилие, не спира след един удар.

— Никой ли не е повдигал обвинение? — попита Мейсън.

— Не. Що се отнася до скапаняка — някой си Рупърт Мозли — аз говорих с него. Навремето двамата с Марла ходеха на риболов и той й подари въдица. Казах му, че веднага ще арестувам Чип за нападение и ще ги тикна двамата в една килия, защото него щях да го обвиня за нападение над Марла. Той не пожела да повдига обвинение и дори се премести да живее другаде. Отиде в Орегон. Проверих къде е бил и в двете вечери. Алибито му е непоклатимо. В затвора е, задето понатупал друга жена там. Но ще ви дам информацията и по този въпрос.

— Благодаря. Бихте ли ми казали защо се разведоха Чип и Марла.

— Тя искаше да се разделят. Искаше нещо повече. Какво повече, един господ знае, но на нея нищо и никога не й стигаше. Тя посегна на сестра ви в бара на Лу онзи петък, малко преди да изчезне.

— Моля? Какво?

Сам отмести стола назад и стана — не се държеше нагло като заместника си, а спокойно, но езикът на тялото му издаваше, че се забавлява.

— Не знаете ли тази част? Марла е от хората, които искат всичко, което си набележат, а от известно време си беше набелязала Зандър

Кийтън.

— Кийтън значи.

— Да. Очевидно двамата са се повъргали в сламата веднъж или два пъти, докато са били в гимназията, и Зандър не искал нищо повече. Освен това Зандър непрекъснато мисли за Чип. Независимо че са разведени, той никога не би се хванал с Марла. Плюс това си беше набелязал сестра ви и това беше ясно на всеки, който го погледнеше. Марла обаче не беше съгласна и тъй като беше добре подпийнала, решила да изблъска Наоми. Буквално.

— Вдигнала е ръка на Наоми, така ли?

— При това два пъти, направила скандал и използвала доста неприличен език.

— В бара ли е станало? — уточни Мейсън, за да си изясни всичко. — В „При Лу“ в петък вечерта, когато жената е изчезнала?

— Точно така. Свидетелите разказват една и съща версия за случилото се. Марла започнала скандала, Наоми й казала на два пъти да се дръпне. Марла я блъснала отново. Тогава Наоми сграбчила китката й — по този въпрос всички са единодушни — и я извила така, че Марла се свила на пода. След това Наоми си тръгнала. Марла останала в бара, вкисната, отишла да повърне в тоалетната, скарала се с най-добрата си приятелка, след това изфучала навън. Повече никой не я е виждал, докато Наоми не я откри под скалите.

Въпреки че в стомаха му набъбваше гореща топка, Мейсън заговори спокойно.

— Вие сте проверили къде е била междуременно Наоми, къде е ходила, също и миналото й.

— Да, проверих.

— Знаете, че Томас Боус ни е баща.

— Знам.

— Знаете, че Наоми нито е разговаряла с него, нито го е виждала от деня, в който беше арестуван.

— Знам. Също така научих, че вие сте го посещавали пет пъти.

— И сигурно ще отида отново. Когато баща ти е сериен убиец, а ти преследваш серийни убийци, най-разумно е да проучиш онзи, до когото имаш достъп.

— Едва ли ви е лесно, но пък постъпвате умно. Казах ви, че познавам хората в града си, агент Карсън. Наоми е отскоро тук, но

имам добри впечатления от нея. Тя не се занимава със скандали и разправии. Не е заподозряна.

— Ами Кийтън?

— Не се съмнявам в него. — Сам махна с ръка, сякаш да перне идеята. — Нито съм психолог, нито специалист по поведенческите въпроси — аз съм най-обикновено ченге, но самият аз имам сестра и предполагам, че искате да разберете що за човек е той. Работи упорито. Има си приятели още от времето, когато са били в пелени, а това означава много за мен. Има глава на раменете и се оправя с бизнеса, въпреки че едва ли някой ще предположи от пръв поглед. Не се перчи. Чете като учен — не съм попадал на друг, който да чете толкова много и да притежава толкова много книги. Има си симпатична банда с други приятели, струва си човек да ги чуе. Виждал съм го заедно със сестра ви веднъж, може би два пъти и мога да кажа, че никога не съм забелязвал да гледа друга така, както гледа нея. Ние сме опитни наблюдатели, агент. Ако трябва да го кажем по друг начин — Сам се усмихна едва забележимо, — яко се е вързал.

Столът му изскърца, когато той седна отново.

— Зандър има слабост към Дона, както и човечето от нас. Тя е сладурана и ми прималява като знам, че седя тук, без да имам каквато и да било следа за местонахождението ѝ или какво става с нея. Ако можете да изровите нещичко, ще съм ви безкрайно благодарен. Ще ви дам всичко, с което разполагам. Едно от момичетата — красавицата Макси Ъптън, е работила в петък вечерта заедно с Дона. Обикновено колата ѝ е на паркинга до автомобила на Дона, но на идване спукала гума, спипала Зандър в сервиза, тъкмо затварял. Тази сутрин ми каза, че отказал да ѝ сложи резервната гума, защото била почти изтрита — всичките ѝ гуми били излизани и ѝ трябвали нови. Обещал да ѝ достави нови и да ги смени на следващия ден и я закарал до работата ѝ, но настоял да се обади на баща си да я прибере. Трябвало да обещае да не върви пеша до тях или до приятелката си, която живее на една пресечка. Излязла е няколко минути преди Дона и баща ѝ спрял на паркинга почти в същия момент.

— Прилича ли на Марла Рот?

— По-млада е. Макси е на деветнайсет, но физически повече прилича на Марла от Дона. Руса и красива. Тогава се замислих дали Дона не е била вторият избор. Ако автомобилът на Макси е бил на

паркинга, ако Зандър не беше я накарал да обещае да не върви пеша след затваряне, дали нямаше да търсим нея сега?

— Много е възможно.

— Поемате голям риск, агент. Няма да ви натяквам, ако нещата се променят.

— Много е възможно — повтори Мейсън. — Може да става въпрос за оползотворяване на възможност. Никой не би предположил, че Марла Рот ще тръгне да се прибира сама, още по-малко по това време. Убиецът е видял възможност и се е възползвал. Вероятността две жени да бъдат отвлечени в този малък район и толкова скоро една след друга е минимална. Госпожа Ланиър е била сама, в отдалечена част на паркинга и така е възникнала възможност за човек, който знае кога се затваря, кога приключват смените.

— И вие ще го знаете, ако прекарате ден или два тук.

На Мейсън му беше достатъчно да мине през града, за да се убеди, че е така.

— Той разполага с място, на което ги откарва — някъде наблизо, да кажем на около трийсет километра, сигурно е закътано. Държал е Рот цели два дена и през това време я е изнасилвал и измъчвал. А след като е изхвърлил тялото тук, можем да предположим, че е сравнително близо с автомобил. Също така разполага с кола, ван или пикап, за да откарва жертвите. Но едва ли ви казвам нещо, което вече не знаете.

— Дотук всичко това ми е известно — съгласи се Сам. — Много къщи се дават под наем, има и бунгала сравнително наблизо. Проверихме по-близките, говорихме с хората там, със собственици и управители.

— Най-добре разширете района, помолете рейнджърите да обиколят бунгалата и къщите в националния парк. Не е далече, а районът е подходящ за заниманията му, защото е отдалечен и тих. Той е бял, между дваисет и пет и четирийсет, по-вероятно малко над дваисет и пет.

— Защо да е толкова млад?

— По-зрелите биха проявили повече търпение, биха отделили повече време да дебнат пляката. А този се нахвърля. По всяка вероятност е искал младото момиче вместо Дона, но е отвлякъл нея, защото му е била под ръка. По-зрелите биха изчакали, докато се

предостави друг шанс. След като я отвлече, вече няма значение. Тя е жената, която той иска да бъде.

— Тя заместител ли е? Чел съм малко по въпроса — добави Сам.
— Да не би да си представя друга?

— Възможно е. Още е рано да го кажа със сигурност, но отсега ми е ясно, че е сексуален садист и се наслаждава на онова, което върши. Не е импотентен, но може би успява да се задоволи единствено когато изнасилва, когато причинява болка на жертвата, като се храни и зарежда от тази болка и страх. Държал е Рот два дена и тъй като не сте открили второ тяло, Дона Ланиър е все още в ръцете му. Убийството е крайното удовлетворение и той знае, че когато ѝ отнеме живота, всичко свършва. Затова протака колкото е възможно по-дълго.

Мейсън замълча, съжали, че не беше приел чашата кафе, после продължи.

— Отвличането на две жени за толкова кратко време показва, че е открил удобно място. Малък град, но обширен район. Хората в града и района си имат обичайни навици, които може да проучи бързо. В малките градчета, където почти няма престъпления, хората се чувстват в безопасност, не се притесняват да се прибират сами, пресичат тъмния паркинг, след като затворят. Подозирам, че мнозина тук не заключват вратите и прозорците, нито пък колите. Ако обиколя града и проверя, със сигурност ще намеря ключове.

— Така си е.

— Той познава подобни места и със сигурност е посветил доста време, за да ги проучва. Убивал е и преди.

Сам отново се наведе напред.

— Да, точно така, същото ми подсказва и моят инстинкт. Това не е първото му убийство.

— Методът му е твърде ефикасен, за да е за пръв път. Подхвърлил е тялото така, че да бъде открито. Наслаждава се на страха, на чувството за безпомощност. Като я е оставил вързана и със запушена уста, той затвърждава факта, че доминира. Не сте открили отпечатащи нито по лепенките, нито по тялото. Достатъчно опитен е и използва ръкавици и презерватив. Значи говорим и за контрол, и за интелигентност. Умее да се вписва сред хората — продължи Мейсън.
— Ако не е местен, се представя за турист, приятелски настроен, но не се държи фамилиарно.

Сам не спираше да кима.

— Не създава неприятности, не се кара в магазина, не пие прекалено много в бара.

— Именно. Никой от хората, които сигурно са го видели, не го е забелязал. Без съмнение се е хранил в пицарията. По всяка вероятност баща му е бил доминантна фигура, и физически, и емоционално, а майка му е била покорна женица. Приемала е всичко. Подчинявала се е. Този тип няма респект към жените, но умее да доминира със сила. За нещастие, ще мога да ви кажа повече, след като изхвърли следващото тяло.

Сам въздъхна тежко.

— Значи, ако не извадим късмет и не го открием в някоя вила под наем, нищо не може да помогне на Дона.

— Ако се придържа към вече установения си график, ще я убие довечера и ще остави тялото ѝ на открито, за да я намерят утре. Много съжалявам.

— Колко сте уверен в думите си! Шефът ви казва, че сте добър — достатъчно добър, за да ви включат в отдела за поведенчески анализ. Знам какво е това, знам какво означава профилиране.

Мейсън се замисли.

— Вие сте женен повече от двайсет години и все още обичате съпругата си. Имате две деца, които са слънцето на вашия свят. В гимназията сте играли футбол и обичате спомените за онези славни, но отминали дни. И тъй като са отминали, настоящето е по-важно за вас. Съпругата ви се опитва да ви сложи на здравословна диета и вие се подчинявате. Поне засега. Вие сте организиран човек, без предразсъдъци и тази работа не е просто работа за вас. Това е вашият град, вашите хора и „да служа и защитавам“ не са просто думи. Вашите хора ви харесват. Управлявате добре, със здрава ръка, но без да тропате с юмрук по масата.

Колкото смутен, толкова и впечатлен, Сам се наведе отново над чашата си.

— За толкова кратко познанство преценката ви е много точна. Как го направихте?

— Носите халка, а на перваза има снимки на съпругата и децата ви. Сега са тийнейджъри, но все още пазите снимки от времето, когато са били малки. Има и футболна награда — за най-ценен играч, но не

сте били крило или център. Наградите по софтбоул и волейбол — на децата ви — са на видно място. Пиете зелен чай, а ви се пие кафе. В кутията ви за обяд има десерт с кисело мляко, а не ми приличате на човек, който ще тръгне доброволно да се храни здравословно.

— Всеки би предпочел поничка.

— Това се подразбира. Заместникът ви е подразнен, че имате среща с мен, но когато го срязахте, той не се нацупи. Ухили се. Съгласихте се да се срещнем тук, защото сте готов да използвате всяка помощ. Проверили сте и мен, и сестра ми, но не ни приемате за виновни единствено заради кръвната връзка. А някои биха го направили и го правят.

— Някои са скапанияци.

— Така е. Познавате района, познавате хората и не вярвате, че местен човек би убил Марла Рот или отвялякъл Дона Ланиър. Готов съм да ви кажа мнението си, стига да го искате.

— Искам го. Дайте ми няколко минутки. Отивам да проверя наемите извън града и в парка. Ще проверя на четирийсет километра. След това ще ви заведа у Дона и на паркинга. Можем да пообиколим пеша. Така най-добре ще усетите мястото.

— Става. — Мейсън се надигна. — Все още ли има кафе?

— Колкото искате в стаята за почивка. — Сам се усмихна. — Има и зелен чай.

— Ще се възползвам от предложението за кафе.

Наоми си беше у дома, когато прочете есемеса на Мейсън.

— Пише, че ще се забави още два часа. Сигурен ли си, че искаш да дойда с теб? Не искам Лу да се почувства неудобно.

— Ако ми се стори, че й е неловко, ще те изритам.

— Строг, но справедлив. — Тя отстъпи крачка назад и огледа мебелите, които бяха извадили от мазето. Не беше събрала много неща и на нито едно не му беше мястото в стаята за гости.

Важното бе, че поне засега не изглеждаше съвсем празно.

— До довечера няма как да се снабдя с легло, но поне има стол, който трябва на всяка цена да се претапицира, маса, лампа. А стените изглеждат хубави. Голи, но чисти и прясно боядисани.

Тя се обърна към Зандър и стисна ръката му.

— С куче или без куче отиваме при Лу? Ти решавааш — кучето ще ѝ хареса. Беше луда по Майло.

— Добре, пък и той успокоява. Дай ми малко време да се преоблека и понаглася, и тръгваме.

— Защо? — Тъй като той стискаше ръката ѝ, я измъкна от стаята и я поведе към стълбите. — Да не би да сме тръгнали на парти?

— Не съм си сложила грим.

— Красива си.

Забеляза как тя се ококори и премигна, и я подръпна надолу по стълбите.

— Какво? Нали имаш огледало. Не е нужно да ти го казвам.

— По-приятно е, когато го чуеш.

— И без това през повечето време си без грим.

— Когато излизам, гледам да се постарая, поне малко.

Заради кучето решиха да вземат нейния джип вместо мотора му и той се отправи към автомобила, а Лепка тичаше нетърпеливо пред тях.

— Дори не съм си взела портфейла.

— Моят е у мен. Аз ще карам. — Отвори вратата, за да пусне кучето, и се настани зад волана. — За пръв път ми се случва да седна зад волана след жена и да не ми се налага да сгъвам коленете си до ушите. Ама какви крака имаш, мила. — Въпреки това избута седалката няколко сантиметра назад, обърна се към нея и забеляза, че го гледа намръщено. — Какво има?

— А досега как си чакал пет минутки някоя жена с къси крака да се приготи и да си вземе чантата?

— Че ти нямаш чанта. Възхищавам ти се за това.

— Не е там въпросът.

— Да, да, чаках. В повечето случаи на жените им е приятно да карат мъжете да ги чакат. Неоспорим факт е, че повечето ще се мажат поне два часа и пак няма да изглеждат като теб. Защо тогава да чакам?

Тя изсумтя и си сложи предпазния колан.

— Страхотен комплимент, подправен с огромно количество арогантност. Не мога да преценя дали да съм поласкана, или раздразнена от името на жените по цял свят.

— Красавице, ти изобщо не си като жените по цял свят.

— Не съм сигурна какво означава това, но го приемам за комплимент. Както и да е, дай ми ясен сигнал, ако искаш да ви оставя сами с Лу. Тя къде живее?

— Притежава сградата.

Тъй като тя вече знаеше доста за него, веднага се досети.

— Значи двамата притежавате сградата.

— Това е инвестиция и тъй като тя живее там и няма наематели — по-точно казано, ние нямаме наематели, никой не се оплаква от шума в бара. Мама му стара, нямам представа какво да й кажа.

— Ще измислиш. Ти умееш.

— Да. Аз и кучето.

Той паркира, забарабани с пръсти по волана, докато оглеждаше сградата.

— В бара е. Запалила е осветлението, а в неделя не отваряме преди четири.

Когато той слезе, Наоми взе резервната каишка, която държеше в жабката. Зандър обаче заобиколи и пусна кучето, преди тя да успее да я сложи.

— Тук не важи ли законът за каишките?

— Мисля, че за десет крачки можем да го пренебрегнем. — Зандър бръкна в джоба си и извади ключовете, отвори вратата.

От уредбата дънеше музика, хард рок с пищащи китари. Наоми никога не беше влизала в бар през деня или когато осветлението е запалено. Помещението изглеждаше по-голямо, особено с качените на масите столове и празните сепарета.

Лу търкаше ожесточено пода с парцал, бе облечена с дънки с ниска талия и черен потник, който откриваше изваяни рамене и ръце.

Наоми чу Зандър да мърмори:

— Мама му стара.

След това мина зад бара и намали музиката.

Лу се изправи на мига и вдигна парцала като бухалка, но щом видя Зандър, го пусна.

— Ще си спускаш тъпанчетата.

— Рокът е създаден, за да се слуша силно.

— Защо вършиш работата на Джъстин?

— Защото искам веднъж аз да я свърша. А ти защо не си на скалата и не се опитваш да се вмъкнеш в гащичките на блондинката?

— Защото я доведох.

Лу се обърна, забеляза Наоми и въздъхна със съскане. Преди да успее да каже и дума, Лепка реши, че е време да се представи, и затича при нея.

— Да не би това да е полумъртвото куче, което открихте?

— Да.

— Сега ми изглежда съвсем здраво. Ама какви са тези сини очи?

— Тя го погали. — Благодаря, много мило, че се отбихте, но си имам работа. Трябва да затворя за една седмица, да извадя камшиците и веригите, да нашиbam този и онзи по задните части и да накарам екипажа да изчисти всичко. Ако не ги наблюдаваш непрекъснато, те ще пошляпат с парцала по пода и ще решат, че задълженията им са изпълнени.

Докато работеше, не млъкна, думите ѝ се лееха задъхано, а тя търкаше ли търкаше с парцала.

Зандър остана за момент неподвижен, след това прокара ръка през косата си. Тръгна към нея и изтръгна парцала от ръката ѝ. След това я прегърна.

— Трябва да довърша! По дяволите, трябва да довърша.

— Стига, Лу.

Тя се опита да се бори, дърпаше се и го блъскаше, но след това стисна здраво тениската му.

— Зандър. Много ме е страх за Дона. Къде е? Какво ѝ се е случило? Как е възможно да се случи подобно нещо?

Когато тя се заплака, той я притисна към себе си.

23.

Тъй като не беше сигурна каква е ролята ѝ, Наоми реши да свърши нещо полезно. Отиде тихо зад бара и огледа машината за горещи напитки. Провери дали е заредена с кафе, защото Лу не ѝ приличаше на хората, които предпочитат чай.

Намери чаши и остана настрани, докато Лу не се съвзе.

— Не знам какво да правя — призна тя. — Трябва да правя нещо.

— В момента ще седнеш.

Зандър я поведе към едно от сепаретата. Наоми се провикна:

— Правя кафе.

Лу избърса сълзите си и се въртна.

— Машината е сложна — започна тя.

— Наоми е израсла в ресторант, Лу. Сядай.

— Ако я счупи, ти ще купуваш нова — измърмори Лу. — Предпочитам уиски.

— Значи ирландско кафе — рече неспринудено Наоми. — За теб, Зандър?

— Само кола.

Когато седна, Лу придърпа салфетките на масата и си издуха носа.

— Нищичко не знаят тъпаците. Снощи дойде Сам да ме пита дали не е решила да си остане вкъщи или при мен. Никой не знае нищо, никой не я е виждал, никой не я е чувал.

— Знам, Лу.

Кучето се примъкна под масата и положи глава в скута ѝ.

Животинчето наистина имаше подход.

— От седмици говореше само за това пътуване, накрая чак ми се прииска да ѝ завра камък в устата. Опитва се да ме накара и аз да тръгна, не спря да ме увещава. Нямам нищо против да прекарам два дена в спа център, но сестра ѝ е голяма досадница. Ако бях казала, че ще отида с нея, ако се бях съгласила...

— Това са глупости, Лу.

— Не са. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Не са глупости! Щях да отида и да я взема.

— И тогава ти щеше да си тази, за която нямаше да знаем нищо.

— Това вече са глупости. — След като избърса сълзите си, тя сви салфетките на топка. — Аз умея да се отбранявам. Докато Дона... Тя е нежна. Тя е много нежна.

Наоми се приближи с чаша ирландско кафе, украсено отгоре от опитна ръка с бита сметана, и чаша кола.

— Ще поразходя кучето, така че да можете да си поговорите.

— Кучето си е добре тук. — Лу погали ушите на Лепка и погледна Наоми. — Също и ти. Извинявай за забележката за гащите ти. Беше невъзпитано.

— Е, той е бил в тях няколко пъти, така че не беше далече от истината.

Лу прихна, после сълзите отново започнаха да напират.

— Остани. Вземи си нещо за пиене и сядай.

— Добре. Но първо искам да кажа нещо. Виновен е единствено човекът, който я е отвлякъл. Винаги можем да кажем, че ако е станало така или иначе, нямаше да се случи, но истината е, че това не променя нищо. Единственият човек, който може да го промени, е онзи, който я е отвлякъл.

Докато Лу гледаше кафето, Наоми отиде да си донесе кола.

— Тя е най-близката ми приятелка — рече тихо Лу. — Още от гимназията. Нямахме абсолютно нищо общо, въпреки това станахме приятелки. Защищавах я и я подкрепях, докато беше омъжена за онзи нещастник, както и тя ме защитаваше и подкрепяше, докато бях омъжена за Джони. Когато той почина, не знам как щях да се справя без нея. — Тя въздъхна и подсмръкна. — И ми каза да не се омъжвам за Дайкс. Когато го направих, тя пак застана на моя страна.

Опита кафето и изви вежди към Наоми.

— Страхотно ирландско кафе.

— Учила съм се от виртуоз. — Настани се до Зандър. — Не знам дали ще ти помогне, но брат ми е тук и в момента има среща с началник Уинстън. Брат ми работи във ФБР.

— Сам се е обадил във ФБР, така ли?

— Истината е, че не знам кой на кого е позвънил — нещо се изгубих в превода, но в момента разчитаме на помощта на агент на

ФБР, който я търси.

— Този мръсник, който и да е той, я държи от петък вечерта. Вече се разчу какво е сторил на Марла. Дона...

Зандър протегна ръка и стисна нейната.

— Не го прави, Лу. Ще полудеем, ако говорим така.

— Снощи направо полудях. Просто шофирах по пътя, търсих я, търсех... и аз не знам какво. Бях си взела бейзболната бухалка и пистолета 32-ри калибър.

— Господи, Лу. Трябваше да ми позвъниш.

— За малко да го направя. — Тя преплете пръсти с неговите. — Че на кого друг да се обадя, след като съм притисната в ъгъла. Сама ще го разбереш, ако останеш с него — обърна се тя към Наоми. — Ако си притисната в ъгъла, той ще бъде до теб.

— Стига, Лу.

— Тя трябва да знае, че ти не си просто едно красиво лице.

— Виждала съм и по-красиви. Имала съм по-красиви — обади се Наоми и си спечели пролайващ смях, точно както се надяваше. — Имаш нужда от малко изкуство по стените, Лу.

— Това е бар.

— При това хубав. Не ти говоря за напудрени пана с цветя. Подготвям една снимка на „Рекърс“, но ще трябва те да си я купят от мен. Имам обаче една на Зандър и Лепка, силуети на фона на изгряващото слънце, с която си поиграх, и сините им очи изпъкват. Страхотна ще бъде за тук и съм готова да ти я дам, ако я искаш. За мен това ще бъде реклама.

— Няма да ме закачиш на тези стени.

Лу изви вежди отново.

— Ще те закача, ако ми харесва. Барът е мой.

— Половината е мой.

— Тогава ще я закача в моята половина. — Тя стисна ръката му, след това го плесна лекичко, отново се надвеси над кафето си. — Вие двамата ме успокоихте и съм ви безкрайно благодарна.

— Трябва да излезеш оттук. Да отидем да обядваме, какво ще кажеш?

Лу се усмихна и поклати глава.

— Когато съм толкова притеснена, чистя, но когато свърша, ще бъда много по-спокойна. Ако научиш нещо от брат си, каквото и да е,

нещо за местонахождението ѝ, трябва да ми кажеш веднага — помоли тя Наоми.

— Ще го направя.

— Добре. Вървете си сега и си вземете кучето, преди да реша да го задържа. Вече съм добре.

— Ако ти трябвавам за нещо, обади ми се.

— Добре. Надявам се скоро да я намерят и да е жива. Само надеждата ми остава.

След като те излязоха, тя отново започна да чисти.

Тъй като мислеше, че Мейсън ще остане поне една вечер, Наоми накара Зандър да я закара до пазара и беше доволна, че разполага с ограничени часове. Избра каквото ѝ трябваше за едно от любимите му ястия.

Всички местни на пазара говореха за Дона или пък спираха Зандър, за да го попитат дали не е чул нещо. Пое си облекчено дъх едва когато си тръгнаха.

— Трябваше да се сетя, че ще стане така, и да се справя с продуктите в хладилника. — Тя се отпусна на седалката, усети как стомахът я присвива и започва да я боли глава. — За теб е по-трудно. Толкова много приказки — добави. — И въпроси, и предположения.

— Всички, които живеят тук, я познават и се тревожат.

— Може Мейсън да каже нещо, да добави нещичко. Знам, че ми е брат, Зандър, но той е невероятно умен. Забелязва всичко, не забравя нищо и учи за това, с което се занимава в момента още от дете. Веднъж го хванах — не беше достатъчно бърз, за да го скрие от погледа ми — докато преглеждаше нещо на компютъра. Серийни убийци. Толкова се разбеснях, така се разфучах, че чете за тях. Той обаче искаше да знае и колкото повече научаваше, толкова по-добре можеше да се справи.

— Според мен е точно така.

— А според мен, не. Не можеше ли да е нормален, като всички останали? Аз правех всичко по силите си, за да съм като останалите, ходех на футболни мачове, работех в комитета за годишника и в училищния вестник, излизах с приятели на пица, а той учеше за патологията на серийните убийци, убийци за удоволствие, убийци за кратки периоди. Виктимология и съдебни контрамерки.

— Май и ти си попрочела доста материали по въпроса.

— Малко, защото той реши, че с това ще се занимава, но... Върна се в Западна Вирджиния. Ходил е да види баща ни в затвора. Не само веднъж.

— Това притеснява ли те?

— Преди ме притесняваше. Може би малко и сега, но трябваше да приема, че няма да остави това в миналото.

По-добре е от терапия, осъзна тя. По-добре да говори... с приятел, може би не точно, но той все пак същевременно ѝ беше приятел. Беше истинска утеха, че може да каже каквото мисли, да излее сърцето си пред човек, когото приемаше за приятел.

— Мейсън се изправя срещу всичко това и се опитва да го разбере, за да може да спре следващия. Знам го и въпреки това ми се иска да беше намерил друг начин да спасява човешки живот, да беше станал лекар.

— Спасявал ли е човешки живот?

— О, да. Чу ли за онзи, който отвличаше момченца във Вирджиния? Беше отвлякъл пет за период от три години, беше убил две и захвърлил телата им в горист район край планинска пътека.

— Наричаха го Убиеца от Апалачите.

— Мейсън много се дразни, когато журналистите лепнат някое такова име. Но, да. Той беше част от екипа, който го разкри, проследи, спря и спаси живота на три от момченцата, които извергът държеше в едно мазе. Той спасява човешки живот и има нужда да разбере що за ум ще отвлече малки деца, ще ги измъчва, ще ги държи в клетки като животни, а след това ще ги убие.

Зандър спря пред къщата и тя слезе.

— Гордея се с него, затова приемам, че прекарва част от живота си на тъмни места.

— Или прекарва живота си да разрушава тези тъмни места.

Тя посегна към плика с покупки и спря.

— Нали? Трябва и аз да се науча да приемам нещата по този начин.

Когато пренесоха покупки в кухнята, тя извади бутилка вино.

— Сега започвам голямо готвене. Мога и да почистя, но когато съм нещастна и притеснена, предпочитам да готвя.

— Значи съм извадил късмет. Ще изляза, когато брат ти се върне, за да можете двамата да си поприказвате. Купила си свински пържоли.

— Ти ги купи — поправи го тя. — Както и всичко останало в торбите.

— Ти също ще трябва да имаш принос. Обичам свински пържоли.

— А обичаш ли пълнени свински пържоли по средиземноморски?

— Сигурно.

— Добре, защото това ще приготвя, както и печени картопки с билки, задушени аспержи, бретцели и ванилов крем брюле.

Той не беше сигурен, че крем брюле може да се приготви извън ресторант.

— Значи оставам за вечеря.

— Тогава изчезни оттук.

— Поръчай ми да свърша нещо.

— В кухнята ли?

— Само да не е в кухнята.

Той също трябваше да поразсее тревогите си, като върши нещо, помисли си тя.

— Сисъл има маса и четири стола — пази ги за мен, щях да помоля Кевин да ги вземе и да ги закара при Джени, но ако ги донесеш тук и ги почистиш, можем да изядем върховната вечеря на нормална маса. И да не си казал, че не искаш да ме оставяш сама — добави тя, без да му даде възможност да гъкне. — Кучето е тук, имам аларма и чудесен набор от японски ножове.

— Да заключиш всички врати, докато се върна. Или аз, или Мейсън.

— Тъжно ми е, защото денят е разкошен, обичам вратите да са отворени, но заради масата в трапезарията ще ги заключа.

— И си дръж телефона включен.

— Ще го държа у мен. Знаеш ли как да свалиш задните седалки на автомобила ми, за да натовариш?

— Аз съм механик, момиче. Ще се справя. Кажи на Сисъл, че отивам. Така ще стане по-бързо.

Той я привлече за целувка и насочи пръст към кучето.

— На смяна си.

Наоми позвъни, после пхна телефона в задния си джоб и потри ръце.

— Да се захващаме с готвенето.

Кучето налапа дъвчаш кокал, а тя се зае с храната. Така мислите й се прочистваха и прогонваха ужасните тревоги. Обработката, докосването до храната, ароматите и цветовете я успокояваха.

Остави тестото да втасва, пхна картофките във фурната, а крем бръулето беше почти готово за фурната, когато кучето скочи от мястото си.

Може би сърцето й се сви в първия момент, може и да погледна към кухненския нож, но си наложи да запази спокойствие и да продължи работата си.

Наградата бе, когато видя Зандър да качва столовете на задната тераса.

Избърса ръце в кърпата, пхната в колана, и отиде да отвори вратите.

— Той се закле — едва не го накарах да подпише кръвна клетва, че това са столовете, които си искала.

— Те са.

Зандър ги погледна и се намръщи на избелелите, разкъсани възглавници за сядане и нащърбеното дърво.

— Защо?

— Ще станат страхотни.

— И как точно ще стане това?

— Ще ги претапицирам с плата, който съм избрала, ще ги боядисам. Облегалките ще са сини, а креслата бледозелени.

— Ще ги боядисваш ли?

— Не, аз, Джени. Аз се оттеглям от тази дейност. Нека си постоят грозни, докато тя се заеме с тях. Но имам парцали и почистващ препарат за дърво. Можем да ги направим представителни за една вечеря.

— За мен са достатъчно представителни за подпалки, но ти решаваш.

— Ами масата?

— Взел съм масата. Има нужда от малко работа, но е прилична.

— Питам дали имаш нужда от помощ, за да я свалим от колата?

— Може би. — Той се намръщи отново на столовете. — Връщам се след минутка.

— Ще ти донеса нужното.

Тя извади препаратата от пералното помещение, напълни кофата с вода и я изнесе навреме, за да го види как приближава скрит зад бухнали люляци във висока кобалтовосиня кана.

— Заповядай. — Той я сложи на масата на терасата. — Купих ти цветя и нещо, в което да ги държиш.

Тя зяпна изумено, а след това вдигна поглед към него.

— Ами...

— Цветята откраднах, но каната купих.

— Ами... те... Съвършени са. Благодаря ти.

Той стоеше непохватно, мръщеше се на столовете, които за него бяха чиста загуба на време и пари. Тя преглътна два пъти.

— Дано вечерята става. — Взе единия от парцалите и го пусна в кофата. — Добре ли си?

— Да, напълно. Трябва да довърша.

— Върви, действай. Аз ще почистя тези безумно грозни столове.

Тя влезе, грабна виното и го отнесе със себе си в една от баните, където още нямаше осветление, но имаше нови кранчета и стойка за кърпи.

Сърцето ѝ прескочи веднъж. Всъщност то препускаше и спираше. Досега не беше изпитвала подобно чувство. Не беше пристъп на паника, не точно, въпреки че бе доста паникьосана.

Той се беше качил по стълбите с люляк в синя кана и я беше оставил безцеремонно. Откраднати цветя в стара кана, пренесени от едри, мазолести ръце.

В този момент тя се влюби.

Не беше възможно да става толкова бързо. Не бе възможно да е толкова просто. Просто нямаше начин.

Само че се получи. Не бе нужно да е изпитвала същото преди.

Пое си дълбоко въздух, изпусна го и отпи дълга глътка вино.

Какво трябваше да стане след това?

Нищо не трябва да става, увери се тя. Всичко щеше да си продължи, щеше да е същото, докато... нещо се промени. В момента обаче нищо не беше станало.

Трябваше да напълни пържолите.

Чу го да се смее и да говори на кучето. Двамата бяха на терасата. Видя люляка — толкова пищен, толкова уханен. Притисна ръка към сърцето си, за да повярва.

Извади телефона си, изви се и щракна цветята няколко пъти.

Когато започна да прави плънката, чу гласа на Мейсън и вдигна поглед, видя го на терасата.

Зандър застана на вратата.

— Ще се оправим с масата. Столовете са чисти, но пак са грозни.

— Тепърва ще разкрием чара им.

— Все тая. Искам храна, след като сложим масата. Ухае вълшебно.

— След час ще бъде готово.

— Става.

Докато тя довършваше плънката, те внесоха фермерската маса вътре. Мейсън влезе.

— Да не би да правиш пълнени пържоли?

— Знам как да те размекна.

Той я целуна по бузите.

— Благодаря. Защо си купила тези скапани столове?

— Няма да са скапани, когато приключа с тях.

— Приказвай си. Масата ми харесва. Да не би да е от истинско дърво?

— Да.

— Чака те яка работа.

Тя напълни пържолите, пхна ги във фурната и излезе на терасата.

— Погледнете как препаратът разкрива дървесните кръгове. Имат нужда от малко грижи.

— Има дупки, драскотини — посочи Зандър.

— За мен това е характер. А Джени каза, че може да оправи всичко, което има нужда от поправяне. Не искам да разваля нищо, Мейсън, но мисля, че можем да поговорим за нещата, които си открил, за срещата ти с началник Уинстън сега, вместо да оставим разговора за вечеря.

Той я изглежда, след това кимна.

— Не мога да ви кажа почти нищо повече от онова, което вече знаете. Всичко показва, че Дона Ланиър е била отвлечена от паркинга

малко преди полунощ в петък. Колата ѝ е заключена, не е местена, откакто я е оставила там в началото на смяната си в четири, още трима други служители са били до затваряното. Първата, Макси Ъптън е излязла от задния вход сама няколко минути преди Дона, Джина Бароус и Бренан Форестър. Обикновено Макси паркирала на същото място, както и повечето служители, но колата ѝ била на ремонт. При теб — обърна се той към Зандър.

— Да, дойде със спукана гума малко след като бях затворил, но и четирите ѝ гуми бяха толкова износени, че не ставаха за нищо. Не можех да ѝ позволя да шофира с такива гуми, затова се споразумяхме. Аз поех ангажимент да купя гумите и да я закарам на работа, а тя да позвъни на баща си, за да я прибере. Беше се накарала да върви пеша, а след случилото се с Марла... Не можех да ѝ позволя да се прибира пеша или да ходи при приятелката си около полунощ.

— Има късмет, че полагаш такава грижа за клиентите си.

— Познавам я откакто беше... — Зандър се изправи. — Да не би да имаш предвид, че онзи е набелязал нея? Макси ли е чакал?

— Твърде вероятно е. Но засега мога единствено да предполагам. Тя е млада, руса, физически прилича повече на първата жертва от Дона. Разговарях с момичето. Началник Уинстън ме заведе. Баща ѝ не я е чакал, когато излязла, така че е била навън около двайсетина секунди. Спомена, че се почувствала нервна, поколебала се дали да не влезе вътре. Смята, че се е почувствала така, защото ти си я стреснал да не ходи пеша, да не остава сама. Тогава пристигнал баща ѝ и тя повече не се замислила.

— Каза, че Дона е излязла с Джина и Бренан.

— Веднага след като бащата на Макси я е взел, те излезли заедно — Джина и Бренан си тръгнали, те имат връзка, и оставили Дона да заключи.

— Значи е отвлякъл Дона, защото му е била под ръка, така ли? — попита Наоми.

— Не набелязваме никого за сериен убиец, докато не извърши три поредни престъпления, които си приличат.

— Мейсън!

— Но смятам, че същият човек е отвлякъл Дона. Предполагам, че става въпрос за човек, възползвал се от възможността да отвлече Марла. Имал е възможност да действа с Дона и я е оползотворил. Бил е

обаче на паркинга или близо до него и е дебнел, което ми подсказва, че е наблюдавал графика на ресторанта и сигурно си е набелязал жертва. Обстоятелствата са го накарали да пропусне тази възможност. Затова се е възползвал от следващата.

— Господи! — Зандър се обърна и се загледа във водата.

— Едно младо момиче и родителите ѝ никога няма да забравят скапаните гуми и човека, който е настоял за обещание. Началник Уинстън вече проверява подобни престъпления, но аз също ще проверя, ще огранича параметрите и ще прегледам обявените за изчезнали жени. Уинстън разполага със заместник-шерифи, рейнджъри, които да проверят къщите и вилите, давани под наем в радиус от четирийсет километра.

— Защото той има нужда от място — вметна Наоми. — Като например мазе, старо мазе навътре в гората.

— Да. Не изключвам местните, но уважавам непоклатимото мнение на Уинстън, че става въпрос за външен човек, а почти липсващите престъпления тук потвърждават думите му. Въпреки това той ще огледа под лупа хората в района.

— Никой не може да повярва, че става въпрос за човек, когото познават — отбеляза Наоми. — Докато не се докаже обратното.

— Той е добро ченге. Умен, изпипва си нещата и не си пази територията, не отказва външна помощ. Но прави всичко по силите си. Ще му помогна да стигне по-далеч. Свързах се с един от нашите специалисти и той ще намери имената на всички наемодатели и наематели. Ще добавим и тях към проверките. Съжалявам, че не мога да направя повече.

— Дойде тук. — Наоми пристъпи към него и го прегърна, отпусна глава на рамото му. — Това е много. Ще останеш ли няколко дни?

— Поне тази вечер. Може би и утре. Искам да сваля този костюм. Имам сак в автомобила, ако ми кажеш къде ще лагерувам.

— Май ще бъде точно лагеруване. Истинско легло ще има следващия път, обещавам. Да ти вземем сака и ще те заведа. — Тя погледна Зандър. — Връщам се веднага, за да помогна с масата.

Когато остана сам, Зандър впери поглед във водата и настъпващата вечер. Брат ѝ щеше да остане, защото очакваше утре да се появи труп.

След вечерята и специалното кафе, което Наоми направи в супермодерната си машина, Зандър стана.

— Тръгвам си.

— Така ли?

— Имате си работа. И аз си имам работа. — Пък и тя щеше да е в безопасност, след като в съседната стая ще спи агент на ФБР.

— Добре, но...

Той я дръпна да се изправи на крака и я целуна страстно. Май беше като маркиране на територията, след като брат ѝ беше до тях, но не съжаляваше.

— Благодаря за вечерята. До скоро — подхвърли на Мейсън и излезе.

— Не трябваше да си тръгва заради мен — поде Мейсън. — Вече ми беше ясно, че спи тук.

— Искаше да ни остави известно време сами, освен това иска да се види с Лу. Бизнес партньори са. А двете с Дона са били близки приятели. — Тя започна да разтребва автоматично.

— Седни за малко. Само за минута — настоя Мейсън и хвана ръката ѝ. — Трябва да те попитам нещо. Колко сериозни са отношенията ви с механика?

— Говориш за него така, сякаш няма име.

— Все още се опитвам да приема нещата. Дай ми време. Моята сестра скитница изведнъж се е обзавела с огромна къща по средата на нищото, има си куче и спи с тип, с когото току-що се запознах. Това е много за толкова кратък период.

— Когато си тук, не ти се струва толкова кратко. Няма да — тя завъртя палци във въздуха, — твърдя, че разпознах къщата. Но забелязах, че има потенциал. Не знаех, че съм готова да се установя, докато не я видях. Не съм имала намерение да си взема куче, но то просто се появи. Сега не мога да си представя какво бих правила без него.

— Страхотно куче.

Още по-важно бе, че то се беше превърнало в част от семейството.

— Щях да го закарам в приют, ако Зандър не ме беше спрял.

— Той защо не го взе?

— Неговото бе умряло наскоро.

— Ясно — кимна с разбиране Мейсън. — Но не отговори на най-важния ми въпрос. Това се нарича шикалкавене.

— Не шикалкавя. Опитвам се да си обясня всичко. По-сериозно е, отколкото планирах. По-сериозно, отколкото си мислех, че искам, и по-сериозно, отколкото мога да се справя. Само че той е... — Не беше сигурна как да го обясни пред него или пред себе си. — Той ме кара да чувствам повече, отколкото си мислех, че е възможно. Той сам се беше досетил коя съм. Имаше книгата на Саймън Ванс в библиотеката си. Трябва да видиш каква библиотека има. Направила съм снимки.

— Погледни шокираното ми лице — предложи Мейсън и прихна.

— Както и да е. Очевидно не съм прикрила добре реакцията си, когато съм видяла книгата, и Зандър се е сетил. Но, Мейсън, той не ми каза нищо, не промени отношението си към мен, не е казал на никого, дори на най-близкия си приятел. Разбираш ли какво означава това за мен?

— Да. — Сега Мейсън покри ръката ѝ със своята. — А на мен ми е трудно да го наричам по име. Харесах го и разбирам какво означава за теб. Ще говоря открито, защото ти си важна за мен, и ще ти призная, че го проверих.

— За бога.

— Ти си ми сестра, ти си моето семейство. Споделяме нещо, което повечето хора нямат, не разбират и не би трябвало. Трябваше да го направя, Наоми. И така, две забегки в тийнейджърските години, в началото на двайсетте, ако те интересува.

— Не.

Той обаче не смяташе да замълчи.

— Нарушаване на обществения ред, унищожаване на чужда собственост — сбиване в бар, което, изглежда, не е започнал той, но го е довършил. Има си предостатъчно глоби за превишена скорост до двайсет и пет. Това е всичко. Държа да призная, че ми харесва това, че е имал някакви прегрешения и ги е избил. Доволен съм, че е в състояние да докара боя до завършек. Няма нито бракове, нито разводи, нито деца. Единствен собственик е на автосервиза, притежава

половината бар и половината сграда, в която е барът, и половината от горния етаж. А и Уинстън има много добро мнение за него.

— Приключи ли?

— Да.

— Добре. Сега отиваме да измием чиниите, да се чуем с вуйчовците, след това предстои голямата обиколка.

— Добре. Има още едно нещо, но приключих. Той прави ли те щастлива?

— Да, и тъкмо това ме шокира. Кара ме да мисля напред. Бях свикнала всичко да е в сегашния момент. Харесва ми да мисля за утре.

— Тогава може да започна да го наричам Зандър. Що за име е това?

— Ти сериозно ли питаш, Мейсън Джар^[1]?

— Млъквай — нареди той и тръгна към кухнята, за да помогне.

Изчака да стане два след полунощ, за да поеме по притихналите пътища край гората близо до скалите, паркира на отбивка.

Може и да имаше патрули по това време да търсят такива като него. Но богатият опит му подсказваше, че е на прекалено ранен етап от играта, защото градчето беше малко и полицията тук беше никаква. Това обаче нямаше да продължи дълго.

Беше я опаковал в стандартен найлон. Опитът му беше показал, че този метод е най-добър. Налагаше се да се понапъне, докато я метне на рамо като пожарникар. Гордееше се, че е по-силен, отколкото изглежда, но и тя бе по-тежка, отколкото му се искаше.

Като цяло, тя се оказа разочарование. Нито се бореше, нито се съпротивляваше, не и след първите два часа. Това му скапа кефа, защото другите поне пищяха или се молеха, след като престанеха да се съпротивляват, а тази рухна за нула време и той едва не я уби от отегчение. Прекалено много приличаше на кльошавата дъртофелница, която отвлече в тъпия Канзас, когато не успя да напипа друга, по-готина.

Или на онази с кльошавия задник в Луисвил. Или... нямаше никакъв смисъл да мисли над минали грешки, каза си той, докато пренасяше тежкия труп с помощта на фенерчето на шапката.

Просто трябваше да престане да ги допуска и да си спомни, че търпението е добродетел.

Вече бе запознат с местността. Използваше снимките на Наоми като навигатор. С удоволствие пусна тялото на Дона между пътеката и пъна. С отработени движения я изтърси от найлона, а след това го сгъна, за да си го вземе.

Не похабявай, недей.

Извади телефона си, включи на камера и направи последна снимка за спомен от Дона Ланиър.

След това се оттегли, без да помисли повече за жената, която беше убил. Тя беше минало, а той бе отъпкал пътека за бъдещето.

Продължи по пътя и видя къщата на скалите, очертана на звездното небе.

„Сладки сънища, Наоми — пожела той. — Почини си. Скоро ще се видим и ще се позабавляваме.“

---

[1] Стъклен буркан (англ.). — Б.пр. ↑

24.

Млада двойка от Спокейн с бебе в кенгуру откри тялото, докато се разхождаше в прекрасното понеделнишко утро.

Няколко минути по-късно Сам Уинстън се надвеси над тялото на жената, която познаваше от три десетилетия и бе внасяла радост във всеки ден от тях.

След още няколко минути Мейсън се присъедини към него.

— Все се надявах да не свърши така.

— Много ми е мъчно, моите съболезнования за загубата ви, господин началник.

— Загубата е за всички. — Решен да направи всичко по силите си за нея, Сам потри лицето си и тръсна глава. — Вързана, със запушена уста, точно като Марла. Раните са по-тежки обаче. Рязал я е и я е бил по-жестоко.

— Може би се развива. Или... може да е бил разочарован, че тя не е първият му избор.

— Заличил е всички отпечатыци — вижда се как е забърсал почвата и е разхвърлял борови иглички. Много е предпазлив. Трябвало е да я носи сам до това място, най-вероятно е спрял колата на пътя и е поел по пътеката. Тя тежи поне седемдесет килограма, значи той е доста як.

Като внимаваше да не докосва нищо, Мейсън коленичи и огледа раните, положението на тялото.

— Не е нагласена, не е направил опит да я покрие или погребее. Не съжалява за нищо, няма нищо символично. Просто е приключил с нея и е изхвърлил тялото тук, после си е тръгнал.

— Тя не е означавала нищо за него.

— Така е. Първата жертва беше оставена по различен начин — ръцете ѝ бяха протегнати напред. Беше подхвърлил и обувките ѝ. Била е по-важна. По-млада, блондинка, привлекателна, слаба.

— Като Макси.

— Да. Не сме далече от къщата на сестра ми. Тази пътека популярна ли е?

— Да, минават по нея. Малко по на запад, в парка, има повече туристи, но и тук минават доста хора. Искал е да бъде намерена, при това веднага.

— Съгласен съм. Мога ли да снимам?

— Давайте. Ние ще направим наши снимки, но преди това ми се иска да остана минута с нея. — Изпитваше неудържимо желание да я покрие. Наложил си да се стегне. — Заместникът ми идва, сигурно сте го видели да взема показания от двойката. Те са с тримесечното си бебе. Първата им семейна ваканция. — Сам въздъхна. — Никога няма да я забравят.

Погледна към гората и наситената зеленина — пролетта отстъпваше мястото си на лятото.

— Ще оградим района, ще направим необходимото. Щом приключим тук, ще отида при сестра ѝ и дъщеря ѝ.

— Искате ли да дойда с вас?

— Благодаря, но те ме познават. Ще бъде по-лесно, ако може да е лесно, да им съобщи познат човек.

Наоми бе наясно, че смъртта поставя началото на процес, а при убийство този процес става официален. Само че не можеше да позволи Зандър да научи истината за приятелката си в този процес.

Не го видя през голямата врата на автосервиза, затова влезе и приближи към мястото, откъдето долиташе шумът. Един от хората му пускаше монети в автомата за безалкохолни.

— Зандър наоколо ли е?

— Да, отзад е, давайте направо и после надясно.

— Благодаря.

Продължи напред и наистина се оказа лесно да го намери. Беше седнал на висок стол зад двигател, вдигнат на стенд. В омазаните си с машинно масло ръце държеше гаечен ключ.

— Пълна каша, скапана работа.

Свали нова част, намръщи се и я подхвърли към пластмасов поднос, където тя тупна тежко.

— Нищо чудно, че чука.

— Зандър.

Каза го тихо, но той чу гласа ѝ над дрънченето, блъскането и музиката. А когато видя изражението ѝ, очите му се замъглиха от мъка.

— О, по дяволите.

— Съжалявам, много съжалявам.

Направи крачка към него с протегнати ръце, но той се намести на стола и вдигна своите.

— Недей. Целият съм омазан в грес.

— Няма значение.

— Има. — С рязко, гневно движение, той грабна парцал и го прокара по ръцете и пръстите си. Метна го ядно и отиде до малка мивка на стената, която бе видяла какво ли не. Сипа някакъв прах върху ръцете си и ги изтърка с четка. — Къде са я открили?

— Не съм сигурна, извинявай. Просто научих, че началникът се е обадил на Мейсън преди около половин час и му е съобщил, че са я открили. В гората, само това е казал. Бързаше да отиде. Не исках да чуеш... просто да чуеш.

Той кимна и продължи да търка.

— Знаех го още снощи. Но докато не я бяха намерили, все имаше малка надежда.

Той разтърка от праха до лактите, след това пусна водата.

— Трябва да кажа на Лу.

Нито процес, нито процедура. Майната им.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Този път не.

Той дръпна хартиени салфетки от малка кутия, избърса се и ги хвърли в контейнер.

— Първо ще съобщят на най-близките. Не знам колко време ще задържат информацията.

— Лу няма да каже на никого. Няма да им попречи по никакъв начин.

— Много съжалявам, Зандър. Искане ми се да можах да направя нещо.

— Направи. Дойде и ми каза.

Когато пристъпи отново към него, той погледна ръцете си.

— Достатъчно чисти са — рече тя и пристъпи още една крачка.

— Почти. — Привлече я и я притисна, прегърна я мълчаливо, докато звуците на работния ден се носеха около тях.

— Остани при Лу колкото е нужно. Нали ще ми кажеш, ако решиш да останеш в града?

— Ще се прибера, но не знам кога. Ако Кевин и екипът му си тръгнат преди да се прибера, преди брат ти да се прибере, остани у дома. Стой вътре и заключи навсякъде. Обещай ми, че ще го направиш.

— Ще го направя. Не се тревожи за мен, погрижи се за Лу.

— Добре. Налага се да се оправя с някои неща тук, после тръгвам.

Тя се прибра и се затвори във временния си офис, за да не се налага да разговаря с Кевин и работниците. Така поне нямаше да разберат, че тя знае.

Времето се влачеше едва-едва, докато тя се опитваше да се потопи в работа. Тъй като се чувстваше като в затвор, неспокойна, тя се отказа да работи и изведе кучето в тесния заден двор. Зарадва го, като му хвърляше топката. Забеляза Кевин да слиза по стълбите на задната тераса и изражението на лицето му ѝ подсказа, че новината вече е плъзнала.

— Зандър ми позвъни. Ще дойде до час. Виж, ще остана, докато той пристигне или пък брат ти се прибере. Ще седя в проклетия пикап, ако...

Тя инстинктивно пристъпи напред и го прегърна.

— Какво, по дяволите, става тук? Джени е повикала две съседки с децата им у нас, за да не се тревожа, че е сама. Никога досега не сме се притеснявали. Не е имало защо. Дона... Господи, как е възможно да се случи с Дона? Не разбирам.

— Знам. Знам.

— Той каза, че Лу вече се е посъвзела и отива в дома на Дона. Нейната... сестрата и дъщерята на Дона, цялото семейство са там. Зандър я е накарал да се закълне, че съпругът на сестрата ще я изпрати и ще изчака да влезе и да заключи. Никога досега не ни се е налагало да мислим за подобно нещо. Тук винаги е било безопасно. Децата ми можеха да обикалят квартала и не е имало защо да се тревожа.

— Ще вляза вътре. — Тя отстъпи крачка назад. — Ще вляза вътре и ще заключа вратите. Ти трябва да се прибереш, за да си при семейството си.

Изражението му показва, че е непреклонен.

— Оставам. Докато Зандър не си дойде, ще остана. При Джени има поне десет души.

— Тогава да вървим да седнем.

— Каза, че всичко било като при Марла. — Сега вече твърдостта му премина в мъка. — Приказките са плъзнали. — Кучето беше между тях, докато вървяха към къщата. — В петък вечерта, точно както при Марла. После я е зарязал там.

— Там... — Тя потръпна, когато той посочи гората, която тя приемаше като своя.

— На запад от скалите. Вече не бива да се разхождаш там сама, Наоми. — Той стисна ръката ѝ като приятел, като брат. — Не бива. Не и докато не го хванат.

— Няма, не се безпокой. Седни.

В нейната гора, помисли си тя. Под скалите и в нейната гора.

Защото мястото е отдалечено, каза си тя. Защото той се промъкваше в мрака, без никой да го види. Заради това беше избрал мястото, но пак бе достатъчно лошо.

Седна на стол до него.

— Студиото ти е почти довършено — каза ѝ той и тези думи я извадиха от равновесие. — Вдругиден ще е последният ден и тогава ще можеш да си преместиш нещата.

Сега щяха да говорят за нещо друго, осъзна тя, за каквото и да е друго, освен за немислимото.

— Нямам търпение.

— Ние ще внесем и бюрото, и апаратурата ти. Още две седмици и ще приключим напълно в къщата. До три седмици ще се изнесем.

— Ти върна къщата към живот, Кевин.

— Така е — съгласи се той, а секунда по-късно кучето скочи от терасата.

— Зандър — подхвърли Наоми. — Той просто усеща... Сигурно познава ръмженето на мотора. Вече не лае, когато идва Зандър.

— Да знаеш, че той е луд по теб... За Зандър говоря. Също и кучето, но сега имах предвид Зандър, който ще ме смели от бой, задето съм го казал, но имам нужда от нещо хубаво за баланс. Досега не го бях виждал да лудне по жена.

— По никоя ли?

Кевин поклати глава и се усмихна.

— Ти си първата.

Тя стана и отиде да посрещне Зандър, когато го видя да се качва по стълбите заедно с кучето.

— Как е Лу? — попита го.

— Зле го понесе. Много зле. — Той й се стори изтощен, когато въздъхна тежко. — Стегна се и поговори с дъщерята на Дона. Оставих я там. Чу ли се с брат си?

— Не, и едва се удържах да не му пусна есемес. Той ще ни каже каквото може, когато може.

— Нали ще ми съобщите, ако има нещо? — Кевин се изправи. — Имам чувството, че ако човек знае, просто нещата придобиват някакъв смисъл. Тръгвам си. Ще се прибирам. Не я изпускай от поглед, Зан.

— Няма. А ти дръж Джени под око.

Когато Кевин си тръгна, той седна.

— Дъщеря й... ти не я познаваш... неутешима е. С нищо не можех да помогна, затова си тръгнах. Двете с Лу ще се почувстват по-добре насаме.

— Кевин спомена, че са я открили в гората — ето там.

Зандър кимна мрачно.

— Някъде из този район... прекалено близо до теб, също като Марла.

— По всяка вероятност поради същата причина. Извън града е, почти няма къщи, по пътя почти не минават автомобили, няма и лодки в залива.

— Сигурно затова. Но ако казаното от Мейсън е истина и ако Макси е била истинската му цел, значи има тип. Нали така? Млада, руса, привлекателна, слаба. Ти отговаряш по всички показатели.

— Уверявам те, че ще се справя по-добре от младите момичета в града. Знам как да се грижа за себе си, виж, обещавам ти, че няма да поемам ненужни рискове и ще взема разумни предпазни мерки. Освен това обърни внимание, че и двете убити жени са живели и работили в града. Сигурно ги е дебнал, запознал се е с всекидневие то им. Аз обаче нямам всекидневен график. Имаш достатъчно неприятности и без да се тревожиш за мен.

— Ти си най-важна за мен.

Обърна се към нея и тя усети как притаява дъх под настойчивия му уверен поглед.

Кучето отново скочи от терасата, но този път излая.

— Сигурно Мейсън се прибира. — Тя докосна с пръсти напрегнатата ръка на Зандър. — Този негодник отвлича жените по тъмно и съм готова да се обзаложа, че ги напада в гръб, страхливецът му със страхливец. Не се приближава до тях по светло.

— Права си. Но пак съм напрегнат.

Отпусна се малко, когато Мейсън се показва иззад къщата заедно с Лепка.

— Трябва да звънна на две места. После ще ви кажа всичко, което мога. Зандър, моите съболезнования за приятелката ти.

— Благодаря.

— Ще видя какво има в хладилника и ще приготвя нещо за вечеря — каза тя на Зандър.

— Мога да позвъня за пица или нещо друго. Не е нужно да готвиш.

— И аз съм напрегната. Готвенето ме разтоварва.

— Мислила ли си да си купиш грил? Мога да опека нещо на грил — пържоли, стек, дори риба. — Той сви рамене, когато тя спря на вратата. — Така ще ти помагам с храната поне понякога.

— Всъщност проверявам гриловете онлайн.

— Грил не се купува онлайн. — Искрено възмутен, той я погледна с неприкрито съжаление. — Трябва да го видиш и...

— Да го погалиш ли? — усмихна се ведро тя. — Да му поговориш, може би?

Неприкритото съжаление се превърна в студено презрение, което я накара да прихне.

— Трябва да го видиш — повтори той.

Тя издаде напевен звук, след това отиде в кухнята, за да провери с какво разполага и да състави меню.

Малко по-късно той влезе и седна на плота.

— Аз ще купя грила.

— Какво?

— Казах, че аз ще купя грила.

Ще задуши пилешки гърди, реши тя. Чесън, билки и вино. Обърна се разсеяно към него.

— Грилът ли? Ти сериозно ли говориш, Зандър?

— Гриловете са сериозна работа.

Този път тя се разсмя.

— Аз съм последният човек, който би казал, че кухненска принадлежност или уред не е сериозна работа, и тъкмо затова преглеждах, елиминирах и обмислях уредите онлайн.

— Ти купувала ли си грил преди?

— Не, но...

— Аз ще се погрижа.

Хрумна ѝ, че той изпитва не просто мъка. Затова реши да продължи.

— Ти не знаеш какви параметри искам, нито какви марка, нито размерите. Ще вечеряме пилешко с ориз и зеленчуци — оповести тя.

— Не се купува грил онлайн, както не се купува и автомобил.

Тъй като се чувстваше по-добре, тя реши да изясни въпроса.

— А ти купувал ли си някога грил?

— Кевин е купувал два пъти и аз бях с него и двата пъти. Същото е.

Тя започна да вади продуктите.

— Има предостатъчно време да решим преди лятото.

— Това е първата ти грешка — не, втората, тъй като спомена онлайн покупка. Когато си купиш подходящ грил, можеш да го използваш през цялата година, особено когато го поставиш пред кухнята, а тук имаш такава възможност.

Тя извади тенджерата за ориза, пхна я във фурната, след това се приближи до плота и се обърна към него, докато кълцаше на ситно чесъна.

— Нямах представа, че се отнасяш толкова сериозно към гриловете. Колко неща само научава човек.

— Аз ще купя грила.

Щяха да се разберат допълнително.

— Ти знаеш ли как се белят моркови?

Той се намръщи и отпи глътка бира.

— Сигурно.

Тя извади морковите от хладилника и ги сложи пред него.

— Добре, би ли ги обелил?

— Мислех, че се остъргват с нож.

Бе неин ред да го погледне презрително.

— Разбира се, ако искаш да ти отнеме цял ден и да сплескаш всичко. Просто... — Тя взе морков, белачка и му показва.

— Добре де, добре, всичко вече ми е ясно.

Когато Мейсън влезе, завари Зандър, надвесен над малка купчинка обелки от морков, намръщен над онзи, с който се бе заел. Сестра му пък се беше навела над печката и задушаваше чесън.

Мила семейна картинка, помисли си той. Зандър може и да изглеждаше не на място, но като цяло това си беше мила семейна картинка.

— Мейсън, ти помниш ли как се дели карфиолът на розички?

— Ами...

— Разбира се, че помниш.

Тя му подаде нож и сложи глава карфиол върху дъска за рязане.

— Дори не харесвам карфиол. — Въпреки това седна, настани се удобно, беше се преоблякъл в стара алена тениска от „Харвард“ и дънки и посегна към ножа.

— Харесваш го, когато е подправен с масло и билки. Много е удобно, когато си имаш на разположение помощници — заяви тя.

— Същата работа като у дома. — Мейсън отрязва дебелата дръжка и разрязва главата през средата на две. — В Ню Йорк единствено ти готвеше, освен Хари.

— Когато пристигнат, ще абдикирам, но едва след като той ми позволи да се изфукам. Това ми дава две седмици да подготвя образцово меню, да спретна страхотни стаи за гости и да се надявам, че Джени ще се справи със столовете. — Тя сложи пилешкото в тигана и се чу приятно съскане и цвърчене.

— Ще се постарая да дойда. Временно мога да работя от офиса в Сиатъл.

След дълго мълчание Мейсън остави ножа и посегна към чашата си с вино.

— Добре, сега да ви кажа каквото мога. Както съдебният лекар установи, от огледа на мястото и от доказателствения материал, събран за Дона Ланиър, жената е била отвлечена и убита от същия неидентифициран извършител като Марла Рот. Не е нужно да ви казвам подробностите — добави той и отново взе ножа. — Убеден съм, както и началник Уинстън, че Ланиър не е била първият му избор. Тя просто му е била под ръка, също като първата жертва, тя е била

държана и убита другаде, след това е пренесена и изхвърлена на място, където да бъде намерена бързо. Убиецът иска да се знае, че е наблизо, че е излязъл на лов. Този тип е арогантен, наслаждава се както на вниманието, така и на страха, който вдъхва. Той е интелигентен, организиран и опитен.

— Искаш да кажеш, че го е правил и преди — подхвърли Наоми.
— Това имаш предвид, като казваш, че е опитен.

— Да. Едва ли е съвпадение, че е отвлякъл и двете жертви в петък вечерта и ги е държал до неделя. Можем единствено да предполагаме, че през уикендите е свободен и има усамотението, което му е нужно през този период.

— Значи все още мислиш, че живее тук. — Зандър дообели моркова и зачака отговор.

— Не мога да отхвърля възможността да е човек, който живее в града или работи тук, или който живее и работи в областта.

— Защо? — възрази Зандър. — Тук не е имало нито убийства, нито изнасилвания преди.

— Преди може да не го е правил тук. Може да е отвличал случайни стопаджийки или туристки, някоя, която минава, а след това да е заравял или скривал телата. Може наскоро да се е сдобил — поради покупка, наследство или развод — с място, удобно за неговите цели. До момента повечето наематели са проверени и елиминирани. Плюс това проверихме сезонните работници, наемателите, новите жители, туристите, които са били в района по време на отвличанията. Ще продължа да проучвам и да анализирам подобни престъпления. Ако открия някаква закономерност, ако попадна на нещо повече, ще използвам пълните ресурси на ФБР по случая.

Помолих познат компютърджия да прегледа файловете, да провери профилите, които съм изготвил, та да разбере дали съм на прав път, или греша. Независимо дали неидентифицираният извършител живее и работи тук, или просто се е озовал на това място случайно, той все още е наблизо. Засега нещата се развиват чудесно за него и няма защо да се мести.

— Наоми пасва на типа му.

— Зандър. — Тя обърна пилето с раздразнение.

— Съгласен съм. Той има тип и Наоми пасва на този тип. Предполагам, че е взела необходимите предпазни мерки.

— Казах, че ще направя каквото е необходимо.

— Обичам те, сестричке.

Тя въздъхна тежко.

— И аз те обичам, Мейсън.

— Макар да знам, че си умна и внимателна и че можеш да смелиш някого от бой, пак ще се притеснявам за теб.

— И аз се тревожа за вас, специален агент Карсън. Още повече, че невинаги успявате да вземете нужните по стандартите на обикновените граждани предпазни мерки.

— Можеш да прекараш две седмици в Сиатъл — предложи й Зандър. — Ще бъдеш известно време с брат си, ще отидеш на пазар или нещо подобно, ще свършиш малко работа. А през това време ще ти оправят подовете.

— Първо, двамата с Кевин сме изработили график и срокове. Второ и така нататък, няма да избягам, за да може малкият ми брат да се грижи за мен.

— Само две години си по-голяма от мен — възрази Мейсън. — Това не ме прави малкият ти брат. Но няма да го направи — обърна се той към Зандър. — Вече бях прехвърлил разговора с нея наум и винаги стигах до същата непробиваема стена. Следното обаче ще те накара да се почувстваш по-добре. Ти каза ли му за крадеца, Наоми?

— Не се бях сещала от години. — Тя наля малко вино в тигана, след това сложи капак и намали силата на котлона.

— Какъв крадец?

— В Ню Йорк. Наоми си беше вкъщи през лятната ваканция, когато учеше в колежа, и работеше в ресторанта. Една вечер решила да се прибере пеша.

— Беше прекрасна вечер — добави тя.

— Така си е помислил и крадецът. Както и да е, онзи тип приближил до нея — въоръжен с нож — поискал парите и часовника й, обещите, телефона.

— Щях да му ги дам, както вуйчовците са ни набивали в главите милион пъти.

— Може би — сви рамене Мейсън. — Само че тъпакът решил, че е попаднал на беззащитна жена, уплашена. При това красива. Затова решил да я опипа.

— И се подсмиваше — вметна Наоми, а щом си припомни случката отново, тя самата се подсмихна.

— Смазала му топките, счупила му носа, извадила му рамото и звъннала на деветстотин и единайсет. Той бил все още на земята и пъшкал, когато пристигнали ченгетата.

— Не трябваше да ми опипва гърдите. Изобщо не трябваше да ме докосва.

— Счупила си му носа.

Очарованият Зандър заоглежда слабите, елегантни ръце.

— Значи чупиш носове, така ли?

— Носът е бърза и лесна цел — при нападение и отбрана. Твоят ми харесва. — Тя събра морковите, карфиола и броколите, които бе почистила сама, и ги постави в голяма купа, за да ги пренесе до мивката и да ги измие. — Така че гледай да не ме ядосваш.

— Просто ми кажи, когато не си в настроение за опипване.

Тя се разсмя и върна морковите за нарязване.

— Ти ще трябва да ме предупредиш. Чудесни розички и чудесно обелени моркови. И двамата сте освободени от длъжност, ако искате да изведете кучето или да правите каквото ви се прави. Разполагате с около половин час.

— С мотор ли дойде? — обърна се Мейсън към Зандър.

— Да.

— Може ли да го погледна?

— Разбира се. — Зандър го поведе навън и заобиколиха къщата.

— Да знаеш, че утре пристигат озеленителите. Рано.

— Какво ще рече рано?

— До седем сутринта ще бъдат тук. Може и малко по-рано.

— По същото време като шумните работници вътре или преди тях? Е, какво пък. Искях да кажа, че съм спокоен да работя от Сиатъл и да идвам по два пъти в седмицата, защото ти ще я пазиш. Не исках обаче да го кажа пред нея.

— Разбирам те. Чувствам се по-спокоен, след като знам, че тя е в състояние да извади рамото на някакъв нещастник. Въпреки това...

— Да, въпреки това. Нищо не разбирам от мотори. — Мейсън наклони глава и огледа мотора. — Но изглежда впечатляващо.

— Тъй си е.

— И двете жени са били отвлечени от града, така че поне за момента това е ловната му територия. Наоми обаче е негов тип, а тя ходи на пазар, в банките и на работа в града. Тя е точно типът, който той търси.

— Това ми е пределно ясно. Всяка вечер ще бъда тук, този петък ще свирим в „При Лу“. Ще я взема с мен и ще накарам Кевин и Джени да я наблюдават до затварянето.

— Ако мога, ще дойда и аз, но съм сигурен, че този тип действа бързо и отвлеча безшумно жертвите си.

Докато говореше, Мейсън оглеждаше къщата, сякаш търсеше местата, откъдето може да се влезе с взлом.

— По жертвите няма рани като при самоотбрана. Не са имали възможност да се отбраняват. Всеки може да бъде отвлечен в момент, когато не очаква, дори да внимава, дори да владее бойни изкуства, така че известно време тя няма да бъде оставяна сама, както ѝ се иска.

— Тя понася добре хората, които се въртят тук по цял ден.

— Много по-добре, отколкото е предполагала. Тя не знае, че си влюбен в нея.

Зандър не отговори, но впи поглед в Мейсън.

— Казвам го, защото за мен е най-важният човек на света. Двамата сме преживели кошмар, от който никога не можеш да се отърсиш напълно, защото той е в килия в Западна Вирджиния. Мама не беше достатъчно силна, за да преживее кошмара. Наоми я откри — върнала се да си вземе нещо от вкъщи през обедната почивка и я открила вече студена.

— Знам, поне част от нещата. Проверих каквото можах, след като разбрах за Боус. Намерих и статията, която тя е написала навремето за „Ню Йорк Таймс“. Не исках да докосвам болно място, затова прочетох всичко, което успях да намеря. Съжалявам за майка ти.

— Смъртта ѝ отвори поредната рана у Наоми. Аз ли? Аз живея с тази мисъл, преодолях болката, но не съм видял лично какво е направил баща ни. Не съм помогнал на жертвата да се измъкне изпод земята и не съм я носил през гората. Не аз заварих мама мъртва, след като сама е отнела живота си. Наоми не знае как да се отдели от нещата. Може и да отрича — поправи се той, — но част от нея е убедена, че не заслужава да бъде обичана.

— Греша.

— Да, греши. Ходехме на терапевт, имахме вуйчовци, но никой не е видял майка ни и баща ни като нея. Така че част от нея мисли, че тя самата не е способна на обич и не заслужава обичта на другите.

— Ами... — сви рамене Зандър. — Ще свикне.

Простите думи, небрежната забележка накараха Мейсън да се усмихне.

— Ти си много подходящ за нея. Когато дойдох, това малко ме подразни, но го забелязах веднага. Сега вече го превъзмогнах.

— Ти провери ли ме?

— Да, веднага.

— Нямаше да имам толкова високо мнение за теб, ако не беше го направил. Никога няма да я нараня. Глупости говоря — поправи се веднага Зандър. — Защо ли го казват хората? Разбира се, че все някога ще я нараня. Всеки върши разни неща или казва тъпотии, или понякога се държи дребнаво, или като идиот и наранява човека до себе си. Искях да кажа, че...

— Знам какво искаше да кажеш и ти вярвам. Значи, разбрахме се.

— Да, напълно.

Мейсън подаде ръка и Зандър я пое.

След това погледна отново мотора.

— Ще ми го дадеш ли да го покарам?

Зандър се отпусна на пети.

— Качвал ли си се на мотор? Знаеш ли как да го управляваш?

— Не. Но нали съм агент на ФБР, би трябвало да знам как се кара мотор. Нали така? Ами ако когато преследвам престъпник, се наложи да се кача на мотор и само защото нямам представа какво да правя, въпросният престъпник избяга от правосъдието? Тогава вече ще стане зле.

Развеселеният Зандър свали каската.

— Давай тогава.

— Сериозно? Ама ти сериозно ли говориш? — Мейсън грейна като момче в коледното утро и я взе.

— Разбира се. Ако го счупиш, плащаш ремонта. Ако се наложи да те откарам в спешното, вечерята ще изстине. Но ще го преживея.

— Нямам книжка за мотор.

— Но си от ФБР.

— Самата истина. — Очарованият Мейсън прехвърли крак и седна. — Какво, по дяволите, да правя сега?

Привлечена от ръмженето на двигателя и доволните викове на Мейсън, Наоми излезе.

— Да не би... Мейсън кара твоя мотор!

— Да. — Зандър седеше на стъпалата заедно с кучето.

— Той кога се е научил да кара?

— Сега.

— Мили боже. Накарай го да слезе, преди да се пребие.

— Той се справя добре, мамче.

Тя настръхна.

— Тогава го накарай да слезе, защото вечерята е готова.

— Така може.

Той се изправи, когато тя отново влезе вътре, и си каза, че е най-добре Мейсън да изчака тя да си обърне гърба, за да изгърми гуми.

Оказа се, че брат ѝ се учи бързо.

25.

Къщата ѝ беше пълна с хора, шумни инструменти и машини. Сега и предният двор беше пълен с хора, шумни инструменти и машини.

Така и не можа да пренебрегне съветите на брат си, на Зандър и собствения си здрав разум и да тръгне към гората или по брега, за да се порадва на малко тишина и спокойствие. В продължение на два часа тя снима каквото ѝ попадна, най-вече интериора, докато Лилоу изкореняваше стари храсти и грозни пънове, които тя просто беше престанала да забелязва. Теглеше ги с масивни вериги, прикачени към огромен трактор.

Чуваха се удари на брадва и пицци на електрически трион, ревът на камиона се смесваше с трясъците на пистолет за пирони.

Лепка се наслаждаваше на всеки миг.

Най-сетне тя избяга вътре, сложи си слушалките и заглуши шумовете с музика.

Когато някой я докосна по рамото, едва не изскочи от стола.

— Извинявай — смути се Мейсън.

— Господи! Не знаех, че си се върнал.

— И самолет да каца, няма да се чуе заради шума, а когато Лейди Гага или някой друг ти вие в ушите, става още по-зле.

— Лейди Гага и другите ми помагат да понеса шума. — Тя свали слушалките и спря музиката. — Направиха ли... готова ли е аутопсията?

— Да. Повече не мога да ти кажа. Не е яла, не е пила нищо след осем вечерта в петък. Същото както при Марла. Един нож е използван и при двете. Няма отпечатъци, няма ДНК, няма косми, освен нейните, това пак е същото. Много е внимателен. Както и да е, отивам да поработя малко навън, на терасата, за да се възползвам от слънцето. Утре отивам в Сиатъл и да знаеш, че пак предвиждат да вали.

— Не знам как успяваш да работиш при този шум.

— Притежавам забележителна способност да се концентрирам. Много ми харесват — кимна той към снимките на екрана ѝ. — Да не

би да са правени в гората на запад?

— Точно. Тъкмо проверявах даунлоудите и поръчките. Ще направя още картички с пейзажи. Добре се продават.

Тъй като искаше да го задържи още малко, тя превъртя снимките.

— Тази, да, тази отпада и тази отпада, тази остава, тази също. След това може би и тази.

— Чакай. Това е... как се казваше?

— Подхранващ пън.

— Така, точно така, защото подхранва други издънки. Мъх, гъби, лишей.

— И млади дървета. Много ми харесва как израстват — както при този — корените им обхващат майката.

— Супер, а! — Мейсън отпусна ръка на рамото ѝ и се приближи, за да огледа по-внимателно. — Кога си я снимала?

— Преди две седмици. Тогава направих добро попадение и доста пъти е свалена. Реших да я дооформя малко, за да стане прилична картичка като част от комплект.

— Да, виждам. Харесва ми. Както и да е, залавям се за работа и те оставям и ти да работиш.

Едва започнала, някой отново я докосна по рамото. Този път не подскочи.

— Извинявай — каза Кевин. — Искях да те попитам дали може да пренесем нещата ти в новото студио.

— Наистина ли е готово?

— Наистина и можем да започнем работа тук утре сутринта.

— Значи съм готова. Чакай само да изключа компютъра и да дръпна кабелите.

— Ще започнем да пренасяме материалите, дъската и останалото.

— Трябват ми работните маси. Те са долу.

— Вече ги качихме, както и всичко, което беше надписала, че е за студиото.

— Трябва да кажа на Джени, че когато е готова с бюрото, ще го взема.

— А, тя знае. Държа я в течение.

— Хайде да се пренасяме.

— Боже, за малко да забравя. — Кевин се перна по главата, сякаш мислите му бяха избягали. — Лилоу и баща му искат да излезеш. Междувременно ние ще преместим всичко.

— Добре. — Тя изключи компютъра.

Слезе по задните стълби и забърза през къщата, за да излезе отпред.

Последваха въпроси за цветове, височина, торове, семена за трева. Трябваше да превключи от въпросите за студиото на въпросите за градината. Докато отговаряше и обсъждаха, тя си напосмисли колко приятно ще ѝ бъде през следващото лято, когато всичко ще е готово, как ще се потопи в тишина, сякаш е дар от господ.

Превключи отново и се върна в къщата, заизкачва се нагоре. Стори ѝ се странно, че вратата към новото ѝ студио е затворена и няма никого от работниците.

Отвори вратата и застина на място.

Бюрото, което беше видяла за пръв път в хамбара на Сисъл, блестеше полирано, обърнато към прозореца, точно както тя си беше представяла, а коженият стол, който бе купила, бе инсталиран зад него. Компютърът ѝ, кутиите и настолната лампа бяха поставени отгоре, заедно с малка тумбеста ваза, пълна с цветя.

Инструментите ѝ, резервните материали, всичко бе подредено точно както бе обяснила, а плъзгащата се врата на новия шкаф бе отворена, за да покаже, че всичко вътре е под конец.

Стените в цвета на топъл коняк бяха чудесен фон за някои от рамкираните снимки.

Джени се изправи, притиснала длани, почти разтреперана от възмущение до широко усмихнатия Кевин.

— Кажи ми, че ти харесва. Моля те, много те моля, кажи ми.

— Господи, аз...

— Първо кажи думите. Кажи ми, че ти харесва.

— Разбира се, че ми харесва. Трябва да съм напълно луда, за да твърдя, че не ми харесва. Довършила си бюрото. Не ми каза.

Джени вдигна ръце.

— Изненада!

— Точно така го исках. Никога досега не съм имала такова работно място. Вечно бях на път, вечно при полеви условия. — Тя обиколи стаята леко замаяна. — Ами подовите! Подът тук е готов.

— Това беше номерът — усмихна се още по-широко Кевин. — Сега можеш да видиш как оригиналното дърво изпъква. Казах си, че няма да е зле първо да го направим тук. Отнема повече време, но няма да се налага да изнасяш всичко, когато циклим останалите подове. Тук е готово.

— Не е готово — поправи го Джени. — Трябва й една лежанка, а и масичка, за да има подходящо място за мислене. И килим за акцент, възглавници. Ще намерим каквото ти е необходимо. Но засега не е зле.

Невероятно трогната, Наоми докосна с пръсти дивите цветя.

— Досега никой не е правил толкова много за мен, освен хората от семейството ми.

— Сега и ние сме част от семейството.

Очите й се наляха със сълзи и тя погледна приятелите си.

— Джени.

Джени се втурна през стаята и я прегърна, залюля я, подскочи, след това се разплака.

— Щастлива съм, много даже, че ти доставихме удоволствие.

— Безкрайно ти благодаря. Изключително много. Ти си върхът.

— Самата истина.

Наоми се разсмя и се отдръпна.

— И двамата сте върхът.

— Така си е! Притеснявахме се да не би Лилоу да не успее да те задържи навън достатъчно дълго, за да довършим, но той се справи.

— Затова било всичко значи.

— Ние сме върхът, самият хитър връх. Трябва да тръгвам.

— Ще я закарам до нас.

— Той се притеснява за мен. Всички са ужасно изнервени... но сега няма да мислим повече по този въпрос. — Джени преглътна сълзите и махна с ръка, сякаш да прогони тъжните мисли. — Седни на новия си стол и се порадвай на обстановката.

— И още как. Благодаря. Благодаря и на двамата. На всички.

Щом остана сама, направи точно както й каза Джени. Седна и се порадва на обстановката. След това стана и заразглежда всичко.

После забрави за шума и си достави удоволствието да поработи в новото си студио.

Лепка очевидно предпочиташе компанията на Мейсън, така че всичките й материали си останаха по местата си. Наоми изгуби

представа за времето по най-приятния начин. Продуктивността и удоволствието да работи на подредено, организирано място ѝ разкриха, че от твърде отдавна е жертвала работата заради скитническия си живот.

Никой не я преследваше, помисли си тя, освен собствените ѝ призраци и невроза. Време бе да ги отпрати, време бе да повярва, че миналото и неговите съмнения са отминали завинаги.

Сега имаше дом и в него щеше да наблюдава през много лета промените на времето, на светлината. Щеше да пали камините, когато задухаше вятър, и да бъде тук, когато пролетта отново разцъфти.

Имаше дом, каза си отново тя, докато добавяше последните готови снимки към страницата си. Имаше приятели, добри приятели. Имаше мъж, когото... Добре де, може и да не беше напълно готова за чувствата си към Зандър, но беше готова за онова, което щеше да донесе утрешният ден или следващата седмица, или... Може би седмица след седмица. Трябваше да е готова да приема нещата, които бъдещето ѝ поднасяше.

Та това бе невероятна промяна.

Най-вече бе готова да е щастлива, и то във всяко отношение. Щеше да пази онова, което имаше, което си беше създала.

Сега бе време — времето бе отлетяло неусетно, осъзна тя, когато погледна часа на компютъра — да приготви нещо за хапване.

Мина по задното стълбище и си напомни да прегледа списъка си отново, за да избере осветителни тела и за тук. Кейти Пери пееше в ушите ѝ, когато влезе с танцова стъпка в кухнята.

Завари Мейсън пред плота, отворил лаптоп, разгърнал карта, от кафето му се вдигаше пара, два служебни тефтера бяха отворени сред останалите неща.

— Здравсти. Мислех, че ще работиш навън, на слънце.

— Трябва ми повече място.

— Виждам. И не ми пречи. Имам място, за да приготвя фарфали със скариди.

— Помолих Зандър да донесе пица. Тръгнал е вече.

— Добре. — Тя спря пред отворения хладилник и се обърна. — Добре, щом си в настроение за пица, тъкмо няма да си давам зор.

Затвори хладилника и реши, че е най-добре да похапнат на терасата.

— Къде е кучето?

— Предпочете да излезе. Всички си тръгнаха.

— Виждам, по-точно казано, чувам. Работих по-дълго, отколкото бях планирала. Трябва да видиш новото ми студио. — Възторгът ѝ преливаше. — Готово е и е страхотно. Напредвам и с тъмната стаичка в мазето. Рядко ми се случва да проявявам филми, но Кевин каза, че инсталацията долу не е проблем. Там ще бъде съвършено тихо, никой няма да ми се пречка.

Обърна се и забеляза, че той я наблюдава.

— Аз бърборя, а ти работиш. Ще изляза навън и ще те оставя да довършиш работата си на спокойствие.

— Седни, моля те. Трябва да поговорим за нещо.

— Добре. Всичко наред ли е? Разбира се, че не е наред — отговори си сама и затвори за миг очи. — Така се бях вгълбила в собствените си неща, че напълно изключих за Дона и Марла. Забравих за твоята работа. — Седна до него. — Известно време ми се струваше нереално. Погребението на Дона е вдругиден, а Зандър... Това е второто погребение, откакто пристигнах, второто ужасно погребение.

— Знам. Наоми...

Той замълча, когато кучето хукна нанякъде, после затанцува и отново се върна.

— Сигурно Зандър пристига с пицата — рече Наоми и понечи да се изправи.

— Седни.

— Открил си нещо. — Тя сложи ръка върху неговата и я стисна. — Нещо във връзка с убийствата.

Завъртя се на стола, когато Зандър влезе и остави кутията с пица на плота до котлоните.

— Какво си научил?

— Ще започна със следното. Наоми, това е снимката, която си направила в гората западно от къщата. Пънът.

Тя се намръщи към снимката на компютъра му.

— Точно така. Защо си я свалил?

— Всъщност тази направих аз в деня, когато бе открито тялото на Дона. — Внимателно обработена, помисли си той, докато я оглеждаше. — Пънът е същият.

— Така е.

— Тялото на Дона е било захвърлено край пътеката, точно до този пън. До него се стига за осем минути пеша през гората, и то без да мъкнеш седемдесет килограма на гръб. Това веднага ми направи впечатление. Защо я е отнесъл толкова далече? След като искаш някой да я открие, защо я пренасяш толкова далече... да не говорим за отделеното време и усилията. Защо точно на това място?

— Не знам, Мейсън. Може би е имал нужда от още малко време, преди да я открият.

— Няма смисъл. Само че това място, точно тук... — Той докосна екрана. — То е намек за нещо. Ти си качила снимката на същото място преди две седмици.

Тя усети как по гърба ѝ плъзва студена тръпка.

— Ако ти е хрумнала откачената идея, че той... че тази снимка го е вдъхновила или тласнала да я остави точно там, просто не се връзва. Имам десетки снимки, правени в същата гора.

— Трябвало е да избере една. — Зандър огледа мрачно снимката.

— Просто откачено съвпадение — настоя Наоми. — Притеснително е, но си остава съвпадение. Та аз почти не познавах двете жертви. Живея в този район от март.

Без да каже и дума, Мейсън включи друга снимка — тази беше на скалата, а след това отвори друга до нея.

— Твоята снимка и снимката от местопрестъплението. Качена е в сайта ти преди два месеца.

Тръпката отново я разтърси, но този път проникна до костите.

— Защо му е на някого да използва снимките ми, за да оставя на същите места трупове? Нищо не разбирам. Просто няма смисъл.

— Престани. — Зандър стисна рамото ѝ и заговори остро. — Престани и дишай дълбоко.

Тя се подразни от тона му, но тежестта изчезна от гърдите ѝ.

— Просто не се връзва.

— Да не би онова, което е причинил на Марла и Дона, да се връзва?

— Не, не, но това е... той е патологичен случай, нали? — обърна се умолително тя към Мейсън. — Знам достатъчно за работата ти, това ми е ясно. Само че не разбирам как е възможно да вземеш тези снимки и да решиш, че убиецът е... фен на работата ми, така ли?

— Има и още.

Сега вече Зандър стисна и двете ѝ рамене и въпреки че пръстите му масажираха схванатите мускули, тя разбра, че целта му е друга — да я задържи на място.

— Още ли?

Мейсън докосна за момент ръката ѝ, след това качи на екрана друга снимка.

— Правила си тази снимка в Долината на смъртта през февруари. Помолих местната полиция да ми изпрати снимки от мястото, на което е било изхвърлено тялото.

Той увеличи и чу как дъхът ѝ изсъска.

— Жертвата е била в средата на двайсетте, бяла жена, русокоса, живеела и работела във Вегас. Високорискова жертва — стриптийзърка, наркоманка, проститутка. Не се появи в търсенето, което Уинстън беше пуснал, защото местните обвинили сводника ѝ в убийство, знаело се, че посяга на момичетата си. През януари си направила тази снимка в Канзас Мелвърн Лейк. Тялото е на жена, на шейсет и осем, зарязана на това място. — Той качи друга нейна снимка. — Живяла е сама и тъй като някой е влязъл в къщата ѝ с взлом, полицаите решили, че крадецът или крадците са отпрашили на юг.

— Било е същото — промълви Наоми. — Причинено ѝ е било съвсем същото.

— Има модел. По Коледа ти се прибра вкъщи.

— Да, оставих автомобила си на летището. Не ми се шофираше чак толкова дълго за една седмица вкъщи.

— Ето снимката, която си направила в Батъри Парк, и съответната снимка от местопрестъплението. Поредната високорискова жертва. Работещо момиче, наркоманка в средата на двайсетте. Блондинка.

— Дона не беше блондинка. И онази жена, по-възрастната...

— Дона не е била първият му избор. Нито по-възрастната жена. Има модел, Наоми.

Студена, ръбеста ледена топка започна да се уголемява в стомаха ѝ.

— Той използва работата ми.

— Има и още.

— Колко още?

— Още четири, които мога да свържа със снимките ти. След това идва ред на липсващите жени от районите, в които знам, че си била, благодарение на снимките ти. Трябват ми датите, датите и местата за последните две години. Ти пазиш такива данни.

— Да. Никога не пускам информация в блога си, преди да си тръгна от някое място — много внимавам. Но си записвам кога и къде съм била, на коя дата са правени снимките. Всичко е в компютъра.

— Изпрати ми ги. Ако имаш данни за минали периоди, искам и тях.

Тя насочи вниманието си към ръцете на Зандър, топли и стегнати на раменете ѝ.

— Водя дневник, откакто заминах от Ню Йорк преди шест години. Пазя всичко.

— Искам го. Много съжалявам, сестричке.

— Той не просто е попаднал на сайта ми и е решил да използва моите снимки. Той ме е следвал или буквално, или през блога, или с помощта на снимките. Колко назад във времето си се върнал?

— Засега само две години.

— Мислиш ли, че е действал по-дълго?

— Ще разбера.

— Той не те следва, той те дебне — намеси се Зандър. Пръстите му се впиха още по-силно в раменете ѝ и той я обърна към себе си, както седеше на стола. — Ще се справиш, защото се налага. Тя ще се справи — каза на Мейсън, без да откъсва поглед от любимата си. — Дебне те поне от две години. Предпочита руси жертви, защото ти си руса. Всички до една са ти. Това е, което брат ти премълчава.

— Просто е теория, за която имам нужда от повече информация.

Зандър го стрелна с поглед.

— Опитваш се да омаловажиш нещата, защото се страхуваш, че тя ще се пречупи. Само че такава опасност няма, нали, Наоми? — Погледът му срещна нейния и го задържа. — Няма да се пречупиш, нали?

— Няма да се пречупя. — Част от нея отчаяно се опитваше да запълни пукнатините. — Той... Той ги отвлича и ги държи поне по два дена, за да ги изнасили, да ги измъчва и да си достави удоволствие. След като ги пребие и изнасили, ги държи на тъмно, реже ги, задушаваш ги, държи ги вързани, със запушена уста и ги души. — Тя си пое

накъсано дъх, след това още веднъж, за да се поуспокои, после се обърна към Мейсън. — Също като баща ни. Прекалено много прилича на баща ни, прекалено го наподобява, за да можем просто да кажем, че и други жестоки, психянали мъже го правят. Той убива като Томас Боус и ме следва, точно както аз последвах баща ни в онази нощ.

— Предполагам, че е проучил Томас Боус. Може да му е писал, да го е посещавал и съм склонен да проверя тази възможност. Сигурен съм, че те е проучил. Той е тук и за пръв път мога да потвърдя, че е убил два пъти на същото място.

— Защото се застоях на това място.

— Да. От всичко, което навързах, мога да заключа, че той се развива, методът му може и да не е съвсем същият като на Боус, но го имитира.

Нямаше съвпадение, нямаше място за шикалкаване, каза си тя. Фактите бяха повече от ясни. Трябваше да ги приеме.

— Защо не ме е нападнал? Другите са заместители, както вие се изразявате, защо не е отвлякъл мен? Досега е имал безброй възможности.

— Защото тогава всичко ще приключи — изтъкна Зандър и сви рамене. — Извинявай — обърна се към Мейсън. — Поне така ми се струва.

— Съгласен съм. Все още ми предстои много работа, анализи, но съм открил достатъчно, за да убедя началник Уинстън и координатора на отдела за поведенчески анализи да изпрати тук екип. Този неидентифициран убиец е умен, организиран, действа с цел да осъществи мисията си и е упорит. Но също така е и самонадеян, а тази самонадеяност, заради която използва определени места на които да изхвърля жертвите, ще ни даде възможност за пробив. Ще успеем да го спрем, Наоми. Трябва обаче да ми дадеш информацията, с която разполагаш. Тя е ключът.

— Ще ти пусна файловете по мейла. — Тя стана от стола и се качи по задното стълбище, без да каже и дума повече.

— Сега си казва, че не може да задържи всичко това. — Мейсън разпери ръце, за да покаже къщата. — Не и сега. Онова, което представлява Боус, онова, което се е опитала да остави в миналото, я е последвало тук.

— Да, казва си го, но греши.

Мейсън кимна и понечи да се изправи, но седна отново.

— Върви. Щафетата е предадена. Пък и двамата сме негови деца. Тя има нужда от човек, който не носи същия товар.

— Ще се погрижа.

Тя седеше на бюрото си, на красивото реставрирано бюро в красивото си ново студио. Тази стая ѝ бе донесла неизмеримо щастие и много надежди само преди час.

Наистина ли си беше казала, наистина ли бе повярвала, че с миналото е приключено? Никога нямаше да приключи. Абсолютно никога. Призраците никога нямаше да си отидат.

За пореден път животът на убиец се преплиташе с нейния. Когато чу стъпките, тя отвори компютъра и започна да маркира файловете.

— Трябват ми няколко минути — рече тя съвършено спокойно, когато Зандър влезе.

— Ясно ми е. — Той обиколи стаята, прецени пространството, изгледа и новата атмосфера. — Хубаво е, без да е натруфено. Добро попадение.

— Най-добре слез долу. Двамата с Мейсън трябва да изядете пицата, преди да е изстинала.

— Студената пица пак е вкусна.

— Нямах какво да правиш тук, Зандър.

— Грещиш. Трябва ти още един стол. Как иначе някой ще може да те тормози и да ти се пречка, докато работиш. Защо не споделиш какво те измъчва? Аз и сам се досещам за някои неща.

— Искаш да споделя ли? Да започнем с това, че ако не си бях набила в главата, че мога да живея тук, Дона щеше да е още жива.

— Хвърляш се право към клишетата, така ли? — Той поклати глава. — Мислех, че ще се справиш по-добре. Та това дори не е предизвикателство. Ако беше продължила да пътуваш, колко още жени щяха да си отидат, преди брат ти да разгадае метода му? Пък и каква е вероятността някой друг, освен него да забележи връзката със снимките?

— Не знам нищо за вероятностите. Затова пък е очевидно, че шансовете да бъда свързана за втори път със сериен убиец са доста високи.

— Кофти.

В гласа ѝ долови шок.

— Кофти ли?

— Да. Кофти, че някакъв откачалник е вманиачен по теб и имитира скапания ти баща. Ти обаче не си причината, ти си извинението. Причината в мозъка на извратеняка, също както и при баща ти, си е неговата.

— Няма значение. И причината, и извинението нямат значение. Не е важно какво е в ума им, какво ги кара да убиват. Но е важно, че първите дванайсет години съм живяла в дома на чудовище и съм го обичала. Има значение, че съм прекарала тези години в ловната територия на Томас Дейвид Боус, както я наричат сега. И има значение, че това ни последва в Ню Йорк, докато мама не се самоуби, защото не можеше повече да живее с миналото. И оттогава насам смъртта ме следва.

Нямаше да заплаче. Сълзите бяха безполезни. Затова пък яростта ѝ се стори много подходяща.

— Важното е, че се опитах да убедя себе си, че мога да имам същото, което има половината човечество. Дом, приятели, хора, на които държа. Дори тъпо куче. Всичко.

— Та ти имаш всичко това.

— Това беше... е... фантазия. Увлякох се и си позволих да повярвам, че е истинско, но...

— И сега какво? Ще си събереш багажа, ще поемеш нанякъде, ще продадеш къщата и ще зарежеш кучето, така ли?

Това бе повече от ясно, помисли си тя.

— Понякога корените на хората са толкова гнили, че не си струва да се садят.

— Това са пълни глупости, пълно малоумие. Ако си решила да се самосъжالياваш, давай, но говориш простотии. Можеш повече, мила.

— Ти нямаш представа какво мога, мили.

— Как ли пък не, знам, че няма да позволиш на някакъв негодник да те прогони. — Той подпря длани на бюрото и се наведе към нея. — Знам достатъчно, за да не ти позволя да бягаш. Онова, което ти трябва, е тук и ти оставащ.

Тя скочи.

— Не ми казвай какво да правя.

— Аз обаче ти казвам. Оставащ, защото онова, което искаш, от което имаш нужда, е тук. Онова, което те прави щастлива, е тук. Имаш нужда от мен, защото те правя щастлива. Аз също имам нужда от теб, затова ще те накарам да останеш.

— Животът си е мой и изборът е мой.

— Майната му. Ако решиш да бягаш, ще те върна.

— Престани да ми казваш какво да правя. И престани да ми крещиш.

— Ти започна. Може все още да не си проумяла с дебелия си глава, но имаш чувства към мен.

— Как е възможно да ми говориш по този начин? Как е възможно да омаловажаваш всичко?

— Ти преувеличаваш, за да ти е по-лесно да зарежеш всичко. И аз имам чувства към теб. Мама му стара, влюбен съм в теб, така че оставащ. Точка.

Тя пребледня, отстъпи крачка назад и се олюля.

Зандър изви очи.

— Престани веднага и дишай. Крещи. Не смей да изпаднеш в паника, когато си ядосана. Може би трябваше да го направя с повече класа, но бях вбесен.

Или може би не, помисли си той, но това е положението.

— Слънце в косата ти. Утринна светлина. Работиш над нещо, слънчевите лъчи си играят с теб, а аз имам чувството, че нещо ме е изритало от проклетата скала. Няма да ходиш никъде, просто го отбележи в списъка си.

— Няма да излезе нищо.

— Поне се постарай да балансираш оптимизма и цинизма. Досега се получаваше — отбеляза той. — И за двамата. Аз много добре знам кое се получава и кое не. Връзката между нас е супер, Наоми.

— Това беше така преди... — Когато той изви вежди, тя прокара ръка през косата си и се опита отново да се овладее. — Не разбираш ли какво ще стане? Сега се моля и няма да спра да се моля Мейсън да е прав. Ще го открият и ще го хванат. И се надявам да го пипнат, преди да убие отново. Но когато най-сетне го открият, всичко ще се разпадне отново. Аз, баща ми, който и да е маниакът, всички ние сме свързани. А пък пресата...

— Майната ѝ на пресата. Ти ще издържиш.

— Нямах дори бегла представа какво е.

— Ще издържиш — повтори той, без сянка от съмнение. — И няма да си сама. Никога повече не се налага да си сама. Можеш да разчиташ на мен.

— О, господи, Зандър.

Когато пристъпи към нея, тя се опита да се отдръпне, поклати глава, но той просто я сграбчи и я притисна до себе си.

— Можеш да разчиташ на мен. И ще го направиш. — Той наклони главата ѝ назад и я целуна по устните по-нежно от когато и да било досега. — Обичам те. — Целуна я отново, притисна я и останаха така. — Свиквай.

— Не съм сигурна дали това е възможно.

— Няма и да разбереш, ако не опиташ. Оставаме заедно, Наоми.

Тя усети как вдишва и издишва.

— Ще се постарая.

— Засега това е добре.

БАЛАНС

*Отдаваме се на всяко място
и щастието си създаваме или намираме.*
Самюъл Джонсън

26.

Все едно беше на разпит. Много добре знаеше, че не е така, но когато брат ѝ влезе в студиото ѝ на сутринта, вкара сгъваемия си стол и седна на него, той превърна убежището ѝ в стая за разпити.

— Не си спала добре — отбеляза Мейсън.

— Не много. Нито пък ти.

— Достатъчно добре, просто не беше достатъчно. Работих до късно.

— Не слезе на закуска.

— Защото е на зазоряване — усмихна се той. — Взех си кифличка, пих кафе и поговорих с плочкаджиите. Стаята, която си набеязала за вуйчовците, вече се получава. Много ще им хареса.

— Не съм сигурна, че трябва да идват.

— Наоми, знам какво е, когато животът ти се килне на една страна, но трябва да продължиш да живееш.

— Ако нещо им се случи...

Той я прекъсна.

— Неидентифицираният убиец не се интересува от мъже.

— Интересува се от мен, а те са неразделна част от мен. Това е.

— Те ще дойдат, така или иначе. Не мисли по този въпрос, поне за известно време. След малко отивам в града, за да се видя с екипа. Ще работим в полицейското управление. Той никога не е бил разследван по този начин, Наоми, а това променя нещата.

— Каквото и да направим, то няма да промени вече случилите се гадости.

— Няма.

— Освен това знам, доктор Карсън, че като мисля за това, като се тормозя, колкото и по-силно да е от мен, не е нито продуктивно, нито пък ми се отразява добре на здравето.

Знаела тя, помисли си той с раздразнение.

— Просто имам нужда от няколко дена, за да мисля и да се тормозя.

Брат ѝ кимна с разбиране.

— Открай време си шампион в мисленето и терзанията.

— Майната ти, Мейсън Джар.

— Поредната ти сила — продължи той — е умението да забелязваш. Виждаш голямата картина и малките подробности. Това е предимството ти. И много ще ни помогне.

— Забележителната ми способност да наблюдавам не ме е предпазила от това да бъда следвана от сериен убиец в продължение на две години.

— По-дълго, струва ми се, но сега вече го знаеш и можеш да се върнеш назад, да си припомниш неща и хора, които си забелязала. Освежи тези спомени, като прегледаш снимките, които си правила — къде, кога, какво е имало около теб.

Тя притисна пръсти към очите и си наложи да се заеме с това.

— Не обръщам внимание на хората, докато работя. Просто се изключвам за хората.

— Значи първо им обръщаш внимание, щом искаш да се изключиш. Знаеш повече, отколкото си мислиш, и аз мога да ти помогна да го изкараш на повърхността.

Потисна въздишката си, макар да ѝ предстоеше поредната терапевтична сесия, нищо че този път щеше да седи срещу брат си.

— Хайде първо да ми кажеш от колко време се случва това.

— Познаваш ли Илайза Андерсън?

— Не знам. — Наоми се опитваше да се пребори с надигащото се главоболие и потри слепоочия. — Мисля, че не, Мейсън. Срещала съм се с десетки хора. И на снимки, и в галерията в Ню Йорк. Да не броим служителите в мотели, сервитьорките и обслужващия персонал по бензиностанциите, магазинери, стопаджии. Безброй са. Вероятността да си спомня... — Неочаквано ѝ проблесна. — Чакай. Лайза... май ѝ казваха Лайза. Спомням си, че чух за нея, докато бях в колежа, бях втора година, когато беше убита. Само че убийството ѝ нямаше нищо общо с тези, Мейсън. Пък и разправяха, че било старото ѝ гадже. Бил насилник и затова бил вече бивш. Била е пребита и изнасилена, наръгана до смърт, май така беше? Господи, бяха я намерили в багажника на собствената ѝ кола.

— Какво си спомняш за нея?

— Не я познавах. Тя беше една година след мен. Познах я обаче, когато показах снимката ѝ по телевизията и в нета. Не сме имали

общии часове, не се движехме в едни и същи кръгове, но тя идваше в ресторанта, в който работех през първите две години в колежа, преди да стана помощник на фотографа. Обслужвала съм масата ѝ достатъчно пъти, за да я запомня.

Ето, вече си припомни лицето ѝ.

— Блондинка, с къса коса на кичури — рече тя и размаха ръце под ушите си. — Много красива. Достатъчно възпитана, за да разговаря със сервитьорката и да благодари. Знам, че е била блондинка, че е убита там, където съм ходила на училище, но тя не е била държана, не е била душена.

— Според мен е била първата му жертва. Вероятно се е паникьосал, преди да се опита да я души. Мърлява работа, бърза, недоизпитана и е извадил късмет. Ако разследването не е било изцяло съсредоточено върху бившия ѝ приятел, можело да не му се размине. Същата вечер тя се е карала с бившия.

— Спомням си, че четох за случая, след като научих в кампуса. — Тя възвърна спокойствието си и се опита да си припомни още. — Той, бившето гадже, се опитал да я убеди да се върне, после се скарали, той я заплашил. Хората го чули да заявява, че тя ще съжалява, че ще я накара да си плати. А и нямал алиби.

Нямало физическо доказателство, а колкото и да го обработвали, той се придържал към историята, че е бил сам в стаята си и е спал по времето, когато тя е била отвлечена, убита и натъпкана в багажника на колата си.

— Тя прилича малко на теб.

— Нищо подобно.

— По онова време беше с по-дълга коса, прическата ѝ е подобна на твоята. Не е била висока като теб, но въпреки това е минавала за висока и е била слаба.

От начина, по който той замълча, по който топлите кафяви очи се възряха в нейните, Наоми разбра, че идва още по-лошо.

— Хайде, казвай каквото има.

— Мисля, че я е използвал като заместител, тази първа жертва, тъкмо заради приликите. Може би не е успял да се добере до теб, затова си е намерил кой да те замести. След това е усетил тръпката от убийството, от допира със заместниците. Докато е еволюирал, той се е учил и усъвършенствал.

— Мейсън, става въпрос за десет дълги години. Говориш за период от десет години.

— Първоначално убийствата му са били по-нарядко, между тях е имало периоди от месеци, дори години. Той е експериментирал с метода, проучвал е теб, проучвал е и Боус. Възможно е да се е състезавал с Боус, а Боус е действал дванайсет години, както вече е доказано. Ние с теб обаче знаем, че може да е започнал и по-рано.

Не можеше да седи, просто не можеше, затова се оттласна от бюрото, отиде до прозореца и погледна към водата.

Тишината и спокойствието, цветовете, които играеха в сенките и под светлите лъчи.

— Не знам защо, но ако повярвам, че е действал десет години, всичко става по-безлично. Не е заради нещо, което аз съм направила или не съм... Зандър е прав. Аз съм оправданието. Господи, през първите две години след онази нощ в гората се питах безброй пъти какво съм направила или не съм направила, за да тласна баща ми към мъченията, които е причинил на онези момичета.

— И аз.

Тя го погледна.

— И ти ли?

— Да, разбира се. Така и не намерих отговор. Истината е, че не сме направили нищо.

— Отне ми много време, за да го приема, да се отърва от вината. Този път няма да ми трябва чак толкова време. Не и този път, не и с този. А на него няма да му се размине, задето ме е използвал като повод за убийствата. — Тя се обърна към брат си. — Нали няма да му се размине?

— Значи времето за самосъжаление свърши.

— И още как. Ашли. Лайза сигурно е била на възрастта на Ашли, когато я открих.

— За това не се бях сетил. — Мейсън се отпусна назад. — Може да е било първопричината. Не е задължително да е на съвсем същата възраст, а да е колежанка. Ти си спасила колежанка. Сега ти си колежанка и той иска да убие теб или твоя заместница. Завършва онова, което Боус е започнал. — Той стана. — Трябва да отида в града. Моля те да си припомниш периода, когато е била убита Илайза Андерсън, дните преди да се случи. Постарай се да се върнеш назад

във времето, да си припомниш всекидневието — часове, работа, учене, социален живот.

— Нямах почти никакъв социален живот, но добре, ще направя всичко по силите си, за да ти помогна да го откриеш. И, Мейсън, ще те помоля за нещо, когато го откриеш.

— Какво?

— Нещо, което не можах да направя, просто не можах с баща ни. Искам да говоря с него.

— Нека първо да го хванем. — Мейсън я прегърна. — При вас със Зандър всичко наред ли е?

— Защо?

— Вчера крещяхте... и двамата...

— Той ме нервира, за да не изпадна в паника. В повечето случаи се получава. Каза ми, че е влюбен в мен. Не го каза, изкрещя го. А аз не знам какво да правя.

— Какво искаш да правиш?

— Ако знаех, щях да го направя.

— Виж сега. — Той бодна пръст в средата на челото й. — Помисли по онзи въпрос. Вече закъснявам.

Когато остана сама, тя продължи да мисли още малко за разговора с брат си. После седна зад бюрото и отвори файловете.

Така прекара два часа, като си водеше бележки, а после взе фотоапарата и излезе навън. Целият в кал, щастлив, Лепка прекъсна любовната си връзка с озеленителите и хукна при нея.

— Извинявай! — провикна се Лилоу. — Той много се забавлява с нас.

— Личи му. — Преди да се заеме да изкъпе кучето, тя направи снимки на работниците, докато настилаха пътеките. Беше поредната на един от тях — висок, със златиста кожа, як, в момента потен, съблечен до кръста и облегнат на лопата.

Красавците на работа, помисли си тя и веднага си представи серия от снимки. Може би ставаха за календар, помисли си и си спомни как Зандър работеше по двигателите, а Кевин с пистолет за пирони.

Посвети повече време, отколкото възнамеряваше, и направи страхотни снимки. След това остави мръсното куче с работниците и отново влезе.

В студиото посегна към бутилка вода и пусна есемес на Мейсън.

Коя е следващата в хронологичен ред? Ще направя бележки за годините в колежа и ще ти ги дам довечера.

След няколко минути той ѝ изпрати две имена и две дати. Едната беше осем месеца след Илайза Андерсън и бе просто вероятна жертва, докато другата, още осем месеца по-късно, бе много вероятна.

Тя се зае с вероятната.

Прекара целия си ден в миналото. От бръснещите ветрове в кампуса през ноември, когато Илайза Андерсън бе вървяла към колата си, за да се прибере в квартирата, делена с приятелки, тя се прехвърли към жаркото лято в Ню Йорк, когато избягало от вкъщи момиче — едва на седемнайсет — бе намерено пребито, удушено, в контейнер за боклук зад приют за бездомници. След това прескочи към ледения февруарски уикенд, когато бе отпътувала с групата по фотография към Ню Бранфорд, където омъжена жена, майка на две деца, си тръгнала след курса си по йога, а след това била открита мъртва на каменистия бряг, който Наоми бе снимала същия следобед.

Тя прескочи обяда, пи много вода, прекалено много студено кафе, но не спря. Не обърна внимание на главоболието, пи обезболяващо и завърши бележките по начин — поне така се надяваше — че и друг освен нея да ги разбере.

Напълно изтощена, си каза, че Джени е права. Имаше нужда от лежанка в студиото. Ако имаше, сега щеше да се свие на нея и да подремне.

Но пък ако имаше въпросната лежанка, мръсното куче щеше да е проблем. Реши, че най-добре е да го изкъпе, а след това да помисли за вечерята. Усети, че е прегладняла.

Излезе от студиото, остана за момент в пълната тишина и си каза, че е прекрасно къщата да е само нейна, беше почти толкова освежаващо, колкото и дрямката.

Щеше да изяде някоя и друга бисквита, да изкъпе глупавото куче и чак тогава да направи вечерята.

Слезе по задното стълбище в кухнята и си даде сметка, че къщата не е само нейна. Вратите към терасата бяха отворени и ако не бе чула гласа на Зандър, щеше да се паникьоса.

— Господи, лягай тук. Да виждаш свободна ръка?

Излезе навън.

Той седеше на стол и сглобяваше нещо метално. Останалите чаркове, с чудовищни размери, бяха пръснати на масата пред него.

Кучето, чисто, ухаещо на шампоан, успя да се пъхне под ръката на Зандър и да пусне топката в скута му.

— Не става.

— Това да не би да е... грил ли е?

Той вдигна поглед.

— Нали ти казах, че ще купя грил?

— Огромен е. Много е голям.

— Няма какво да се циганим. — Той захвана бурмичка с електрическата отвертка и тя бръмна.

— Те не са ли сглобени?

— Защо да плащам на някого да ми го сглоби, след като мога да го свърша сам? — За да спечели време, Зандър метна топката през парапета.

За момент Наоми се уплаши, че кучето ще скочи след нея, но Лепка се втурна по стълбите.

— Купил си грил, който прилича на кадилака на гриловете.

— Нали така се разбрахме.

— А ти винаги си държиш на думата.

— Защо да казвам нещо, ако няма да го свърша?

Той вдигна поглед към нея.

— Какво?

— Боли ме главата — призна тя. — И съм уморена — и умът ми, и тялото, и духът. Дано знаеш някоя магия. Как само ми се иска да си имах канапе в студиото, за да подремна. Но трябва да изкъпя кучето.

— Вече го изкъпах, не че има смисъл, след като ще се изтъркаля отново в тревата. Върви изпий един аспирин и поспи.

— Главоболието изчезна и вече не съм толкова уморена. Сама си докарах и главоболието, и умората, като забравих да обядвам и пих

прекалено много кафе.

— Просто не разбирам как е възможно хората да забравят да ядат. Стомахът ти казва: „Нахрани ме“. Ти го храниш и продължаваш.

Тя въздъхна. Учуди се, че въздишката не беше тъжна, изпълнена с разочарование и мъка. А по-скоро доволна.

— Зандър. — Тя пристъпи към него, обхвана лицето му с длани и го целуна. — Изкъпал си кучето. Купил си грил, който изглежда така, сякаш има нужда от код за управление.

— Не е чак толкова сложен.

— И го сглобяваш. Отивам да направя вечерята.

— Какви ги говориш? Това е грил. След четирийсет и пет минути ще го запаля и ще изпека пържолите, които купих на път към вкъщи.

— Купил си пържоли? Ще печеш пържоли? — Тя погледна наполовина сглобеното чудовище. — Тази вечер ли?

— Да, тази вечер. Поискаха да ми приготвят и голяма салата, а ти, ако искаш да си полезна, измий картофи, за да ги опека.

Мейсън се прибра тъкмо когато започнаха подготовката.

— Слушай, искам да се преоблека и ще ям каквото и вие ядете. След това ще поговорим. Видях джипа на Зандър.

— Той е на терасата и сглобява огромен грил.

— Грил? — Мейсън се подаде навън. — Леле — ахна той със страхопочитание и възторг. — На това му се казва грил.

— Ще стане.

— Дай да ти помогна.

— Ти никога не си имал склонност към техничарска работа — започна Наоми и си спечели леден поглед. — Не знаеш всичко. — Очевидно ядосан, Мейсън свали сакото, разхлаби вратовръзката и нави ръкави.

Наоми остана в кухнята и се заслуша в разговора им. Значи можеше да има и нещо нормално, дори когато бяха заобиколени от ужасии.

Тя щеше да цени тези моменти.

Освен това трябваше да има вяра. Четирийсет минути по-късно въпреки съмнителната помощ на Мейсън, поне според нея, Зандър стори обещаното.

Запали грила.

— Впечатлена съм. И е красив. Голям и красив.

— Има и капак. — Зандър посочи към капака, все още неразопакован, оставен върху масата. — Използваш го, чакаш да изстине и го покриваш. Всеки път.

— Безотказно — обеща тя. — А страничните плочи ще ми бъдат от помощ, пък и колко място за продукти. — Тя отвори една от вратичките. — Че това е приставка за шишчета.

— Точно. Когато искаш, ще ти покажа как се използва.

— Ресторантско дете съм. Знам много добре как се слага приставка за шишчета. Не се притеснявай. Чакай да приключа с картофите.

— Просто ги белиш и ги слагаш на скарата.

— Ще ти покажа един трик. Ако знаех, че ще стане така, щях да взема течен пушек.

— Има. Дадоха ми пакет за благодарност. Ето там е. Защо ти е?

— Чакай... само да го взема и ще видиш.

Тя смеси олио, пушека и чесън в една купичка.

— Това са просто картофи.

— Не и след като аз ги приготвя. — В друга купичка разбърка сол, черен пипер и още чесън. След това взе един от ножовете си и направи разрези на картофите.

— Ама... — започна той, но тя просто махна с ръка и пхна резенчета масло в разрезите, поръси със сместа от сол и пипер и ги стисна, за да се затворят.

— Колко работа за...

Тя изсумтя предупредително и натри картофите със сместа с мазнината, а накрая ги уви във фолио.

— Имай ми доверие — рече тя и му подаде три огромни пакета.

Когато Мейсън слезе, двамата седяха на пейката, а кучето лежеше в краката им.

— Голям красавец — рече той и заоглежда грила. После седна и се облегна на парапета. — Ако искате, ще почакам до по-късно.

— Няма проблем. Имах много време да мисля, да обмислям. Всички имаме нужда да научим колкото е възможно повече.

— Добре тогава. Смятаме, че неизвестният извършител е в края на двайсетте или началото на трийсетте.

— Значи близо до моята възраст — вметна Наоми.

— Така е останал незабелязан в кампуса, тъй като е минавал за студент.

— Какъв кампус? — попита Зандър.

— Не знаеш ли?

— Той сглобяваше, когато слязох. Не сме говорили.

— Добре. Вече смятаме, убедени сме, че първото му убийство е била студентка от колежа на Наоми, когато сестра ми е била втора година там.

Мейсън бързо разказа основното.

— Не успях да прочета всичките ти бележки, сестричке, но прочетох за онзи период. Ти си участвала във фотографски клуб и си излизала с един от членовете му. Все още си живеела в кампуса и си работила в кафене, където са предлагали и закуски. Плащала си допълнително за самостоятелна стая — не си имала съквартирантка в общежитието.

— Още през първата година ми стана ясно, че не мога да търпя съквартирантка. Съквартирантките искат да правят партита, когато аз искам да работя, да не говорим, че и досега имам кошмари от миналото. Бях готова да работя допълнително в кафенето и да плащам допълнително.

— Вечерта, когато Илайза Андерсън е била убита, ти си се освободила към девет часа.

— Било е петък вечер — проверих и си спомних. През повечето петъци се освобождавах към девет, прибирах се пеша до общежитието и отделях два часа, за да си свърша задачите и да уча. Дори когато времето беше лошо, ставаше въпрос за разходка от десетина минути в рамките на кампуса. Джъстин се отби точно преди да ми свърши смяната. Става въпрос за момчето, с което се виждах. Искаше да ми покаже някои от снимките, които бе направил същия ден. Харесвах работата му и сигурно затова започнах да излизам с него, така че с него и още едно момиче от клуба отидохме заедно в стаята ми.

— Неизвестният извършител не е очаквал трима. Той те е наблюдавал, познавал е обичайното ти разписание. Не е могъл да направи нищо, защото си била с други хора. Затова е отвлякъл заместница, която му е била под ръка.

— Илайза.

— Тя си е тръгнала от библиотеката към девет и трийсет. Колата ѝ е била на паркинга — живеела на квартира извън кампуса. Не е излизала с никого, но същата вечер е имало организирано парти и са я чакали. Предполагаме, че е била натикана в колата си — знаем, че е била изнасилена и убита в нея — принудена да кара до отдалечено място, където престъплението е било извършено. След това той е натъпкал трупа ѝ в багажника, закарал е колата до паркинга и я е оставил там. Сигурно е бил целият в кръв, така че някъде наблизо се е намирала неговата кола, където е имал дрехи за преобличане. Когато на следващия ден я намират, него отдавна вече го няма.

Тя си припомни страха, ужасния страх, който бе видяла в очите на Ашли.

— Ако е знаел графика ми, значи ме е следил повече от седмица.

— Възможно е, или пък е разпитал. Просто е попитал някого. Но той е определил петък за важния ден. Може и той да е бил в същия колеж или в университет и да се е вманиачил по теб още там.

— Докато бях там, се чувствах сигурна. Оказа се прав, че забелязвам много неща. Щях да почувствам, ако някой ме е наблюдавал отблизо. Навярно е човек, когото съм виждала редовно в кампуса, на лекции, в кафенето. Само че не съм го забелязала.

— Той откъде е знаел, че ти ходиш там? — попита Зандър. — Как е разбрал къде да те открие?

— Ако се вглеждаш внимателно, ако притежаваш елементарна наблюдателност — сви рамене Мейсън, — можеш да откриеш всекиго. Все ми се струва, че ти го познаваш, Наоми. От Ню Йорк.

— Може и да съм го познавала.

— Познаваш го — поправи я Мейсън. — Може да е било бегло познанство. Може да е човек, който е идвал в ресторанта на Хари. Може да си му сервирала. Могъл е да попита всеки, съвсем небрежно, за теб. Още повече, че е приблизително на същата възраст. Сигурно хората са си казвали, че си пада по теб, че става въпрос за невинно увлечение. А, Наоми ли, тя учи фотография, или пък — през есента Наоми отиде в колеж, за да учи фотография. Браво, възкликва той, в „Колумбия“ ли? И отговорът идва веднага: а, не, в някакъв колеж на Роуд Айлънд. Много ни липсва.

— Да — съгласи се тя. — Лесно е.

— Боус разкри ново име и място през лятото преди втората ти година. Пак започнаха да пишат за него във вестниците. Книгата на Ванс отново се върна в списъка с бестселърите — добави Мейсън. — Пуснаха и филма по кабеларките.

— Помня, помня — каза тя. — Толкова се страхувах през първите две седмици в училище да не би някой да ме свърже с него. Никой обаче не се сети. Поне аз така си мислех.

— Нещо подобно може да е сложило началото. Боус се радваше на безкрайно много внимание, получаваше купища поща, посетители, все повече репортери получаваха разрешителни, за да го интервюират от онзи юли, когато направи сделката, та чак до октомври, когато вниманието отново намаля.

— А през ноември този тип идва на Роуд Айлънд, вероятно за мен.

— Проверяваме кореспонденцията, посетителите десет години назад, но тогава архивирането не е било лесно и безпроблемно като сега. Говорим обаче за човек, който си води бележки и вероятно е започнал някакви отношения с Боус, или поне така вярва. Също както вярва, че има връзка с теб.

— Наистина има.

— Всичко, което си спомниш, ще бъде от помощ. Спомените ти за онази първа петъчна вечер през февруари са от помощ, знаем къде си била и това ни помага да разгадаем неговите ходове. Спомни си още нещо от колежа.

— Да, екскурзията на клуба. Уикендът за Деня на президента. Беше страшен студ, но ние се натоварихме в два вана и поехме към Ню Брандфорд. Темата беше зимен бряг. Снимахме два часа на леденостудения бряг, след това отидохме в града, за да похапнем. Това си спомням. Помня и другата студентка, Холи, тя седеше срещу мен. Забравила съм фамилията ѝ. Тя подхвърли, че някакъв тип ме зяпал, но аз вече си имах гадже. Тя посочи към бара и се подсмихна. Аз се обърнах, но и онзи, за когото ставаше въпрос, също се беше обърнал с гръб.

Наоми си спомни ясно следобеда.

— Тя стана, сигурно ѝ се пиеше бира, беше от по-горен курс и си поръча бира. Отиде при него. Дори я чух, когато му предложи да я черпи още една бира, тъй като аз съм с гадже, а тя си няма. Но той

просто си тръгна. Не се обърна, просто излезе и това я подразни. А аз почувствах нещо. Стана ми неловко. Потиснах неудобството, защото тя бе малко пияна и се разсъска, че барбита като мен вечно привличали вниманието и че същият тип ме бил наблюдавал по-рано на плажа. Снимахме и в града, след това отидохме до Бриджпорт, прекарахме нощта в един мотел, а на следващия ден снимахме още. Трябваше да продължим и да се върнем в понеделник, но се очакваше буря, доста силна при това, затова си тръгнахме и довършихме близо до кампуса. Не съм чула, че е убил жена, докато ти не ми каза днес сутринта.

— Коя е била? — попита Зандър.

— Работела е в ресторанта, където са вечеряли. В петък си тръгвала в седем, за да отиде на йога в града. На следващата сутрин колата ѝ все още била на паркинга, а съпругът ѝ бил обезумял от тревога. Открили тялото ѝ в неделя сутринта на плажа, където клубът на Наоми прекарал петъчния следобед.

— Не е съвпадение. Използвал ли е колата ѝ? — попита Наоми.
— Както с Лайза.

— Не. Вероятно е имал собствен автомобил. Или я е отвлякъл, или я е принудил да се качи.

— Средата на февруари — обади се Зандър. — Студено, ветровито, идва буря. Със сигурност не я е убил навън. Може да е имал стая в мотел или пък ван.

— В района е пълно с мотели. Местните ченгета са проверили всички, но не открили нищо.

— Имал е време, за да обмисли нещата — изтъкна Зандър. — Да се подготви. Постила найлон, прави каквото прави. Пуска телевизор, радио, тя е със запушена уста, кой да чуе?

— Ще ми се да бях станала, да бях отишла до бара, за да го видя. Поне щях да ви дам описание.

— Ще попитаме въпросната Холи. Може да си спомня.

Наоми поклати глава.

— Тя беше полупияна, случило се е преди десет години, а и аз не си спомням фамилията ѝ, нямам никаква представа къде е сега.

— Брат ти работи във ФБР. Обзалагам се, че може да я открие — каза Зандър.

— Да, ще успеем да я открием. Ще успеем. Тя е единствената, която знае как изглежда той. Или е изглеждал, но си струва да опитаме.

Искаш ли да прекратим разговора?

— Не, продължавай. Ти спомена момиче, което избягало от дома и било убито в Ню Йорк. Случило се е през юли, между тези две убийства.

Той ѝ разказа, опита се да изкопчи някакви спомени, след това прекъсна, когато Зандър стана, за да пече пържолите.

— Каж ми за следващата — настоя Наоми. — Така ще мога да помисля за времето и мястото, да си припомня какво съм правила.

— Април, моята първа година, твоята последна. Пролетната ваканция. С теб и вуйчовците заминахме за Южна Каролина и останахме цяла седмица в къщата на плажа, която Сет беше наел.

— Помня, валя четири от общо шестте дни. — Тя се усмихна на спомена. — Скъсахме се да играем на скрабъл и вземахме филми под наем. Само че това са... девет месеца, нали? Между двете убийства има девет месеца. Обикновено не зачестяват ли?

— Да, и ми се струва, че той е извършил още между юли и април. Отгървал се е от тялото или телата.

— Ще се окаже същата работа като... Боус. Дори когато го спипате, няма да се разбере колко жени е убил.

— Нека да се притесняваме за това, когато моментът настъпи.

— Само че...

— Как искаш пържолата? — прекъсна ги Зандър.

— Ами, средно недопечена за мен, средно опечена за Мейсън. — Тя се изправи. — Отивам да подправа салатата.

Трябваше да направят почивка, реши тя и се върна към нормалното. После щеше да си припомни дъждовната седмица на плажа и всичко, което следваше.

Нямаше да се откаже.

Когато тя се обърна към него през нощта, Зандър бе наполовина буден.

— Просто сън. — Прегърна я с надеждата тя да се успокои. — Добре си.

— Той ме преследваше. През гората, по плажа, където и да отидех. Беше точно зад мен, но не го виждах. След това паднах в пропаст. Оказа се, че е мазе. Когато нахлузи въжето на врата ми, видях, че е баща ми.

Той полежа мълчаливо за кратко.

— Не съм психиатър, но това е повече от ясно, нали?

— Сънувам това мазе по-често от каквото и да било друго. Сънищата ми дори имат мирис. Не мога да се изтръгна от тях. Той винаги се връща, преди да успея да се измъкна, да се махна от него.

— Той никога няма да излезе.

— Затова си има чирак, съперник, както и да се казва. Не мога да се страхувам, Зандър. Не мога да живея в страх. Преди всичко това, преди онази нощ, сънувах, че намирам кученце и ми позволяват да го задържа, или карах свършено ново лъскаво колело. Как само исках да имам колело. Никога няма да се върна към онзи простичък живот, към невинността, но няма да живея в страх. Аз се измъкнах от мазето. Извадих и Ашли. Няма да живея в страх от нещо, което не се е случило или ще се случи.

— Браво. Добре. Сега ще можеш ли да заспиш?

— Не. — Тя се превъртя върху него. — Нито пък ти.

Той зарови пръсти в косата ѝ и тя агресивно завладя устата му.

— Имам цел.

— Да — успя да изрече той, преди тя отново да нападне устните му. — Вече ми е ясно.

— Не това. — Смехът ѝ прозвуча тих, дрезгав. — Или не само това. О, господи, обичам ръцете ти толкова много. Струват ми се силни, сякаш с тях можеш да ме пречупиш на две.

Силните мазолести ръце обхванаха ханша ѝ.

— Не се чупиш лесно.

Така беше, наистина. Почти го беше забравила. Не се чупеше лесно. Прокара зъби по челюстта му, спусна се надолу по гърлото, зарадва се на вкуса и усещането, събра удоволствие и възбуда от бързите удари на пулса му до устните си.

Сърцето му биеше бързо и тежко под притиснатата в него гърда. Беше ѝ подарил сърцето си. Тя не знаеше, все още не знаеше, не можеше да бъде сигурна, не и сега, какво да прави с него. Страхуваше се обаче да бъде обичана.

Щеше да се пребори с чувството на вина.

Сила, помисли си тя. Той беше силен и като тяло, и като ум, и като воля. Тя никога нямаше да бъде слаба, никога нямаше да забрави собствените си сили. Неговата щеше да ѝ напомня, дори да я предизвика.

Тя се надигна. Отново лунна светлина. Тук беше нахлула лунна светлина, както и първия път, когато бяха заедно. Светлина, тъмнина, сенки, живот заедно, който придаваше сладост на всичко.

Тя взе ръцете му и ги вдигна към гърдите си, за да усети той ритъма на нейното сърце.

— Аз съм това, от което имаш нужда.

— Така е.

За момент тя притисна ръце към неговите. Всеки трябва да получи онова, от което има нужда.

Пое го бавно, съвсем бавно, разтегли момента като фина, сребърна нишка.

— Невероятно е да те усещам в себе си.

Започна да се движи, внимателно, със завъртане. Беше мъчително възбуждащо, в кръвта им пламна огън. Той се опитваше да я остави тя да води с бавна крачка, да се спре, за да не я окове като във верига, да не я обладае бързо и нетърпеливо.

Удоволствието бе толкова силно, че прорязваше. Желанието бе толкова наситено, че изгаряше. А пък любовта, толкова дълбока и съвършено нова, го давеше.

Тя се усмихна, сякаш знаеше.

— Чакай. — Очите ѝ се затвориха, когато тя завъртя отново бедра и го задържа на ръба на мъчението. — Чакай. И тогава ще ти дам онова, от което имаш нужда. Както го искаш. Само чакай.

Докато той наблюдаваше и не смееше да диша, тя отметна глава назад и изви гръб. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да докоснат косата. Всички движения спряха. Тя беше като статуя, обляна в лунна светлина, създадена от лунна светлина.

Тя издаде звук, наполовина вопъл, наполовина радостен възглас. След това се усмихна, очите ѝ се отвориха, замаяни, и срещнаха неговите.

Търпението му се прекърши. Той я превъртя по гръб, постави я под себе си и ръцете му стиснаха китките ѝ.

Цялата нужда, цялото желание, цялото мъчение се събраха ведно вътре в него. Навлезе в нея като полудял. Изненаданите ѝ, бездиханни викове само го разпалиха още повече.

Той взе онова, от което имаше нужда, което искаше. Поемаше, докато не остана нищо за никого.

А това беше всичко и за двамата.

На сутринта Зандър се намръщи към вратовръзката, сякаш се опитваше да реши дали да си я сложи, или да се обеси с нея.

— Едва ли Дона ще има нещо против, ако отидеш без вратовръзка.

— Не, но... Аз съм един от онези, които ще носят ковчега. Дъщеря ѝ ни помоли двамата с Кевин да носим ковчега.

— О, не знаех. — Колко ли трудно му беше, питаше се тя, докато отваряше гардероба си, който имаше нужда от подреждане, тъй като повечето дрехи, изпратени от Ню Йорк, бяха все още в кашони.

— Не е нужно да идваш.

Тя отпусна ръка на черната рокля.

— Предпочиташ да не идвам ли?

— Не исках да кажа това, просто не е нужно. Не се чувствай длъжна.

Беше много по-лесно да си остане вкъщи, каза си тя, да поработи в тишината на празната къща, тъй като всички работници щяха да отидат на погребението на Дона. А Зандър ѝ даваше шанс да не отиде.

— Не я познавах много добре, но я харесвах. Знам, че не съм отговорна за случилото се, но имам връзка. Знам, че там ще имаш

повече приятели, отколкото мога да преброя, но поне ще сме заедно. Това не е задължение, Зандър, а уважение.

— Бесен съм. — Той хвърли вратовръзката на леглото и се опита да се пребори с бялата риза. — Днес съм адски бесен, защото ще отнеса една наистина добра жена в дупка в земята.

— Знам. — Тя остави роклята на леглото и отиде да си вземе сутиен и бикини. — Така и трябва да се чувстваш.

Докато тя се обличаше, той взе отново вратовръзката и примирено я пхна под яката.

— Вратовръзките са за bankerите и адвокатите — оплака се той. — Или за такива като Елтън Джон, синове на разни...

Както беше по бельо, тя се обърна към него и довърши възела.

— Вуйчо Сет ме научи. Каза, че всяка жена трябва да умее да връзва мъжка вратовръзка. Някой ден съм щяла да разбера защо.

Тя се усмихна и я приглади.

— Сега наистина знам. Погледни се, Зандър Кийтън, свежо избръснат. — Тя прокара ръка по бузата му. — С вратовръзка. — Наклони глава. — Кой си ти?

— Няма да е за дълго.

— Нищо. — Тя притисна буза към неговата. — Този път ще ти помогна. Дай на мен.

Той започна с ругатня, която завърши като въздишка. След това я прегърна.

— Благодаря. Кажи ми, когато трябва да тръгнем. Днес „При Риналдо“ ще бъде затворено. Хората ще се съберат там след погребението, но ако искаш...

— Просто ме остави да ти помогна.

— Добре. Полугола си, а аз не съм. Нещо не е наред.

— Ще го променим веднага. Би ли пуснал Лепка навън и гледай да не направи нещо нередно. Няма да го оставяме навън, докато ни няма.

— Можем да го вземем.

— Не е редно да водим куче на погребение. Добре му е в къщата, стига да има дъвчащ кокал и плюшената си котка. И топка. Слизам след десет минути.

— Ти си първата и единствена жена, която казва и върши онова, което мисли. Ей! — щракна той с пръсти към кучето, което грабва

топката и размаха опашка така, че цялото му тяло се разтресе. — Излизаме отзад, приятелче, и гледай да стоиш далече от пръстта.

Зандър грабна сакото си и излезе заедно с кучето.

— Заклучи зад мен — нареди той на Наоми.

Тя го направи, след това си облече роклята, която не беше носила от... сама не помнеше откога, и довърши тоалета си за второто погребение в Коув.

Той стоеше в гората, докато Наоми и мърлявият механик отпътуват с нейния автомобил. След това изчака цели пет минути.

Понякога хората се връщаха, защото бяха забравили нещо. Майка му го правеше непрекъснато и веднъж едва не го пипна да рови в кутията за кафе, където криеше парите от крадците.

Не че някога я бяха ограбвали, освен сина й.

Затова почака и огледа пътя през дърветата, преди да тръгне към къщата на скалите.

Беше паркирал на петстотин метра в обратната на града посока. Дори върза бяла кърпичка на страничното огледало на вана, все едно нещо се е развалило.

Влизането в къщата щеше да е чудесен бонус. Да види как живее тя, какво има. Да докосне вещите, дрехите й. Да вдъхне аромата й. Може би щеше да си вземе и малък сувенир. Нещо, което няма да й липсва или поне няма да забележи веднага изчезването му.

Знаеше, че има аларма, но подобни неща не го бяха спирали преди. Беше проучил много системи, имаше богата практика.

Пък и може да беше забравила да я включи. Хората често забравяха, знаеше го много добре.

Неведнъж беше влизал в различни къщи и бе заварвал някоя мръсница да спи в стаята.

Не ги убиваше винаги. Трябваше да сменя почерка, иначе и тъпите ченгета можеха да се досетят. Понякога използваше кетамин, малка инжекцийка и тя се отнася. С хлороформа отиваше повече време, но пък в борбата имаше такъв кеф.

След като кучката е в безсъзнание и я вържеш, запушиш устата й и сложиш превръзка на очите, ако смяташ да я оставиш жива, можеш

да я изнасилваш до припадък. Голям кеф му доставяше, когато идваха в съзнание, докато ги изнасилваше.

След това разбъркваш всичко. Или ги убиваш, или не. Той обичаше да убива дори повече, отколкото да изнасилва, но понякога трябваше да се въздържа. Пребиваш ги или не ги пребиваш. Понарязваш ги или не. И си държиш устата затворена, освен ако не си решил да затвориш тяхната завинаги. Няма ДНК, когато си с дъждобран, няма глас, който да запомнят, няма лице.

Когато настъпеше моментът да се оправи с Наоми, а времето бе съвсем наближило, той щеше да се наслаждава дълго. Може дори да я задържи две седмици, тъпата гъска извади късмет, забогатя и дори успя да си купи голяма къща. Но пък постъпи като тъпачка и си купи отдалечена къща.

Можеше да я отвлече и по-рано и бе обмислял дали да не го направи, беше мислил по този въпрос неведнъж. Но реши да чака, дългото чакане е по-сладко. А сега той беше — боже — познавач. Какви неща само щеше да й стори.

Нямаше обаче да стане днес. Днес му се предостави голяма възможност.

Кой да предположи, че ще убие любимката на града. Чу суматохата, винаги присъстваше на суматохата. Всички щяха да отидат да я изпратят. Никога нямаше да получи по-добър шанс да влезе в къщата и да опознае всичко.

Можеше да я отвлече отвътре, беше почти сигурен. Просто трябваше да разкара бачкатора за няколко часа или изобщо. Трябваше да се увери, че и малкият скапан брат е отишъл да си играе на специален агент.

Преди това обаче искаше да опознае обстановката.

Тръгна право към алеята за автомобили.

Имаше шперцове и знаеше как да ги използва. Ако беше включила алармата, той имаше четец, който да разбие кода ѝ, преди да писне.

Ако пък не станеше, просто щеше да заключи отново и да си тръгне. Всички щяха да решат, че е случайност, нищо повече. Четецът обаче рядко го подвеждаше. Беше платил добри пари за него.

Погледна сандъчетата с цветя на предната тераса и си помисли насмешливо: „Дом, мил дом“. Прииска му се да беше донесъл малко

препарат за бурени или сол. Тя имаше да се чуди какво ѝ е скапало цветенцата.

Чу лая на кучето, докато вадеше шперцове, но това не го разтревожи. В джоба си носеше две кучешки бисквити, а и беше виждал тъпото животно да си играе навън с работниците и дърводелците. Беше виждал как Наоми обикаля града с него и псето позволява на всички да го гаят.

Когато обаче започна да действа, лаят стана по-ожесточен, по-остър, после отстъпи на гърлено ръмжене.

Той имаше нож — не излизаше без нож, но ако му се наложеше да убие тъпото животно, щеше да развали изненадата. Пък и нямаше да му е никак приятно кучето да си откъсне мръвка от него.

Замисли се.

Реши да отиде отзад, до стъклените врати. Щеше да остави кучето да го види, а също и кучешката бисквитка. Щяха да се сприятелят през стъклото. Може пък да беше оставила отворено там.

Заобиколи отзад, обърна внимание на прозорците в далечния край, които преди не бе имал възможност да огледа. Имаше и дървета, потенциално прикритие.

Качи се по стълбите към терасата. Още сандъчета с цветя. Да, трябваше да се върне с препарат за бурени и да полее с него цветята ѝ, просто за да се позабавлява.

След това разтегна устни в широка приятелска усмивка, извади кучешка бисквита и тръгна към големите стъклени врати.

Кучето изобщо не се мяркаше. И това ми било куче пазач, изсумтя той и сложи тънки латексови ръкавици, за да провери дали вратата е затворена.

Кучето — по-голямо, отколкото го помнеше — се хвърли към стъклото, разлая се, заръмжа, дори защрака със зъби. От шок и паника той отстъпи назад и вдигна ръце, за да защити лицето си. Сърцето му блъскаше в гърдите, устата му пресъхна. Усети как в гърдите му нахлува ярост, въпреки че трепереше.

— Скапаняк гнусен. — Останал без дъх, той пробва отново широката усмивка, ала очите му излъчиха чиста омраза, докато показваше бисквитата на кучето. — Да, изрод такъв — рече той напевно. — Виж какво имам, трябваше да я накисна в отрова, грозна мутро.

Независимо с какъв тон говореше, с какво се опитваше да го подкупи, ожесточеният лай на кучето ставаше все по-злобен. Когато пробва да отвори вратата, кучето оголи зъби.

— Май ще ти го нахакам в гърленцето. — Той извади нож и замахна с него.

Вместо да се отдръпне, кучето скочи към стъклото, застана на задните крака и залая лудешки, очите му бяха призрачно сини и опулени.

— Майната ти. — Ръката му трепереше, докато прибираще ножа. — Ще се върна, скапано животно, ще се върна. Ще те изкормя като пъстърва и ще я накарам да гледа.

Както трепереше от ярост, по лицето му рукнаха горещи сълзи от яд, опариха очите му. Той слезе от терасата. Сви ръце в юмруци и забърза покрай къщата, по алеята и надолу.

Щеше да се върне. А тя и скапаното куче щяха да си платят, задето съсипаха деня му.

Зандър бе наясно, че никой днес не се чувстваше удобно в костюм и че всички искаха да ги съблекат час по-скоро. И той щеше да го хвърли в гардероба на Наоми, да го остави там и да забрави за него колкото е възможно по-дълго време.

— Благодаря ти, че остана — каза ѝ, когато зави по алеята към къщата. — Знам, че продължи прекалено дълго.

— Хората наистина са я обичали. Смехът и сълзите бяха доказателство. Хората са я обичали и няма да я забравят. Искях да остана, а рядко ми се иска, когато става въпрос за подобно събитие, на което са се стекли толкова хора, но този път изпитах потребност да остана. Дори не съм си дала сметка, че съм станала част от тази общност. Най-малкото съм прекрачила границата, ако и да съм някъде в периферията.

Той паркира и за момент остана мълчалив.

— Ти купи тази къща, а никой друг нямаше намерение да вложи време, усилия и пари в нея. Пазаруващ от местните магазини, наемаш местни майстори, а това е много важно. Излагаш свои творби при Криста и хората ги забелязват, купуват ги. Имаш връзка с мен, а хората са забелязали и това.

— Не се съмнявам. Нюйоркчанката Наоми и нашичкият Зандър.
— Тя се усмихна. — Чувала съм да го казват и затова се изненадах, че съм преминала границата.

— Винаги ще си останеш нюйоркчанката Наоми. Звучи добре. Господи, трябва да сваля този костюм.

— А пък аз трябва да пусна горкото куче навън. Забавихме се повече, отколкото предполагах. Къде е Лилоу? — запита се тя.

Зандър посочи пикапа на приятеля си.

— Някъде наоколо. Останалите също ще дойдат, могат да поработят още някой и друг час.

Той я изчака да отключи вратата и да изключи алармата. Кучето се стрелна откъм задната част на къщата, размаха опашка и раздаде лепкави целувки.

— Добре, добре, знам, че ни нямаше безкрайно дълго. — Когато обаче понечи да го пусне, Зандър я спря.

— Ще се накаля. По-добре да излезе отзад.

Въпреки че възнамеряваше веднага да се качи горе и да съблече костюма, последва инстинкта си, защото Лепка затича към задната част на къщата, след това се върна няколко крачки и пак хукна напред.

Нещо не беше наред.

— Аз ще го пусна — предложи Наоми, когато Зандър тръгна след кучето. — Знам, че искаш да се преоблечеш и да поработиш.

— Аз ще отида отзад.

Отпусна се, когато видя защо Лепка реагира по този начин. Лилоу вече бе свалил официалното облекло, стоеше от другата страна на стъклената врата и сипваше пръст в две от сандъчетата.

Лилоу се усмихна, остави торбата на земята и вдигна палец.

— Здравсти — рече, когато Зандър отвори. — Много си докаран! — разсмя се и протегна ръка да погали кучето. — Щях да го пусна, но вратата беше затворена. Заварих го доста разстроен. Целият се тресеше, скимтеше, но скоро се успокои, защото разбра, че ще остана. Съжалявам за отпечатъците от нос по стъклото.

— Твоите или неговите? — попита Зандър.

— Много смешно. Да ти кажа, не можах да остана повече на... нали се сещаш, на онова нещо. За пръв път виждам Лу да плаче и беше направо... Другите ще дойдат скоро, след като вие вече се прибрахте. Аз малко понапреднах.

— Виждам. — Наоми огледа сандъчетата. Лилоу се беше оказал прав. Все едно бяха част от къщата, а и свършени за нуждите ѝ, само на крачка от кухнята. — Прекрасни са, Лилоу. Прекрасни. Много ми харесват.

— Получи се доста добре. Нося ти разсад на билки, домати, чушки. В пикапа са. Мога да ги насадя.

— Може ли да ги погледна? Ще ми се сама да ги насадя. Ще бъде чудесно да балансирам този ден, като посадя нещо, което ще расте.

— Добре. А, Зандър! От доста време не си се мяркал сред работниците на татко, но би трябвало да знаеш, че не се тъпче пръстта, която току-що е засята.

— Не съм тъпкал.

— Но някой го е направил, след като сяхме вчера. Не е кой знае какво, вече изравних с греблото.

— Къде?

— Отпред. Както ти казах, не е кой знае какво.

— Я ми покажи. Наоми, дръж кучето отзад.

— Слушай сега, няма да те тикнем в затвора, задето си стъпкал посевите. — Въпреки това Лилоу го поведе. — Ще сваля разсада, а ти стой настрана, да не си изцапаш костюма.

— Готов съм да го изгоря.

На Наоми не ѝ беше лесно да спре кучето да не хукне след тях, затова го прибра вътре, за да му сложи каишката.

Когато излезе, Зандър и Лилоу се бяха навели над почвата и оглеждаха. В този момент тя настръхна.

— Не само че не съм стъпвал тук, но и краката ми са по-големи, Лилоу. Гледай внимателно.

— Виждам. Реших, че си ти, защото стъпките отиваха към къщата, после излизаха. В такъв случай е някой от хората на Кевин.

— Те си заминаха преди вас вчера, а днес не са идвали. — Зандър погледна Наоми, която геройски се опитваше да удържи кучето.

— Седни! — сопна се той и за огромна изненада на Наоми (по всяка вероятност и на Лепка), кучето седна. — Брат ти е съвсем малко по-висок от мен — продължи Зандър. — Не съм обърнал внимание на краката му, но се обзалагам, че са почти колкото моите. Аз нося четирийсет и седми номер.

— Да. Същият номер има и той, достигна го в гимназията. Не е лесно да намериш такъв размер в магазините.

— На мен ли го казваш? Обади му се, Наоми. Някой е идвал тук и е обикалял.

— Мама му стара, Зан — ококори се Лилоу. — Дори не ми мина през ум. Може би затова кученцето беше пощръкляло, когато пристигнах.

Зандър обиколи по извитата пътека, настлана с току-що положени камъни.

Гребна телефона от ръката ѝ и потърси номера на Мейсън, набра го.

— Заведи кучето отзад, но недей... няма значение. Лилоу, заведи кучето отзад и го дръж далече от пръстта.

— Дадено. Задната врата беше заключена — обясни той. — И предната също, защото се опитах да отворя, за да пусна Лепка. Къщата беше заключена, Наоми. Едва ли някой е влизал. Може би някой просто е искал да погледне какво правиш тук.

— Може би. — Тя му подаде каишката. — Благодаря.

Зандър стисна ръката ѝ.

— Трябва да проверя дали нещо не е било взето или...

Той поклати глава и продължи да разговаря с Мейсън.

— Да, съвсем ясни са. Ясно личи и размерът, дори марката на обувките. Да, да, тук сме.

Върна телефона на Наоми.

— Чакай тук. Отивам да проверя вътре.

— Къщата е моя, Зандър. Моите неща са вътре. Няма да стоя тук и да кърша ръце, докато ти гледаш какво има под леглото ми.

Бе готов да изругае, но бе сигурен, че просто е излишно.

— Добре. Отиваме заедно да огледаме.

Първо се качиха горе, тя влезе в студиото. Дори облекчението, че нищо не е взето, не намали гнева ѝ.

Зандър пък провери дрешника, баните, надникна във всички стаи.

— Нищо не е местено и пипано — каза му тя. — Знам кое къде стои.

— Отивам в мазето. — Когато тя го изгледа, той изруга. — Не съм рицар на бял кон. Никой не е влизал, никой не е пипал ключалките

и алармата, не се е промъкнал покрай кучето, въпреки това ще проверя.

Свали самото и вратовръзката.

— Мейсън ще дойде всеки момент. Искам да сляза, да огледам набързо. Ти ако искаш, си съблечи роклята, но ако ще се мотаеш навън, трябва да махнеш тези небостъргачи.

Тя събу класическите черни обувки.

— Прав си. Никой не е влизал тук и ти благодаря, че си толкова предпазлив. Отивам да се преоблека.

— Добре. — Той се поколеба. — Да ти кажа, Лилоу не е толкова глупав, колкото изглежда.

— Не изглежда глупав и ще видиш, че ще навърже нещата, когато от полицията и ФБР дойдат да огледат, защото някой е минал по поляната отпред. — Тя си пое въздух. — Ти му кажи.

— Какво да му кажа?

— Каквото прецениш, че трябва да знае. Аз пък ще съобщя на Кевин и Джени. Ще им разкажа всичко.

— Добре. — Той пое лицето ѝ в ръце. — Ти прекрачи границата, Наоми, защото го искаше. Това е част от живота от другата страна. Няма да се бавя.

Тя обу дънки до коленете и тениска. Имаше намерение да се заеме със саденето. Щеше да засади и цветя в новите си сандъчета. Може и да се страхуваше, но не беше глупачка. Но освен страха у нея бликаше и силен гняв.

Щеше да се облекне на него.

Излезе навън и видя, че Лилоу и кучето играят на топка. Загледа ги за момент, после впи поглед в синьото и зеленото, което сега вече бе неин дом.

Не бе нужно да си казва, че ще направи всичко по силите си, за да го запази. Вече го знаеше.

28.

Не познаваше другите агенти в тъмни костюми и слънчеви очила, но се съмняваше, че са различни от онези, които влязоха в къщата им и в гората в Западна Вирджиния преди седемнайсет години.

Тогава не беше с тях, както сега, но бе гледала репортажите, когато майка ѝ спеше.

Сега вече не беше дете, сега си имаше своя къща, своя територия.

Затова изнесе студени напитки и сервира студен чай на терасата, защото ѝ напомняше за летата в Ню Йорк и как Хари добавяше в него мента от кухненската градина.

Не се месеше, не задаваше въпроси, но не се и отделяше от тях.

Ако той ги наблюдаваше през телескоп, щеше да види, че и тя е там.

Сам Уинстън приближи и повдигна леко шапката си.

— Много съжалявам, Наоми. Вероятно някой се е опитал да влезе в къщата, за да задоволи любопитството си. Пойнт Блъф е разпалил любопитството на мнозина.

— Само че вие не мислите така.

Той си пое въздух през носа.

— Мисля, че трябва да вземем всички предпазни мерки и да преобърнем всеки камък. ФБР има експерти, които ще проучат стъпките, ще ни дадат представа за височината, за теглото, размера на обувката, дори модела. Ако това е човекът, когото търсим, значи е допуснал грешка.

— Точно така.

Може и да не беше същата грешка, за която началникът говореше, но беше допуснал грешката да навлезе в нейната територия. Беше ѝ помогнал да надвие страха с гняв.

Отиде при пикапа на Лилоу. Щяха да го отпратят, както и другите, които дойдоха на работа. Реши да вземе разсада и поне да го подреди около сандъчетата.

Не го намери обаче, навярно Лилоу вече го бе свалил. Отново върза кучето на каишка, за да не тъпче уликите, и го отведе до далечния край на къщата, за да се качат на терасата.

Сълзи напълниха очите ѝ, когато видя сандъчетата и ръкавиците си, лопата и гребло до тях.

— Толкова е добричък — каза тя на кучето. — Напомни ми да се запаса с неговата бира.

Въпреки че Лепка не остана очарован, тя върза каишката му за парапета.

— Трябва да останеш при мен, да ги оставим да си свършат работата. — За да смекчи обидата, му донесе купа вода и бисквитка. После коленичи и почеса мястото между ушите, от което той изви блажено очи. — Ти ли беше? Ти ли го прогони? Моето голямо, свирепо куче. Да не би някоя добра феичка да те е довела на пътя онзи ден, за да ме пазиш? — Тя отпусна ръка на главата му. — Уплаши ли го, колкото и той тебе? Ние няма да му позволим да ни уплаши. Ще измъкнем от устата му вкусната хапка, ако се пробва отново.

Притисна устни към муцуната и се вгледа в прекрасните очи. Беше се влюбила в кучето, също както в Зандър. Не че искаше да стане така.

Стана и отиде до красивите сандъчета и започна да седи.

Зандър я завари да затъпква почвата около доматиите, а кучето се припичаше на слънцето и дремеше.

— Почти приключиха. Утре работниците могат да се върнат. Също и хората на Кевин.

— Добре. Чудесно. — Тя посегна към чушка. — Знаеш ли защо го правя?

— Струва ми се очевидно, но ти ми кажи.

— Садя билки и зеленчуци. Ще ги поля, ще ги следя как растат, как дават цвят и връзват, как зреят домати и чушки. Ще ги оберем и ще ги изядем, и всичко ще започне с това, което сега правя. Това е ясно. Трябва да проверя, но мисля, че тук може да се насади кейл и зеле през есента.

— Защо?

— Мога да приготвям интересни ястия от зеле и кейл.

— Трябва да ми покажеш.

Тя продължи да работи, а той влезе, след малко излезе отново.

— Той е избягал — започна Зандър и тя кимна.

— Да, виждам.

— Какво виждаш?

— Отпечатъците. Не е нужно да си експерт, за да стигнеш до това заключение или поне да го предположиш. Стъпките, които се приближават към къщата, са различни от онези, които се отдалечават. Те вече са по-раздалечени, забелязва се нещо като отскок, сякаш се е движел бързо, може би дори е тичал. Обзалагам се, че е заобиколил бавно. Гадняр. Надут, самоуверен. Не знам дали е имал намерение да влезе, или просто да разгледа, но не се е чувствал толкова самоуверен, когато си е тръгвал. Кучето го е изплашило.

Лепка забарабани с опашка.

— Сигурно е щял да влезе, но вратата се е оказала заключена. А може да е имал намерение, независимо от всичко да влезе, но кучето го е стреснало, защото е защитавало територията си. Защищавало е дома ни.

— Да знаеш, че сценарият, който разви, беше същият като на опитните федерални и ченгетата. Те го описаха по същия начин.

— Леле, каква съм умница.

Той изви вежди.

— И аз така мисля.

— Да знаеш, че съм вкисната. Трябва да излея яда си някъде, преди да продължа да садя. Май не трябва да се садят живи неща, докато човек е толкова вкиснат. Сигурно доматиите ще станат горчиви.

Тя смъкна ръкавиците и ги хвърли на земята.

— Той е използвал Дона отново, Зандър. Използвал я е, възползвал се е от факта, че всички ще бъдат на погребението й. Прилошава ми, като си помисля, че е така.

— Тогава помисли над следното. Помиярчето, бездомникът, който се скиташе от място на място, се задържа тук, също като теб. И тъкмо той е уплашил негодника. Не го оставихме на пътя, Наоми, и онзи е подвил опашка и се е изнесъл с разтуптяно сърце и разтреперани колене.

— Точно така, дяволите да го вземат, точно така — повтори тя и слезе от терасата. — Ако се пробва отново, няма да си тръгне разтреперан, защото ще бъде повален и ще кърви. Ако си въобразява,

че съм лесна мишена, че може да дойде и да ме отвлече, когато му хрумне, значи не си е направил добре сметката.

— Знам какво е да си бесен, но не върши глупости и безразсъдства.

Тя изви зелените си гневни очи.

— Глупава и безразсъдна ли ти се струвам?

— Засега не.

— Това няма да се промени. — Тя се поуспокои и си нареди да овладее яростта си, докато не настъпи момент, в който да покаже на какво е способна. — Мислиш ли, че Кев и Джени могат да си намерят бавачка? Искам да ги помоля да дойдат, за да им разкажа, но не и когато децата им са с тях.

— Ако си решила, ще помогна. По кое време да им кажа да дойдат?

— Когато им е удобно. Сега ще приключа със саденето, така че, когато решат.

Как се признава за кръвните връзки, питаше се Наоми. В хола нямаше мебели и това затрудняваше нещата. Да седнат на сгъваеми столове в трапезарията ѝ се стори неудобно. Замисли се тя къде се чувства най-спокойна и изнесе още столове на терасата пред кухнята.

— Искаш ли да остана? — попита Мейсън.

— Нямах ли работа?

Дали да направи нещо за хапване? Някакви канапета щяха да дойдат добре.

Баща ми е сериен убиец. Пробвайте хапките с омар.

— Да, разбира се, че имаш работа, но нямаш ли нещо важно?

— Има съвещание на екипа, но ако искаш, ще остана. Те ще ми кажат по-късно. Знам колко ти е трудно.

— Защо на теб никога не ти е било толкова трудно?

— Аз не бях в гората онази нощ. Не съм слизал в онова мазе. Не аз намерих мама. Тя не беше последната му жертва.

— Не беше, наистина.

Спомни си деня в кафенето, след като изскочи от киното. Колко млад беше той тогава, но колко силен и целеустремен.

— Още от съвсем малък беше решил, че няма да се предадеш, че няма да позволиш да си като него. Колкото и да отричах, колкото и да се опитвах да загърбя всичко, аз позволих да се превърна в негова жертва. Но с това е приключено. Върви на съвещанието. Намери начин да сложиш край на тази работа, Мейсън.

Тя пригответи студени хапки — сирене, крекери, маслини. Така поне имаше работа, докато Зандър се върне от спешно повикване и Мейсън тръгне.

— Ти имаш ли представа колко хора не обръщат внимание и не вярват на показанията на бензиномера?

— Колко?

— Повече, отколкото си мислиш, затова плащат двойно и тройно, вместо да са си налели гориво, а пък после звънят за помощ все едно правят услуга. Що за хора са това?

Погледни го само, помисли си тя, пак става нервен и груб. Ядосва се заради някакъв непознат, който е забравил да си налее гориво, а пък тя се чудеше дали да направи фокача със сусам и розмарин. Погали разсеяно кучето по главата.

— Ти ми донесе люляк.

Той я погледна и се намръщи още повече.

— Да. Трябва ли пак да ти донеса?

— Някой път. Но ти ми донесе люляк в стара синя кана. Кога беше това?

— Кое?

Всъщност не я слушаше, помисли си тя. Беше израснала с брат. Знаеше, когато мъжът не слуша внимателно.

Още по-добре.

— Каза ми кога и аз ти казвам.

— Добре.

— Откраднат люляк в стара синя кана.

— Не беше нищо особено.

— Грещиш. Беше много, най-важното нещо в живота ми, защото тогава се случи. Да, Зандър, тогава разбрах, че съм влюбена в теб. Не знам какво да правя — продължи тя, а той вече я слушаше, обърна се рязко към нея, сините му очи бяха напрегнати. — Не съм изпитвала досега чувствата, които изпитвам към теб, не съм и вярвала, че ще ги

изпитам, затова не знам как да постъпя. Сега обаче имам по-добра представа.

— Каква?

— Просто ще се радвам, че и ти си влюбен в мен. Ще бъда благодарна, много благодарна, че се случи сега, след като вече си дадох сметка, че е крайно време да престана да бягам. Или поне да се опитам. Радвам се, че се случи, и ме изпълва с надежда. Ще бъда смела и ще се надявам, че искаш да останеш при мен.

— Люляк ли?

— Люляк.

— Лилоу иска да насади и люляк.

— Ще бъде отзад, за да го виждаме от терасата. Казах му, че искам да го насадя сама.

— Заедно ще го насадим.

Гърлото ѝ се сви и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Заедно ще го насадим.

Той пристъпи към нея и обгърна лицето ѝ с длани.

— Ще се пренеса при теб. Ще трябва да ми направиш място.

Първата сълза потече.

— Има предостатъчно място.

— Сега го казваш. — Той целуна сълзата, а след това и втората, докато се стичаше по другата буза. — Чакай, докато кажа на Кевин да построи гараж.

— Гараж, а?

— Всеки мъж трябва да си има гараж. — Докосна устните ѝ със своите. — Гараж за три автомобила, от северната страна на къщата, със странична врата към пералното помещение.

— Вече си мислил по въпроса.

— Просто изчаках ти да свикнеш. Обичам те, Наоми.

Тя обхвана китките му и ги стисна силно.

— Знам, да, знам. Благодаря на господ, че е така. Обичам те толкова много, че ще построим гараж. Чакай, три автомобила...

Не можа да каже нищо повече, защото той плени устните ѝ и целувката я накара да забрави всичко. След това, за огромна радост на кучето, я вдигна на крака и я завъртя.

— Ти беше точно това, което липсваше — заяви той. — Вече нищо не ми липсва.

— Каза ми, че ще ме направиш щастлива, и го правиш. Но има и още. Помогна ми да разбера, че заслужавам да бъда щастлива. И хиляда часа терапия не ми помогнаха да стигна до този извод. — Тя въздъхна и се отдръпна. — Все още съм объркана, Зандър.

— Че кой не е.

Кучето излая и хукна към предната част на къщата.

— Предупредителната система съобщава, че Кевин и Джени са тук.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре.

— Всичко ще бъде наред. Имай вяра.

— Ще взема назаем от твоята. Моите запаси са на изчерпване.

— Пробвай редовно да запълваш празните места. Аз ще ги доведа.

Тя изнесе подноса и го постави на съгваемата масичка, върна се за чаши, чинии, салфетки и чу смеха на Джени.

Тъкмо отваряше бутилка вино, когато приятелката ѝ влезе.

— Тъкмо навреме! О, Наоми, всеки път, когато дойда тук, още нещо е готово. Сигурно е голяма лудница, но е чудесно да виждаш как се получава.

— Радвам се, че дойдохте. Знам, че ви поканих в последната минута.

— Получи се супер. Нашите бяха на вечеря у нас и взеха децата да преспят у тях. Всички са доволни. — Тя пристъпи напред за прегръдка. — Съжалявам, че си имала неприятности. Кевин ми каза, че някой е душил наоколо, докато сме били на погребението на Дона. Сигурно са били хлапаци, пробвали са да надникнат в къщата.

— Бил е... друг. Тъкмо затова исках да поговорим.

— Добре. Виждам, че си разстроена. Няма да се опитвам да омаловажавам нещата.

— Май е най-добре да седнем навън.

— Чудесно. Я! Колко много растения. Лилоу ли ги е боднал? Прекрасни са. Тази тераса наистина се превръща в отделна стая. Кевин, погледни сандъчетата.

— Супер — отвърна той и излезе със Зандър. — Как си? — обърна се към Наоми.

— Имала съм и по-добри дни. Но пък... — Тя погледна Зандър. Споделената любов бе по-важна от всичко останало. — Ще ти сипя вино, Джени. Ще говоря направо, за да се свърши.

— Струва ми се сериозно.

— Много.

— Господи, да не би да си болна? Какво не е наред, да не би...

— Джени — каза тихо Кевин и я подръпна. — Хайде, седни.

— Извинявам се, много се извинявам. Млъквам.

Наоми наля вино на Джени, на себе си, но не седна.

— Добре, ще карам направо. Карсън е моминското име на мама. Името на вуйчо. Двамата с Мейсън си променихме официално имената преди много време. Преди се казвахме Боус. Баща ни е Томас Дейвид Боус.

Тя не очакваше погледи, изпълнени с недоумение, и това я извади от релси.

— Не всички знаят за кого говориш — изтъкна Зандър. — Не на всички им пука.

— Името ми звучи познато — обади се Кевин. — Май съм чувал нещо.

— Томас Дейвид Боус — продължи Наоми — е убил дваисет и шест жени — поне за толкова е признал — между 1986 г. и 1998 г. Беше арестуван през август 1998 г.

— Боус. Да, сега си спомням — каза бавно Кевин. — Беше станало някъде на изток.

— Западна Вирджиния. Изнасилил и измъчвал, накрая удушавал жертвите.

— Баща ти ли? — Стиснала ръката на Кевин, Джени не откъсваше очи от нея. — Той жив ли е?

— Да. Там няма смъртна присъда.

— Избягал ли е? Това ли се случва сега?

— Не. В затвора е. Вече седемнайсет години е в затвора. Ние си сменихме имената и се преместихме. Това обаче не променя истината. Вие ми станяхте приятели. Помогнахте ми да създам дом тук. Прецених, че трябва да знаете.

— Помня някои неща. Бяхме още деца — обърна се Кевин към Зандър. — Направиха филм. Гледах го по телевизията преди няколко години. — Вторачи се в Наоми. — Ти си открила отвлеченото момиче.

Истина ли е? Открила си момичето, помогнала си ѝ и си я завела при ченгетата.

— Не съм гледала нито филма, нито съм чела книгата. Не знам доколко точно отразяват нещата.

— Доста — вметна Зандър. — Една нощ тя последвала Боус в гората, влязла в мазето край изгоряло бунгало и открила момичето.

— Казва се Ашли — добави Наоми.

— Ашли. Намерила я, изкарала я оттам, вървели километри през гората и я отвела в полицията. Така са го разкрили. Така са го спрели.

— Седемнайсет години — повтори Джени. Очите ѝ бяха ококорени на бледото лице. — Но тогава си била... Господи! — Тя скочи, подаде виното си на Кевин и прегърна Наоми. — Боже господи, горкото момиченце. Та ти си била съвсем малка.

— Бях почти на дванайсет. Аз...

— Дете — повтори Джени. — Съжалявам, много съжалявам. Господи! Той нарани ли те? Да не би...

— Никога не ме е докосвал. Беше много строг, понякога го нямаше дни наред, но никога не е посягал на нас с Мейсън. Беше дякон в църквата. Работеше за кабелна фирма. Косеше ливадата и боядисваше верандата. И убиваше жени.

Джени я притисна до себе си и я залюля.

— Човек никога не се замисля за семействата на... Никога не мислиш особено за тях и какво им е, как го понасят. Не беше нужно да ни казваш — рече тя и се отдръпна. — Сигурно ти е трудно да говориш по този въпрос.

— Нямах намерение да казвам на когото и да било. Искях просто да живея тук, нищо повече. Но... — погледна Зандър. — Нещата се промениха.

— Тя смята, че сигурно ще се отдръпнете — отбеляза Зандър. — Ще започнете да я приемате по различен начин.

— Зандър...

— Млъкни. Някои хора се досещат сами, по един или друг начин, започват да ламтят за пикантни подробности и тогава тя си събира нещата и си тръгва.

— Някои хора не струват нищо. Така ли си мислила за нас? — ахна Джени. — Обидно е.

— Аз...

— Дължиш ни извинение.

— Ами... извинявам се.

— Приемам. Кевин, приемаш ли?

Той се усмихна над бирата си.

— Да.

Когато Наоми покри лицето си с ръце, за да се съвземе, Джени насочи пръст към Зандър, след това към Наоми. Сви ръце и ги притисна към устните си, а той пристъпи напред и прегърна любимата си.

— Престани — прошепна ѝ Кевин.

— Остави ме — сопна му се Джени. — Къде ми е виното? — Врътна се и избърса сълзите си. — Трябва ми минута да се съвзема, защото пред погледа ми е момиченце, няколко години по-голямо от Мади, а трябва да се справи с нещо, което нито едно дете не бива да знае, че съществува. Ако не искаш никой друг да знае, никой няма да разбере, Наоми. Можеш да ни имаш доверие.

Изсумтя и издърпа Наоми от прегръдката на Зандър.

— Мъжете нищо не струват в подобни моменти. Да влезем вътре за малко. Искам си и виното.

— Тя е неповторима — рече Зандър, когато двете отидоха в къщата.

— Коя от двете?

— Май и двете. С теб сме късметлии.

— Да, така е. Кажи ми сега какво общо има Боус с Марла и Дона, и кой дебне наоколо?

— Слушай.

Зандър седна и му разказа.

На сутринта Наоми постави чаша под чучура на кафемашината, когато чу Мейсън да слиза по задните стълби.

— Кафе и топла закуска! Май ще се преместя тук. Леле, яйца по бенедиктински. Не може да бъде!

— Бях в настроение за готвене, а и Зандър ги обича. Пак си с костюм.

— Така се обличаме във ФБР. Знам, че се прибрах късно. След като Зандър ще бъде тук, може понякога да преспивам в града. Поне

докато не приключим. Благодаря.

Посегна към кафето и отпи.

— Само че в местната закусвалня едва ли ще ми направят такива яйца и такова кафе.

— Ще довършиш ли случая, Мейсън?

Погледна я с големите си кафяви очи — същите като на баща им. Всъщност изобщо не приличаха на бащините.

— Няма да спра, докато не приключа. Той носи четирийсет и четвърти размер, подметките са поизносени, значи ги има от известно време.

— И сте разбрали това от отпечатъка?

— С това се занимаваме — отвърна той. — Тежи между седемдесет и седемдесет и пет килограма, висок е между един седемдесет и осем и един и осемдесет и два. Това се определя по дълбочината на отпечатъка и крачките. Бял е, най-вероятно около трийсетгодишен. Това е много повече, отколкото знаехме преди няколко дена.

— Сега просто трябва да разбере кой от познатите ми с подобен ръст и тегло, приблизително на моята възраст, иска да ме убие. — Вдигна ръка, преди Мейсън да заговори. — Не го казвам саркастично. Непрекъснато мисля по този въпрос.

— Може и да не го познаваш. Или пък да не се сещаш за него. Той обаче знае за Боус. Ще прегледам всичките му посещения и кореспонденцията. Днес ще се заема с това. После ще отида да го видя.

— Ти... Ще ходиш в Западна Вирджиния?

— Малко вероятно е човек, вманиачен по дъщерята на Боус, да убива по начина, по който самият Боус го е правил, и да не е във връзка с него.

Тя се стегна.

— Трябва ли да дойда и аз?

— Може да се наложи, Наоми, но засега отговорът е „не“. Нека пробвам първо аз. Ако стигнем до момент, в който разговор с него ще помогне, ще се справиш ли?

— Мислила съм по този въпрос, питала съм се какво ще стане. Да, мога да отида да го видя. Мога да го направя, за да спася себе си и всички други жени, които този подражател на Боус може да набележи. Мейсън, не се страхувам от Боус и не това ме спира. По-скоро е от

нужда да отрека всичко. Може би е трябвало да го отричам, по мой си начин, докато успея да го приема напълно. То ме определя по два начина. Но повече няма да позволявам да ме определя. Снощи казах на Джени и Кевин и всичко е наред.

— Това е чудесна крачка към себеутвърждаването. Ти направи първата, като купи къщата. Тогава обърна страницата, Наоми. И оттогава непрекъснато обръщаш следващите, градиш своя история. Направила си каквото трябва.

— Зандър ме обича.

— Забелязах.

— Как иначе. Свиквам мъжът, който ме обича, да е до мен и изчакам, докато отново бъде в безопасност. Снощи ми стигнаха силите, за да му кажа, че и аз го обичам. Не съм вярвала, че човек, който знае всичко за мен, ще ме обикне. Имам чувството, че е станало... чудо.

— Ако имах право на глас, щях да го избира за теб.

— Това означава много за мен. Той ще се пренесе да живее тук. Няма просто да идва и да си отива, ще се пренесе да живее тук. Господи. — Притисна ръка към сърцето си и въздъхна. — Много е за мен.

— Как се чувстваш?

Въпрос като на психиатър и на брат, помисли си тя. Дори така, всичко бе наред.

— Нервна. Не съм уплашена, просто нервна. И щастлива. И объркана, тъй като очевидно ще строим гараж за три автомобила.

— Вуйчовците направо ще изперкат.

— Знам. Ще чакам да се запознаят с него. Първо трябва да го видят. Мейсън, приключи с тази работа, преди да дойдат. Просто приключи.

— Работя по въпроса.

29.

За един ден Зандър премести всичко, което искаше да вземе, в къщата на скалите. Книгите бяха най-трудната част. Библиотеката не можеше да ги побере.

— Не съм допускал, че тази къща ще е малка за каквото и да било.

Той сви рамене, огледа полиците, вече пълни с книги. Погледна и кашоните на пода, все още пълни.

— И без това не искаш всичките ти книги да са на едно място. Трябва да подредим част от тях другаде. Прекалено много са.

— Дори не мисли, че ще се отърва от някои.

— Не мисля.

Може и да беше го помислила — само за малко — но много бързо отхвърли идеята.

— Просто не знам къде да ги сложа. Не заслужават да стоят в кашони. Откъде да зная кое къде е, ако искам нещо!?

— Кевин може да направи друга библиотека на цяла стена.

— Обичам стената да е скрита зад книги — призна той. — Но не знам къде. В мазето — реши той. — Нали там ще правиш тъмна стаичка?

— Да, рано или късно.

— Аз пък ще използвам част от него за офис. Не ми трябва много, само място за бюро и папки.

— Не ти трябва офис в мазето.

— Устройва ме — отвърна той. — Така няма да ми се пречкаш, нито пък аз на теб, а там има предостатъчно място. Предостатъчно стени за книги. Нали нямаш нищо против да останат така дотогава?

Трябваше обаче да има и врата към двора, помисли си той. Само че не виждаше защо да повдига въпроса точно сега.

— Имам пари, Наоми. Ще ги инвестирам тук, вместо в друго място, така ще бъде по-разумно. Освен това се сдобих и с наемател, защото Джими ще се премести в апартамента над гаража. Става въпрос за онзи високия, слабия, с катинарчето. Работи за мен.

— Да, сещам се. Ти... Значи вече си дал апартамента си под наем, така ли?

— Джими завършва търговската школа през юни и иска да живее сам. А и на мен ще ми бъде приятно да има човек над автосервиза. И двамата сме доволни, защото апартаментът е почти обзаведен. Нали не искаш боклуците, които имам там?

— А ти не ги ли искаш?

— Искам си книгите. За тях и въпрос не може да става да се изхвърлят — заяви той и посегна към посмачкано издание на „Илюстрираният човек“. — Чела ли си го?

— Гледала съм филма.

— Не е същото. — Той го тикна в ръката ѝ. — Хубав е. Ако нямаш други планове, ще накарам Кевин да помисли за офис и стена с книги.

— Освен тъмната стаичка, нямам никакви планове за мазето.

— Добре, аз ще се заема. Да не би вече да се питаш в какво си се забъркала? — подкачи я той.

— Не. По-скоро се питам в какво не съм. Тъй като утре ще пристигнат истинските мебели, можем да поразхвърляме малко книги. Или поне да обмислим къде ще им бъде мястото.

Тя пхна книгата в задния джоб на дънките, за да вдигне кашон, но той я изпревари.

— Тежки са — предупреди.

— В малката зона за сядане в хола. Там става.

Поведе го през тихата къща. Само мъжа и кучето, тъй като работниците си бяха тръгнали. Не изглеждаше по-малко, каза си тя, след като живееше с мъж и куче. Май къщата си бе наумила да стане така.

Стори ѝ се напълно естествено.

Наум преподреди мебелите в хола, които тепърва щеше да купи, и добави стойка за цветя, в която щеше да има причудливи растения. И...

— Има един отворен шкаф с четири полици в мазето. Смятах да го използвам навън за цветята, но май ще свърши работа тук за книгите и разни дреболии. Книгите и може би няколко снимки. Метални рамки, дървени полици.

— Да разбирам ли, че искаш да го кача?

— Какъв е смисълът да имам мъж, ако не изнася разни неща от мазето?

— Точно така.

— А, да, тук виждам и старото радио на Сисъл. Онова, което е като купол. Много ще върви отгоре върху шкафа. То не работи, но...

— Това, че не работи, не означава, че няма да проработи.

— Какъв е смисълът да имам механик в къщата, ако не може да оправи едно старо радио, което ще седи съвършено в хола. Да, вече свиквам.

— Ще се заема. Какво ще кажеш да проверим дали не мога да ти изпия виното, докато оправяме?

— Чудесна идея.

Пиха вино и подредиха книгите на полиците.

— Говори ли с Лу?

— Да. Ядосана е. Не на теб — побърза да каже, когато видя изражението ѝ. — Господи, не бъди несправедлива. Вбесена е, че мръсникът те е преследвал от колежа. Вбесена е, че е убил Дона. Сега вече знае. Много хора ходят в „При Лу“. Някои не са местни, просто се отбиват за напитка или да хапнат набързо. А в петък вечер идват да слушат бандата. Тя ще се ослушва.

За мъж, трийсетинагодишен, среден на ръст, с маратонки, помисли си Наоми, но не каза нищо.

— Мейсън заминава за Западна Вирджиния с част от екипа. Лети в събота сутринта.

— Няма да е зле.

— Разполагат с няколко имена.

Зандър пусна книгата, която бе взел.

— Защо не ми каза?

— Нито едно от тях не ми е познато. Но ще разговарят с всеки, който е писал или посещавал Боус няколко пъти, или чиято кореспонденция отговаря на определени критерии.

Тя вдигна книгата и я сложи на полицата.

— Ще ги проверят всичките. Начин на живот, пътувания, занимание.

— Добре. Никой досега не го е търсил, не и толкова упорито. Не ми се вярва да е толкова невероятно умен, че да им се изплъзне.

— Мейсън е на същото мнение. А аз се опитвам да свикна с мисълта, че може да ми се наложи да отида там. Той може да се махне. Може да се премести, поне за известно време.

Когато обаче откриха тялото на Карън Фишър, сервитьорка на половин работен ден, проститутка на половин работен ден от Лилиуоп, захвърлена отстрани на пътя, на осемстотин метра от Пойнт Блъф, разбраха, че той не е отишъл далече.

Най-хубавото на журналистическия пропуск — а неговият беше редовен — бе, че лесно се придвижваш до местата, на които искаш да отидеш. Малката курветина пак разбуди духовете и върна репортерите от Сиатъл. Дори някои национални медии.

А той беше редом с тях. Страхотна историйка ще се получи, помисли си той. Ако я напишеше, можеше да спечели и скапан „Пулицър“.

Майната им на „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“ и всички скапани динозаври, които не искаха да го погледнат, когато си търсеше работа.

Сега вестниците бяха като птица додо на новините, блоговете бяха начинът да се прочуеш.

Можеше да работи навсякъде. Обикновено се връщаше и отразяваше част от работата си, но сега за пръв път бе на мястото.

За него бе истинско удоволствие, идваше му да се пляска по коляното и да се залива от смях, защото можеше да остане в района още време.

Ставаше прекалено горещо, помисли си, докато записваше приказките на шефа на полицията (тъпак) и на тиквата от връзки с медиите на ФБР (арогантна нещастница).

Времето да завърши одисеята наближаваше, усещаше го. Време беше да повози Наоми, да си поговорят надълго и нашироко и да се изкефи максимално.

След това щеше да приключи с нея.

После щеше да продължи с шоуто по пътищата. Може би щеше да прекара лятото в Канада, а през зимата да се изнесе в Мексико.

Нямаше какво да го задържа, нищо нямаше да му се пречка. Колко мишени само го чакаха, когато му скимнеше. Всички щяха да са

в памет на Наоми Боус.

Някой ден щеше да напише цялата история. Щеше да напише книга, но не за пари. Щеше да изчака, докато се установи някъде. Например в Аржентина. Щеше да напише книга и сам да я издаде, и така да натрие носовете на нещастниците и арогантните гъски.

Водеше си записки на таблета, направи снимки. Беше му приятно да обръща специално внимание на Мейсън, много му беше кеф.

Погледни насам, задръстеняко. Скоро ще видя сметката на сестра ти. Първо ще я изнася по всички възможни начини, след това ще я удуша, както е правел дъртият. Може дори да изпратя на дъртия Боус снимчица. Винаги имаше начин да се внесе нещо по-така. Това вече щеше да е черешката на тортата.

Да, точно така щеше да го направи, не че нямаше по-добър начин. Щеше да пусне онлайн снимките на всички мръсници, които беше оправил. Господ да благослови интернет.

Тогава вече всички щяха да са наясно, че е надминал Боус. Щеше да надмине всички до един. И Убиеца от Зелената река, и Зодиак. Те бяха едно нищо в сравнение с него.

Нарочно зададе няколко въпроса, за да привлече погледите.

Погледнете ме, хайде, погледнете ме.

Бе готов със следващия въпрос, но грозницата до него зина първа.

По-късно написа история за скапания блог „Дейли Крайм“, към който работеше на хонорар. Подготви материала на лаптопа си в пицарията, защото повечето журналистчета се завряха в мотелите си или в кафенето с изглед към кея.

— Да ви донеса ли нещо?

Вдигна поглед и видя красивата блондинка, която си беше набелязал, но не успя да закове. Помисли си: „Ти трябваше да си мъртва“.

— Извинете, какво казахте?

— А, заплеснал съм се. — Отпрати ѝ широка усмивка. — За момент забравих къде се намирам.

— Ако искате, ще дойда след малко.

— Няма нужда. Една кола и нещо за ядене. Например калцоне с двойна плънка.

— Веднага.

Тя донесе напитката за по-малко от две минути.

— В района ли сте отседнали? — попита. — Виждала съм ви и преди.

— Засега. Репортер съм.

— О! — Очите ѝ станаха тъжни.

— Извинете. — Той веднага направи страдалческа физиономия.

— Сигурно познавате... Дона Ланиър. Тя е работела тук.

— Да.

— Много ми е мъчно за нея. Ако искате да кажете нещо, да напиша нещо за нея...

— Не, не, благодаря.

След това го остави и той едва прикри усмивката си.

Може би трябва да я отвлече все пак. Може да се върне за нея, след това да накара Наоми да гледа, докато опрасква стегнатия задник на мръсницата и мачка стегнатите ѝ цици.

„Не можеш да спасиш тази — представи си как ѝ говори. — Няма да е като с Ашли този път. А когато приключа с нея, когато приключа и с теб, ще посетя и добрата ти приятелка Ашли. Ще приключа онова, което дъртият не е свършил.“

Изяде калцонето и се заслуша в разговорите наоколо.

Малките градчета бяха едни и същи навсякъде. Ако искаш да разбереш какво става, просто трябва да поседиш на едно място достатъчно време.

Научи, че маймуноподобният механик се мести при фотографката в голямата къща на Пойнт Блъф. Научи, че хората са уплашени, а някои от тях нямат търпение полицията да се задейства.

Защо не са го заловили, питаха те.

Защото е по-умен, много повече от вас, искаше му се да извика.

Научи, че според някои убиецът се крие в националния парк.

Веднага си помисли: „Не, седи до вас, тъпаци“.

Чу, че тъпкачът на Наоми свири в бара в петък вечерта.

Тогава започна да гради планове.

— Лукас Спинър. — Мейсън докосна с пръст снимката на кухненския плот. — Сигурна ли си, че нищо не ти говори?

— Абсолютно нищо. — Въпреки това разгледа лицето — млад, щръкнала коса, брада, която имаше нужда от оформяне. — Защо все се връщаш към него?

— Той има журналистически пропуск от малък вестник в Охайо, посещавал е Боус шест пъти между юли 2003 г. и август 2004 г. Водили са кореспонденция в продължение на осемнайсет месеца. След това съобщават, че липсва, предполага се, че е загинал, докато е отразявал пожар в Калифорния през 2006 г.

— Ако е мъртъв...

— Предполага се — натърти Мейсън. — Скоро след това започва кореспонденция между Боус и някой си Брент Стивънс, първоначално с адрес в Куинс. Само че в Куинс няма никакъв Брент Стивънс през този период. Четох писмата. И мога да се закълна, че един човек е писал писмата на Стивънс и Спинър. Личи си опитът да се промени стилът, но синтаксисът, терминологията са същите. В момента писмата се анализират от експерт.

— Ако са писани от един човек, мислиш ли, че той е човекът, когото търсиш? — Тя посегна отново към снимката на Спинър.

— Някои от писмата на Стивънс бяха с марки от райони, в които ти си била, а времето съвпада. След това той изчезва. Всичко прекъсва.

— И това те притеснява.

— Защото не спира. Намерил е друг начин за комуникация. Тайно внесени мобилни телефони, тайно внесени писма. Някой си е затварял очите, когато Боус е получил компютър. Случва се.

— Може би без косата и брадата. — Наоми поклати глава. — Ще проверя в моя компютър, ще поработя. Още утре, докато летиш към Западна Вирджиния. И ако имам късмет да открия нещо, ти ще си при Боус и ще можеш да го притиснеш.

— Сега сигурно е по-възрастен. Не забравяй.

— Каза, че лесно се вписва в обстановката. С тази коса и брада едва ли се вписва, така че ще се опитам да ги махна. Ще се заема рано утре сутринта — обеща тя. — Трябва да вървим. Уверявам те, че ще прекараш добре.

Докато тя проверяваше заключалките на вратите отзад и даде на Лепка дъвчащ кокал, за да му отклони вниманието, Мейсън погледна часовника си.

— Бар, рокендрол банда, петък вечер. Да, ще прекарам добре, но ще остана само два часа, не повече. Утре сутринта в седем и трийсет трябва да съм на линия.

— Ще ми се обадиш ли, когато се връщаш? След като си говорил с него?

— Ще ти пусна есемес. Ще звънна, ако има нещо, което трябва да знаеш. Ти направи същото — добави той, докато включваше алармата.

— Отдавна не сме го правили. Не сме ходили заедно на бар.

— За двайсет и първия ми рожден ден дойде със самолет и ме изненада.

— Не сме ли излизали заедно оттогава?

— Не. Ходихме в бара на „Спот“, така че изпих първата си законна напитка с теб, Сет и Хари, а после ти ме заведе на онова откачено място.

— „Дупка в стената“ в Челси. И онова момиче ти се пусна.

— Можех и аз да ѝ се пусна, но имах среща.

Наоми се разсмя и затвори очи, остави вятъра да гали лицето ѝ, докато Мейсън шофираше.

— Да се разберем за нещо. Веднъж в годината, независимо къде се намираме, да се срещаме, за да пийнем в някой бар. Дори когато станем на сто и десет.

Той протегна ръка, свил малкия си пръст. Тя го захвана със своя.

— Дори когато си омъжена и имаш деца — предупреди я той.

Тя изсумтя.

— Де такъв късмет.

Ще стане, помисли си той, о, и още как.

Видя я, когато влезе. Наблюдаваше, чакаше и усети как слабините му се стягат, когато тя влезе в бара. Бледожълта риза, прилепнали дънки.

Малкият ѝ брат беше с нея и след като погледна към сцената, където механикът и останалите маймуни виеха някаква стара песен на „Ролинг Стоунс“, малкият брат започна да оглежда заведението.

Затова той се изви настрани и вдигна чашата бира в ръка.

Не беше проблем да си намери стол в края на бара. Повечето хора искаха маси, за разлика от него. Ако беше сам на маса, щеше да привлече вниманието. Затова пък мъж на бара, който пие бира, не привлича погледите.

Намести се на стола, колкото да ги вижда, докато се промъкваха между масите, за да седнат при скапания дърводелец и още по-скапаната му жена.

Мислеше си да убие жена му — Джени — просто за кеф. Тя обаче изобщо не беше негов тип.

Може би, ако решише да се върне, просто заради добрите стари спомени, щеше да я посети. Сега обаче нямаше време да си играе с нея.

Сега важна бе Наоми. Щеше да погледа известно време, да си допие бирата и да остави приличен бакшиш. Никой не помнеше хората, които оставят прилични бакшиши, само стиснатите и прекалено щедрите.

Освен това си имаше работа. Тази нощ щеше да се запомни.

— Каза, че били добри — провикна се Мейсън към Наоми. — Само че не каза, че са много добри.

Очарована, тя го побутна към масата.

— Много са добри! — Срещна погледа на Зандър и си помисли: „А пък аз съм с фронтмена на бандата“.

Отпусна ръка на рамото на Джени и се наведе над нея.

— Малко закъсняхме. Отивам на бара да взема напитки. Вие готови ли сте за нови?

— Може.

Наоми тръгна към бара. Тъй като искаше да се види с Лу, се отправи към средата и лениво заразглежда посетителите.

Видя мъж в далечния край, нахлупил ниско шапката си, навел глава над почти празна бирена чаша. Усети, че я наблюдава.

Той потри носа си с пръст и вдигна рамо, за да се скрие. Нещо пролази по гръбнака ѝ, сякаш предупреждение. Заради това или въпреки това, тя смени посоката и се насочи към края на бара.

— Здравсти, Наоми! — Криста се надигна от масата си и я прегърна. — Продадохме снимката на Зандър с кучето. Десет минути

преди да затворим.

— Браво.

— Искам още!

— Ще ти донеса.

— Може ли следващата седмица да седнем и да обсъдим нещата?

— Разбира се. Пусни ми имейл. Ще се разберем за ден и час.

Отдръпна се навреме, за да види, че мъжът с шапката е потеглил небрежно към вратата.

Нищо, каза си тя. Най-вероятно си въобразяваше. Смени отново посоката и приближи към бара и Лу.

— Онзи тип, който излиза, те оглеждаше — рече Лу, преди Наоми да кажа и дума.

— Видях. Седеше сам, в края.

— Не ми хареса.

— Защо?

Лу сви рамене и продължи да смесва мартини.

— Топли това място поне от два часа и вися над една бира, а през повечето време гледаше към вратата. Седеше с наведена глава, не поглеждаше в очите. — Тя сви отново рамене и набоде две маслини на клечка, после ги сложи в чашата. — Но не откъсна очи от теб, докато отиваше към масата.

— Така и не успях да го видя. А ти?

— Не бих казала. Сузи! Поръчката! Седеше с наведена глава, както ти казах. Около трийсетте, кестенява коса под шапката. Дълги, кльощави пръсти. Непрекъснато пълзяха по лицето му. Нервен ми се стори.

Дръпна следващата бележка и подложи две халби за бира, пусна ги едновременно.

— Може аз да съм нервната, след всичко, което се случи.

— Не сме в лоши отношения, нали?

— Няма причина да бъдем. Тери! Какво става? Защо си тук, да си бъбриш, или да пиеш? — попита тя Наоми.

— И двете. За всички на масата по едно. Бира за Кевин, вино за Джени и за мен същото. „Корона“ с лимон за брат ми. Много съжалявам, че стана така, Лу.

— Няма защо да съжаляваш. Ако искаш да поговорим, ще говорим, когато не ми се налага да крещя. Моето момче много те

обича. Всичко останало е просто шум.

— Ще се постарая да не прецакам нещата.

Лу прихна и сложи две чаши вино на поднос.

— Ама и ти си много позитивна.

— Това беше доста позитивно за мен.

Тя пренесе подноса до масата и сервира напитките. Сузи профуча покрай тях, грабна подноса и продължи.

— Джени казва, че имат сиди. — Мейсън надигна халбата. — Ще си го купя. Да знаеш, че вуйчовците много ще го харесат. — Отпи още глътка бира и въздъхна. — Мислех, че никога няма да се върнеш.

— Имат много работа, а и се заприказвах с Лу. Имаше един...

Мейсън веднага остави бирата.

— Кой?

— Просто един на бара. И на двете ни се беше сторило, че ме наблюдава.

— Къде е?

— Тръгна си.

— Ти огледа ли го добре?

— Не. Мейсън...

— Ами тя?

— Май не.

Той стана, остави си бирата и се отправи към бара.

— Ооо! А аз смятах да го поканя на танц.

— Той ще се върне и умее да танцува. — На Наоми ѝ се прииска да не бе казвала нищо. Протегна ръка към виното си.

Когато Мейсън се върна, наведе се и заговори на ухото ѝ.

— Тя каза, че е в началото на трийсетте, бял, с къса кестенява коса, среден на ръст, сравнително слаб, около метър седемдесет и пет.

— Да, това и аз можех да ти го кажа. Но мога да ти посоча поне още два-сет такива наоколо.

— Но си усетила нещо, тя също. Чувствата са важни. Ще изпратя човек да поработи с теб утре.

— Мейсън!

— Хората виждат повече, отколкото си мислят, особено наблюдателните хора. Няма да навреди.

— Добре, добре. Върви сега да потанцуваш с Джени. На нея ѝ се танцува, а Кевин трябва с остен да го закараш на дансинга.

— Мога да танцувам.

Той отпи нова глътка бира и подаде ръка на Джени. Наоми насочи вниманието си към сцената. Зандър я наблюдаваше и това я накара да се почувства щастлива.

Приятно уморена, напълно спокойна, Наоми се настани в джипа на Зандър.

Кай се облегна на прозореца.

— Сигурен ли си, че не искаш да обърнем едно, приятел?

— От десет минути съм на повикване.

Кай поклати глава.

— Една биричка няма да ти навреди, момче.

— Една бира може да ми струва лиценз. До скоро.

— Не се чувствай вързан, защото съм тук — започна Наоми.

— Това се повтаря почти след всяко представление, когато съм дежурен. Пък и ми се прибира у дома.

— Обзалагам се, че кучето е готово да хукне навън.

— И това също. А има и други начини да разпусна.

Тя се усмихна.

— Сериозно?

— Ще ти покажа.

След като кучето излезе и обиколи територията си, то се настани да спи, а пък той показа на Наоми защо домът и леглото са много по-приятни от една бира.

Когато телефонът му звънна в четири и петнайсет, на Зандър му се прииска да бе възложил на Джими (за първа нощ в апартамента му, при това с приятелка) гробарската смяна.

— Мама му стара, мама му стара. — Грабна телефона и погледна номера с подпухнали очи. — Сервизът на Кийтън. Аха. Добре. Добре, ясно. Около петнайсет минути.

— Трябва да тръгваш.

— Сигурно става въпрос за паднал акумулатор. Между къщата и града, така че ще проверя, ще подам искра, ако е това, и ще се върна до половин час.

— Искаш ли кафе? — промърмори тя.

— Колкото глътка въздух, но ще си направя сам. Ти заспивай.

— Веднага — обеща тя и се намести.

Дори кучето не стана. Зандър забеляза как очите на Лепка блестят, докато навличаше дрехите си, но не помръдна, не го последва, когато отиде да си пусне кафе.

Сипа го в чаша за из път и го изпи, докато отиваше към джипа.

Трийсет-четирийсет минути, помисли си, и щеше да се върне. Вратите бяха заключени, алармата включена, кучето пазеше.

Тя щеше да се справи сама.

Въпреки това съжали, че не възложи смяната на Джими. Знаеше за онзи тип в бара, нали и той го забеляза. Седеше си сам, навел глава, ала не изпусна Наоми от поглед, след като тя влезе.

Беше забелязал и друг, седнал сам на маса, който също отговаряше на описанието. Той също опипа Наоми с поглед, докато тя вървеше към бара.

Но после влезе жена, забърза към него и го прегърна.

Онази гадина, убиецът, не влизаше в чужди къщи, напомни си той. Въпреки това погледна към огледалото за обратно виждане, след като потегли.

— Форд „Ескейп“ от 2013-а тегли „Фън Файндър Ар Ви“ от 2006-а — измърмори под нос. — Не мога да пропусна такова нещо.

На завоя намали и наистина не пропусна. Джипът и караваната бяха отстрани на пътя с включени аварийни светлини.

Зандър застана с предницата към предницата на другия автомобил и изчака човека да слезе.

Ето защо не възложи смяната на Джими. Проклетият убиец обичаше да ловува в петък вечер. Търсеше си жени, но защо да рискува?

Мъжът вдигна ръце, размаха ги и примигна срещу фаровете. След това се обърна към колата и заговори на друг, докато Зандър слизаше.

— От сервиза ли сте?

— Точно така.

— Майк Роудър. Много сте бърз. Просто не пали. Детето е отзад. Бяхме тръгнали към лагера „Олимпик“, за да прекараме там уикенда. Отбих — малкият трябваше да се изпишка — а след това отказа да

запали. Просто прещраква. Не, Боби, още не сме пристигнали. — Той изви очи. — Заспивай.

Зандър включи и своите аварийни.

— Вдигнете капака. Ще погледна.

— Мислех, че има да вися тук до сутринта и бившата ще ми пили до края на живота. Искрено се надявам да не се налага да купувам нов акумулатор.

Предният капак щракна и Зандър мина отпред, а мъжът отново се наведе вътре в колата.

— Оправяме в момента, няма да отнеме много време. Истинско приключение, нали, приятелче? Почти пристигнахме. Наистина.

— Пробвайте да запалите — помоли Зандър, пххнал глава под капака.

— Веднага.

Долови нещо като... въодушевление в тона му и се оттласна, стегна се. Само че ударът отстрани в главата предизвика болка, блеснаха светлини, а след това всичко потъна в мрак.

Той вдигна манивелата в ръка и едва тогава забеляза фаровете откъм завоя.

Изруга, пусна манивелата и изрита Зандър с ботуша си, за да го търкулне в канавката.

Автомобилът намали. Добрият самарянин свали прозореца.

— Всичко наред ли е, приятел?

— Да, разбира се. Подават ми ток, благодаря, че спря!

— Няма проблем. Чао.

Колата потегли и той избърса потта от лицето си. За малко. Нямаше време за повече. Хлопна капака, качи се в автомобила и подкара към скалите.

Провери часа и се усмихна. Точно по график. Щеше да спре караваната отстрани на пътя, така че нито един преминаващ автомобил да не ѝ обърне внимание, но не чак толкова близо, че кучето да чуе.

Беше мислил дали да не отрови животното, дори провери как става. Само че всички методи отнемаха доста време и резултатът беше непредсказуем. Имаше нужда от нещо бързо.

Замисли се дали да не застреля кучето, което щеше да му достави удоволствие, но пък беше шумно и тя щеше да има шанс да се скрие или избяга.

Ами ножът? Това означаваше да се приближи прекалено много до зъбите.

Затова изчака тя да изпълни обичайното, което бе наблюдавал безброй пъти.

Щеше да пусне кучето да излезе през терасата, а след това да слезе в кухнята.

Просто трябваше да изчака.

Както можеше да се очаква, кучето я събуди в пет. Тя протегна ръка с надеждата Зандър да се е прибрал. След това си напомни, че него го няма едва от половин час.

— Ставам, ставам — измърмори тя, докато кучето танцуваше, както всяка сутрин.

Пусна го да излезе и се поколеба дали да не си легне отново. Само че рутината си бе рутина. Дръпна памучни бикини, потник, облече тениска, докато излизаше.

Щеше да направи тесто за гофрети — след като пусне кафе. Ако Зандър не се върнеше дотогава, щеше да му изпрати есемес.

Дали не прекаляваше с есемесите?

Не се чувстваше като досадница, затова, ако се налагаше, щеше да изпрати есемеса.

Запали лампите в кухнята и сложи чаша за кафе в машината, а след това натисна копчето.

Докато кафето изтичаше, тя извади купа, яйца, мляко, брашно и захар. Кафето бе готово. Посегна към чашата, след това се отправи към вратата.

Искаше да помирише утрото.

В мига, в който отвори вратата, усети движение зад себе си.

30.

Тя се завъртя, видя го, плисна кафето в лицето му, хвърли чашата. Чашата го удари в средата на гърдите, кафето обля лицето му. Той изрева, изпусна парцала, който държеше, и й даде достатъчно време, за да скочи към ножовете.

Тя дръпна един и се завъртя. Бавно го отпусна.

— Не знаеш ли какво казват за вдигането на нож по време на престрелка? — Той даде знак с 32-милиметров в ръката. — Остави го. Съсипа ми ризата. Отсега държа да ти кажа, че ще си платиш.

— Май стягат обръча около теб.

— Ще ти се да го вярваш, но държа да ти кажа, че точно така си го представях.

— Защо? — попита тя.

— Ще поговорим по този въпрос по-късно. Разполагаме с предостатъчно време. — Той се ухили и докосна с пръсти носа си.

— Аз не съм...

В този момент тя го позна — жеста, познатото саркастично подсмиване.

— Чафинс?

— Много време ти отне. — Очевидно доволен, той се ухили. — Лазерна операция — разкарах очилата. И носа си оправих. Подстригах се прилично, понаедрах. От доста време не сме се виждали, Карсън. Или трябва да кажа, Боус.

— Как можа... Бяхме приятели.

— Глупости. Ти не би... ти не... не ме поглеждаше, докато не оглавих комитета на годишника, а след това се мазнеш, за да получиш място в училищния вестник.

— Правиш го, защото не съм ти обръщала достатъчно внимание в гимназията?

— Моля те, все едно бях факлоносец. Имал съм предостатъчно момичета. Жени. Старици. — Той оголи зъби в подобие на усмивка. — Всякакви. Аз разгадах коя си. Сам се сетих и сключих сделка с теб. Ти

ме излъга и изпрати скапаната агентка на ФБР, за да ме накараш да замълча.

Как бе пропуснала да забележи лудостта в очите му преди толкова години? Как бе възможно да не забележи онова, което виждаше в момента?

— Не съм сключвала никаква сделка.

— Направи го, мамка ти, след това ми открадна идеята. Написа историята сама. Трябваше да излезе с моето име. Историята си беше моя.

— Никога не е била твоя.

— Защото си дъщеря на Томас Дейвид Боус ли?

Ако отпуснеше пистолета съвсем малко, тя имаше шанс. Трябваше да бъде бърза, но щеше да се възползва от шанса.

— Открай време е ставало въпрос за баща ми.

— Може би, а може той да е скофтил нещата, защото още тогава знаех, че ще засенча баща ти. Ставаше дума за майка ти обаче.

— Мама ли?

— Казах, че ще говорим по-късно. Мърдай сега.

— Мама. — Той нямаше да я застреля, не искаше да я убие толкова бързо. Затова не помръдна. — Казвай какво общо има мама.

— Добре. Ще отделя минутка на майка ти. Ако обаче ми създадеш неприятности, ще те прострелям в коляното. Няма да те убие, но ще боли адски.

— Мама — повтори тя и погледна часовника на фурната зад него. Зандър, запиташе се къде беше Зандър?

— Майка ти ли? Освен птиците и разните улични котки, които съм убивал, тя беше първото мъртво тяло, което видях. Леле, нечувано! Откровение. Беше изстинала, а пък очите й! Леле, очите й! Адски се надървих. — Той се изсмя, въпреки че забеляза отвращението, изписало се по лицето й. — Това е то природа, Карсън. Роден съм за това, също както твоя дъртофелник. Проучих всичко. Обзалагам се, че с малкото ти братче можем да проведем забележителен разговор по въпроса.

— Не се доближавай до него.

— Той не ме интересува. Открай време ме интересуваш ти. Разбрах го онзи ден, когато бяхме до студеното мъртво тяло на майка ти, разбрах, че един ден ще те оправя. След това разбрах коя си и това

подслади всичко. Мърдай сега или ще видя сметката на капачката ти. Може пък да я гръмна просто така. Досега не съм започвал по този начин...

Той се изви назад, когато кучето влетя през вратата като бик.

Див лай и крясъците на Чафинс изпълниха въздуха.

Когато той насочи пистолета към вратата, Наоми вдигна ръце.

— Недей. Недей. Ще тръгна с теб. Тръгвам.

Все още имаше шанс, все още имаше време, мислеше си отчаяно тя. Зандър щеше да се върне. Ако се приближеше достатъчно, можеше да му отнеме пистолета. Или пък да се опита да избяга?

— Излизай отпред, бързо, иначе, кълна се...

Лепка се втурна, сниши се и скочи.

Когато пистолетът се завъртя към него, Наоми се хвърли пред кучето.

Остра болка подкоси краката ѝ. Чу острия, болезнен лай и усети как огън прогаря страната ѝ, докато стаята се завърта. Падна, а Лепка остана под нея.

— Мръсница! Тъпа мръсница, тъпа мръсница.

Лицето му изплува над нея, забеляза беса в очите му.

— Така ли искаш? Куршум в мозъка ли искаш? Май така е трябвало да стане.

Тя гледаше право в пистолета, донякъде объркана. Защо беше толкова малък? Все едно беше на сто и петдесет километра.

След това изчезна. Чу викове, стори ѝ се, че нещо се счупи, но това беше всичко и то се случваше някъде далече. Нямаше нищо общо с нея. Тя просто се понесе нанякъде.

— Погледни ме! По дяволите, Наоми, отвори очи. Мама му стара, не губи съзнание.

Болката я проряза отново, също като нажежено желязо. Тя извика и отвори очи.

— Това вече привлече вниманието ти. Извинявай. Извинявай. Налага се да натискам. — Зандър притисна устни към нейните. — Налага се да те нараня. Много съжалявам.

— Зандър. — Тя вдигна ръка, която не чувстваше като своя, и докосна слепоочието му. — Кървиш. При това много.

— Да. Ти също. Идва помощ. Просто ме погледни. Говори с мен.

— Да не би да си катастрофирал?

— Не. Ще се оправиш. Всичко ще бъде наред.

— Не мога да... — Спомените нахлуха, изместиха болката. — Лепка. Кучето. Кучето.

— Лежи, лежи! Той е добре. Ще се оправи. Чуваш ли? Чу ли сирените? Идва помощ.

— Той беше в къщата. Искаше да застреля Лепка. Не можех да му позволя да го застреля. Той... пистолетът. Той има пистолет.

— Вече няма. Не се тревожи за него. Счупих му носа от твое име — измърмори Зандър и притисна чело към нейното.

— Бях готова да се бия. Щях да опитам, но кучето... дойде, за да ме спаси. Трябва да затворя очи.

— Нищо подобно. Погледни ме. Остани будна. Погледни ме! — изкрещя той. — За бога, побързайте. Не мога да спра кървенето.

— Зубрачът от гимназията.

— Какво?

— Чафинс. Ансън Чафинс. Кажи на Мейсън — заръча тя и изгуби съзнание.

Докато беше в линейката, ту идваше в съзнание, ту припадаше, улавяше отделни думи, чуваше различни гласове. Усети ръката на Зандър да стиска нейната, веднъж обърна глава и можеше да се закълне, че видя кучешка носилка до нейната.

— Ансън Чафинс — повтори тя.

— Разбрах. Те знаят. Хванаха го. Бъди спокойна.

Тя отново дойде в съзнание, движеха се бързо, над нея блестяха светлини, гласове крещяха медицински термини, сякаш гледаше епизод от „Анатомията на Грей“.

— Ще ти дам нещо за болката — чу тя.

— Да, да, благодаря — отвърна.

Изблъскаха го грубо и не можа да отиде с Наоми. Зандър се опита да спори с едрата сестра, препречила пътя му. Ако беше мъж, щеше да я повали с един удар.

Замисли се дали все пак да не го направи.

— Махнете кучето, трябва да прегледат раната ви.

— Кучето е ранено. Простреляно е, за бога.

— Ще ви дам номера на спешна ветеринарна клиника. Но вие трябва да...

— Погрижете се за кучето.

— Точно така. — Мейсън, много строг и сериозен, размаха картата си. — Куршумът е доказателство и трябва да бъде изваден. Кучето е свидетел и трябва да се погрижите незабавно за него.

— Дори е истински герой.

— Точно така. Викнете лекар и подгответе кучето за операция или, кълна се, ще ви арестувам за възпрепятстване на федерално разследване.

Отказаха да го пуснат с Наоми, но омекнаха достатъчно, за да го оставят да поседи при кучето, докато вадят куршума и зашиват раната. После почистиха и зашиха и неговата рана.

— Той ще се оправи — каза хирургът, оперирал Лепка. — Ще го боли и ще куца няколко дена. Ще му изпиша антибиотици и ще изпратя доклад за ветеринаря ви. Трябва да го прегледа.

— Благодаря.

— Ще спи още час. Струва ми се добро куче.

— Той е адски добро куче. Моля ви, докторе, кажете ми нещо за Наоми. Наоми Карсън. Просто... мама му стара!

— Стойте неподвижно. — Стажантката, която го шиеше, погледна хирурга.

— Дайте й още няколко минути, моля. Аз ще проверя как е госпожица Карсън.

Преди да го направи, влезе Мейсън.

— Как върви?

— И двамата пациенти са добре. Единият обаче ни съдейства повече от другия.

— Тя къде е? Как е тя? Мама му стара! Да не би да търсите злато в черепа ми? — възропта Зандър.

— Още е в операционната. Но ще се оправи. Куршумът е минал през нея и е заседнал в кучето.

— Ето ви доказателството, специален агент.

— Благодаря. — Мейсън взе легенчето с извадения куршум.

— Изгубила е много кръв, а и един куршум никога не се отразява добре, но не е засегнал важни органи. Само тъкани. Ще я задържат за една нощ. Може би и вас.

Зандър се подготви за битка, но поне се успокои.

— Оставам с нея. Също и кучето.

— Вече е уредено. Готов ли си за показания? Мога да почакам.

— Добре съм. Само ми кажи къде е въпросният Чафинс сега?

— В килия в Сънрайз Коув, но официално е на разположение на федералните власти. Преглежда го лекар и се грижи за раните му. Освен че си му счупил носа, избил си му три зъба и си спукал две ребра.

— Така ли? — Зандър погледна ръцете си и размърда пръстите, които боляха. Кокалчетата му бяха подути.

— Благодаря. Знам, че я обичаш, но аз я обичам от повече време, така че благодаря ти, че спаси живота на сестра ми.

— Няма защо.

Мейсън придърпа стол.

— Добре, кажи ми какво се случи.

Той му разказа.

— Трябваше да се досетя. Усетих се, когато беше твърде късно. Дори се вързах, че отзад в караваната има малък Боби. А когато се свестих, веднага разбрах, че е отишъл при нея. Обадох ти се, докато шофирах към къщата. Спрях зад тъпата каравана, затичах се. Чух изстрела. — Замълча и затвори очи. — Чух изстрела. Чух я да пици. Когато влязох, той се бе надвесил над нея, дрънкаше нещо с насочен в главата ѝ пистолет. Изтеглих го и го пребих така, че изпадна в безсъзнание. И тя, и кучето бяха потънали в кръв. Грабнах две кърпи и притиснах раната ѝ, нали така казват, че трябвало. Болеше я. Аз я нараних.

— Той я е наранил — поправи го Мейсън.

Тя сънуваше, че плува, бавно, мързеливо през най-бледосинята вода. Издигна се на повърхността и се остави да се носи по вълните. Напред-назад, наляво и надясно, всичко беше топло и воднисто.

По едно време бобрите от съня започнаха да режат дървета с електрически триони с дълбоко, ритмично жужене. Тя изплува и видя кучето да хърка на съседното легло.

Разсмя се в съня си и чу гласа на Зандър. „Нямам нищо против да получа малко от онова, което са ти дали.“

Усмихна се и отново се унесе.

Мислеше за лунните лъчи, които падат върху леглото, какво бе усещането, когато се любеше с него под лъчите на луната.

Отвори очи и видя, че е слънчево, а лъчите влизат през щорите на прозореца.

— Ето я и нея. Този път ще останеш ли с мен?

Обърна глава и срещна погледа на Зандър.

Той изглеждаше толкова уморен и блед под наболата брада. Беше ранен — лошо — в слепоочието.

— Катастрофирали сме.

— Не точно.

— Не помня какво... — Обърна отново глава и видя, че Лепка я наблюдава от съседното легло.

— Той спи в легло. А ние сме... в болница сме. Той ме простреля. Простреля и двама ни.

— Спокойно. — Зандър притисна рамото ѝ с ръка и я задържа на място. — Ансън Чафинс.

— Да, да, спомням си. Помня всичко. Той влезе в къщата.

— През спалнята. Пуснала си кучето навън, той е изчакал и е влязъл оттам, намерил те е в кухнята. Мейсън каза, че сте били съученици.

— Да, той беше една година преди мен. Работихме заедно няколко месеца в комитета за годишника и училищния вестник. Беше с мен, когато намерих мама. Каза ми, че било като откровение. Каза, че така бил устроен, също като баща ми, че и двамата са родени такива. Като видял мама, всичко му се изяснило. Възбудил се. През всичкото време...

— Не се тревожи.

— Колко зле съм ранена? Не смей да захаросваш нещата.

— Миличка, направиха всичко по силите си. — Разсмя се, когато тя сви устни. — Това ще излекува част от песимизма ти. Добре си. Доколкото това е възможно, когато човек е прострелян. Куршумът е попаднал в лявата ти страна, малко над талията, преминал е през теб и се е забил в задницата на кучето. И Лепка е добре. Отсега да знаеш, че няма да му се слага яката на срама.

— Няма яка на срама. — Тя протегна ръка и погали кучето. — Никога повече. Ще му сложим гащите на героизма.

— Ти си скочила пред кучето, нали? Той е щял да простреля кучето, а ти си застанала пред него.

— Ти нямаше ли да направиш същото?

— Да. — По-разтреперан, отколкото искаше, Зандър въздъхна. — Да, сигурно. Пълни идиоти сме.

— Ти как беше ранен? Главата ти. Беше целият в кръв.

— Раните на главата кървят много.

— Той се е обадил, нали? За аварирал автомобил. Той е бил. Можел е да те убие.

— Не го направи.

— Но можеше.

— Не го направи. Свиквай. — Вдигна ръката ѝ към устните си, задържа я там и я притисна за момент. — Все още не съм свикнал с мисълта, че е можел да те убие, но не успя. И двамата бяхме прави. Господи. Наоми, нямах представа, че мога да се уплаша толкова и да го преживея. Не знаех колко тежко е положението. Не можех да преценя, а ти лежеше и кървеше.

— Ти ли ме спаси?

Той отново притисна устни към ръката ѝ.

— Ти щеше да направиш същото за мен.

— Да, сигурно. — Усмихна се на Лепка, когато той пхна муцуна под другата ѝ ръка. — И тримата сме тук. Ами Чафинс?

— Арестуван е. Не знам къде ще го водят, вероятно по-късно днес ще стане ясно. Новината плъзна навсякъде. Снощи почетох малко на телефона си. Всички говорят за това. За съжаление, вече знаят каква е връзката ти с Боус.

— Пет пари не давам. Вече няма значение. Изобщо не е трябвало да обръщам чак такова внимание. Колко време трябва да остана тук? Искам да се прибера.

— Ще те прегледат, но казаха, че днес можеш да се прибереш.

— Трябва да се върна у нас, Зандър, но преди това трябва да го видя. Трябва да видя Чафинс. Никога не съм разговаряла с баща ми, но ще отида да видя Чафинс и да говоря с него.

— Добре. Хайде първо да те изпишат и тогава ще видим какво може да направи Мейсън.

Отне два часа, много документи и предупреждения, освен това трябваше да излезе от болницата в инвалидна количка и през

страничен вход, където Мейсън бе оставил кола.

Той ѝ помогна да се изправи, след това я подкрепи.

— Изглеждаш си и по-добре.

— И съм се чувствала по-добре.

С помощта на брат си се отпусна в колата, докато Зандър и Лепка се разположиха на задната седалка.

— Журналистите са плъзнали в целия град. Ако го посетиш, няма да можеш да ги избегнеш.

— Няма значение.

— Той е имал журналистически пропуск — подхвърли Мейсън, докато шофираше. — Присъствал е на брифинги, наел е стая в мотел, въпреки че е оставал и в караваната си. Дори когато я е използвал по други причини.

Просто едно умно зубърче, което бе отишло на бала с нея и бе направило нескопосан опит да я сваля, след което тя го беше разкарала без особено усилие.

А през всичкото време е бил чудовище.

— Държал е жертвите си в нея — както Боус в мазето.

— Да. Различни къмпинги, различни имена. Използвал е няколко самоличности през последните години. Притежава умения, компютърни умения.

— Винаги е имал усет към компютрите.

— Има дневник на жертвите — имена, места, дати. Има и снимки. Разполагаме с достатъчно доказателства, за да го затворим за десет живота. Никога повече няма да ти се налага да се страхуваш от него.

— Няма. Нали каза на вуйчовците, че съм добре?

— Да, говорих с тях. Не се тревожи.

— Не искам те да се тревожат. Ще им позвъня, щом се прибера.

— Тогава вземи едно от тези хапчета — намеси се Зандър.

— Няма да споря. Ти ще ходиш ли да се виждаш с Боус?

— Да — потвърди Мейсън. — Но може да почака.

Той влезе в града и спря на най-близкия до полицията паркинг. В мига, в който Зандър помогна на Наоми да слезе, репортерите хукнаха към тях с викове.

— Вземи и Лепка. Той трябва да види кучето.

Сам Уинстън им отвори вратата и излезе навън.

— Дръпнете се назад и престанете да крещите, в противен случай ще ви арестувам до един за смуцаване на обществения ред — заплаши той репортерите. — Това е моят град и ще го направя.

Затвори вратата и стисна ръката на Наоми.

— Този град е и твой. В състояние ли си да го направиш? Сигурна ли си?

— Да, няма да ми отнеме много време.

Не беше много различно от полицейското управление, което помнеше отпреди много години. Сигурно бяха затворили баща ѝ в една от килиите зад металната врата.

— Мейсън, Зандър и Лепка. Отиваме всички.

Болеше я, когато изпъна гръб, но тя се справи. Не можеше да си позволи да влезе вътре прегърбена. Когато се показа, Чафинс се надигна от нара, на който се беше изтегнал. Въпреки насиненото око, изранения и подут нос с лепенка, разцепената устна, той се усмихна и разкри липсващите зъби.

— Малкото братче, маймуната механик и кученцето. Страхуваш ли се от мен, Наоми?

— Ни най-малко. Просто исках всички да те погледнем в естествената ти среда.

— Ще изляза оттук — сопна се той, а Лепка изръмжа гърлено.

— Не, няма.

— Ще изляза и ще дойда за теб. Вечно ще трябва да се озърташ през рамо.

— Не, няма. — Тя отпусна ръка върху рамото на Зандър и го усети как трепери. — Би ли ни оставил за минута?

— Разбира се — съгласи се Зандър, обаче пристъпи пръв към килията, протегна ръка като за поздрав, но дръпна Чафинс и го блъсна в решетките. Тя не чу какво му каза, но цветът се оттече от лицето на престъпника.

— Майната ти, трябваше да те пребия, та да пукнеш.

— Само че не го направи — отвърна небрежно Зандър, отстъпи назад и погледна Наоми. — Не мърдай от това място.

— Не се притеснявай. — Тя пое ръката му и целуна изранените кокалчета. — И ти, Мейсън. Само за минута.

— На вратата съм — отвърна брат ѝ.

Наоми огледа Чафинс, видя момчето, което беше навремето, и чудовището, в което се беше превърнал.

— Може да напишат книги за теб.

— Ще напишат, и още как.

— Дори филм може да направят. Може и да се порадваш на откачения успех, който извратеняци като теб постигат. Все ми е едно. Но ние с теб, както и всички останали, ще знаем, че когато си дошъл за мен, си изгубил. Ти изгуби, Чафинс. Аз затворих баща си в килия, а навремето той означаваше нещо за мен. Сега затворих теб, ала ти не означаваш нищо.

— Извади късмет. Следващия път...

— Мечтай си. Надявам се да си мечтаеш за това. Всяка студена и тъмна нощ ме сънувай.

— Ти ще ме сънуваш.

— Не, аз ще те забравя, както те забравих и преди години. Аз съм дъщеря на чудовище. Чудовищата не ме плашат. Хайде, Лепка. Да вървим да ти купим млечен кокал.

— Върни се! Върни се веднага, не съм приключил с теб.

— Само че аз приключих с теб.

Тя продължи към вратата.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я Зандър.

— Да, по-добре. Но ще се почувствам още по-добре, когато се прибера вкъщи и изпия хапчето.

Тя затвори очи, докато пътуваха, за да се опита да изтласка болката. Щеше да ѝ е достатъчно да се прибере у дома и да зареже всичко друго.

Въздъхна облекчено, когато колата спря.

— Определено е нещо упойващо, но ми се иска да поседна, да се просна на терасата... Чия е тази кола?

Преди Мейсън да успее да отговори, входната врата се отвори със замах.

— О, боже. Боже господи! — Сълзите ѝ рукохна, когато Сет отвори нейната врата.

— Да не си посмяла да слизаш сама. Ще те пренеса.

— Вие дойдохте, тук сте. И двамата сте тук. Как? Не, не можеш да ме носиш. Ще вървя.

— Никъде няма да вървиш. — Хари стрелна Зандър с поглед. — Ти ли си Зандър?

— Да, аз ще я поема.

За да приключи с въпроса, той пхна ръка под коленете, другата под гърба и нежно я повдигна.

— Веднага я отнеси в леглото. Приготвили сме всичко за нея.

— Недейте, моля ви. Добре съм. Наистина предпочитам да седна на терасата. Трябва да ви прегърна и двамата.

— Аз ще донеса възглавници. — Сет хукна нанякъде.

— Направих розова лимонада, помниш ли я?

— Със смачкан лед. — Тя стисна ръката на Хари, докато Зандър я носеше. — Кога пристигнахте? Как успяхте да дойдете толкова бързо?

— Частен самолет. Имаме връзки. Детенцето ми — прошепна той и я целуна по челото. — Твоите хора казаха, че можем да влезем, Мейсън. Почистили са всичко. А ти си довел екип...

— Да, чисто е.

Докато я качат на терасата, Сет вече потупваше възглавниците и чакаше с лека завивка. На малката масичка беше поставил ваза с цветя.

— Така, сега я сложи да седне. — Зандър изпълни послушно, а Сет се отпусна на колене и я прегърна. — Миличката ми, детенцето ми.

— Не плачи, моля те, не плачи. Добре съм.

— Тя има нужда от хапче — добави Зандър, — от хапче за болката.

— Ще ти донеса лимонадка, за да преглътнеш. Ти искаш ли лимонада? — обърна се Хари към Зандър.

— Готов съм да извърша убийство за една бира.

— Ще ти донеса бира. Ти, Мейсън?

— Трябва да вървя. Ще се върна, но сега трябва да вървя.

— Да се прибереш за вечеря. Ще направя чудеса от храброст.

Когато Хари забърза вътре, Сет се изправи. Все още разплакан, той се обърна и прегърна Зандър.

— Така. — Зандър се вгледа в мокрите, усмихнати очи на Наоми. — Добре.

— От сега нататък и завинаги за мен си герой. — Сет подсмръкна и отстъпи назад. — Тя е светлината на моя живот. Двамата

с Мейсън озаряват живота ни.

— И моя също.

— Трябва да вървя — сбогува се Мейсън и целуна Сет по бузата.
— Седни. Поеми си дъх.

— Още не. Това момче... красавец е — добави той и размърда вежди към Наоми. — Има нужда от лед за кокалчетата. Дано да си пребил онова злобно изчадие.

— Счупил е носа му и му е избил три зъба — оповести Наоми.

— Браво.

Хари дойде с висока чаша, пълна със счукал лед, пенеста розова напитка, гарнирана с резен лимон. Подаде я на Наоми, а бутилката бира — пилзенска — на Зандър. След това, също като Сет, го прегърна.

— Аз съм Хари, а това е най-доброто ми момиченце. Много ми е приятно да се запознаем, Зандър.

— И на мен. — Той извади шишенце от джоба си и изтръска едно хапче. — Вземи.

— Всъщност искам да остана будна, докато...

— Вземи го.

Тя въздъхна, но преглътна хапчето.

— О, Хари, никой не умее да прави розова лимонада като теб.

— Можеш ли да ядеш? Нещо мекичко, успокояващо. Яйчица със сирене върху препечена филийка.

Очите ѝ отново се напълниха.

— Любимото ми ястие, когато съм болна, Хари.

— Ще направя яйчица и за двама ви. А на това удивително куче ще приготвя нещо специално. Днес няма да ядеш хрупки, смелото ми момче.

Лепка го погледна с обожание и отпусна глава на коляното му.

— Говеждо. Ще го кръстим говеждо а ла Лепка.

Когато Хари отиде в кухнята, Лепка закуцука след него. Преди Зандър да успее да опита бирата, Сет изскочи навън с найлонов плик с лед.

— Вземи. Я поседни на пейката. Наоми може да си вдигне краката в скута ти. Сложи лед на кокалчетата и си пий бирата. И се порадвай на красивата гледка. Това е най-прекрасният ден в живота ни. Как е възглавничката, мило мое?

— Добре е и аз съм добре.

— Когато си готова, Зандър ще те пренесе горе, за да поспиш. Ние оставаме тук. Няма да мърдаме.

— Много се радвам, че дойдохте.

— Отивам да помогна на Хари. Викайте, ако имате нужда от нещо.

Тя се усмихна и отпи от лимонадата.

— Имам чувството, че сънувам. Ти знаеше ли, че са тук?

— Мейсън ми каза. Пристигнаха са днес рано сутринта.

— Те ще ти харесат.

— Вече ги харесах. Как да не ги хареса човек? Получих бира и ми правят яйца със сирене. — Премести торбичката с лед и извади телефона си. — Трябва да се обадя. От часове ми звънят и ми изпращат есемеси. Всички питат как си, искат да дойдат да те видят, да донесат храна, цветя, един господ знае какво още.

— Всички ли?

— Всички, за които можеш да се сетиш, звъняха и пускаха есемеси.

Също като семейство, помисли си тя. Приятели и хора от общността можеха да се държат като семейство, ако им позволиш.

— Може да дойдат... Хари обича да готви за хората. Много ми е приятно, че искат да дойдат. Само че съм уморена. Хапчето започва да действа.

— Утре. Ще дойдат утре, ако си в състояние да станеш.

— Така е най-добре. Вече съм добре.

— Така ли?

— Да. Няма да те питам какво му каза, но ти благодаря, защото каквото и да било, кръвта се оттече от лицето му.

— Ти го довърши.

— Аз приключих с него. — Тя кимна. — Намирам се точно където искам, с когото искам и край на терзанията за кръвни връзки и как ще реагират хората, когато научат.

— Добре.

— Освен това обичам това място. Обичам да наблюдавам водата ден след ден.

— Мястото е чудесно. Трябва да се оженим тук, в задния двор.

— Чудесно място за... Какво?

— Есента става, богата е на толкова много цветове. — Той отпи замислено от бирата. — Октомври. Така ще имаш достатъчно време, за да свършиш всичко, което жените си мислят, че трябва да бъде свършено. Цветя и рокля, и каквото друго има.

— Да се оженим? Това е...

— Така трябва да бъде. — Той небрежно плъзна едрата си мазолеста ръка по прасеца ѝ. — Имаш време до октомври, за да свикнеш. Предостатъчно време.

— Да не би да си въобразяваш, че това е предложение за брак?

— Според мен е свършено — обади се Сет от вратата, изтри очи и отново се върна вътре.

— Ще ти купя пръстен. Ще имаме прекрасен живот тук.

— Не съм казала, че...

— Ще кажеш — отвърна небрежно той. — Обичам те, Наоми. Това е начало и край, и всичко между тях. — Той я погледна с пронизващите си сини очи. — Ти ме обичаш.

— Да, наистина. Не съм и помисляла обаче, че ще се омъжа. — Тя хвана ранената му ръка и постави леда отгоре. — Но може и да свикна.

— Добре. Октомври. Останалото подлежи на обсъждане.

— Вуйчовците ще искат нечувано шоу.

Той сви рамене.

— Защо не? Обичам да има шоу, стига да е за нас.

Наведе се и докосна устните ѝ със своите.

Докато има любов, помисли си тя и въздъхна. И хубаво място, на което да изградят живота си.

Живот с изгреви и люляк, пълен с приятели и тихи мигове.

И едно много добро куче.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Мания

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс принт“

Излязла от печат: 04.04.2016

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-671-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1954>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.